COLECȚIA

Jubiri de poveste

SARAH MACLEAN

Aparențe înșelătoare

SARAH MACLEAN
APARENŢE ÎNŞELĂTOARE

***Never Judge a Lady by Her Cover by* Sarah MacLean**

Copyright © 2014 Sarah Trabucchi
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2016 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză: Andra Chiracu

Pentru Carrie Ryan, Sabrina Darby şi Sophie Jordan, care au păstrat de la început secrete lui Chase

Pentru Baxter, care îmi păstrează toate secretele

Şi pentru Lady V, care sper că va creşte având propriile secrete extraordinare

Chase

Martie 1823
Leighton Castle
Basildon, Essex

„Te iubesc.”

Două cuvinte bizare, mărunte, care aveau atâta putere.

Nu că Lady Georgiana Pearson – fiica unui duce şi sora altuia, copil al onoarei, cu o înfăţişare impecabilă, şi o femeie manierată din lumea bună – le-ar fi auzit vreodată.

Aristocraţii nu iubeau.

Iar dacă ar fi făcut-o, cu siguranţă nu ar fi făcut ceva atât de josnic încât să o şi recunoască.

Aşadar, era cu adevărat şocant că vorbise cu atâta uşurinţă şi sinceritate. Dar la cei 16 ani ai săi, Georgiana nu crezuse nimic mai cu tărie şi nu fusese niciodată mai dornică să scape de cătuşele aşteptărilor care veneau odată cu numele ei, cu trecutul ei şi cu familia ei.

La naiba cu riscurile! Iubirea o eliberase.

Cu siguranţă, nu trăise niciodată un moment atât de frumos ca acesta – în braţele bărbatului pe care îl iubea, cel alături de care îşi va petrece toată viaţă. Ba chiar mai mult. Cel alături de care îşi va construi un viitor şi pentru care ar renunţa la numele, la familia şi la reputaţia ei.

Jonathan o va proteja.

Chiar el spusese asta pe când o apărase de vântul rece de martie şi o adăpostise aici, în grajdurile de pe moşia familiei sale.

Jonathan o va iubi.

Îi şoptise cuvintele în vreme ce mâinile lui dezlegaseră şi ridicaseră, dezbrăcaseră şi desfăcuseră, promiţându-i totul în timp ce atingeau şi dezmierdau.

Şi ea îi răspunsese cu aceleaşi şoapte. Oferindu-i totul.

„Jonathan.”

îşi gemu plăcerea grinzilor de lemn, cuibărindu-se mai aproape de el, odihnindu-se pe muşchii lui tari şi pe paiele aspre, acoperită de o pătură pentru cai care ar fi trebuit să o zgârie şi să o deranjeze, dar care părea cumva moale, de la emoţia pe care tocmai o cunoscuse.

Iubire. Subiectul din sonete şi din madrigale, din basme şi din romane.

Iubire. Emoţia evazivă care făcea bărbaţii să suspine şi să cânte, şi să tânjească de dorinţă şi pasiune.

Iubire. Sentimentul care schimba vieţi şi făcea ca totul să fie luminos şi cald, şi minunat. Emoţia pe care toată lumea era disperată să o descopere.

Şi ea o găsise. Aici. În iarna glacială, în îmbrăţişarea acestui băiat magnific. Ba nu. Bărbat. Era bărbat, la fel cum ea era femeie, devenită astăzi în braţele lui, pe trupul lui.

Ca şi cum i-ar fi auzit gândurile, un cal din grajdurile de dedesubt necheză încet, lovind podeaua boxei lui, nechezând ca să primească hrană, apă sau afecţiune.

Jonathan se mişcă sub ea, iar ea se ghemui lângă el, trăgând pătura mai strâns în jurul lor.

— Nu încă.

— Trebuie. Sunt chemat.

— Eu te chem, spuse ea, folosind cea mai bună replică de flirt.

Mâna lui întinsă peste umărul ei gol, caldă şi aspră acolo unde ea era fină, trimiţând un fior de plăcere prin ea. Cât de rar o atingea cineva – era mai întâi de toate fiica unui duce, şi apoi sora altuia. Imaculată. Nepătată. Neatinsă. Până acum.

Georgiana zâmbi ştrengăreşte. Mama ei ar fi făcut o criză de nervi să afle că fiica ei nu simţea nici nevoia şi nici dorinţa să îşi facă debutul. Iar fratele ei – Ducele

Dispreţuitor – cel mai imposibil, cel mai nobil aristocrat pe care-l ştia Londra… el nu ar fi acceptat.

Dar Georgianei nu-i păsa. Ea urma să fie doamna Jonathan Tavish. Nici nu ar fi păstrat titlul de lady la care avea dreptul. Nu îl dorea. Ea îl dorea doar pe el.

Nu conta că fratele ei avea să facă tot posibilul să împiedice căsătoria. Nu mai era cale de întoarcere.

Ceea ce nu trebuia să se întâmple se întâmplase deja.

Dar Georgiana rămase în fân.

Zâmbi acestui gând, îmbătată de iubire şi de pericol – două feţe ale unei monede atât de pline de satisfacţii.

Totuşi, el se foia deja sub ea, alunecând în afara coconului cald al trupurilor lor, lăsând înăuntru aerul rece de iarnă, care-i zgribuli pielea ei goală.

— Ar trebui să te îmbraci, spuse el, trăgându-şi pantalonii. Dacă ne prinde cineva…

Nu era nevoie să termine; spusese acelaşi lucru de săptămâni întregi, de prima dată când se sărutaseră şi în timpul tuturor momentelor furate care urmaseră. Dacă i-ar fi prins cineva, el ar fi fost distrus sau mai rău.

Iar reputaţia ei ar fi fost pătată.

Dar acum, după ziua asta, după ce stătuseră goi în fânul aspru de iarnă şi după ce îl lăsase să o atingă şi să o exploreze şi să îi ia… era decăzută. Şi nu îi păsa. Nu conta.

După asta, urmau să se căsătorească şi să înceapă o viaţă nouă.

Pentru că se iubeau.

Aristocraţia nu era de invidiat. Era de căinat. Fără iubire, de ce să trăieşti?

Ea oftă, uitându-se la el şi minunându-se de graţia cu care îşi trase cămaşa şi o îndesă în pantaloni, la felul în care îşi puse ghetele ca şi cum mai făcuse asta de o mie de ori în podul acesta cu tavanul jos. Îşi legă lavaliera în jurul gâtului şi îşi aranjă jacheta, apoi haina de iarnă, cu mişcări uşoare şi scurte.

Când termină, se întoarse spre scara care ducea la grajdurile de dedesubt, tot numai oase lungi şi muşchi zvelţi.

Ea apucă strâns pătura, simţind frigul în lipsa lui.

— Jonathan! îl strigă încet, nedorind ca altcineva s-o audă.

El se uită la ea, iar ea văzu ceva în privirea lui albastră – ceva ce nu putu identifica imediat.

— Ce este?

Ea zâmbi, dintr-odată sfioasă. Imposibil totuşi, ţinând seama de ceea ce tocmai făcuseră. De ceea ce tocmai văzuse el.

— Te iubesc, spuse ea din nou, uimită de felul în care vorbele îi alunecau pe buze, de felul în care sunetul se învăluia în jurul ei cu adevărul şi frumuseţea şi tot ce era bun.

El ezită în capul scării, agăţat, atât de lejer că părea să plutească în aer. Nu vorbi un moment lung – suficient de lung ca ea să simtă frigul de februarie în adâncul oaselor. Suficient de lung pentru ca o urmă de nelinişte să se răsucească discret prin ea.

Într-un final, el afişă zâmbetul său îndrăzneţ, insolent, cel care o atrăsese încă de la început. În fiecare zi, timp de două săptămâni şi din nou în această după-amiază, când o ademenise în cele din urmă în grămada de fân, unde o sărutase risipindu-i ezitarea şi îi făcuse promisiuni de dragoste, şi îi luase tot ce avusese ea de oferit.

Dar nu era vorba de luat.

Ea îi oferise. De bunăvoie.

Până la urmă, îl iubea. Şi el o iubea.

O spusese, poate nu în cuvinte, dar cu atingeri.

„Nu?”

Îndoiala îşi făcu loc, o emoţie atât de nefamiliară. Ceva ce Lady Georgiana Pearson – fiica unui duce, sora altuia – nu simţise niciodată.

„Spune-o”, porunci ea stăruitor în minte. „Spune-mi.”
După un moment interminabil, el răspunse:
— Eşti o fată dulce.
Şi dispăru din raza ei vizuală.

***Capitolul** 1*

Zece ani mai târziu
Casa Worthington
Londra

Dacă era să se gândească la evenimentele din cel de-al douăzeci şi şaptelea ei an din viaţă, Georgiana Pearson considera că de la caricatură pornise totul.

Blestemata aia de caricatură!

Dacă ar fi apărut în *Ziarul de scandal* cu un an mai devreme, cu cinci ani sau cu şase ani mai târziu, nici nu i-ar fi păsat. Dar fusese publicată în cel mai popular tabloid din Londra pe 15 martie.

Fereşte-te de Idele lui Martie[1], într-adevăr!

Desigur, caricatura fusese urmarea unei cu totul alte zile. Cu două luni mai devreme de data cu pricina – pe 15 ianuarie. Ziua în care Georgiana, cu reputaţia pătată, mamă nemăritată, pricină de scandal oriunde mergea şi sora ducelui de Leighton, decisese să ia lucrurile în propriile mâini şi să se întoarcă în societate.

Şi aşa ajunsese să stea aici, în colţul sălii de bal a familiei Worthington, pregătindu-se să reintre în societate, perfect conştientă că ochii întregii Londre erau aţintiţi asupra sa.

Judecând-o.

---

1 Referinţă la sărbătoarea romană ce avea loc la data de 15 martie şi care a devenit populară drept ziua asasinării lui Iulius Cezar, (n.tr.)

Nu era primul bal la care mergea de când reputaţia îi fusese pătată, dar era primul la care putea fi observată – primul la care nu era mascată, nici cu haine, nici cu farduri. Primul la care era Georgiana Pearson, născută fără de prihană şi decăzută ca urmare a unui scandal.

Primul la care era prezentă pentru a-şi primi oprobiul.

Ce-i drept, Georgianei nu îi păsa de reputaţia ei. Ba chiar îi convenea de minune situaţia, din mai multe motive, unul dintre ele fiind că nimeni nu se mai aştepta ca o lady să respecte regulile de bună purtare, odată ce îşi pătase reputaţia.

Lady Georgiana Pearson – care nu pretindea să fie respectată şi care abia dacă îşi merita titlul – era de-a dreptul încântată de reputaţia sa pătată şi fusese astfel de ani buni. Până la urmă, scandalul o făcuse bogată şi puternică, proprietară a Îngerului Căzut – cel mai scandalos şi cel mai popular tripou din Londra –, şi cea mai temută persoană din Marea Britanie… misteriosul „gentilom”, cunoscut doar drept Chase.

Conta prea puţin că acesta era, de fapt, femeie.

Deci da, Georgiana credea că cerurile îi zâmbiseră în ziua aceea, cu zece ani în urmă, când soarta îi fusese pecetluită. Exilul ei din societate, de bine, de rău, însemnase lipsa invitaţiilor la baluri, ceaiuri, picnicuri şi la alte evenimente, fapt care, în schimb, eliminase necesitatea batalioanelor de însoţitoare, a discuţiilor insipide la limonade călduţe, şi de a se preface că e interesată de sfânta treime a conversaţiilor feminine aristocratice – bârfă absurdă, ultima modă şi domni eligibili pentru căsătorie.

Era prea puţin interesată de bârfă pentru că aceasta rareori era adevărul şi niciodată nu conţinea *tot* adevărul. Ea prefera secretele, oferite de bărbaţi puternici care aveau subiecte scandaloase de oferit la schimb.

De asemenea, era prea puţin interesată de modă.

Fustele erau adesea dovada slăbiciunii feminine, împingându-le pe doamne să nu facă altceva decât să şi le netezească, iar pe femeile mai puţin rafinate să nu facă altceva decât să şi le ridice. Când se afla la clubul ei, se ascundea în văzul lumii printre mătăsurile strident colorate în care se înveşmântau cele mai pricepute prostituate ale Londrei, dar în toate celelalte locuri, prefera lejeritatea pantalonilor.

Şi nu era deloc interesată de domni, nepăsându-i deloc dacă erau frumoşi, inteligenţi sau nobili atâta timp cât aveau bani de pierdut. Ani de-a rândul, răsese de burlacii luaţi în vizor pentru căsătorie de doamnele Londrei, îi urmărise din camera proprietarilor de la cazinoul ei – unul mai bogat, mai frumos, şi mai de viţă nobilă ca altul – cum erau prinşi în corzi, încătuşaţi şi însuraţi.

Şi îi mulţumise Creatorului că ea nu fusese forţată în această şaradă prostească, forţată să îi pese, forţată să se mărite. Nu, Lady Georgiana Pearson, cu reputaţia pătată de la frageda vârstă de şaisprezece ani – acum de un deceniu un avertisment pentru toate nestematele protipendadei care o urmaseră – îşi învăţase de timpuriu lecţia despre bărbaţi şi scăpase, din fericire, de orice pretenţie de a-şi pune vreodată pirostriile.

Până acum.

Evantaiele fâlfâiau, acoperind şuşoteli, ascunzând rânjete şi chicoteli. Privirile lunecau pe deasupra ei, prefăcându-se că nu o văd, chiar şi atunci când se opreau asupra ei, blamând-o pentru trecutul ei. Pentru prezenţa ei. Fără îndoială, pentru insolenţa ei. Pentru că le macula lumea lor neprihănită cu scandalul legat de numele ei.

Privirile acelea o vânau şi, dacă ar fi putut, ar fi distrus-o.

Dumnezeule! Asta era tortură.

Începuse cu rochia. Corsetul o omora încet. Şi straturile de jupoane îi limitau mişcările. Dacă ar fi trebuit

să fugă, cu siguranţă că s-ar fi împiedicat de ele, ar fi căzut în faţă şi ar fi fost înghiţită de gloata de doamne aristocrate, chicotind răutăcios, împodobite în dantelă.

Imaginea o fulgeră pe neaşteptate şi aproape zâmbi. Aproape. Posibilitatea reală a unui astfel de final împiedica zâmbetul să-şi facă apariţia. Nu simţise în viaţa ei o nevoie atât de intensă de a se foi aşa de mult. Dar nu le va oferi plăcerea de a juca rolul victimei. Trebuia să se concentreze asupra sarcinii pe care o avea în minte.

Un soţ.

Ţinta ei era lordul Fitzwilliam Langley – decent, nobil, având nevoie de fonduri şi de protecţie. Un om realmente fără vreun secret, în afară de unul – unul care, dacă s-ar fi aflat vreodată, nu numai că l-ar fi ruinat, dar l-ar fi trimis la închisoare.

Soţul perfect pentru o doamnă care dorea zorzoanele căsniciei, şi nu căsnicia în sine.

Doar dacă blestematul acela de bărbat ar fi apărut odată!

— O femeie înţeleaptă mi-a spus cândva că ungherele camerelor sunt numai pentru laşi.

Rezistă instinctului de a ofta, dar nu se întoarse către vocea familiară a ducelui de Lamont.

— Credeam că nu-ţi pasă de societate.

— Prostii! Îmi place societatea şi, chiar de nu ar fi aşa, nu aş fi ratat primul bal al lui Lady Georgiana.

Ea se încruntă la el.

— Ai grijă sau restul Londrei va pune la îndoială alegerea ta de a alunga un duce, adăugă el.

Ducele, cunoscut drept Temple, era partenerul ei de afaceri, coproprietar al Îngerului Căzut şi un om de-a dreptul enervant atunci când îşi dorea să fie. Se întoarse cu faţa spre el, afişând un zâmbet strălucitor.

— Eşti aici ca să te distrezi pe seama mea?

— Cred că ai intenţionat să închei acea întrebare cu

„Excelenţa Voastră”, sugeră el.

Georgiana îşi îngustă privirea.

— Te asigur că nu.

— Dacă vrei să joci într-un meci aristocratic, ai face bine să-ţi exersezi perspicacitatea în titlurile nobiliare.

— Mai degrabă mi-aş exersa perspicacitatea în alte domenii.

Obrajii începeau deja să o doară de la expresia feţei.

Sprâncenele lui negre se ridicară.

— De exemplu?

— Să mă răzbun pe aristocraţii dispreţuitori care se bucură de durerea mea.

Ducele încuviinţă din cap cu seriozitate.

— Nu e tocmai o abilitate feminină.

— Mi-am ieşit din mână în ceea ce priveşte feminitatea.

— Sigur că nu.

Un zâmbet îl fulgeră chipul, dinţii albi în contrast cu pielea lui măslinie, iar ea rezistă impulsului de a i-l şterge de pe faţă. Se încruntă, bombănind insulte printre dinţi, iar el chicoti.

— Nici asta nu e ceva prea feminin.

— Când ne întoarcem la club…

El o întrerupse:

— Aş zice că transformarea ta e remarcabilă. Abia dacă te-am recunoscut.

— Asta era şi ideea.

— Cum ai reuşit?

— Mai puţin fard.

În public, cel mai adesea Georgiana era deghizată în Anna, matroana Îngerului Căzut. Anna nu se zgârcea cu machiajul, cu perucile extravagante sau cu decolteurile adânci.

— Bărbaţii văd ceea ce doresc să vadă.

— Hmm, făcu el, displăcându-i vădit cuvintele ei. Ce

naiba porţi?

Degetele ei tresăriră, începând să-şi netezească fusta.

— O rochie.

Rochia era albă, impecabilă, creată pentru cineva cu mult mai inocent decât ea. Cineva cu mult mai puţin scandalos. Iar asta era înainte să ştie cineva ce s-a ales de viaţa ei.

— Te-am mai văzut purtând rochie. Asta e… Temple făcu o pauză, privind-o în ansamblu. Tuşi râzând. Nu seamănă cu niciuna dintre rochiile pe care te-am mai văzut purtându-le. Făcu o pauză, examinând-o în continuare. Ai pene care îţi explodează din păr.

Georgiana scrâşni din dinţi.

— Am auzit că e ultima modă.

— Arăţi ridicol.

De parcă ea nu o ştia. De parcă ea nu o *simţea.*

— Farmecul tău nu are limite.

— Nu mi-ar plăcea să devii prea plină de tine, rânji el.

Nu era nicio şansă ca asta să se întâmple. Nu aici, înconjurată de duşmani.

— N-ai o nevastă de distrat?

Privirea lui întunecată trecu peste ea şi se opri asupra unui cap sclipitor cu păr arămiu, aflat în centrul sălii de bal.

— Fratele tău dansează cu ea. De vreme ce el îi împrumută din reputaţia sa, m-am gândit să fac la fel pentru sora lui.

Georgiana se întoarse neîncrezătoare spre el.

— Reputaţia *ta?*

Cu numai câteva luni înainte, Temple era cunoscut drept Ducele Ucigaş, despre care se credea că şi-ar fi omorât viitoarea mamă vitregă într-un acces de pasiune în noaptea de dinaintea nunţii ei. Societatea îl reprimise cu braţele deschise abia când acuzaţiile se dovediseră a fi false – şi se însurase cu femeia despre care se spunea că ar fi omorât-o. Dar rămăsese un scandal pe măsura unui duce

– de vreme ce îşi petrecuse câţiva ani mai întâi pe străzi şi apoi în ringul de la Îngerul Căzut ca boxer cu mâinile goale.

Deşi Temple purta titlul de duce, reputaţia lui fusese cel puţin pătată – spre deosebire de a fratelui ei. Simon fusese crescut exact pentru lumea asta; iar faptul că dansa cu soţia lui Temple contribuia enorm la refacerea numelui ei şi, ce-i drept, a ducatului Temple.

— Reputaţia ta mi-ar putea face mai mult rău decât bine.

— Prostii! Toată lumea iubeşte un duce. Nu suntem suficient de mulţi ca să putem fi evitaţi, deci cerşetorii nu pot alege cu adevărat. Zâmbi cu superioritate şi îi întinse mâna. Îmi oferi acest dans, Lady Georgiana?

Ea îngheţă.

— Glumeşti.

Zâmbetul lui se transformă într-un adevărat rânjet, ochii săi negri sclipind de amuzament.

— Nici n-aş îndrăzni să glumesc pe seama izbăvirii tale.

Georgiana îşi miji ochii.

— Am metodele mele de a riposta, ştii?

El se înclină spre ea.

— Femeile ca tine nu refuză duci, Anna.

— Nu-mi spune aşa.

— Femeie?

Îşi plesni mâna într-a lui, mocnind de iritare.

— Trebuia să te las să mori în ring.

Ani de-a rândul, fusese o atracţie aproape zilnică la Îngerul Căzut. Cei îndatoraţi clubului aveau o metodă de a-şi recâştiga averile – să-l învingă pe neînfrântul Temple în ring. Un accident şi o soţie îl determinaseră să renunţe la box.

— Nu vorbeşti serios. Temple o trase la lumină. Zâmbeşte.

Se conformă, simţindu-se ca o imbecilă.

— Ba vorbesc serios.

El o luă în braţe.

— Ba nu, dar cum eşti speriată de lumea asta şi de ceea ce ai de gând să faci, nu ar trebui să insist asupra subiectului.

Georgiana se încordă.

— Nu sunt speriată.

El îi aruncă o privire.

— Sigur că eşti. Crezi că nu înţeleg asta? Crezi că Bourne nu înţelege asta? Sau Cross? adăugă el, referindu-se la cel de-al patrulea proprietar al Îngerului. Cu toţii a trebuit să ne târâm din noroi înapoi în lumină. Cu toţii a trebuit să ne reclamăm dreptul de a fi acceptaţi de această lume.

— E diferit pentru bărbaţi.

Cuvintele îi ieşiră înainte să le poată opri. Pe chipul lui apăru o expresie surprinsă, iar ea îşi dădu seama că acceptase premisele lui.

— La naiba!

El îşi coborî vocea.

— Va trebui să-ţi controlezi limbajul, dacă vrei ca ei să creadă că eşti un caz tragic, etichetat în mod greşit ca fiind scandalos.

— Mă descurcam foarte bine înainte să ajungi tu.

— Te ascundeai într-un colţ.

— Nu mă ascundeam.

— Dar ce făceai?

— Aşteptam.

— Pe cei adunaţi aici să emită o scuză oficială?

— Aşteptam mai degrabă să-i răpună ciuma, mormăi ea.

— Ah, dacă ar fi de ajuns doar să-ţi doreşti, chicoti el.

O răsuci de-a lungul sălii de dans, lumânările aprinse în jurul camerei lăsând dâre de lumină în câmpul ei vizual.

— Langley a ajuns.

Vicontele intrase cu nici cinci minute mai devreme. Ea observase imediat.

— Am văzut.

— Nu te aştepţi la o căsnicie adevărată cu el, spuse Temple.

— Nu.

— Atunci de ce să nu faci ce faci tu mai bine?

Privirea ei se mută asupra bărbatului frumos din cealaltă parte a sălii. Cel pe care ea îl alesese de soţ.

— Crezi că şantajul este cea mai bună modalitate ca să-mi asigur un soţ?

— Eu am fost şantajat în avans pentru a găsi o soţie, zâmbi el.

— Da, ei bine, am auzit că majoritatea bărbaţilor nu sunt aşa de masochişti, Temple. Mi se spune de peste un an că ar trebui să mă căsătoresc. De tine, Bourne, Cross, adăugă ea, menţionând partenerii ei de la Îngerul Căzut. Ca să nu mai spun de fratele meu.

— A, da, am auzit că ducele de Leighton a pus o zestre serioasă pe capul tău. Este remarcabil că mai poţi sta dreaptă. Dar ce spui de iubire?

— Iubire? Era dificil să pronunţe cuvântului fără dispreţ.

— Ai auzit de ea, fără îndoială. Sonete şi poeme, şi fericire până la adânci bătrâneţi?

— Am auzit, spuse ea. Din vreme ce discutăm despre o căsnicie în cel mai bun caz de convenienţă şi în cel mai rău caz pentru scăparea de datorii, nu cred că lipsa iubirii ar putea fi o problemă, spuse ea. Pe lângă asta, este o încercare bună pentru nerozi.

El o fixă cu privirea.

— Atunci tu eşti înconjurată de nerozi.

Ea îi aruncă o privire.

— Fiecare dintre voi. Îndrăgostiţi dincolo de raţiune. Şi iată ce s-a întâmplat din cauza asta.

Temple îşi ridică sprâncenele negre.

— Ce? Căsnicie? Copii? Fericire?

Ea oftă. Purtaseră conversaţia asta de sute de ori. De mii de ori. Fratele ei avea o căsnicie atât de idilică, încât nu putea să nu încerce să-i convingă de asta pe toţi cei din jurul său. Ceea ce el nu ştia era că idila nu era pentru Georgiana. Ea alungă gândul.

— Sunt fericită, minţi ea.

— Nu. Eşti bogată. Şi eşti puternică. Dar nu eşti fericită.

— Fericirea este supraestimată, spuse ea ridicând din umeri în timp ce el o răsucea de-a lungul sălii. Nu valorează nimic.

— Valorează totul. Dansară în linişte o vreme. Ceea ce vezi şi tu, căci nu ai face asta pentru altceva decât pentru fericire.

— Nu am nevoie de asta.

— Nu vorbesc despre fericirea ta.

Ea nu se prefăcu a nu-l înţelege.

— Te referi la Caroline.

Fiica ei. Care creştea în fiecare clipă. Nouă ani acum, în curând zece, în curând doisprezece, în curând douăzeci. Şi motivul pentru care Georgiana se afla aici. Ridică privirea către partenerul ei robust, acest bărbat care o salvase de tot de atât de multe ori de câte îl salvase şi ea pe el. Îi spuse adevărul.

— Am crezut că o pot salva, spuse ea încet. M-am ferit să-i stau în preajmă.

Ani la rând. În detrimentul amândurora.

— Ştiu, zise el încet, iar ea era recunoscătoare pentru dansul care îi permitea să nu-i întâlnească privirea prea des. Nu ştia dacă ar fi putut.

— Am încercat să o protejez, adăugă ea, gândindu-se că o mamă nu poate decât să-şi ţină cât mai mult copilul în siguranţă. Dar nu a fost suficient. Are nevoie de mai mult

decât atât.

Georgiana făcuse tot ce fusese cu putinţă, trimiţând-o pe Caroline să locuiască la fratele ei, încercând din răsputeri să nu fie niciodată afectată şi ea de circumstanţele naşterii ei.

Şi reuşise, până la un punct.

Până luna trecută.

— Nu e posibil să te referi la caricatură, spuse el.

— Desigur că mă refer la caricatură.

— Nimănui nu-i pasă de blestematele de jurnale de scandal.

Georgiana îi aruncă o privire.

— Asta nu este adevărat, iar tu, dintre toţi oamenii, ştii asta!

Circulaseră multe zvonuri – că fratele ei i-ar fi spus că nu poate să-şi facă debutul în sezonul monden, că ea l-ar fi implorat. Că el ar fi insistat ca ea, fiind mamă nemăritată, să rămână acasă. Că ea s-ar fi certat cu el. Că vecinii ar fi auzit ţipete. Bocete. Injurii. Că ducele ar fi exilat-o şi că ea s-ar fi întors fără permisiunea lui.

Paginile de bârfe o luaseră razna, fiecare încercând să o întreacă pe cealaltă cu relatări despre întoarcerea Georgianei Pearson, Lady Reputaţie Proastă.

Se gândise că porecla era întru câtva ingenioasă – fratelui ei i se spunea Ducele Dispreţuitor de mult timp, astfel încât Reputaţie Proastă părea partenera perfectă pentru el.

Cel mai popular dintre tabloide, *Ziarul de scandal,* publicase legendara caricatură – scandalizatoare şi oarecum hulitoare, Georgiana călare pe un cal, înfăşurată numai cu părul ei, îmbrăţişând un bebeluş înfăşat. Jumătate Lady Godiva, jumătate Fecioara Maria, cu dispreţuitorul duce de Leighton stând deoparte, privind, îngrozit.

Ea ignorase caricatura, la fel ca toată lumea, până cu o săptămână în urmă, când o zi neobişnuit de caldă ispitise

jumătate din londonezi să meargă în Hyde Park. Caroline o implorase să facă o plimbare călare, iar Georgiana îşi abandonase cu şovăială treburile ca să o însoţească. Nu fusese prima dată când apăreau în public, dar fusese prima dată de la publicarea caricaturii, iar Caroline observase privirile.

Descălecaseră pe un deal care cobora către Serpentine, cenuşiu şi noroios din pricina iernii lungi, şi conduseseră caii către lac, unde un grup de fete puţin mai mari decât Caroline stăteau aşa cum stau fetele – într-o adunătură de şuşoteli şi aluzii. Georgiana văzuse asta de suficiente ori cât să ştie că un asemenea grup de fete nu poate aduce nimic bun.

Dar speranţa strălucise pe chipul luminos şi tânăr al lui Caroline, iar Georgiana nu avusese inima s-o ţină departe de ele. Chiar dacă îşi dorea cu disperare să facă asta.

Caroline se apropiase de fete, încercând să pară că mişcarea ei era neintenţionată. Neplanificată. Cum se face că fetele de pretutindeni cunosc această mişcare? Strecurarea aceea înceată care sugerează deopotrivă optimism şi teamă? Solicitarea tăcută pentru atenţie?

Fusese un miracol al curajului insuflat de tinereţe şi de nebunie.

Fetele o observaseră mai întâi pe Georgiana, recunoscând-o, fără îndoiala ca urmare a faptului că fuseseră martore la ochii măriţi şi la bârfele mamelor lor, şi ghiciseră identitatea lui Caroline în doar câteva secunde, ridicându-şi capetele şi întinzându-şi gâturile în vreme ce şuşotelile sporeau. Georgiana rămăsese în spate, rezistând impulsului de a interveni între urşi şi momeală. Poate că greşea. Poate avea să fie bunătate. Întâmpinare politicoasă. Acceptare.

Şi apoi şefa grupului o observase.

Ea şi Caroline erau arareori văzute ca mamă şi fiică.

Ea era suficient de tânără ca ele să fie considerate drept surori, iar Georgiana, deşi nu se ascundea de societate, ieşea foarte rar în lume.

Dar în momentul în care ochii fetiţei blonde şi drăguţe se deschiseseră larg recunoscând-o – blestemate fie toate mamele bârfitoare –, Georgiana ştiuse că fiica ei era deja terminată. Voia cu disperare s-o oprească. Să se termine înainte să înceapă.

Făcuse un pas înainte către ele.

Prea târziu.

— Parcul nu mai este ce era odată, spusese fata, cu ştiinţă şi dispreţ dincolo de anii ei. Pur şi simplu dau voie oricui să se plimbe pe aici. Fără consideraţie faţă de origine.

Caroline îngheţase, cu hăţurile calului ei iubit în mână, prefăcându-se că nu aude. Încercând să nu audă.

— Sau de *descendenţă,* adăugase cu bucurie crudă o altă fată.

Şi acolo era, plutind în aer. Cuvântul nespus.

„Bastard.”

Georgiana ar fi vrut să le plesnească.

Cârdul de gâşte chicotea, mâini înmănuşate zburând către buze, ascunzând ostentativ zâmbete chiar când dinţii sclipeau. Caroline se uitase către ea, cu ochii verzi umezi.

„Nu plânge”, implorase în gând Georgiana. „Nu le lăsa să vadă că şi-au nimerit ţinta.”

Nu era sigură dacă acele cuvinte erau pentru ea însăşi sau pentru fiica ei.

Caroline nu plângea, deşi avea obrajii împurpuraţi. Ruşinată de naşterea ei. De mama ei. De o grămadă de lucruri pe care nu le putea schimba.

Apoi se întorsese spre Georgiana, mişcându-se încet, mângâind gâtul calului său, plimbându-se ostentativ – draga de ea –, vrând parcă să arate că nu se lăsa alungată.

Când se întorsese, Georgiana era atât de mândră,

încât îi era greu să vorbească de nodul pe care îl avea în gât. Nu trebuia să vorbească. Caroline vorbise prima, suficient de tare ca să fie auzită:

— Sau de *politeţe.*

Şocată, Georgiana izbucnise în râs, chiar în timp ce Caroline se urcase pe cal şi se uitase la ea.

— Să ne întrecem până la Grosvenor Gate.

Se întrecuseră. Şi Caroline câştigase. De două ori în aceeaşi dimineaţă.

Dar cât de des va pierde?

Întrebarea o aduse cu picioarele pe pământ. La bal, la dans, în braţele ducelui de Lamont, înconjurată de aristocraţie.

— Nu are niciun fel de viitor, spuse Georgiana încet. I l-am distrus.

Temple suspină.

— Am crezut că voi putea să-i cumpăr intrarea oriunde ar fi vrut, continuă ea. Mi-am spus că Chase ar putea deschide orice uşă pe care ea ar dori să intre.

Vorbea foarte încet, iar dansul nu lăsa pe nimeni să audă conversaţia.

— Nu fără oameni care să pună întrebări despre cum se face că proprietarul unui tripou este atât de preocupat de fiica bastardă a unei lady.

Dinţii i se încleştară strâns. Georgiana făcuse atâtea promisiuni de-a lungul vieţii ei – promisiunea să înveţe societatea o binemeritată lecţie. Promisiunea ca niciodată să nu li se supună. Promisiunea ca niciodată să nu le permită să se atingă de fiica sa.

Dar unele jurăminte, indiferent cât de ferme, nu puteau fi respectate.

— Am atâta putere, şi totuşi nu suficientă ca să salveze o fetiţă. Făcu o pauză. Dacă nu fac asta, ce se va întâmpla cu ea?

— O să am grijă să fie în siguranţă, jură ducele. La fel

cum vei face şi tu. Şi ceilalţi. Un conte. O marchiză. Partenerii ei de afaceri, fiecare om înstărit, nobil şi puternic. Fratele tău.

Şi totuşi…

— Iar când noi nu vom mai fi? Ce se va întâmpla atunci? Când noi nu vom mai fi, ea va avea o moştenire, plină de păcat şi de viciu. Va avea o viaţă plină de întuneric.

Caroline merita ceva mai bun. Caroline merita totul.

— Ea merită lumină, spuse ea, ei însăşi şi lui Temple.

Iar Georgiana îi va oferi asta.

Ea va dori o viaţă a ei. Copii. Mai mult. Va dori lucruri pe care Georgiana nu i le-ar putea oferi.

În afară de cazul în care s-ar căsători. Gândul o aduse înapoi la moment, aruncând o privire bărbatului pe care îl alesese de viitor soţ.

— Titlul vicontelui va ajuta.

— Iar titlul este tot ceea ce îţi trebuie?

— Este, răspunse ea. Un titlu demn de Caroline. Ceva care îi va oferi viaţa pe care o doreşte. Se poate să nu fie respectată niciodată, dar un titlu îi asigură viitorul.

— Există şi alte căi, spuse el.

— Ce alte căi? întrebă ea. Uită-te la soţia fratelui meu. Uită-te la soţia ta. Abia dacă sunt acceptate aici, fără titlu, subiect de bârfe.

Ochii lui se îngustară la auzul vorbelor, dar ea continuă:

— Titlul le salvează. La naiba, se zvoneşte că ai ucis o femeie, dar nu ai fost cu totul exclus, pentru că mai întâi eşti duce, şi abia apoi un posibil ucigaş – ai fi putut să te însori, dacă ai fi vrut să faci asta. Titlul are putere. Şi o va avea mereu. Întotdeauna vor fi femei care umblă după titluri şi bărbaţi care umblă după zestre. Dumnezeu ştie că zestrea lui Caroline va fi atât de mare pe cât va fi nevoie, dar nu va fi suficient. Ea va fi întotdeauna fiica mea. Va

purta mereu stigmatul meu. După cum se întrevede, chiar dacă ar găsi marea iubire – chiar dacă şi-ar dori asta –, niciun bărbat cumsecade nu ar putea să se căsătorească cu ea. Dar dacă eu mă mărit cu Langley? Atunci ea are şansa la un viitor lipsit de păcatul meu.

El tăcu o vreme, iar ea îi fu recunoscătoare pentru asta. Când în cele din urmă vorbi, o întrebă:

— Atunci de ce să nu-l amesteci şi pe Chase? Ai nevoie de nume, el are nevoie de o soţie, iar noi suntem singurii oameni din Londra care cunoaştem motivul. Este un aranjament benefic pentru amândoi.

Sub masca lui Chase, Georgiana manipulase zeci de membri ai înaltei societăţi. Sute. Chase ruinase oameni şi îi înnobilase. Chase mijlocise căsătorii şi distrusese vieţi. Ea îl putea manipula pe Langley cu uşurinţă făcându-l să se însoare, invocând numele lui şi informaţiile pe care acesta le avea despre viconte.

Dar nevoia nu era dorinţă, şi poate că tocmai înţelegerea profundă a acelei balanţe – a faptului că vicontele avea nevoie de căsnicie la fel de mult ca şi ea, dar că şi-o dorea la fel de puţin – o făcea să ezite.

— Sper că vicontele va accepta că aranjamentul este benefic pentru amândoi fără amestecul lui Chase.

Temple tăcu o vreme.

— Amestecul lui Chase ar accelera puţin acest proces.

Era adevărat, dar ar fi mijlocit o căsnicie îngrozitoare. Dacă ar fi putut să-l câştige pe Langley fără şantaj, ar fi fost mult mai bine.

— Am un plan, spuse ea.

— Şi dacă se alege praful?

Georgiana se gândi la dosarul lui Langley. Subţire, dar incriminator. O listă de nume, toate de bărbaţi.

— Am şantajat oameni mai importanţi.

El zâmbi ştrengăreşte.

— De fiecare dată când îmi amintesc că eşti femeie,

spui astfel de lucruri… şi Chase revine.

Georgiana zâmbi.

— Nu este uşor de ascuns.

— Nici măcar când eşti atât de… Ducele privi teatral coafura ei cu pene. Feminină ar trebui să fie cuvântul pentru această ţinută? Georgiana se încruntă, iar el râse. Care e planul?

— L-ai cunoaşte dacă ai fi trecut vreodată pe la club.

Intenţia ei fusese să-l tachineze, dar vorbele ieşiră întru câtva prea sincere.

El nici nu tresări.

— Ţi-ai făcut-o cu mâna ta, ştii?

Ea încercă să ocolească momentul.

— Coafura? Te asigur că nu. Am o servitoare pasionată de modă şi care rareori are şansa să mă îmbrace pentru lumea bună.

Ducele zâmbi.

— Nu asta am vrut să spun, iar tu ştii asta. Am vrut să spun că tu m-ai făcut să doresc să fiu altundeva decât la club. La fel li s-a întâmplat şi lui Bourne, şi lui Cross. Paturile calde sunt tentante.

Toţi cei trei asociaţi erau proaspăt căsătoriţi – mulţumită ei în mare parte –, ceea ce făcea serile târzii de la club mult mai puţin aglomerate.

Şi mai singuratice.

Georgiana alungă gândul. Era mamă şi proprietară a celui mai exclusivist club pentru bărbaţi din Londra. Zilele ei erau dedicate lui Caroline, iar nopţile muncea. Nu avea timp pentru singurătate.

— Deci, m-ai iertat pentru că m-am amestecat?

Vocea lui Temple se îndulci la gândul ducesei sale.

— Parţial. Dar să nu te îndoieşti că nu m-ar preocupa să le răsplătesc.

Doar că răsplata însemna iubire. Iar ea nu era suficient de nesăbuită să creadă în ea din nou.

Muzica încetă, iar ea nu mai fu nevoită să-i dea replica. Se trase deoparte şi făcu o reverenţă, după cum se cuvenea.

— Vă mulţumesc, *Excelenţa Voastră.* Accentuă rangul în timp ce se ridică. Cred că trebuie să iau o gură de aer.

— Singură? întrebă el pe un ton tăios.

— Crezi că nu pot să am grijă de mine? răbufni ea.

Era fondatoarea celui mai infam tripou din Londra. Ruinase mai mulţi bărbaţi decât putea număra. Chiar nu îşi aducea nimeni aminte de asta?

— Cred că de-acum ar trebui să ai grijă de reputaţia ta, răspunse Temple.

— Te asigur că dacă un domn îşi permite vreun gest libertin, îl voi plesni peste mână.

Afişă un zâmbet larg, fals şi înclină uşor din cap.

— Duceţi-vă la soţia dumneavoastră, Excelenţă. Şi vă mulţumesc pentru dans.

El îi ţinu mâna strâns pentru un moment, până când îi întâlni privirea din nou, şi o avertiză încet:

— Nu îi poţi învinge. Ştii asta, nu-i aşa? Indiferent cât de mult încerci – societatea va învinge întotdeauna.

Vorbele o înfuriară brusc. Îşi înăbuşi emoţia şi răspunse:

— Greşeşti. Şi intenţionez să îţi dovedesc asta.

Temple ştia când era cazul să se retragă. Georgiana se întoarse, tulburată de conversaţie, către sala de bal – fierbinte şi plină de parfumuri dulci şi de hohote de râs, către îmbulzeala de oameni care se holbau la ea evitând totuşi să o privească.

Ura societatea şi privirea ei curioasă şi examinatoare. O ura de zece ani, de când fusese exclusă. De când destinul fiicei ei fusese scris înainte ca ea să fi venit pe lume.

Şi aşa ajunsese Georgiana să-şi dorească răzbunarea, construind un templu al păcatului în centrul înaltei societăţi şi adunând secretele membrilor săi zi de zi timp de şase

ani. Bărbaţii care jucau la Îngerul Căzut nu ştiau că fiecare carte întoarsă, fiecare zar aruncat era urmărit de o femeie de care soţiile lor s-ar feri.

Ei nu ştiau nici că secretele lor fuseseră colecţionate cu meticulozitate şi fuseseră catalogate şi pregătite să fie folosite atunci când Chase va avea mai multă nevoie.

Păşi pe balconul sălii de bal a familiei Worthington şi inspiră adânc, bucurându-se de felul în care aerul proaspăt o făcea să uite de această seară şi de aceste obligaţii.

Noaptea de martie târziu era înviorătoare şi plină de promisiuni, iar ea se mutase din sala de bal în întuneric, unde se simţea mult mai confortabil. Odată ajunsă acolo, răsuflă uşurată şi se aplecă peste balustrada de marmură.

Trei minute. Cel mult cinci. Şi apoi urma să se întoarcă. Până la urmă, se afla acolo cu un motiv. Era un premiu la finalul acestui joc, un joc pe care, dacă îl juca bine, îi va aduce siguranţă şi protecţie, şi o viaţă pentru Caroline pe care Georgiana nu ar fi putut să i-o ofere niciodată.

Gândul acesta o înfurie. Avea putere dincolo de orice închipuire. Cu o linie trasată cu tocul, cu un semn către sala tripoului, putea distruge un bărbat. Deţinea secretele celor mai influenţi bărbaţi din Anglia şi pe ale soţiilor lor. Ştia mai multe despre aristocraţi decât ştiau ei despre ei înşişi.

Dar nu îşi putea proteja fiica. Nu îi putea oferi viaţa pe care o merita.

Nu fără ei.

Nu fără încuviinţarea lor.

Şi iat-o aici, îmbrăcată în alb, cu pene în păr, nedorindu-şi nimic mai mult decât să păşească în grădinile întunecate şi să continue până când ar ajunge la zid, l-ar escalada şi şi-ar găsi drumul spre casă, către clubul ei. Către viaţa pe care o construise. Viaţa pe care o alesese.

Ar trebui să renunţe la rochie, ca să poată escalada zidul, presupuse ea.

Rezidenţii din Mayfair ar avea o problemă cu asta.

Gândul îi fu întrerupt de un grup de tinere care se revărsau din sala de bal, chicotind şi şuşotind la un asemenea volum, că vecinii puteau, fără îndoială, să le audă.

— Nu sunt surprinsă că s-a oferit să danseze cu ea, croncăni una dintre ele. Fireşte că speră că ea se va căsători cu un cartofor care va cheltui toţi banii aceia în tripoul lui.

— Oricum, răspunse alta, nu va avea niciun beneficiu de pe urma dansului cu Ducele Ucigaş.

Bineînţeles că discutau despre ea. Era fără îndoială subiectul de conversaţie a lumii bune.

— Este totuşi un duce, interveni alta. Cu sau fără porecla aceea stupidă, falsă.

Fata asta părea mai inteligentă. Nu va rezista prea mult alături de prietenele ei.

— Nu înţelegi, Sophie. El nu este *cu adevărat* un duce.

Sophie nu fu de acord.

— Are titlul, nu-i aşa?

— Da, spuse prima pe un ton iritat. Dar a fost boxer atât de mult timp şi s-a căsătorit cu cineva atât de mult *sub* nivelul său, că nu mai e deloc acelaşi lucru.

— Dar legile dreptului primului născut…

Biata Sophie, folosea adevărul şi logica să le convingă. Celelalte nu aveau niciuna din cele două.

— Nu este important, Sophie. Niciodată nu înţelegi. Ideea e că ea este dezgustătoare. Şi cu o zestre enormă sau fără, tot nu va prinde un soţ de calitate.

Georgiana credea mai degrabă că şefa acestei haite era cea dezgustătoare, dar, cu siguranţă, se înşela, întrucât adeptele ei încuviinţau din cap şi gângureau aprobator.

Se mută mai aproape, căutând o poziţie mai avantajoasă.

— Este limpede că tot ceea ce vrea este titlul,

continuă conducătoarea, care era minionă şi incredibil de slabă, şi a cărei coafură părea să fi fost împunsă cu o grămadă de săgeţi.

Georgiana îşi dădu seama că nu era în măsură să critice vreo coafură, de vreme ce ea însăşi părea să aibă jumătate din penetul unei egrete în propriul păr, dar săgeţile erau totuşi prea mult.

— Poate să se considere norocoasă dacă va pune mâna pe un baronet.

— Practic, ăsta nu este un titlu nobiliar, sublinie Sophie.

— Oh, Sophie, interveni Georgiana, tu chiar nu vei învăţa niciodată? Nimeni nu vrea să audă adevărul.

Cuvintele tăiară întunericul, iar fetele, şase cu totul, se întoarseră în grup ca să o vadă, cu expresii în diferite grade de surprindere. Probabil că nu ar fi trebuit să atragă atenţia asupra ei, dar asta era, cu siguranţă, una dintre acele situaţii de tipul totul sau nimic.

Păşi înainte, în lumină, iar la două dintre ele li se tăie respiraţia. Sophie clipi. Iar mica Napoleon a grupului o fixă arogant cu privirea pe Georgiana, care era mai înaltă cu vreo douăzeci de centimetri decât ea.

— Tu nu ai fost inclusă în conversaţie.

— Dar ar trebui să fiu, nu crezi? Ca subiect?

Trebuia să le acorde credit celorlalte fete; toate avură decenţa de a părea întristate. Nu se putea spune acelaşi lucru şi despre conducătoarea lor.

— Nu doresc să fiu văzută conversând cu tine, spuse ea cu cruzime. Mi-e teamă că reputaţia ta scandaloasă m-ar afecta.

Georgiana zâmbi.

— Nu mi-aş face griji. Reputaţia scandaloasă mea a căutat întotdeauna – făcu o pauză – un nivel mai ridicat.

Ochii lui Sophie se deschiseră larg. Georgiana continuă:

— Ai un nume?

Privirea fetei se îngustă.

— *Lady* Mary Ashehollow.

Desigur că era o Ashehollow. Tatăl ei era unul dintre cei mai dezgustători bărbaţi din Londra – un afemeiat şi un beţiv care, fără îndoială, îi dusese acasă soţiei sale sifilis. Dar era conte de Holborn şi, prin urmare, era acceptat de această lume ridicolă. Iar soţia lui era o bârfitoare crudă care, cu siguranţă, ar fi înecat pisicuţe cu bucurie, dacă asta ar fi ajutat-o să avanseze pe scara socială. Doi copii, un băiat de şcoală şi o fată, două sezoane mondene pierdute.

O fată cu nimic mai bună decât părinţii ei, în mod limpede.

Într-adevăr, lady sau nu, fata merita o chelfăneală pe cinste.

— Spune-mi. Eşti promisă în căsătorie?

Mary îngheţă.

— Sunt de-abia la cel de-al doilea sezon monden.

Georgiana merse mai departe, distrându-se.

— Încă unul şi intri pe linie moartă, nu-i aşa?

O lovitură. Privirea fetei zbură şi reveni atât de repede încât altcineva nici nu ar fi observat. Altcineva care nu era Chase.

— Am o mulţime de peţitori.

— Hmm, Georgiana se gândea din nou la dosarul lui Holborn. Burlington şi Montlake, din câte înţeleg, au suficient de multe datorii cât să nu ţină seama de defectele tale doar ca să aibă acces la zestrea ta.

— Tu vorbeşti despre defecte! Şi despre zestre! se sufocă Mary.

Săraca fată nu ştia că Georgiana avea cinci ani de viaţă şi cincizeci de ani de experienţă mai mult ca ea. Experienţă în a avea de-a face cu creaturi mult mai rele decât o fetişcană cu limba ascuţită.

— Ah, dar nu mă prefac că zestrea mea ar fi inutilă, Mary. Totuşi, Lord Russel mă nedumereşte. Ce caută un bărbat decent ca el peţind pe cineva ca tine?

Gura lui Mary se deschise larg.

— Cineva ca mine?

Georgiana se dădu uşor în spate.

— Cineva cu lipsa ta îngrozitoare de eleganţă, vreau să spun.

Înţepătura ajunse la ţintă. Mary se trase în spate ca şi cum ar fi fost lovită fizic. Prietenele ei îşi acopereau gurile căscate, oprind râsete pe care nu le puteau controla. Georgiana ridică o sprânceană.

— Cruzimea nu mai face atâta plăcere atunci când e orientată către tine, nu-i aşa?

Furia lui Mary ieşi ascuţită şi neplăcută. Şi aşteptată.

— Nu îmi pasă cât de mare e zestrea ta. Nimeni nu te va vrea. Nu ştiind ce eşti cu adevărat.

— Şi ce sunt eu cu adevărat? întrebă Georgiana, întinzându-i capcana. Ademenind-o pe fată să cadă în ea.

— Ieftină. O femeie uşoară, spuse Mary cu cruzime. Mama unei bastarde care cel mai probabil va ajunge şi ea o femeie uşoară.

Georgiana se aştepta la prima insultă, dar nu şi la a doua. Sângele i se răci. Păşi în lumina aurie care se revărsa din sala de bal, şi rosti încet:

— Ce-ai spus?

Era linişte pe balcon. Celelalte fete auziseră ameninţarea din cuvintele ei. Îşi murmurau îngrijorarea. Mary făcu un pas înapoi, dar era prea mândră să se retragă.

— M-ai auzit.

Georgiana avansă, împingând fata din lumină. În întuneric. Acolo unde avea putere.

— Spune-o din nou.

— Eu…

— Spune-o din nou, repetă Georgiana.

Mary închise ochii strâns. Şopti cuvintele:

— Eşti ieftină.

— Iar tu eşti o laşă, rosti ea printre dinţi. La fel ca tatăl tău şi ca tatăl lui înaintea lui.

Ochii fetei se deschiseră dintr-odată.

— Nu am vrut să spun…

— Ai vrut, o întrerupse repede Georgiana. Şi aş fi putut să te iert pentru ce-ai spus despre mine. Dar apoi ai implicat-o pe fiica mea.

— Îmi cer scuze.

„Prea târziu.” Georgiana clătină din cap. Se aplecă în faţă. Rosti în şoaptă promisiunea:

— Când lumea ta se va prăbuşi cu totul în jurul tău, va fi din cauza acestui moment.

— Îmi pare rău! urlă Mary, dându-şi seama că nu glumea.

Şi aşa şi trebuia. Chase nu făcea promisiuni pe care nu le ţinea.

Doar că ea nu era Chase în seara asta. Era Georgiana.

Doamne!

Georgiana trebuia să uite momentul. Să îşi mascheze furia înainte să scoată la iveală prea mult. Se îndepărtă de Mary şi râse, tare şi delicat, un sunet pe care-l perfecţionase în saloanele clubului ei.

— Îţi lipseşte curajul convingerilor tale, Lady Mary. Te sperii atât de uşor!

Celelalte fete râseră, iar săraca Mary rămase zguduită, deloc încântată de felul în care fusese atât de meticulos răsturnată de pe poziţia ei.

— Nu vei fi niciodată demnă de noi! Eşti o desfrânată!

Prietenelor ei li se tăie respiraţia şi liniştea se aşternu în balcon.

— Mary! şopti una dintre ele după un moment lung, dând glas uimirii lor colective şi dezaprobării pentru acele

vorbe.

Mary avea o privire sălbatică, disperată să îşi reia locul în vârful piramidei sociale.

— Ea a început!

Fusese o pauză lungă până când Sophie spuse:

— De fapt, noi am început.

— Oh, mai taci, Sophie! urlă Mary înainte să se întoarcă şi să fugă în sala de bal.

Singură.

Această scenă ar fi trebuit s-o bucure pe Georgiana. Mary mersese prea departe şi învăţase cea mai importantă lecţie a societăţii – că prietenii îţi sunt alături doar atât timp cât nu-i tulburi cu propria mizerie.

Dar Georgiana nu era bucuroasă.

Când juca rolul lui Chase, ea se mândrea cu stăpânirea ei de sine. Cu fermitatea ei. Cu acţiunile ei cugetate.

Unde naiba era Chase în seara asta?

Cum se făcea că aceşti oameni puteau pune stăpânire pe ea – pe emoţiile ei – chiar şi acum? Chiar în vreme ce deţinea o putere atât de deplină asupra lor într-o altă viaţă paralelă.

„Eşti o desfrânată.”

Vorbele persistau în întuneric, amintindu-i de trecut. De viitorul lui Caroline dacă Georgiana nu făcea lumea asta să o accepte.

Fetele puneau stăpânire pe ea, pentru că ea permitea asta. Pentru că nu avea altă opţiune decât să accepte. Era terenul lor, iar jocul era să o facă pe ea să se simtă mică şi neimportantă.

Le ura pentru că jucau atât de bine.

Se întoarse către femeile care mai rămăseseră.

— Cu siguranţă că fiecare dintre voi aveţi pe cineva care vă aşteaptă pentru următorul dans.

Ele dispărură fără ezitare – toate cu excepţia uneia.

Georgiana îşi îngustă privirea asupra fetei.

— Cum te numeşti?

Ea nu îşi mută privirea, iar Georgiana fu impresionată.

— Sophie.

— Asta e partea pe care o ştiu.

— Sophie Talbot.

Nu folosise titlul nobiliar de lady pe care îl avea.

— Tatăl tău este contele de Wight?

Fata aprobă din cap.

— Da.

Era, în fond, un nume cumpărat – Wight era extraordinar de bogat după ce făcuse un număr impresionant de investiţii în Orient, iar fostul rege îi oferise un titlu nobiliar pe care puţini ar fi crezut că îl acordă. Sophie avea o soră mai mare care era de curând ducesă, deci acesta era fără îndoială motivul pentru care fusese acceptată în această mică adunare.

— Du-te şi tu, Sophie, până nu decid că nu eşti cea pe care o plac, până la urmă.

Gura lui Sophie se deschise, şi apoi se închise când decise să nu vorbească. În schimb, se răsuci pe călcâie şi se întoarse la bal. Fată deşteaptă.

Georgiana răsuflă prelung când se văzu din nou singură, detestând tremurul, felul în care semăna a regret. A durere.

A slăbiciune.

Mulţumi în gând că era singură, fără ca nimeni să-i fie martor la acest moment.

Doar că nu era singură.

— Asta ţi-ar fi fost de ajutor.

Capitolul 2

Vorbele veniră misterios şi încet din umbră, iar Georgiana se întoarse repede să-l vadă pe bărbatul care le rostise. Trupul i se încordă pe măsură ce scruta în întuneric.

Înainte să apuce să-l roage să se arate, el făcu un pas în faţă, cu părul sclipindu-i argintiu în lumina lunii. Umbrele îi subliniau liniile ascuţite ale feţei – maxilarul, obrazul, fruntea, nasul lung şi drept. Ea inspiră viguros pe măsură ce frustrarea cedă şi îl recunoscu… apoi uşurare, şi mai mult entuziasm decât ar fi vrut să admită.

Duncan West! Arătos şi bine făcut într-o redingotă şi pantaloni negri, cu o lavalieră apretată din olandă care scânteia pe pielea lui, simplitatea ţinutei de gală făcându-l cumva mai fascinant decât de obicei.

Iar Duncan West nu era un bărbat care avea nevoie să fie mai fascinant decât de obicei. Era sclipitor şi puternic, şi frumos ca păcatul, dar cu inteligenţa şi influenţa şi frumuseţea venea şi pericolul. Nu ştia ea asta mai bine ca oricine?

Nu construise ea o viaţă pe acest fundament?

West era proprietarul a cinci dintre cele mai citite publicaţii din Londra: un cotidian, netezit cu meticulozitate de majordomi din întregul oraş; două săptămânale, livrate prin poştă locuinţelor din Anglia; o revistă pentru femei şi un tabloid care era bucuria celor fără titlu nobiliar şi abonamentul secret, ruşinos al nobilimii.

Şi, pe lângă toate acestea, era practic cel de-al cincilea partener la Îngerul Căzut – jurnalistul care îşi construise un nume şi o avere din scandal, secrete şi informaţii primite de la Chase.

Desigur, el nu ştia că Chase se afla în faţa lui acum – nu cel pe care toată Londra îl cunoştea drept gentilomul terifiant şi misterios, ci o femeie. Tânără, controversată şi cu mai multă putere decât oricare altă femeie ar fi avut dreptul să aibă.

Iar acesta era, fără îndoială, motivul pentru care West

permisese tabloidului său să publice caricatura înfiorătoare, înfăţişând-o pe jumătate Lady Godiva, pe jumătate Fecioara Maria. Pură şi desfrânată. Păcat şi salvare, toate pentru finanţarea ziaristului.

Publicaţiile lui – el însuşi – îi forţaseră mâna. El era motivul pentru care Georgiana se afla aici în seara asta, împodobită cu pene, dichisită, perfectă, în căutarea celei de-a doua şanse sociale. Şi nu îi plăcea asta – indiferent cât de arătos era el.

Poate că îi plăcea mai puţin *tocmai* pentru că era atât de arătos.

— Domnule, rosti ea, prefăcându-se că-l admonestează. Nu cred că ne-am cunoscut. Şi nu ar trebui să te furişezi în întuneric.

— Prostii, spuse el, iar Georgiana simţi tachinarea din vocea lui; era provocată de ea. Întunericul este cel mai bun loc în care să te furişezi.

— Nu şi dacă îţi pasă de reputaţia ta, spuse ea, neputându-se abţine.

— Reputaţia mea nu este în pericol.

— Oh, nici a mea, răspunse ea.

Bărbatul ridică mirat din sprâncene.

— Nu?

— Nu. Singurul lucru care se poate întâmpla este ca reputaţia mea să devină mai bună. Ai auzit cum m-a făcut Lady Mary.

— Cred că jumătate de Londra a auzit, spuse el, apropiindu-se. Este deplasată.

Georgiana clătină din cap.

— Dar nu incorectă?

Ochii lui licăriră de surprindere, iar ea descoperi că îi plăcea asta. Nu era un bărbat uşor de surprins.

— Incorectitudinea este o chestiune prestabilită.

Îi plăcură, de asemenea, şi vorbele lui. Adevărul lor o făcu să simtă un strop de emoţie. Iar ea nu-şi permitea

nicio emoţie. Devie conversaţia înapoi către zona de siguranţă.

— Fără îndoială că incidentul nostru va apărea în ziarele de mâine, spuse ea, înainte să-şi aducă aminte că se presupunea că nu îl cunoştea.

Nu conta că îl cunoştea pe West de mulţi ani. Că lucrase cu el. Că îl întâlnise în club machiată şi dichisită, îi trimisese bilete sub masca atotputernicului Chase, flirtase cu el sub masca Annei, regina femeilor uşoare din Londra.

Dar Duncan West nu era la curent cu rolul pe care îl juca ea în seara asta. Nu o ştia pe Georgiana.

Dar acum ştia că ea avea habar cine era el.

— Văd că mi-am făcut deja o reputaţie.

Ea luă nada aruncată de el.

— De ce să fie reputaţia mea singura?

Acele buze atractive se curbară, iar ea fu cuprinsă de căldură.

— Bine spus.

— Sigur că îl ştiu pe cel care a publicat caricatura care mi-a pătat reputaţia.

West îngheţă, iar ea recunoscu vinovăţia din privirea lui.

— Îmi pare rău.

Georgiana ridică o sprânceană.

— Le ceri scuze tuturor subiecţilor tipului tău aparte de umor? Sau doar celor pe care nu îi poţi evita?

— Am meritat asta.

— Chiar şi mai mult, adăugă ea, ştiind că era pe punctul de a merge prea departe.

El încuviinţă din cap.

— Chiar şi mai mult. Nu meritai caricatura.

— Şi abia în seara asta te-ai răzgândit?

— A fost de prost gust. Niciodată nu aş fi… Vocea i se stinse treptat.

— Nu trebuie să îmi explici. Afacerile sunt afaceri.

Ştia asta foarte bine. Trăise ani la rând călăuzindu-se după acele vorbe. Era într-o oarecare măsură motivul pentru care Chase şi West erau aşa.

Dar asta nu însemna că îl ierta. Pentru că o făcuse să fie prezentă în seara asta, să-şi găsească un soţ, să fie acceptată. Fără el… ar fi putut avea mai mult timp.

Nu mult timp.

Ignoră gândul.

— Copiii nu sunt afaceri, spuse el. Ea nu ar fi trebuit să fie amestecată.

Georgianei nu îi plăcu turnura conversaţiei, felul în care el făcuse subtil referire la Caroline. Schimbă subiectul:

— Când am ajuns, fratele meu mi-a atras atenţia asupra leilor din încăpere.

West înclină uşor capul.

— Aceia care sunt regali şi importanţi?

— Aceia care sunt leneşi şi periculoşi.

West râse încet, sunetul răscolind-o. Ei nu îi plăcea nici asta – felul în care el părea să o prindă cu garda jos chiar şi atunci când era cel mai bine păzită.

— Poate că sunt periculos, Lady Georgiana, dar nu am fost leneş niciodată în viaţa mea.

Iar atunci nu se mai simţi cu garda jos, ci, mai de grabă, extraordinar de liniştită. Ispitită. Poate că el nu avea intenţia ca vorbele sale să fie atât de provocatoare, dar la naiba dacă nu erau… La naiba dacă nu o făceau să-i vină să flirteze cu neruşinare cu el şi să-l roage să-i arate cam cât de mult s-ar chinui pentru o recompensă. La naiba dacă nu avea acelaşi efect asupra ei ca atunci când era la clubul ei, când ea era deghizată, iar el se distra!

La naiba dacă nu o făcea să se întrebe cum ar fi să-l întâlnească, în întuneric, o altă femeie, dintr-un alt timp, într-un alt loc. Să cedeze tentaţiei.

Pentru prima dată. De ultima dată.

De singura dată.

Georgiana îngheţă gândindu-se. Era un bărbat foarte periculos, iar ea nu era Chase în seara asta. Acesta nu era clubul ei. Nu avea niciun fel de putere aici.

El avea, totuşi.

Georgiana privi către sala sclipitoare de bal.

— Ar trebui să mă întorc la petrecere. Şi la însoţitoarele mele.

— Care, fără îndoială, sunt numeroase.

— Cumnatele adoră rolul.

Ele o dichisiseră şi o înţepaseră jumătate de seară. Ea fusese nevoită să accepte blestematele acelea de pene ca ele să îi dea voie să ajungă şi să plece cu propria trăsură.

— O ducesă şi o marchiză te vor ajuta să-i convingi.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

West nu era un neghiob. Ştia exact ce dorea ea să facă.

— Haide să nu ne mai prefacem, spuse el legănându-se pe călcâie. Te prefaci, ca societatea să te primească înapoi. Ai dansat cu fratele tău, cu cumnatul tău – se uită peste umărul ei către sala de bal. Drace, ai dansat chiar şi cu ducele de Lamont!

— Pentru cineva care nu mă cunoaşte, pari destul de atent la cum îmi petrec seara.

— Sunt un om de ştiri. Îmi plac lucrurile ieşite din comun.

— Sunt o femeie normală, spuse ea.

El râse.

— Sigur că eşti.

Ea îşi feri privirea, dintr-odată simţindu-se îngrozitor de incomod – neştiind cum ar trebui să se poarte –, neştiind drept cine ar trebui să se prefacă a fi pentru acest bărbat care părea să vadă totul. Într-un final, spuse:

— Pare o încercare imposibilă să-i conving.

Ceva licări pe faţa lui, acolo, apoi dispăru.

— Asta nu a fost o solicitare de milă! răbufni iritată.

— Nu a fost milă.

— Bine, spuse ea.

„Atunci ce?”

— Poţi să te ţii tare în faţa lor, ştii.

Georgiana putea face mai mult decât atât. Gândurile lui păreau să meargă în aceeaşi direcţie:

— De unde ştii cine sunt peţitorii lui Lady Mary?

— Toată lumea ştie asta.

— Toată lumea care a fost atentă la sezonul monden de anul trecut, spuse el fără să şovăie.

Ea ridică din umeri.

— Doar pentru că nu merg la petreceri nu înseamnă că nu am habar ce se întâmplă în lumea bună.

West nu o crezu.

— Cred că ştii foarte multe despre lumea bună.

De-ar fi ştiut el!

— Ar fi o prostie din partea mea să încerc să revin în societate fără o minimă misiune de recunoaştere.

— Acesta este de regulă un termen rezervat pentru conflictele militare.

Georgiana ridică o sprânceană.

— Ne aflăm la Londra, în plin sezon monden. Crezi că nu suntem în război?

West zâmbi şi îşi înclină capul, dar nu lăsă conversaţia să se relaxeze. În schimb, o făcu pe jurnalistul.

— Ştiai că fetele se vor întoarce împotriva ei, dacă o încolţeşti.

— Atunci când i se oferă ocazia, societatea se va distruge singură cu bucurie, spuse ea şi îşi feri privirea, gândindu-se la Lady Mary.

West îşi reţinu un râset.

— Găseşti asta amuzant? îl întrebă ea mijindu-şi ochii.

— Găsesc remarcabil că o persoană atât de avidă să-şi recapete poziţia vede adevărul despre societate cu atâta claritate.

— Cine a spus că sunt avidă să-mi recapăt poziţia?

El era foarte atent acum.

— Nu eşti?

Începu să fie suspicioasă.

— Este adevărat ce se spune.

West se întoarse curios.

— Ce anume?

— Că eşti un ziarist formidabil. Făcu o pauză. Aproape că ţi-am oferit articolul.

— Deja am articolul.

— Şi despre ce e?

West nu răspunse, privind-o cu băgare de seamă.

— Păreai să te simţi bine în compania ducelui de Lamont. Georgiana nu voia ca el să se gândească la momentele pe care le petrecuse împreună cu Temple. Nu voia ca el să se întrebe cum se făcea că ea se cunoştea cu ducele care deţinea un tripou.

— De ce te interesează persoana mea?

West se sprijini de balustrada de piatră.

— Fiica risipitoare a aristocraţiei s-a întors. De ce nu aş fi interesat de tine?

Georgiana izbucni în râs.

— „Viţelul cel gras”[2] şi tot tacâmul.

— Proaspătă printre viţeii rotofei din acest sezon monden. Te-ai mulţumi doar cu nişte antreuri şi cu un pahar de limonadă călâie?

Era rândul ei să zâmbească.

— Nu m-am întors pentru aristocraţie.

El se înclină, venind mai aproape, învăluind-o în căldura lui. Era un bărbat devastator de frumos, iar în alt timp, fiind o altă persoană, cu o altă viaţă, ea i-ar fi primit apropierea. I-ar fi răspuns imediat. S-ar fi lăsat ademenită de el. Părea nedrept că Georgiana nu avusese niciodată o astfel de şansă. Sau era o dorinţă? Insulta lui Lady Mary îi

---

2 Aluzie la parabola fiului risipitor, Luca 15:23 (n.red.)

răsuna încă în minte. „Desfrânată.” Cuvântul de care nu putea scăpa, indiferent cât de neadevărat era.

Crezuse că era iubire.

Învăţase rapid că iubirea şi trădarea veneau împreună.

Iar acum… „desfrânată”.

Era un lucru bizar să distrugi cu atâta desăvârşire reputaţia cuiva cu aşa o minciună sfruntată. Să pui o identitate falsă pe umerii cuiva.

În mod surprinzător, te făcea să vrei să o trăieşti, doar ca să poţi simţi un crâmpei de adevăr.

— Ştiu că nu te-ai întors pentru ei, spuse el încetişor. Te-ai întors pentru Caroline.

— Nu-i rosti numele.

West clătină din cap la ameninţarea rece din vocea ei, iar ea adăugă:

— Te rog.

Fu un moment când el o privi cu atenţie, iar ea făcu tot posibilul să pară tânără. Inocentă. Vulnerabilă. Într-un final, el spuse:

— Ea nu mă interesează.

— Dar mă interesează pe mine.

Caroline era totul.

— Ştiu. Te-am văzut cum aproape că ai făcut-o praf pe săraca Lady Mary pentru că a pomenit-o.

— În niciun caz Lady Mary nu este săracă. Şi ar trebui să ştie că nu e frumos să insulte un copil.

— Fiica ta este singurul lucru care ar fi putut să te aducă înapoi în lume. Se poate presupune că există prea puţin interes să-ţi repari reputaţia. Asta cu lupii la uşă.

Avea dreptate, desigur. Anii în care stătuse de-o parte fuseseră extraordinar de eliberatori de îndată ce acceptase ideea că nu va avea niciodată viaţa pentru care fusese atât de bine pregătită. Nu erau doar corsetul şi jupoanele care o constrângeau acum. Era faptul că la numai câţiva metri

depărtare erau sute de ochi curioşi privind, judecând, aşteptând ca ea să facă o greşeală.

Sute de oameni, fără niciun scop, disperaţi să o vadă decăzând.

Dar de data asta, ea era mai puternică decât oricare dintre ei.

West vorbi din nou:

— Fără îndoială că dragostea pe care i-o porţi este ceea ce te va face protagonista piesei noastre.

— Nu este nicio piesă.

El zâmbi atotştiutor.

— De fapt, milady, este.

Cât timp trecuse de când i se adresase cineva folosind acest titlu? Cât timp de când fusese folosit fără ironie, fără să fie judecată sau fără un alt artificiu.

Se întâmplase vreodată?

— Şi descopăr că sunt chiar fascinat.

Georgiana ignoră căldura din vorbele sale. Se foi, îndreptându-şi umerii.

— Nu îmi pot imagina de ce.

El se apropie. Vocea îi deveni chiar mai joasă:

— Nu poţi?

Privirea ei zvâcni spre a lui, vorbele lui reverberând prin ea. El era răspunsul ei. El, bărbatul care spusese societăţii ce să creadă, şi când, şi despre cine. El putea să-l ademenească pe Langley pentru ea. El putea să ademenească pe oricine ar fi vrut pentru ea.

El îi putea obţine un titlu nobiliar şi un nume.

El putea proteja viitorul lui Caroline. Georgiana îşi permisese să-l urmărească pe acest bărbat ani la rând, în lumea în care erau pe picior de egalitate. Dar acum, în întuneric, faţă în faţă, el părea ameninţarea, şi nu salvatorul.

— Nimeni nu a făcut niciodată ceea ce te pregăteşti tu să faci, spuse el, într-un final.

— Ce anume?

El reveni la poziţia sa relaxată pe balustrada de marmură.

— Întoarsă din morţi. Dacă reuşeşti, vei vinde o grămadă de ziare.

— Ce mercantil din partea ta.

— Asta nu înseamnă că nu îmi doresc să reuşeşti. De fapt, chiar cred că îmi doresc, adăugă el după un moment de tăcere, părând surprins.

— Da? întrebă ea, chiar în vreme ce îşi spunea să nu facă asta.

— Da.

Poate că el o putea ajuta să învingă.

West o studie o clipă, iar ea rezistă impulsului de a se foi sub privirea lui. Într-un final, el spuse:

— Ne-am mai întâlnit înainte?

La naiba!

Nu semăna deloc cu Anna în această seară. Anna era aranjată şi machiată, înzorzonată, cu corset strâns şi decolteu revărsat, pudră palidă, buze roşii şi un blond atât de îndrăzneţ că strălucea ca platina. Georgiana era opusul, înaltă, da, şi blondă, dar fără extravaganţe. Avea sâni de dimensiuni normale. Părul ei avea o nuanţă naturală. Pielea, la fel. Şi buzele.

West era bărbat, iar bărbaţii vedeau doar lucrurile după care se uitau. Şi totuşi, el părea să vadă prin ea.

— Nu cred, răspunse ea, respingând gândul. Se întoarse ca să se ducă în sala de bal. Dansezi?

West clătină din cap.

— Am afaceri de rezolvat.

— Aici?

Întrebarea era pusă, plină de curiozitate, înainte ca ea să realizeze că simplei Georgiana Pearson nu i-ar fi păsat suficient încât să întrebe.

Privirea lui se îngustă uşor în direcţia ei, fără îndoială

în vreme ce reflecta la întrebare.

— Aici. Şi apoi altundeva. După încă un moment de tăcere, el adăugă: Eşti sigură că nu ne-am mai întâlnit?

Ea clătină din cap.

— Nu am mai fost în cercurile astea de mulţi ani.

— Nici eu nu prea frecventez în cercurile astea. Făcu o pauză, apoi adăugă, atât pentru el însuşi, cât şi pentru ea: Te-aş fi ţinut minte.

Era atâta sinceritate în vorbele lui, încât Georgianei i se tăie respiraţia. Îl privi cu atenţie.

— Flirtezi cu mine? întrebă ea.

El scutură din cap.

— Nu e nevoie de flirt. Este adevărul.

Zâmbi cu jumătate de gură.

— Acum ştiu că flirtezi. Şi cu aplomb.

El îşi coborî capul.

— Milady îmi face un mare compliment.

Georgiana râse.

— Încetează, sir. Am un plan, iar acesta nu include jurnalişti chipeşi.

Dinţii lui albi sclipiră.

— Acum sunt chipeş, nu-i aşa?

Era rândul ei să ridice o sprânceană.

— Sunt sigură că ai o oglindă.

West râse.

— Nu eşti cum mă aşteptam.

De-ar fi ştiut el!

— Până la urmă, s-ar putea să nu fiu aşa de bună ca să-ţi poţi vinde ziarele.

— Lasă-mă pe mine să îmi fac griji pentru vânzarea de ziare. Făcu o pauză. Tu îngrijeşte-te de planul tău – planul oricărei debutante încă de la începutul timpului.

Ea izbucni într-un mic hohot de râs.

— Nu sunt o debutantă.

West o urmări pentru un moment.

— Cred că eşti mai debutantă decât ai vrea să recunoşti. Nu ţi-ai dori un vals cu respiraţia tăiată sub stele cu un peţitor sau doi?

— Valsurile cu respiraţia tăiată nu au făcut altceva decât să bage fetele în bucluc.

— Vrei un titlu nobiliar?

Acolo avea dreptate. Georgiana lăsă ca tăcerea să fie încuviinţarea ei.

— Ai ales unul? întrebă el.

Ea îşi mută privirea, în întuneric.

— S-ar putea să fiu interesată de câţiva gentlemeni.

— Hai să nu ne ascundem după deget. Tu nu cauţi un gentleman. Ai o ţintă de atins.

— Sugerezi că este o diferenţă între domnii neînsuraţi şi ţintele de atins?

El se legănă pe călcâie.

— Presupun că nu.

Ea îşi îngădui un rânjet arogant.

— Aşa e, atunci.

West zâmbi cu jumătate de gură, iar ea încercă să ignore plăcerea pe care o simţi văzându-i această expresie. Nu-i păsa dacă îl amuza. Nu îşi dorea aprobarea lui. Doar ajutorul.

— Ai ales unul? întrebă el din nou. Ai o listă de cerinţe?

Georgiana îi aruncă o privire tăioasă.

— Asta ar fi mercantil.

— Ar fi inteligent.

— Să recunosc asta ar fi o prostie.

— Să recunoşti asta ar fi o dovadă de sinceritate.

De ce trebuia să fie atât de deştept? Atât de ager? Atât de… potrivit. Nu. Rezistă şi nu dădu curs descrierii. El era un mijloc pentru atingerea unui scop. Nimic mai mult.

West rupse tăcerea.

— Evident, cineva care are nevoie de bani.

— La asta e bună o zestre, nu-i aşa?

— Şi cineva care are un titlu nobiliar.

— Şi cineva care are un titlu nobiliar, admise ea.

— Ce altceva îşi mai doreşte Lady Georgiana Pearson?

„Un om decent.”

El păru să-i citească gândurile.

— Cineva care să fie bun cu Caroline.

— Am crezut că ne-am înţeles să nu-i rosteşti numele? ripostă Georgiana numaidecât.

— Ea este cea care face ca partea asta să devină dificilă.

Georgiana cercetase cu atenţie dosarele din biroul ei de la Înger. Eliminase o mulţime de bărbaţi neînsuraţi. Tăiase opţiunile până ce ajunsese la un singur candidat viabil – un bărbat despre care ştia suficient încât să creadă că ar fi un soţ bun.

Un bărbat pe care îl putea şantaja să se căsătorească cu ea, dacă ar fi fost nevoie.

— L-ai ales deja, spuse el.

— Da, recunoscu ea.

Trebuia să încheie conversaţia asta acum. Fusese departe de sala de bal suficient de mult încât absenţa ei să fie remarcată, şi nu mai era nimeni altcineva pe balcon în afară de acest bărbat. Dacă ar fi fost descoperiţi…

Inima îi tresări. Dacă ar fi fost descoperiţi, s-ar fi adăugat la reputaţia ei. Riscul era tentant, aşa erau mereu riscurile. Ştia bine asta. Dar era pentru prima dată după foarte mult timp când riscul venea însoţit de o faţă frumoasă.

Prima dată în zece ani.

— Cine?

Ea nu răspunse.

— O să descopăr asta curând.

— Probabil, spuse Georgiana. Este profesia ta, nu?

— Aşa e, încuviinţă el, apoi tăcu o vreme înainte să

punã întrebarea în jurul cãreia se învârtise: Sunt şi alte femei cu zestre, Lady Georgiana, spuse el. De ce a ta?

Ea îngheţă. Răspunse – poate cu prea mare sinceritate:

— Nu e niciuna atât de mare ca a mea. Şi niciuna care să vină cu o astfel de libertate.

O sprânceană blondă se ridică.

— Libertate?

O urmă de disconfort se strecură în ea.

— Nu am aşteptări de la căsnicie.

— Niciun vis despre o căsnicie de formă care se transformă într-o potrivealã amoroasă?

Ea râse.

— Niciunul.

— Eşti teribil de tânără ca să fii atât de cinică.

— Am 26 de ani. Şi nu este cinism. Este inteligenţă. Iubirea e pentru poeţi şi pentru imbecili. Eu nu sunt niciuna, nici alta. Căsnicia vine cu libertate. Cea mai pură, cea mai de bază, cea mai bună.

— Vine, de asemenea, cu o fiică.

Intenţia nu fusese ca vorbele să înţepe, dar înţepară, iar Georgiana se încordă. El avu graţia de a-şi cere iertare.

— Îmi pare rău, nu asta am vrut să spun.

Georgiana clătină din cap.

— Este adevărul, nu-i aşa? Ştii asta mai bine decât oricine.

Aluzia la caricatură îl făcu să tresară.

— Ar trebui să fii mulţumit, continuă ea. Fratele meu încearcă de ani buni să mă facă să revin în societate... de-ar fi ştiut el că o caricatură ridicolă ar putea să fie atât de motivantă!

El zâmbi, şi era un farmec copilăresc în expresia feţei lui.

— Sugerezi că nu-mi cunosc propria putere.

Georgiana îi răspunse cu aceeaşi expresie.

— Dimpotrivă, cred că o cunoşti prea bine. Din păcate însă, eu nu am un alt tabloid la îndemână ca să răstorn vraja pe care a aruncat-o *Ziarul de scandal.*

West îi întâlni privirea.

— Am eu unul.

Inima începu să-i bată cu putere, şi, deşi dorea cu disperare să vorbească, rămase tăcută, ştiind că dacă l-ar fi lăsat să vorbească, ea ar fi putut primi ceea ce îşi dorea.

Iar el ar fi putut crede că era ideea lui.

— Am mai multe ziare, nu doar unul, şi ştiu ce caută bărbaţii.

— Pe lângă o zestre uriaşă?

— Pe lângă asta. El păşi mai aproape. Mai mult decât asta.

— Nu am mai mult decât asta. Nu ceva ce ar fi putut recunoaşte, cel puţin.

El ridică o mână, iar ea îşi ţinu respiraţia. Avea s-o atingă. Avea s-o atingă, iar ei avea să-i placă.

Doar că nu o făcu. În schimb, ea simţi o mică smucitură la coafură, iar mâna lui se retrase, cu o pană albă ca zăpada între degete. O trecu printre degete.

— Cred că ai mai mult decât îţi imaginezi.

Cumva, seara rece de martie deveni fierbinte ca soarele. Ea îşi drese vocea şi se strădui să rămână calmă.

— Sună de parcă mi-ai oferi o alianţă.

— Poate că asta fac, spuse el.

Ea îşi îngustă privirea.

— De ce?

— Vinovăţie, probabil.

Georgiana râse.

— Nu pot să îmi imaginez că asta e.

— Eu nu aş fi atât de sigur.

Se întinse după mâna ei, iar ea îşi întinse braţul către el ca şi cum ar fi fost o marionetă. Ca şi cum nu ar fi avut control asupra ei înseşi.

Trecu pana pe pielea fină de deasupra mănuşii şi de sub mânecă, până pe interiorul cotului ei. Georgiana îşi ţinu respiraţia la atingerea delicată, minunată. Duncan West era un bărbat periculos.

Ea îşi retrase brusc mâna.

— De ce aş avea încredere în tine când tocmai ai recunoscut că eşti implicat în asta doar ca să vinzi ziare?

Gura aceea frumoasă se curbă periculos de tentant.

— Nu ai vrea să ştii exact cu cine ai de-a face?

Ea zâmbi auzind asta.

— Cu siguranţă că ăsta este cel mai mare noroc pe care o femeie l-a avut vreodată pe un balcon întunecos.

— Norocul nu are nicio legătură cu asta. El făcu o pauză apoi adăugă: Nu e prea multă dragoste între mine şi înalta societate.

— Te adoră, spuse ea.

— Adoră felul în care îi distrez.

Urmă un moment lung în care Georgiana cântări oferta lui.

— Iar eu?

Zâmbetul sclipi din nou, făcând-o să se înfioare uşor.

— Distracţia în cauză.

— Şi cum beneficiez eu?

— Soţul pe care îl vrei. Tatăl pe care îl doreşti pentru fiica ta.

— Le vei spune că m-am îndreptat?

— Nu am văzut nicio dovadă că n-ai fi.

— M-ai văzut provocând o fată să mă insulte. M-ai văzut ameninţându-i familia. Forţându-i prietenele să o părăsească. Georgiana privi în întuneric. Nu sunt sigură că sunt dezirabilă.

Buzele lui se curbară într-un zâmbet atotştiutor.

— Te-am văzut protejându-te. Protejându-ţi copilul. Am văzut o leoaică.

Ei nu îi scăpă faptul că el însuşi fusese un leu doar cu

câteva momente în urmă.

— Fiecare poveste are doi povestitori.

West îşi deschise haina şi băgă pana în buzunarul interior, înainte să o încheie la loc. Georgiana nu mai vedea pana, dar o simţea totuşi acolo, captivă lângă căldura lui, lângă locul în care inima lui bătea cu putere, în ritm alert. Captivă lângă el.

Era un bărbat periculos.

El rânji ca un lup, acest bărbat puternic, care deţinea cele mai citite jurnale din Londra. Bărbatul care putea să ridice şi să doboare cu cerneala tiparniţei lui. Bărbatul de care avea nevoie, ca să îi creadă minciunile. Care să le perpetueze.

— Vezi tu, greşeşti, spuse el, vorbele lui strecurându-se în ea ca păcatul. Fiecare poveste are un singur povestitor.

— Şi cine este acela?

— Eu.

Capitolul 3

Nu ar fi trebui să flirteze cu fata.

West stătea pe marginea sălii de bal a casei Worthington, privind-o pe Lady Georgiana dansând la braţul cumnatului ei. Marchizul de Ralston era rareori văzut în compania altcuiva în afară de soţia lui, dar nu era nicio îndoială că ducele de Leighton pusese totul la bătaie în seara aceea, în speranţa că bogăţia şi puterea combinate ale clanurilor Ralston şi Leighton ar fi orbit societatea ca să uite trecutul ei.

Dar nu mergea aşa.

Era singura despre care se vorbea în sală, iar ceea ce alimenta şuşotelile nu erau nici puternicii ei protectori şi

nici frumuseţea ei.

Şi era frumoasă, zveltă şi graţioasă, cu piele fină şi păr mătăsos, şi cu o gură – Dumnezeule! Avea o gură făcută pentru păcat. Nu era de mirare că reputaţia îi fusese pătată de la o vârstă atât de fragedă. Probabil orice băiat pe o rază de treizeci de kilometri saliva după ea.

Fără vreun scop anume, se întrebă dacă îi păsase de bărbatul care profitase de ea, şi descoperi că nu îi plăcea ideea că ea ar fi fost aşa. El avea prea puţină înţelegere pentru băieţii care nu îşi puteau ţine mâinile deoparte, iar ideea că Lady Georgiana fusese cea care primise atingerile acelor mâini îl râcâia mai mult ca de obicei. Poate că din cauza copilului. Niciun copil nu merita să se nască în urma unui scandal.

El ştia asta mai bine decât mulţi.

Sau poate era Georgiana, care arăta întru totul ca o aristocrată perfectă, imaculată, născută şi crescută în lumea asta, care ar fi trebuit să-i fie la picioare, dar care, în schimb, aştepta să o devoreze de vie.

Orchestra se opri, iar Georgiana avu doar câteva secunde înainte să ajungă în braţele vicontelui Langley – o alegere excelentă pentru un soţ.

West îi privi prin ochii unui jurnalist, analizând perechea din toate unghiurile. Langley era, fără îndoială, un peşte mare – intrase recent în posesia unui titlu nobiliar venerabil la care se adăugaseră câteva proprietăţi uriaşe, dar suferise de pe urma unui mare blestem al existenţei aristocratice – moştenirile puteau fi formidabil de scumpe. Fiecare dintre proprietăţile sale ajunsese într-o stare proastă, şi era responsabilitatea lui să le restaureze.

O zestre precum cea a lui Lady Georgiana ar fi readus imperiul la gloria sa apusă şi i-ar fi rămas suficienţi bani să-i dubleze volumul.

West nu ştia de ce ideea era deopotrivă tulburătoare şi neplăcută pentru el. Ea nu era nici prima, nici ultima care

să-şi cumpere un soţ.

Nici care să fie vândută unuia.

Pentru preţul unui titlu nobiliar irelevant pe termen lung. Unul preţuit doar pentru locul său în ierarhie. Da, i-ar putea cumpăra fiicei sale judecăţi mute, în loc de insulte vocale. Şi da, i-ar putea cumpăra aceleaşi tinere femei şansa de a se mărita cu un gentleman respectabil. Nu cu titlu nobiliar, ci respectabil. Poate posesor de pământuri.

Dar nu i-ar cumpăra mamei sale nimic, în afară de înţepături denigratoare şi de şuşoteli pe ascuns. Fără respect sau grijă. Puţini dintre aristocraţii printre care fusese născută ar considera-o demnă de consideraţia lor şi cu atât mai puţin de iertarea lor.

Ipocrizia se afla la temelia nobilimii.

Georgiana ştia asta – el o văzuse în privirea ei şi o auzise în vocea ei atunci când vorbise cu el, cu mult mai fascinantă decât şi-ar fi imaginat el vreodată. Era dispusă să joace totul pentru fiica ei, şi era ceva formidabil de nobil în asta.

Ea nu semăna cu nicio altă femeie pe care o cunoscuse vreodată.

Se întrebă cum era să creşti cu iubirea unui părinte dispus să-şi sacrifice toată fericirea de dragul tău. El avusese parte de această dragoste, dar o pierduse.

Şi apoi fusese nevoit să devină el cel responsabil.

Respinse amintirea şi îşi îndreptă din nou atenţia asupra dansului.

Langley era o alegere bună. Frumos, inteligent, fermecător şi un bun dansator, conducând-o pe Lady Georgiana pe podeaua sălii de bal, punându-i în evidenţă graţia. West privi cum fustele ei ivorii mângâiau pantalonii vicontelui când el o răsucea. Ceva din felul în care se mişcau, numai graţie şi iscusinţă, îl irita.

Şi apoi ea îi zâmbi lui Langley, şi ceva, o amintire, începu să nu-i dea pace. West nu-şi amintea să o fi întâlnit

pe Lady Georgina înainte, dar nu putea scăpa de impresia că o cunoscuse cândva. Că stătuseră de vorbă. Că îi zâmbise exact în acelaşi fel.

— Nu dansezi.

West se aşteptase să-l întâlnească – venise la bal pentru asta dar cu toate astea îngheţă auzind vorbele rostite, cu falsă cordialitate lângă el.

— Nu, nu dansez.

Contele de Tremley chicoti.

— Sigur că nu.

West era doar cu câteva zile mai mare decât Tremley; îl cunoştea pe conte de o viaţă şi îl ura de aproape la fel de mult timp. Dar acum, Tremley era unul dintre cei mai de încredere consilieri ai regelui William, cu zeci de mii de acri din cel mai roditor pământ din Suffolk, ceea ce îi aducea aproape cincizeci de mii de lire pe an. Era bogat ca un rege din poveşti şi avea influenţa unuia real.

El îşi menţinu atenţia asupra Georgianei în mod deliberat; ceva în legătura cu ea îl ajuta să rămână calm.

— Ce vrei?

Tremley se prefăcu şocat.

— Atât de rece. Ar trebui să arăţi mai mult respect superiorilor tăi.

— Ar trebui să fii recunoscător că mă abţin să nu te lovesc în public, spuse West, mutându-şi privirea de la Georgiana, displăcându-i ideea că interlocutorul său ar fi putut să-i descopere interesul.

— Cuvinte mari. De parcă ţi-ai asuma un asemenea risc.

West deveni şi mai iritat.

— Voi întreba din nou. De ce eşti aici?

— Am observat articolul tău săptămâna trecută.

El îngheţă.

— Scriu o mulţime de articole.

— Acesta era în favoarea abolirii pedepsei cu moartea

pentru falsificare. O alegere insolentă, pentru cineva atât de… aproape de situaţie.

West nu răspunse. Nu era nimic de spus aici, în această sală plină cu oameni care nu îşi făceau griji pentru viitorul lor. Care nu erau îngroziţi de trecutul lor. Care nu aşteptau să fie descoperiţi. Pedepsiţi. *Spânzuraţi.*

Lady Georgiana făcu o piruetă la braţul viitorului ei soţ, dispărând în mulţime.

Tremley oftă.

— Este atât de obositor să fie nevoie să te ameninţ. Dacă ai accepta pur şi simplu că asta ne este înţelegerea – eu comand, tu execuţi –, conversaţiile astea ar fi mult mai plăcute.

West îşi privi duşmanul.

— Deţin cinci dintre cele mai de succes ziare de pe glob. Ajungi şi mai aproape de distrugere la lovitura peniţei mele.

Tonul lui Tremley deveni rece şi direct.

— Le deţii mulţumită bunăvoinţei mele. Acea linie trasată de condeiul tău ar fi ultima, iar tu ştii asta. Chiar şi dacă legea ta s-ar aproba. De parcă ar putea uita vreodată că Tremley deţinea atâta putere!

De parcă ar putea uita cum contele era singura persoană din lume care îi ştia secretele!

Totuşi, Tremley avea şi el secretele lui – secrete întunecate pentru care l-ar putea vedea atârnând în ştreang, dacă îşi amintea el bine. West avea dreptate. Dar până când nu avea dovada… nu avea nicio armă împotriva acestui om care îi ţinea viaţa în mâini.

— Voi întreba din nou, spuse el într-un final. Ce vrei?

— Are loc un război în Grecia.

— Asta este lumea modernă. Mereu are loc câte un război pe undeva, spuse West.

— Acesta aproape că s-a terminat. Vreau ca *Ştirile Londrei* să se pronunţe împotriva păcii.

O imagine îi veni fulgerător în minte – dosarul lui Tremley din biroul său, plin cu speculaţii neliniştitoare de la bărbaţi care erau terifiaţi că ar putea să le fie publicate numele. Speculaţii despre acest război. Despre altele.

— Vrei ca eu să mă opun independenţei Greciei. Când Tremley nu răspunse, adăugă: Am avut soldaţi pe câmpul de luptă de acolo. Au luptat şi au murit pentru această democraţie.

— Şi iată-te aici, spuse Tremley, cu un glas fals şi neplăcut, teafăr şi nevătămat.

Lui West nu-i scăpară vorbele contelui. În orice moment, cu un cuvânt din partea acestui om, putea fi distrus. Trimis la închisoare pe viaţă.

Mai rău.

Nu şi dacă ar fi găsit ceea ce căuta.

— Nu ai de ales, adăugă Tremley. Eşti căţeluşul meu. Şi ai face bine să ţii minte asta.

Faptul că afirmaţia lui era adevărată îl înfurie şi mai tare.

Dar nu avea să fie adevărat pentru mult timp, dacă găsea ceea ce căuta.

Pumnul lui West se strânse pe lângă corp. Era disperat să-l folosească, să-l lovească pe acest bărbat atât de tare pe cât ar fi vrut când erau copii şi când era batjocorit şi tachinat de el.

Scăpase, venise la Londra, construise un blestemat de imperiu. Şi totuşi, în preajma lui Tremley, se simţea tot băiatul de odinioară.

O amintire îl străfulgeră, călărind prin întuneric, pe un cal care valora de trei ori cât viaţa lui. De cinci ori. Sora lui ghemuită la el în braţe. Promisiunea viitorului. Promisiunea siguranţei. A unei vieţi care merita trăită pentru amândoi.

Se săturase să trăiască la nesfârşit cu frica acestei amintiri.

Schimbă vorba, simţindu-se prins în capcană, aşa cum

se întâmpla mereu. Stăpânit. Căutând cu disperare ceva care să-l distrugă pe acest bărbat acum, înainte să fie forţat să-i dea ascultare şi altă dată.

— De ce, întrebă el, de ce să întorci opinia publică împotriva grecilor?

— Asta nu e problema ta.

West putea să parieze că Tremley încălca o mulţime de legi, iar asta era problema lui. Şi problema cititorilor săi. Şi problema regelui său.

Dar cel mai important – să aibă această dovadă ar fi fost suficient ca West să-şi poată păstra secretele în siguranţă. Pentru totdeauna.

Dar vai, dovada nu era un lucru uşor de obţinut în lumea asta a secretelor şi a minciunilor.

Trebuia să fie găsită. Cumpărată, dacă s-ar fi putut.

Negociată, dacă ar fi fost nevoie.

Şi un singur om avea suficientă putere ca să obţină ceea ce West însuşi nu reuşise să găsească.

West încuviinţă din cap o singură dată, dar nu vorbi, refuzând să exprime aprobarea la orice ar fi cerut Tremley. El mai împlinise cerinţele contelui şi înainte, dar niciodată ceva care ar fi destabilizat Coroana într-un mod atât de evident.

— Ai să o faci, insistă contele.

Nu era o întrebare, astfel că lui West îi fu uşor să nu răspundă. În schimb, părăsi sala de bal, ezitând pe margine în vreme ce acordurile orchestrei se opreau, uitându-se înapoi peste mulţime, privind gloatele de aristocraţi desfătându-se în bogăţie şi putere şi idilă.

Ei nu înţelegeau ce noroc dăduse peste ei.

Noroc. Cuvântul răsună cu ecou, ca şi cum Georgiana ar mai fi fost cu el.

Îşi luă haina şi pălăria şi se îndreptă către ieşire, imaginându-se deja la clubul său, chemându-l pe mesagerul lui Chase, cerând – pentru prima oară – o

favoare.

Dacă era cineva care să aibă acces la secretele lui Tremley, acela era Chase.

Dar patronul Îngerului Căzut va dori să fie plătit, iar West va fi nevoit să ofere ceva imens în schimbul a ceea ce dorea.

Aşteptă pe treptele casei Worthington ca trăsura lui să apară din aglomeraţia de trăsuri care aşteptau să fie solicitate de către stăpânii şi stăpânele lor, nerăbdător să ajungă la clubul lui şi să înceapă negocierile cu proprietarul acestuia.

Avea informaţii de adunat.

Aşadar, ce căutase pe un balcon, făcând promisiuni prosteşti despre mântuire socială unei fete pe care nu o cunoştea?

Vinovăţia.

Blestemata de caricatură! O târâse prin noroi, la fel cum făcuseră şi semenii ei cu un deceniu în urmă. Fusese mânios atunci când apăruse – urâse felul în care desenul batjocorea şi râdea de mama nemăritată, de copilul care nu avea nicio vină. El nu citea *Ziarul de scandal* aşa cum citea restul publicaţiilor sale, întrucât nu gusta bârfa. Ratase caricatura, introdusă în ultima clipă, înainte ca paginile să fie tipărite.

Îl concediase pe redactorul responsabil de-ndată ce o văzuse. Dar fusese prea târziu.

Şi contribuise mai departe la ofensarea tinerei.

Lady Reputaţie Proastă, aşa o numiseră. Şi nu într-o mică parte din cauza lui.

Aşa că va face tot ce-i stătea în putinţă ca să repare situaţia. Va fi destul de simplu – oamenii adorau paginile de bârfe şi credeau cu uşurinţă lucrurile pe care le citeau în ele. Câteva articole bine plasate, iar tânăra se va putea căsători, lăsându-i conştiinţa împăcată, iar atenţia îndreptată asupra altor probleme, mai importante.

Într-un final, după multă vreme, să-l dezarmeze pe omul care pusese stăpânire pe el timp de atâţia ani. Dar o astfel de mişcare necesita strategie şi colaborare, iar niciuna nu putea fi planificată aici, pe treptele casei Worthington.

Ca să-şi potolească furia şi să-şi aline frustrarea, începu să schiţeze articolul pe care-l datora fetei.

„Frumoasă noastră Lady G…”

Nu ar fi funcţionat. Fireşte, lady era frumoasă, dar tocmai frumuseţea ei era cea care îi consolidase reputaţia cu ani înainte. Societatea îi ura pe cei mai frumoşi aproape la fel cum îi ura pe cei mai puţini frumoşi. Frumuseţea era ceea ce făcea scandalul atât de captivant – până la urmă, dacă Eva nu ar fi fost atât de frumoasă, poate că şarpele ar fi lăsat-o în pace.

Dar Eva a fost cea defăimată, niciodată şarpele. La fel cum femeia era cea cu reputaţia pătată, niciodată bărbatul.

Se gândi, din nou, la bărbatul din cazul ei. Îl iubise?

Gândul îi lăsă un gust amar. Nu îi plăceau bărbaţii care profitau de femei tinere. Şi mai ales de tinere cu astfel de caracter.

— Şi iată-ne din nou aici.

Ca şi cum gândurile sale ar fi chemat-o, ea era acolo, în spatele lui, cu privirea ei limpede şi cu vocea care parcă aducea lumină cu ea – ca şi cum anii petrecuţi la distanţă de lumea aceasta, de locul acesta îi oferiseră mai mult decât ar fi putut vreodată să aibă dacă ar fi rămas.

West îi întâlni privirea. Repetă cuvintele ei.

— Şi iată-ne din nou aici.

Georgiana zâmbi, delicat şi misterios, iar el simţi un fior de plăcere, observându-i expresia. Se abţinu, înainte să apuce să se bucure de el. Ea nu era pentru plăcere. Era o femeie cu prieteni în locuri bizare, bărbaţi puternici care erau mai degrabă duşmani decât prieteni. Iar dacă fratele ei nu ar fi jucat rolul de protector, atunci ar fi făcut-o ducele

de Lamont.

Ar fi făcut-o Chase.

Iar nimeni nu l-ar fi călcat pe Chase pe coadă fără să plătească un preţ periculos.

Ea veni să stea lângă el în capul scărilor casei Worthington, privind pe deasupra trăsurilor aliniate dedesubt.

Era suficient de devreme ca ei să fie singuri, acompaniaţi doar de camerista ei şi de lachei în livrea, care cu toţii fuseseră bine plătiţi ca să se retragă discret.

— După ce ne-am despărţit, mi-am dat seama că nu ar fi trebuit să vorbesc cu tine, spuse ea cu privirea aţintită asupra unui lacheu, care fugise spre grajdurile învecinate să-i găsească trăsura. Nu ni s-a făcut cunoştinţă cum se cuvine, explică ea.

El se întoarse spre aglomeraţia de vehicule negre.

— Ai dreptate.

— Iar tu eşti un bărbat neînsurat, fără titlu nobiliar.

West zâmbi.

— Fără titlu nobiliar?

Ea îi întoarse zâmbetul.

— Dacă ai fi avut titlu nobiliar, m-aş fi îngrijorat mai puţin.

— Crezi că titlul nobiliar te face să fii în siguranţă?

— Nu, spuse ea, serioasă. Dar după cum am stabilit, un titlu nobiliar te-ar face un soţ excelent.

El râse la replica ei.

— Aş fi un soţ îngrozitor, milady. De asta poţi fi sigură.

Privirea ei deveni curioasă.

— De ce?

— Pentru că există lucruri mai rele care se pot spune despre mine decât că sunt neînsurat şi fără titlu nobiliar.

Partea asta era adevărată.

— Ah. Vrei să spui pentru că ai o afacere?

„Mai rău.”

West lăsă ca tăcerea să îi fie răspuns.

— Ei bine, e o prostie că suntem învăţaţi să ne uităm de sus la munca grea.

— O prostie, dar adevărat.

Rămaseră tăcuţi, ca şi cum fiecare şi-ar fi dorit să deschidă celălalt vorba primul.

— Şi totuşi, se pare că am nevoie de tine.

El îi aruncă o privire. Nu ar fi trebuit să-i placă acele vorbe. Nu ar fi trebuit să vrea să fie necesar. Să vrea s-o ajute.

Nu ar fi trebuit să o găsească pe femeia asta atât de captivantă.

Nu ar fi trebuit să fie nevoie să îşi amintească lui însuşi să nu se gândească la ea.

— E devreme, spuse el, dornic să schimbe subiectul. Iar tu te pregăteşti să mergi acasă deja?

Georgiana îşi strânse pelerina grea de mătase în jurul ei, blocând răceala aerului nopţii.

— Dacă îţi vine să crezi, spuse ea sec, am avut cu ce să-mi umplu timpul în seara asta şi sunt destul de epuizată.

West zâmbi cu superioritate.

— Am observat că ai găsit energie să dansezi cu Langley.

Georgiana ezită.

— Ai crede că a fost forţat să facă asta?

„Nici într-o mie de ani.”

— Sunt sigur că nu a fost un chin.

— Nu sunt atât de sigură, spuse ea, cu privirea clară şi directă, dar ar fi putut ajunge mai rău decât cu zestrea mea.

West nu se gândise la zestrea ei. El se gândise la ea – zveltă, şi mlădioasă, şi fermecătoare. S-ar fi putut lipsi de zorzoanele ridicole, dar chiar şi cu penele ieşindu-i din coafură, era o femeie frumoasă.

Prea frumoasă.

El nu o corectă pentru că nu-i înţelesese cuvintele.

— Mult mai rău.

Pentru un lung moment, nu se auzi nimic, în afară de sunetul copitelor care se apropiau şi al roţilor de trăsură. Careta ei ajunse, iar ea dădu să plece. El nu voia asta. Se gândi la pana din părul ei, acum în buzunarul său, iar pentru o clipă nebună, se întrebă cum s-ar fi simţit ea acolo, lipită de el. Rezistă gândului.

— Fără însoţitor?

Ea se uită înapoi către camerista mică, neştiutoare, caro stătea la câţiva metri distanţă.

— Mă duc acasă, domnule. Să rămână conversaţia asta cel mai scandalos lucru pe care îl fac în seara asta.

El se putea gândi la nenumărate lucruri scandaloase pe care poate că ar fi fost dispus să le facă cu ea, dar ca o binecuvântare, cabrioleta lui ajunse şi-l salvă de nebunie. Ea ridică o sprânceană la el.

— O cabrioletă? Noaptea?

— Trebuie să traversez străzile Londrei rapid atunci când sunt ştiri de obţinut, spuse el în vreme ce rândaşul său sări din trăsură. O cabrioletă merge bine.

— Şi pentru a evada de la baluri?

El îşi înclină capul.

— Şi pentru asta.

— Poate că ar trebui să îmi iau şi eu una.

— Nu sunt sigur că doamnelor din lumea bună le-ar plăcea asta, spuse el zâmbind.

Georgiana suspină.

— Nu cred că se cade să spun „la naiba cu doamnele din lumea bună”.

Dorise să glumească – rostise vorbele cu o combinaţie perfectă de plictis şi ironie, astfel încât un bărbat mai prejos decât el ar fi chicotit… Un bărbat care să nu remarce ce se ascundea în ele.

Tristeţe. Pierdere. Frustrare.

— Nu vrei asta, nu-i aşa?

Deşi arăta surprinsă, nu se prefăcu a nu fi înţeles. Lui îi plăcea asta la ea. Sinceritatea.

— Aşa mi-am aşternut, domnule West, aşa voi dormi.

Nu voia să revină. Nu voia viaţa asta. Atâta lucru era limpede.

— Lady Georgiana, începu el, neştiind exact ce urma să spună.

— Noapte bună, domnule West.

Ea era deja în mişcare, pe urmele cameristei neştiutoare. Deja la baza treptelor, îndreptându-se către trăsura care urma să o ducă departe de locul acesta, de noaptea asta.

De el.

Avea să se refacă. Să se vindece. Şi să repete performanţa mâine.

Iar el urma să facă tot posibilul să o protejeze de gloată.

O privi cu atenţie, felul în care se mişca, sigură de destinaţia ei. Sigură pe ea. Se simţi fascinat de felul în care fustele ei albe păreau că gonesc după ea, ca şi cum ar fi putut rămâne în urmă dacă nu avea grijă. Felul în care un braţ lung se întinse să o sprijine în vreme ce-şi ridica poalele rochiei şi urca în trăsură.

Surprinse o imagine fugitivă a unei glezne într-un pantof argintiu strălucitor. Pentru un moment, fu vrăjit de acel picior, zvelt şi umbrit, până ce uşa se trânti închisă, iar ea dispăru. Însoţitorul – un bărbat masiv care fusese, fără îndoială, angajat de către fratele ei ca să o ţină în siguranţă – fixase scăriţa în spatele trăsurii înainte de a se căţăra pe stinghia sa şi a-i face semn vizitiului să pornească.

West se gândi la articol încă o dată.

*

Lady G – este mai mult decât promite reputaţia ei, mai mult decât scandal şi păcatele trecutului. Ea este ceva ce cu toţii ne-am dori să fi putut fi – separaţi de lumea noastră. Cumva, în mod ironic, în pofida trecutului ei, este mai pură decât noi toţi. Neatinsă de noi. Ceea ce este probabil cea mai de preţ calitate a ei.

Cuvintele veneau de la sine. Dar în acelaşi timp, adevărul era întotdeauna uşor de scris.

Din păcate, adevărul nu vindea ziare.

Urcă treptele cabrioletei lui, trăgându-se pe scaun şi luând frâiele, dând liber rândaşului pentru restul serii. Îi plăcea să conducă el; găsea o alinare în ritmul tropotelor de copite şi al rostogolirii de roţi.

Rămase în urma trăsurii Georgianei, care mergea ca melcul, încercând să părăsească domeniul Worthington, şi nu avu de ales decât să se gândească la ea, singură, cu gândurile ei. Şi-o imagina uitându-se pe fereastră la lămpile atârnate de vehiculele care rămâneau în urmă de-a lungul străzii. Şi-o imagina întrebându-se cum ar fi fost să fie în trăsură cu alţi oameni – ar fi putut fi una dintre ultimii care plecau în seara aceea, după ce ar fi dansat iar şi iar şi iar, cu nenumăraţi gentilomi până când picioarele ar fi durut-o şi muşchii i s-ar fi încordat de oboseală. Şi-o imagina gândindu-se la felul în care ar fi părăsit balul – nu ca să scape de societate, ci ca regina ei.

Numai de nu i-ar fi fost pătată reputaţia.

El îşi imagină ochii ei fermecători plini de regret, pentru tot ce ar fi putut să fie. Toate lucrurile pe care ar fi putut să le facă. Toată viaţa pe care ar fi putut-o avea.

Dacă lucrurile ar fi fost diferite.

Era atât de pierdut în gândurile sale, încât nu observase că Georgiana nu luase curba către casa fratelui său – ci, în mod bizar, traversa Mayfair şi mergea în aceeaşi direcţie ca şi el.

Cu siguranţă că nu o urmărea intenţionat.

Roţile trăsurii huruiau înainte pe pavajul străzilor din Mayfair, trecând pe lângă Bond Street – unde magazinele închiseseră – şi apoi pe Picadilly, către St. James.

Abia atunci începu să se întrebe încotro mergea ea.

Rămase în spatele ei, fără niciun motiv, îşi spuse. Lăsă câteva vehicule între ei, abia reuşind să distingă lămpile trăsurii ei în vreme ce mergea pe Picadilly, şi viră pe Duke Street, apoi traversă labirintul de străduţe şi alei din spatele clubului pentru gentlemeni de pe St. James. Se ridică în picioare.

Ea era în spatele Îngerului Căzut.

Duncan West era fără îndoială cel mai bun jurnalist din Londra, dar nu era nevoie de o minte investigativă ca a lui ca să recunoască adevărul.

Lady Georgiana Pearson, soră a ducelui de Leighton cu o zestre suficient de mare încât să cumpere Palatul Buckingham şi aparent disperată să-şi refacă reputaţia, se îndrepta direct către cel mai celebru club pentru gentlemeni din Anglia.

Iar întâmplarea făcea ca acesta să fie tocmai clubul lui.

El opri cabrioleta înainte de a face ultimul viraj către intrarea din spate a clubului, coborând şi mergând restul drumului pe jos, nedorind să atragă atenţia asupra prezenţei sale. Dacă ea ar fi fost văzută aici, reputaţia ei ar fi fost distrusă pentru totdeauna. Niciun bărbat nu ar mai dori-o, iar fiica ei nu ar mai avea niciun viitor.

Deci, ce naiba făcea?

West rămase în umbră, lipit de zidul aleii, privind trăsura mare şi neagră care oprise, cu ocupanta încă înăuntru. Atunci îşi dădu seama că trăsura nu afişa niciun semn distinctiv; nu era nimic la ea care să atragă atenţia. Nimic în afară de bărbatul mătăhălos care coborî de pe locul său, ducându-se să bată în uşa grea de fier care

marca intrarea din spate a clubului. O fantă mică se deschise, apoi se închise când slujitorul vorbi. Uşa se deschise, descoperind un abis mare şi negru – intrarea întunecoasă din spate a clubului.

Uşile trăsurii erau în continuare bine închise.

Bun. Poate că ea se gândea mai bine la ce idioţenie era pe cale să facă.

Poate că nu urma să coboare.

Doar că avea să o facă. Fără îndoială că mai făcuse asta şi înainte. Fără îndoială că tocmai de aceea avea aşa un acces facil în acest club, condus de cei mai misterioşi bărbaţi din Londra, oricare dintre ei fiind capabil să o distrugă fără ezitare.

Ar trebui să o oprească. Se mişcă spre ea, dezlipindu-se de zid, gata să treacă de grajdurile largi, să smulgă uşa trăsurii şi să o certe.

Dar vizitiul era mai aproape decât el, îi deschise uşa şi aşeză scăriţa pe pământ.

West ezită, aşteptând să o vadă pe ea, juponul alb, inocentul pantof argintiu, ultima imagine lăsată de ea în urmă.

Doar că pantoful care se ivi nu era în niciun caz inocent.

Era păcătos.

Cu toc înalt şi de culoare închisă – era prea întuneric ca să se distingă culoarea în lumina slabă a trăsurii – acoperind o talpă lungă şi subţire care se arcuia perfect. West se îndepărtă de zidul de care se lipise, cu privirea concentrată în vreme ce piciorul lăsă să se vadă glezna şi apoi o mare de mătase de culoarea nopţii, valul de material terminându-se cu un corset, strâns cu şireturi pentru a etala un piept glorios, creat pentru a face bărbaţii să saliveze.

El înghiţi în sec.

Şi apoi ea păşi în lumină, cu buze pictate, ochi

creionaţi şi păr blond strălucind ca platina.

Perucă blondă strălucind ca platina.

O recunoscu dintr-odată şi înjură în întuneric.

Curând şocul lăsă loc unei plăceri profunde care venea cu descoperirea unei poveşti remarcabile.

Lady Georgiana Pearson nu era o inocentă; era cea mai sofisticată desfrânată din Londra.

Răspunsul lui era ea.

Capitolul 4

...Poate că Lady G. nu e tocmai o lady, dar s-a purtat cu eleganţă şi aplomb la balul W., atrăgând atenţia cel puţin unui duce şi a vreo şase gentilomi aristocraţi care se aflau în căutarea unei soţii...

Acestea fiind zise, vânătorii de zestre ar putea avea motive de îngrijorare, în vreme ce farmecul şi eleganţa doamnei ameninţă să aibă drept rezultat ca înalta societate să-i uite trecutul şi să-i promită în schimb un viitor luminos.

Ziarul de scandal, 20 aprilie 1833

Noaptea următoare, Georgiana intră în apartamentul ei de deasupra clubului, speriindu-l pe Asriel, unul dintre paznicii Îngerului, care stătea liniştit şi citea.

El se ridică în picioare dintr-o singură mişcare fluidă, la cei doi metri ai lui, lat cât un hambar, cu pumnii pregătiţi.

Ea îi făcu un semn cu mâna să se aşeze la loc.

— Sunt doar eu.

El îşi îngustă privirea întunecată.

— Ce este?

Georgiana se uită către uşa închisă pe care el o păzea.

— Ea este bine?

— Nu a scos niciun sunet de când s-a retras.

Răsuflă uşurată.

„Dumnezeule.”

Bineînţeles că acum Caroline era bine. Era protejată de şase uşi încuiate şi de tot atâţia bărbaţi pe coridoarele de dincolo de ele, şi de Asriel, care fusese alături de Georgiana de mai mult timp decât oricine altcineva.

Nu conta. Când Caroline se afla la Londra, era în pericol. Georgiana prefera să o ştie în Yorkshire, unde era în siguranţă, departe de privirile curioase, de bârfele şuşotite şi de insultele pline de ură. Prefera să o ştie departe de Îngerul Căzut, unde să se poată juca la soare ca un copil normal.

Departe de păcatele mamei sale. De ale tatălui său.

Gândul o chinuia. Păcatele taţilor nu păreau să rămână. Mama era cea care purta greutatea imensă a ruinării în astfel de situaţii. Mama era cea care o transmitea mai departe copilului, ca şi cum nu ar fi fost doi implicaţi în act.

Sigur că Georgiana nu spusese niciodată numele lui după ce plecase.

Nu dorise să ştie cineva cine era bărbatul care îi distrusese viitorul şi îi pătase reputaţia. Fratele ei o întrebase de sute de ori. Jurase să o răzbune. Să-l distrugă pe bărbatul care o lăsase grea şi apoi plecase fără să privească înapoi. Dar Georgiana refuzase să îi dea numele.

Până la urmă, nu el fusese instrumentul distrugerii reputaţiei ei. Ea se culcase în hambar cu el, de bunăvoie, în deplinătatea facultăţilor mintale. Nu Jonathan fusese cel care o distrusese.

Societatea fusese aceea.

Îi încălcase regulile, iar ei o respinseseră.

Nu mai existase niciun sezon monden, nicio şansă pentru a dovedi că merită. Nu sperase niciodată la acea

dovadă – ei jucaseră rolul de judecător şi de juriu. Fapta ei ruşinoasă fusese distracţia şi povestea lor plină de învăţăminte.

Totul din cauză că ea căzuse victimă unei poveşti diferite, false, imaginare.

Iubire.

Dar societăţii nu-i păsase de asta. Nimănui nu-i păsase – nici familiei sale, nici prietenilor săi. Fusese părăsită de toţi, în afară de fratele ei, ducele care la rândul lui se însurase în urma unui scandal şi pierduse respectul mamei lor. Al lumii bune.

Şi aşa jurase să facă înalta societate să-i fie îndatorată. Adu naşe informaţii despre cei mai puternici membri ai ei, iar dacă datorau bani pe care nu-i puteau plăti, arareori ar fi ezitat să le folosească pentru a-i ruina. Acest întreg univers – clubul, banii, puterea – erau toate pentru un singur lucru. Ca să pună stăpânire pe lumea care o înlăturase cu toţi acei ani în urmă. Care îi întorsese spatele, şi care nu-i lăsase nimic.

Nu nimic.

Pe Caroline.

Totul.

— Urăsc când este aici, spuse ea, mai mult sieşi decât lui Asriel.

El o cunoştea suficient de bine încât să nu răspundă. Şi totuşi, Georgiana nu se putea abţine să nu o aducă pe Caroline la Londra la fiecare câteva luni. Îşi spusese că era pentru că voia ca fiica ei să-şi cunoască unchiul. Verii. Dar nu era adevărat.

Georgiana o aducea pe Caroline aici pentru că nu-i putea suporta lipsa când era departe. Pentru că niciodată în viaţa ei nu era mai împlinită ca atunci când punea mâna pe spatele fiicei sale când dormea şi simţea suişul şi coborâşul respiraţiei sale, plin de visuri şi de speranţe.

Plin cu tot ceea ce Georgiana nu avea şi cu tot ceea

ce promisese să-i ofere copilului ei.

„Niciun vis despre o căsnicie de formă care se transformă într-o potrivealã amoroasă?”

Vorbele din seara precedentă veniră rapid şi indezirabil, ca şi cum Duncan West ar fi fost cu ea din nou, înalt şi frumos, cu părul blond căzut peste fruntea lui, implorând să fie dat pe spate, să fie atins. Bărbatul era periculos de frumos, în mare parte pentru că era atât de inteligent – mintea lui care înţelegea mai mult decât se spunea, ochii lui care vedeau mai mult decât li se arăta. Iar vocea lui, misterul din ea, felul în care puncta culmile şi văile limbajului, felul în care îi legăna numele.

Felul în care o făcea să vrea să-l asculte cu orele.

Ea rezistă gândului. Nu avea timp să-l asculte pe Duncan West. El făcuse o ofertă generoasă de ajutor, iar ea doar de asta avea nevoie. De nimic altceva.

Nu voia nimic altceva.

„Mincinoaso!”

Cuvântul şoptea prin ea. Îl ignoră. Îşi întoarse atenţia către fiica ei. Către promisiunea pe care i-o făcuse să îi ofere o viaţă. Un viitor.

Erau zece ani de când Caroline fusese concepută şi de când Georgiana fugise din lumea pentru care fusese pregătită. Zece ani de când lumea le blestemase pe amândouă. Iar în cei zece ani, Georgiana construise acest imperiu ca să arate adevărul despre societate – că niciunul dintre membrii ei nu era departe de distrugere. Că niciunul dintre acei oameni dispreţuitori, insultători, oribili nu ar fi supravieţuit dacă secretele i-ar fi fost date în vileag.

Se asociase cu trei aristocraţi decăzuţi, fiecare dintre ei mai puternic şi mai inteligent decât restul înaltei societăţi, fiecare dintre ei, fără îndoială, cu reputaţia pătată. Fiecare disperat să se ascundă de lumea bună chiar în vreme ce-o conducea.

Iar împreună, ei chiar o conduceau. Bourne, Cross,

Temple şi Chase îi ţineau în sclavie pe cei mai puternici bărbaţi şi pe cele mai puternice femei din Londra. Le descopereau cele mai negre taine. Cele mai bine păzite secrete. Dar Chase era singurul care trona, pentru că doar Georgiana era cea care nu ar putut niciodată să se întoarcă în societate.

Fiecare greşeală, fiecare scandal, fiecare umilinţă întâmpinate de aristocraţi puteau fi şterse cu buretele. Titlurile nobiliare aduceau respectul, chiar şi pentru cei căzuţi în dizgraţie.

Nu dovedise ea asta?

Îşi alesese partenerii prin prisma greşelilor pe care le făcuseră când erau tineri şi netoţi. Bourne îşi pierduse toată averea, Cross alesese o viaţă de cartofor destrăbălat, în locul unei vieţi responsabile, Temple ajunsese în pat cu logodnica tatălui său. Nici măcar unul dintre ei nu meritase pedeapsa pe care societatea le-o împărţise.

Şi fiecare dintre ei fusese readus la locul său, mai bogat, mai puternic, mai influent.

„Iubind.”

Ea se opuse gândului.

Iubirea fusese secundară. Partenerii ei fuseseră readuşi la locurile lor pentru că Georgiana le oferise mijlocul reabilitării. Ea era suficient de norocoasă – în pofida eşecurilor ei – să aibă un frate dispus să facă orice ar fi cerut ea.

Cu scandalul ei, îi oferise libertatea să se însoare cu femeia aleasă de el, iar el îşi oferise ceva mult mai valoros… un viitor.

Poate că ea nu avea să mai fie vreodată acceptată de societate, dar acum avea puterea să o distrugă.

Ani la rând îşi plănuise răzbunarea – momentul în care avea să le arate tuturor adevărul – că ei nu erau nimic fără ea – fata cu reputaţia pătată pe care o repudiaseră.

Doar că nu putea face asta.

Pe cât de mult îi displăcea, avea nevoie de ei.

Nu doar de ei.

„Avea nevoie de el.”

Revăzu cu ochii minţii faţa frumoasă a lui West – putere lejeră şi zâmbete leneşe. Bărbatul era mult prea arogant pentru binele lui. Iar acea aroganţă tenta mai mult decât ar fi trebuit.

Dar el era tot ceea ce nu-şi dorea ea. Tot ceea ce nu îi trebuia. Nu avea titlu nobiliar, nu era nici măcar un gentilom – venit de nicăieri, acceptat în companii distinse pentru averea sa revoltătoare şi pentru nimic altceva. Pentru numele lui Dumnezeu, omul avea o carieră! Era un miracol că avea voie de partea asta a Regent Street.

Îi ceruse ajutorul pentru un singur lucru şi nimic mai mult.

Să-i asigure un viitorul lui Caroline.

Uşa din spatele lui Asriel se deschise brusc, dezvăluind-o pe fiica ei, luminată din spate de o mulţime de lumânări strălucitoare.

— Mi s-a părut că te-am auzit.

— De ce eşti încă trează?

Caroline flutură o carte cu coperta din piele roşie.

— Nu pot să dorm. Săraca femeie! Soţul ei o forţează să bea vin din craniul propriului ei tată!

Ochii lui Asriel se deschiseră larg.

Caroline se întoarse către el.

— Şi eu simt la fel. Nu e de mirare că bântuie acest loc. Deşi, ca sa fiu sinceră, dacă aş fi eu, aş vrea să fiu cât mai departe posibil de el.

Georgiana smulse cartea din mâna lui Caroline.

— Cred că putem găsi ceva mai potrivit pentru lectură înainte de culcare decât… Citi de pe coperta cărţii. *Fantomele castelului Teodorico.* Nu crezi?

— Ce ai recomanda?

— Cu siguranţă că e vreo carte de poezii pentru copii

pe undeva pe aici?

Caroline îşi dădu ochii peste cap.

— Nu sunt un copil.

— Sigur că nu. Georgiana ştia că nu trebuie să o contrazică. Un roman? Ceva cu un armăsar nobil, un castel strălucitor şi un sfârşit până la adânci bătrâneţi?

Copila imediat îşi dădu din nou ochii peste cap.

— Nu voi şti dacă asta are un final fericit decât dacă o termin. Dar este şi o poveste de dragoste.

Sprânceana Georgianei se ridică.

— Soţul în cauză nu mi s-a părut că ar fi un erou veritabil.

Caroline flutură o mână.

— Sigur că nu el. El este un adevărat monstru. O altă fantomă. Din urmă cu două sute de ani, şi sunt îndrăgostiţi.

— Cele două fantome? întrebă Asriel, privirea căzându-i asupra cărţii.

Caroline încuviinţă din cap.

— În timp.

— Ce neplăcut, spuse Georgiana.

— Cu totul neplăcut. Sunt împreună doar o noapte pe an.

— Şi ce fac împreună? întrebă Asriel.

Georgiana îşi întoarse ochii surprinşi spre el, mari ca o casă şi tăcuţi ca un mormânt – asta dacă nu erau romanele romantice în discuţie, se pare.

Caroline clătină din cap.

— E neclar. Dar se pare că este destul de scandalos, deci presupun că este un fel de manifestare fizică a pasiunii lor. Deşi având în vedere că sunt fantome… Nu sunt sigură cum funcţionează.

Asriel se înecă.

Georgiana ridică o sprânceană.

— Caroline.

Fata zâmbi strengăreşte.

— Este atât de uşor să-l şochez.

— Tu eşti, după cum se spune, „precoce”. Georgiana smulse cartea din mâna fiicei ei. Şi astfel că trebuie să ţi se aducă aminte că eu sunt mai mare, mai înţeleaptă şi mai puternică. Mergi la culcare.

Ochii fetei scânteiară.

— Şi cartea mea?

Georgiana îşi stăpâni un zâmbet.

— O vei primi înapoi de dimineaţă. Asriel va avea mare grijă de ea între timp.

Caroline îi şopti lui Asriel:

— Capitolul 15. Îl vom discuta mâine.

Asriel mormăi prefăcându-se dezinteresat, dar nu protestă la înmânarea cărţii.

Georgiana indică spre dormitorul lui Caroline.

— Înăuntru.

Fata se întoarse la auzul ordinului, iar Georgiana o urmă, privind cum se urcă în pat, şi aşezându-se pe marginea saltelei, netezind plapuma peste umerii lui Caroline.

— Înţelegi că atunci când eşti invitată la evenimente sociale…

Caroline mormăi.

— Când eşti invitată la evenimente sociale… nu poţi să discuţi despre manifestarea fizică a nimic. Făcu o pauză. Şi este bine să eviţi discuţiile despre băutul sângelui din cranii.

— Era vin.

— Hai să stabilim că nu vorbim deloc despre băutul din cranii.

Caroline suspină.

— Evenimentele sociale par teribil de plictisitoare.

— Nu sunt, să ştii.

Caroline se întoarse către mama ei cu ochi surprinşi.

— Nu sunt?

Georgiana clătină din cap.

— Nu sunt. Sunt chiar destul de distractive dacă eşti… Ezită. „Dacă eşti bine venită la ele” nu părea să fie finalul potrivit al propoziţiei. În mod special când Caroline avea reputaţia destul de pătată. Dacă eşti interesată de astfel de lucruri.

— Tu eşti? întrebă Caroline uşor. Interesată de evenimente sociale?

Georgiana ezită. Fusese. Adorase acele câteva dansuri de societate la care fusese invitată. Încă îşi mai amintea rochia pe care o purtase la acel prim bal – felul în care fustele cădeau grele şi bogate în jurul ei. Felul în care o făcea pe modesta, coborând privirea şi zâmbind cu băgare de seamă de fiecare dată când un băiat o invita la dans.

Caroline merita amintirea aceea. Rochia. Dansurile. Atenţia. Merita respiraţia tăiată de după un dans vioi, mândria de după un compliment adus coafurii. Înteţirea bătăilor inimii când întâlnise privirea albastră care avea să-i aducă ruinarea.

Groaza îşi făcu loc în stomacul Georgianei.

Caroline ştia despre trecutul ei – ştia că nu avea tată. Ştia că Georgiana era nemăritată. Iar Georgiana presupunea că fiica ei cunoştea consecinţele acestor lucruri – că reputaţia ei era pătată prin asociere şi că aşa fusese de când se născuse. Că avea nevoie de mai mult decât de o mamă şi de o colecţie pestriţă de aristocraţi cu reputaţii îndoielnice care să o salveze. Să câştige aprobarea societăţii.

Şi totuşi, Caroline nu confirmase niciodată acele adevăruri. Niciodată – nici în cele mai neplăcute momente pe care o fată le are cu mama ei – nu spusese niciun cuvânt care să-i dea de înţeles că era ofensată de circumstanţele naşterii ei. Că şi-ar fi dorit o altă viaţă.

Dar nu însemna că nu o dorea. Şi nu însemna că

Georgiana nu ar fi făcut tot ce-i stătea în putinţă ca să i-o ofere.

— Mamă? o îmboldi Caroline, aducând-o pe Georgiana înapoi în prezent. Tu eşti interesată de societate?

— Nu, spuse ea, aplecându-se şi sărutându-i fruntea. Doar de secretele ei.

Urmă un moment lung în care Caroline reflectă la vorbele ma mei sale până când spuse într-un final, cu toată convingerea:

— Nici eu nu sunt.

Era o minciună. Şi Georgiana fusese cândva fată, cu speranţe şi idei. Ştia la ce visa Caroline în momentele liniştite. În întunericul nopţii. Ştia, pentru că şi ea visase la aceleaşi lucruri. La căsătorie. La o viaţă plină de fericire, de bunătate şi de companie.

Plină de iubire.

„Iubire.”

Gândul la acel cuvânt veni cu un val de amărăciune.

Nu că n-ar fi crezut în acest sentiment. Până la urmă, nu era o toantă. Ştia că era reală. O simţise de câteva ori. Îşi iubea partenerii. Îşi iubea fratele. Iubise femeile care o luaseră cu atâţia ani în urmă, care o protejaseră chiar şi în vreme ce îşi puneau în pericol siguranţa – sora unui duce, fugită şi pe drumuri. O iubea pe Caroline mai mult decât ar fi crezut vreodată că e posibil.

Şi fusese o vreme în care crezuse că mai iubeşte pe cineva. Când crezuse că felul remarcabil în care o făcea să se simtă o făcea invincibilă. Când crezuse că putea să cucerească lumea cu felul în care se simţea.

Că ei puteau cuceri lumea împreună.

Avusese încredere în el, în sentiment. La fel cum avusese încredere în băiatul care o făcuse să se simtă aşa.

Şi rămăsese sfâşiată.

Singură.

Deci, da, credea în iubire. Dar ştia, de asemenea, şi

adevărul despre ea. Iubirea pasională distrugea. Consuma. Era o sursă de durere şi de frică şi putea transforma puterea infinită în neputinţă. Putea reduce o femeie la o fată naivă pe un balcon, primind atacul insultei şi ruşinea în speranţa infimă că durerea ei ar putea salva pe cineva pe care iubea.

Iubirea era o prostie.

— Noapte bună, mamă.

Cuvintele lui Caroline o treziră din reverie.

Se uită în jos la fiica ei, cu păturile ridicate până la bărbie, cumva părând şi tânără, şi mult prea matură în acelaşi timp.

Georgiana se aplecă şi sărută apăsat fruntea fiicei sale.

— Noapte bună, scumpo.

Părăsi camera, închizând uşa încet în urma ei înainte de a se întoarce să-l înfrunte pe Temple, care stătea acum în holul de jos.

— Ce este?

— Două lucruri, spuse ducele, numai afaceri. În primul rând, Galworth este aici.

Vicontele Galworth, îndatorat până peste cap Îngerului. Ea luă dosarul pe care i-l oferi majordomul şi se uită în el.

— Este pregătit să plătească?

— Spune că are puţin de oferit.

Ea ridică o sprânceană, răsfoind dosarul.

— Are o casă în oraş şi moşie în Northumberland care îi aduce două mii pe an. Nu e aşa de puţin.

Sprâncenele lui Temple se ridicară.

— Nu ştiam despre moşie.

— Nimeni nu ştie despre moşie, spuse ea, dar a fost treaba lui Chase să afle mai mult decât restul lumii despre membrii Îngerului Căzut.

— A oferit altceva.

Georgiana îşi ridică privirea.

— Nu-mi spune. Fiica.

— Oferită cu plăcere lui Chase.

Nu era prima dată. Aristocraţia avea adesea o lipsă de respect pentru fiicele ei şi o dispoziţie de a le livra în braţele bărbaţilor necunoscuţi cu reputaţii periculoase. În cazul lui Chase, acest gen de pachet nu fusese niciodată bine primit.

— Spune-i că Chase nu este interesat de fiica lui.

— Mi-ar plăcea să-i spun să se arunce de pe un blestemat de pod, replică fostul boxer.

— Eşti liber să o faci. Dar ia moşia înainte.

— Şi dacă nu acceptă?

Georgiana îl privi în ochi.

— Atunci ne datorează şapte mii de lire. Iar Bruno ar trebui să se simtă liber să-i obţină aşa cum preferă.

Paznicului mătăhălos îi făcea plăcere să pedepsească oamenii care meritau asta. Iar majoritatea membrilor Îngerului o meritau.

Majoritatea membrilor aristocraţiei o meritau.

— Şi merită să-i reamintim că dacă plănuieşte să facă orice altceva în afară de a-şi mărita fata cu un bărbat decent, vom dezvălui informaţia despre organizarea curselor de cai. Spune-i şi asta.

Sprâncenele negre ale lui Temple se ridicară.

— Nu încetează să mă surprindă cât de nemiloasă poţi fi.

Georgiana îi oferi cel mai dulce zâmbet al ei.

— Să nu ai niciodată încredere într-o femeie.

Temple râse.

— Cel puţin nu în tine.

— Dacă nu voia ca informaţia să fie aflată, atunci nu ar fi trebuit să o folosească pentru a-şi obţine intrarea la club. Dădu să plece, dar se întoarse. Ai spus două lucruri.

El încuviinţă din cap.

— Ai un vizitator.

— Nu sunt interesată. Du-te tu.

Nu ar fi fost nici prima, nici ultima dată când unul dintre ceilalţi proprietari ai cazinoului mergea la o întâlnire în locul lui Chase.

Justin clătină din cap.

— Nu Chase. Insistă pentru Anna.

Nu ar fi fost nici prima, nici ultima dată nici când unul dintre bărbaţii din tripou băuse prea mult şi o cerea pe Anna.

— Cine?

— Duncan West.

I se tăie răsuflarea, detestând felul în care numele făcea ravagii prin ea, ca şi cum ar fi fost o fetişcană.

— Ce caută aici?

— Spune că e aici pentru tine, spuse el, iar ea simţi curiozitatea din tonul său.

Potrivită cu a ei.

— De ce?

— Nu a spus, zise ducele, de parcă ea ar fi fost prostuţă. Pur şi simplu te-a cerut pe tine.

Poate că era rezultatul melancoliei pe care o simţise în camera lui Caroline. Sau poate pentru că Duncan West o văzuse în toată slăbiciunea ei în acea seară şi acceptase să o ajute să revină în societate oricum. Sau poate pentru că era atât de atrasă de el – în pofida faptului că era prudentă.

Indiferent de motiv, Georgiana se surprinse pe ea însăşi.

— Spune-i că am să vin imediat.

Georgiana aşteptă un sfert de oră, folosind timpul ca să se asigure că machiajul ei era aplicat perfect. Mulţumită de înfăţişarea ei exterioară, Georgiana porni prin labirintul de coridoare care conectau Cealaltă Parte de sala principală a clubului, descuind şi încuind la loc cu grijă câteva uşi pentru a se asigura că nimeni nu putea avea

acces accidental la Caroline.

Când deschise ultima uşă şi ajunse în salonul clubului, expiră lung. Era ceva teribil de eliberator să se joace de-a uşuratica, deşi a se juca nu era tocmai verbul pe care Georgiana l-ar fi folosit ca să descrie mascarada ei drept Anna. Până la urmă, când cineva purta mătăsurile şi satinurile unei faimoase femei desfrânate ani la rând, ajungea să îmbrăţişeze rolul.

Sau mare parte a rolului. Totul mai puţin cea mai evidentă parte din el.

Nu planificase să evite acea parte – până la urmă, nu mai avea nicio importanţă atunci când o femeie născuse un copil. Nu era nici lipsa oportunităţii – jumătate din populaţia masculină a Londrei o abordase la un moment sau altul.

Pur şi simplu nu se întâmplase niciodată.

Ceea ce Georgianei îi fusese de folos. Neexistând niciun bărbat din club în stare să-şi amintească momentele cu ea, legenda ei înflorise. Era cunoscută ca o damă abilă, protejată de proprietarii clubului şi mai scumpă decât şi-ar fi permis oricare dintre membrii Îngerului Căzut.

Iar legenda aceasta îi oferise protecţie, lăsându-i libertatea să se mişte prin club, să interacţioneze cu membrii şi să îşi joace rolul fără teama ameninţării. Niciun membru al clubului nu era dispus să îşi rişte intrarea la club pentru o noapte cu Anna.

Stătea în centrul sălii cazinoului, adorând încăperea vastă plină de jucători şi mese, cărţi şi zaruri, câştiguri şi pierderi. Fiecare părticică a locului era a ei, fiecare colţ sub stăpânirea ei.

Acest loc al păcatului, viciului şi secretelor era de o plăcere îmbătătoare – gloatele din faţa ei se foiau de entuziasm, vibrând de dorinţă, emoţie şi lăcomie. Cei mai avuţi şi mai puternici oameni din Londra stăteau aici seară de seară, cu bani în buzunare şi femei în poală, şi jucau după noroc, neştiind niciodată – sau poate neacceptând

niciodată – că nu aveau să învingă Îngerul vreodată. Nu ar fi câştigat niciodată suficient încât să domnească aici.

Îngerul Căzut avea monarhul lui.

Lăcomia îi ţinea aici – disperarea după bani, după lux, după câştig. Orice şi-ar fi dorit membrii era disponibil pentru ei, adesea înainte să ştie care era de fapt dorinţa lor arzătoare. Iar pentru asta, clubul era promovat drept cel mai grozav din istoria Londrei.

În vreme ce cluburile White, Brooks şi Boodle erau pentru băieţeii de şcoală publică, Îngerul era pentru bărbaţi. Iar ca să obţină intrarea, ei şi-ar fi dezvăluit toate secretele.

După cum era tentaţia păcatului.

Şi era o tentaţie cu totul fermecătoare.

Privirea ei ajunse la un grup de mese din centrul sălii, unde roţile ruletelor se învârteau într-o învălmăşeală de roşu şi negru, cu pariurile împrăştiate de-a lungul postavului verde. Era locul ei preferat din tripou, în mijlocul acţiunii, de unde putea supraveghea tot ceea ce deţinea, chiar din inima acelui loc. Adora sunetul bilelor de fildeş pe roţile de mahon, clinchetul învârtelii, respiraţia tăiată colectivă a jucătorilor de la masă.

Ruleta era ca viaţa; imprevizibilitatea ei cumplită o făcea extrem de recompensatoare atunci când aducea un câştig.

Ea se întoarse încet, căutându-l pe West în mulţime, ignorând bătăile puternice ale inimii, entuziasmul vânătorii bărbatului care deţinea o putere aproape egală în această sală. Ignoră, de asemenea, felul în care el o făcea să se simtă, ca şi cum şi-ar fi întâlnit perechea.

Ştia că ar fi trebuit să fie neliniştită de chemarea lui… dar nu putea rezista tentaţiei pe care o reprezenta el.

Georgiana trebuia să se poarte decent când se afla în preajma lui.

Anna, pe de altă parte… Anna putea flirta.

Poate ambele.

Gândul abia-i venise când fu prinsă din spate, nişte braţe ca de fier strângându-se în jurul taliei ei şi ridicând-o mult deasupra podelei. Ea-şi reprimă impulsul de a ţipa de surprindere în vreme ce o voce fierbinte, beată îi respiră în ureche.

— Asta da, trataţie.

Era blocată lângă acel bărbat, în văzul tuturor celor din sala clubului – o mulţime de membri care n-aveau curajul ori prostia necesare ca să o abordeze şi stăteau, cu gurile căscate, privind. Nimeni nu venea să-i sară în apărare. Ea văzu cum un crupier de la o masă de lângă ea se întinde sub masă, fără îndoială ca să tragă un semnal care ar fi pornit o sonerie corespondentă în oricare cameră de la etaj.

Paza fiind chemată, Georgiana îşi întoarse capul, întinzându-se să-l identifice pe bărbatul masiv care o ţinea în strânsoare.

— Baron Pottle, spuse ea cu calm, lăsându-şi greutatea inertă în braţele sale. Îţi sugerez să mă pui pe pământ înainte ca unul din noi să fie rănit.

El o ridică în braţe, cu picioarele în aer, fusta alunecându-i în spate şi descoperindu-i gleznele care primiră o privire pofticioasă colectivă înainte ca el să spună:

— Nu mă gândeam să ne rănim, scumpo.

Ea se feri de respiraţia îmbibată în alcool.

— În orice caz, vei fi rănit dacă nu mă laşi jos.

— Şi cine o să facă asta, bolborosi el. Chase?

— Orice este posibil.

Pottle râse.

— Chase nu şi-a mai arătat faţa prin sală de cinci ani, iubito. Mă îndoiesc că o s-o facă pentru tine. După cum era de aşteptat, el se aplecă în faţă. Iar pe lângă asta, o să-ţi placă ce-am pregătit pentru tine.

— Mă îndoiesc.

Ea se zbătu în braţele lui, dar omul era mai puternic decât părea, la naiba. Iar idiotul aristocrat beat se pregătea să o sărute, îşi umezi buzele şi veni mai aproape în vreme ce ea se trase înapoi – dar rareori o femeie putea scăpa prea departe atunci când era ţinută în braţele unui bărbat.

— Baron Pottle, avertiză ea, asta nu se va termina cu bine. Pentru niciunul din noi.

Mulţimea chicotea, dar nimeni nu-i sărea în ajutor.

— Haide, Anna. Suntem amândoi adulţi. Iar tu eşti o profesionistă, spuse Pottle, cu buzele mai aproape, la un fir de păr distanţă de ea. Este ca o cursă. Nu e ca şi cum nu am să te plătesc, şi chiar frumos. Şi cine o să mă oprească?

Abia atunci Georgiana îşi dădu seama că, dacă nu ar fi cine era, cu protecţia Îngerului Căzut şi toată puterea din spatele său, nimeni nu l-ar fi oprit. Pentru femeile cu reputaţia ei, cu trecutul ei, nu merita lupta.

În mod şocant, gândul acesta o chinuia, şi nu trăirea fizică. Paza urma să vină, îşi zise ea, încercând să menţină gândul viu în vreme ce se confrunta cu furia, frustrarea şi umilinţa momentului.

Buzele lui Pottle erau pe ale ei acum. Vreo douăzeci şi ceva de gentilomi priveau, iar niciunul nu era dispus să-i sară în ajutor. Laşi. Fiecare dintre ei.

— Las-o jos pe doamnă.

Capitolul 5

...Ni s-a spus că un anume baron P. – doarme după ce a băut şi regretă noaptea petrecută la clubul său. Recomandăm să evitaţi să-i priviţi ochiul drept, căci strălucirea lui ameninţă să-i orbească pe cei nepreveniţi...

Paginile de bârfă din *Weekly Britannia,*
22 aprilie 1833

Detestă uşurarea care venea cu acele vorbe, cu siguranţa din ele. Era cineva care intervenea.

Privirea-i zbură peste umărul agresorului ei pentru a întâlni ochii căprui şi furioşi ai lui Duncan West, dar senzaţia ei de uşurare se risipi. Oare era singurul bărbat din lume?

Pe urmele acelui gând, veni un altul. El putea să-i vadă gleznele. La fel putea şi restul omenirii, sincer, dar părea să conteze doar că putea *el.*

Cui naiba îi păsa?

Sau, mai bine, de *ce* îi păsa *ei?*

West îi întrerupse gândurile:

— Nu mă face să repet, Pottle. Las-o jos pe doamnă.

Baronul beat oftă.

— Nu ai niciun haz, West, bolborosi el. Şi, pe lângă asta, Anna nu e o doamnă, nu-i aşa? Deci, ce e rău în asta?

West îşi mută privirea pentru un moment.

— În mod remarcabil, eram pregătit să te las în pace.

Se întoarse, cu ochii sclipind de furie şi concentrare

Georgiana fu suficient de isteaţă să se ferească înainte ca pumnul să lovească cu un scrâşnet extraordinar, greu şi rapid, şi mai puternic decât s-ar fi aşteptat. Pottle căzu pe podea cu un urlet, mâinile zburându-i către nas.

— Dumnezeule, West! Ce naiba e cu tine?

West se aplecă asupra adversarului său şi-l apucă de lavalieră, ridicând capul lui Pottle pentru a-i întâlni privirea.

— A cerut doamna… Făcu o pauză ca să accentueze cuvântul. Să fie atinsă?

— Uită-te la felul în care se îmbracă! ţipă Pottle de-a binelea, sângele ieşindu-i din nas. Dacă asta nu este o cerere să fie atinsă, atunci ce e?

— Răspuns greşit. Următorul pumn fu la fel de aprig ca primul, smucindu-i capul lui Pottle de pe umeri. Mai

încearcă.

— West. Unul dintre prietenii lui Pottle vorbi de pe margine, împăciuitor. E afumat. N-ar fi făcut-o niciodată, dacă nu era băutura.

O scuză veche de când lumea. Georgiana se abţinu să nu-şi dea ochii peste cap.

West nu era interesat de datul ochilor peste cap. El îl ridică pe bărbat de la pământ şi spuse:

— Atunci ar trebui să bea mai puţin. *Mai încearcă.*

Ordinul era rece şi neliniştitor, chiar şi pentru ea.

Pottle tresări.

— Nu a cerut.

— Şi atunci?

— Şi atunci ce? răspunse Pottle, confuz.

West ridică pumnul din nou.

— Nu! urlă Pottle, ridicându-şi mâinile ca să-şi acopere faţa. Opreşte-te!

— Şi atunci? îndemnă West, cu vocea joasă, sumbră, ameninţătoare, diferită de calmul său obişnuit.

— Şi atunci nu ar fi trebuit să o ating.

— Sau să o săruţi, adăugă West, îndreptându-şi rapid privirea spre ea.

Era ceva acolo, alături de furie, care dispăru înainte să poată fi identificat. West îl văzuse pe Pottle sărutând-o. Obrajii Georgianei începură să ardă, iar ea era recunoscătoare pentru pudra palidă care acoperea valul de căldură.

El se uită în jos la adversarul său.

— Te trezeşti?

Pottle îşi presă buricele degetelor pe tâmple, ca şi cum nu ar fi putut să-şi aducă aminte unde se afla, şi jură viguros.

— Mă trezesc.

— Cere-ţi scuze faţă de doamnă.

— Îmi pare rău, mormăi baronul.

— Uită-te la ea! Cuvintele lui West bubuiră ca un tunet ce se apropie, amenințător și inevitabil. Și fii sincer.

Pottle se uită la ea, cu privire rugătoare.

— Anna, îmi pare rău. Nu am vrut să te rănesc.

Era rândul ei să vorbească, și pentru un moment își uită rolul, prea captivată de scena care se desfășura în fața ei. Într-un final, ea îi oferi baronului cel mai priceput zâmbet.

— Mai puțin whisky data viitoare, Oliver, spuse ea, folosind în mod deliberat prenumele baronului. Și ai fi putut să ai o șansă. Ea se uită la West, absorbind privirea lui iritată. Cu domnul West și cu mine.

West îl eliberă pe Pottle, lăsându-l să se prăvălească într-un morman pe podeaua cazinoului.

— Ieși afară. Nu te întoarce până nu ți-ai revenit în fire.

Pottle se târî înapoi ca un crab care se fereşte de un val, într-un final întorcându-se pe palme și genunchi, ridicându-se în picioare și îndepărtându-se de scena pe care o iscase.

West își întoarse atenția către ea. Era obișnuită cu ochii bărbaților asupra ei. O trăise de sute de ori. Mii. Profitase de asta. Și totuși, acest bărbat – aprecierea lui tăcută – o tulbura. Ea rezistă instinctului de a se foi, punându-și în schimb mâinile pe șolduri ca să le calmeze tremurul ușor și vorbind, cuvintele sincere pline de un fals sarcasm:

— Eroul meu.

O sprânceană blondă se ridică.

— Anna.

Și așa, în numele acela simplu, diminutivul pe care-l alesese pentru această părticică mică, secretă a ei, ea auzi ceva ce nu mai auzise până atunci.

Dorință.

Ea îngheță. Apoi luă foc.

Ştia.

Trebuia să ştie. Vorbiseră de sute de ori. O mie. Ea fusese emisarul lui Chase, ducând ani la rândul mesaje de la West la proprietarul fabricat al Îngerului Căzut şi invers. Iar el nu se uitase la ea nici măcar o dată cu nimic mai mult decât un vag interes.

Cu siguranţă, niciodată cu dorinţă.

Ştia.

Aprecierea rece se întorsese în ochii lui, iar ea se întrebă dintr-odată dacă nu cumva înnebunea. Poate că el nu ştia.

Poate că ea doar îşi dorea ca el să ştie.

Prostii.

Ea interpreta greşit situaţia. Se luptase pentru ea. Iar bărbaţii care apărau onoarea doamnelor erau adesea lăsaţi cu o cumplită nevoie de atenţie. Era atât de simplu, îşi spuse ea. Violenţa şi sexul erau două feţe ale aceleiaşi monede, nu-i aşa?

— Presupun că ai nevoie de o dovadă a recunoştinţei mele.

Privirea lui se îngustă.

— Nu face asta.

Cuvintele treceau prin ea, tulburând-o mai mult decât atunci când fusese prinsă în braţele baronului Pottle. Nu ştia ce să spună. Cum să răspundă.

Întinzându-se după mâna ei, el preluă controlul pentru un moment. Aşa cum făcuse de când apăruse cu câteva minute în urmă. Se uită timp îndelungat la mâna lui întinsă, legănându-şi un şold şi muşcându-şi intenţionat buza rujată. Pentru publicul lor.

Dar lui Duncan West nu-i păsa deloc de publicul lor. Îi apucă mâna şi o trase deoparte, într-un alcov protejat de o draperie, pentru întuneric şi promisiune. Înăuntru, o răsuci cu faţa spre lumina singurei lumânări montate pe perete, apoi îi dădu drumul. Lumânările erau concepute ca să

creeze un spaţiul obscur şi seducător. Să forţeze orice cuplu care se găsea înăuntru să se apropie, să se privească mai bine.

Dar acum, urî acea lumânare. O simţea strălucitoare precum soarele, cu acea ameninţare de dezvăluire.

Dacă el vedea adevărul?

Ea alungă gândul. Trăise ca Georgiana, sora unui duce, fiica altuia, exilată, dar periodic în oraş, mergând la cumpărături pe Bond Street, plimbându-se în Hyde Park, vizitând Muzeul Londrei. Nimeni nu observase niciodată că ea era aceeaşi femeie care trona peste Îngerul Căzut.

Aristocraţia vedea ceea ce voia să vadă.

Toată lumea vedea ceea ce voia să vadă.

Iar Duncan West, cel mai isteţ jurnalist din Anglia sau nu, nu era cu nimic mai diferit.

Ea îi oferi cel mai păcătos zâmbet al ei.

— Acum mă ai aici. Ce vei face cu mine?

West clătină din cap, refuzând jocul ei.

— Nu ar fi trebuit să fii singură în sala de joc.

Sprânceana ei se arcui.

— Sunt singură în sală în fiecare noapte.

— Nu ar trebui să fii, repetă el. Iar faptul că Chase permite asta nu spune lucruri bune despre el.

Ei nu-i păsa de furia din tonul lui. Cenzura. Emoţia. Ceva se schimbase, iar ea nu putea intui ce. Îi întâlni privirea.

— Dacă nu aş fi fost chemată, domnule, nu aş fi avut niciun motiv să fiu acostată în sala de jocuri a cazinoului.

Acum furia din cuvinte era în ochii lui.

— Este vina mea?

Ea nu ripostă, spunând în schimb:

— De ce m-ai chemat?

West făcu o pauză, iar pentru un moment lung, Georgiana crezu că el ar putea să nu răspundă. Într-un final, el spuse:

— Am o rugăminte pentru Chase.

Detesta dezamăgirea care-i inundase trupul auzind cuvintele. Nu era ca şi cum ar fi trebuit să se aştepte ca el să o cheme pe Anna pentru orice alt motiv – dar după interacţiunea lor de mai devreme, mai degrabă şi-ar fi dorit asta.

Îşi dorea să o fi chemat pe ea.

Ceea ce era ridicol… în mare parte pentru că ea era Chase şi, prin urmare, practic, o ceruse pe ea. Dar într-o mai mică parte, pentru că ea nu era pricepută la a răspunde cererilor bărbaţilor.

Din păcate.

Nu-i plăcea numele lui Chase pe buzele lui. El era un bărbat care văzuse deja prea multe.

— Desigur, spuse ea, simulând bunăvoinţă. Ce ai dori?

— Pe Tremley, spuse el.

— Ce anume de la el?

— Vreau secretele lui.

Sprânceana Georgianei se arcui la cererea bizară.

— Tremley nu este membru al clubului. Ştii asta.

Contele de Tremley nu era un neghiob. Nu s-ar fi încurcat niciodată cu Îngerul Căzut – indiferent cât de tentante erau mesele de joc. Ştia că preţul era prea mare.

Fondatorii Îngerului se străduiseră ani la rând să facă să pară că invitaţia de a fi membru al clubului ar fi cea mai râvnită ofertă din Anglia – poate din Europa. Spre deosebire de alte cluburi pentru bărbaţi, acolo nu exista nicio taxă pentru a obţine calitatea de membru, şi nu exista nicio indemnizaţie pentru recomandări – membrii arareori ştiau de ce erau invitaţi la club şi erau încurajaţi să nu discute apartenenţa lor dincolo de St. James. Puţini făceau asta, parţial din cauza preţului crescut al intrării în sala de jocuri a cazinoului.

Secrete.

De câţiva ani, Bourne, Cross, Temple şi Georgiana –

deghizată ca Anna şi Chase – adunaseră secrete despre cei mai puternici bărbaţi şi despre cele mai puternice femei din Londra, fiecare informaţie – privilegiată, clandestină – fiind oferită liber în schimbul apartenenţei la cel mai misterios, cel mai promiţător, cel mai păcătos tripou din Londra. Nu era nimic ce Îngerul nu ar fi putut oferi membrilor săi, şi erau puţine cereri pe care proprietarii cazinoului să nu le fi onorat.

Genul acela de lux merita informaţii preţioase, iar informaţia era moneda puterii.

Dar contele de Tremley era prea bine conectat cu Coroana ca să rişte vreo legătură cu Îngerul Căzut.

— Încearcă la cluburile de peste drum, spuse ea, tachinându-l. White sau Brooks sunt mai pe gustul contelui.

El îşi înclină capul.

— Asta s-ar putea să fie adevărat, dar am nevoie de ceea ce Chase poate obţine despre el.

Ea se arătă imediat intrigată.

— Ce ai despre el?

West ridică o sprânceană.

— Are Chase ceva?

Îngerul încercase să-l atragă pe conte de câteva ori de când regele William ajunsese pe tron şi Tremley devenise mâna sa dreaptă, dar puţini erau dispuşi să vorbească despre un om cu o asemenea putere politică. Dar era oare ceva ce le scăpase?

Dacă West întreba, atunci era. Fără îndoială.

— Nu există niciun dosar despre Tremley, spuse ea.

Era adevărul.

West nu o crezu. Ea putea vedea asta în ochii lui chiar şi aici, în lumina palidă.

— Va exista atunci când îi vei oferi soţiei acces în zona doamnelor.

Ea încremeni la auzul vorbelor.

— Nu ştiu la ce te referi.

De la fel de mulţi ani de când exista Îngerul Decăzut, râvnitul club şi cazinou public al bărbaţilor, condus de patru aristocraţi decăzuţi, unul mai bogat ca altul, mai era şi un al doilea club secret care funcţiona sub nasurile domnilor şi totalmente dincolo de observaţia lor. Un club al doamnelor, fără nume şi fără o faţă publică.

Cu siguranţă că nimeni nu discuta despre el vreodată.

Iar ea nu intenţiona să admită existenţa lui.

Lui West nu părea să-i pese; făcu un pas mai aproape, iar spaţiul mic şi întunecos deveni şi mai mic. Mai întunecos. Mai periculos.

— Chase nu este singurul care ştie lucruri, iubire.

Cuvintele fură grave şi răscolitoare, iar ea ezită, plăcerea sunetului lor fiind nefamiliară şi tulburătoare. Într-un final, ea-şi aminti cine era.

— Nu primim doamne.

Buzele lui se curbară, iar ea îşi aminti de leul despre care discutaseră mai devreme.

— Haide acum, poţi să minţi restul Londrei, dar să nu crezi că mă poţi minţi pe mine. O vei invita pe doamnă să devină membră. Ea va oferi în schimb dovada faptelor soţului ei. Şi îmi vei obţine informaţiile.

Ea se adună.

— Chase nu va fi fericit.

West se aplecă şi-i şopti la ureche, făcând-o să se înfioare:

— Spune-i lui Chase că nu-mi pasă unde joacă femeile lui. El se retrase şi privi în ochii ei. Vreau informaţiile pe care le oferă lady. Voi plăti frumos pentru asta.

Ea îşi înfrânse curiozitatea. „De ce contele? De ce acum?”

— Ce ştii?

El se aplecă din nou.

— Ştiu că fură din vistieria statului.

— El şi fiecare sfetnic al fiecărui monarh de la William

Cuceritorul.

— Nu ca să ajute Imperiul Otoman în războiul lor.

Georgiana făcu ochii mari. Îşi coborî vocea:

— Trădare?

— Vom vedea.

— De ce cred că tu vezi deja?

Privirea lui o ţintui.

— Pentru că văd o mulţime de lucruri.

Şi dintr-odată, părea că discutau despre lucruri diferite.

— Cine poate spune că lady va oferi dovada?

— O va oferi, spuse el. El este o bestie de soţ. Ea va dori să împărtăşească tot ceea ce ştie.

— Iar tu nu faci nimic ca s-o ajuţi?

— Asta o va ajuta, spuse el.

— Ce te face să crezi că ştie ceva?

El îşi înclină capul.

— În asta constă pariul meu.

— Crezi că norocul e de partea ta?

El zâmbi, tot ca un lup.

— Norocul a fost de partea mea timp de unsprezece ani, şi nu am niciun motiv să cred că s-a schimbat ceva.

— Un număr foarte exact.

O umbră îi străbătu faţa.

— Pentru un motiv întemeiat.

Şi el avea secrete. Gândul îi aducea alinare. Ea rezistă dorinţei de a întreba despre ele, forţându-se în schimb să zâmbească.

— Sunt sigură că vorbesc în numele lui Chase când spun că vom vedea ce putem afla. Făcu o pauză, toată Anna. Şi cu ce vei plăti pentru informaţiile pe care le ceri? Continuă cu neruşinare: Serviciu contra serviciu, domnule West.

El o privi pentru un moment, iar aerul din spaţiul strâmt păru să se risipească.

— Ce ţi-ai dori, Anna?

Îşi imaginase oare accentuarea bizară a numelui fals?

Îl ignoră. Începu să flirteze cu el, sprijinindu-se cu spatele de peretele alcovului, împingându-şi sânii în sus şi privindu-l printre genele înnegrite.

— Mi-ai oferit deja atât de mult. Salvându-mă de Pottle, spuse ea şi-şi ţuguie buzele. Ce fată norocoasă sunt!

Privirea lui se mută asupra buzelor ei, după cum era de aşteptat, apoi căzu câţiva centimetri pe decolteul rochiei sale.

— Ce este pe lănţişor?

Ea nu întinse mâna către pandantivul de argint care se afla sub marginea de sus a rochiei, greu între sânii ei, ascunzând cheia care deschidea uşile spre apartamentele lui Chase şi pasajul către etajele superioare ale clubului, unde dormea Caroline. În schimb, zâmbi.

— Secretele mele.

Un colţ al gurii lui se ridică auzind vorbele.

— O mulţime, fără îndoială.

Apoi ea întinse mâna spre el, lăsându-şi degetele să se plimbe de-a lungul mânecii lui.

— Cum aş putea să-ţi mulţumesc, domnule West? Pentru că ai fost un luptător formidabil?

West se aplecă, iar ea se gândi la acea pană, cea pe care el i-o furase din păr. Se întrebă dacă mai era acolo, în buzunarul interior. Se întrebă ce-ar face dacă s-ar întinde către haina lui şi dacă şi-ar trece mâna peste pieptul lui cald, căutând o.

El îi întrerupse şirul gândurilor:

— Am cunoscut o femeie în seara asta.

Georgianei i se tăie respiraţia şi spuse o mică rugăciune sperând că el nu observă.

— Ar trebui să fiu geloasă? îl tachină ea.

— Poate, spuse el. Georgiana Pearson pare destul de inocentă. Toată numai mătăsuri albe şi frică.

— Georgiana Pearson? Se prefăcu surprinsă la auzul numelui, îndreptându-şi spatele şi încuviinţând din cap. Te asigur că fetei nu îi este frică.

El păşi către ea, împingând-o la loc. Încolţind-o.

— Greşeşti. Este îngrozită.

Ea se forţă să râdă.

— Fata este sora unui duce, cu o zestre suficient de mare cât să cumpere o mică ţară. De ce îi este frică?

— De tot, spuse pe un ton firesc. De societate. De judecata lor. De viitorul ei.

— Poate nu îi pasă de lucrurile acelea, dar cu siguranţă nu îi este frică de ele. Ai judecat-o greşit.

— Şi cum de ştii atâtea despre ea?

O prinsese. Era prea abil cu vorbele, cu întrebările. Şi prea tulburător cu silueta sa înaltă, zveltă şi cu umerii largi şi frumoşi care blocau lumina, neliniştind-o şi aţâţând-o în acelaşi timp.

— Nu ştiu. Doar ce am citit în ziare. Făcu o pauză. Am văzut o caricatură grăitoare cu o lună şi ceva înainte.

Aluzia atinse ţinta. Ea auzi asta în felul în care lui i se tăie respiraţia. O simţi în felul cum se încordă, aproape imperceptibil, înainte să ridice o mână, să o aşeze pe perete în spatele capului ei. Se aplecă.

— Chiar am judecat-o greşit. Nu există nicio îndoială, spuse el. Nu este fata mofturoasă la care mă aşteptam.

Se aplecă şi mai aproape, cu buzele lângă urechea ei, apropierea lui tulburând-o. Făcând-o să vrea să-l împingă şi să-l apuce în acelaşi timp.

— O voi ajuta pe fată.

Uşurarea îi inundă trupul.

— Nu ştiu de ce crezi că mă interesează ce faci cu fata.

În momentul în care rosti vorbele, se blestemă, gândurile fiindu-i inundate de imagini exacte cu ce ar fi putut face cu ea.

El râse, grav şi misterios.

— Te asigur, ce voi face cu fata va merita să fie privit.

El îi întâlni privirea, iar Georgiana rezistă instinctului de a se da înapoi. Anna nu se dădea înapoi în faţa bărbaţilor, nici chiar când îşi dorea asta. Dar cumva, puţini bărbaţi o făceau să se simtă atât de stânjenită ca acesta, cu privirea lui fermecătoare, atotştiutoare care părea să vadă în adâncul ei.

Ea era mai înaltă decât majoritatea femeilor, şi purtând pantofi cu toc care mai adăugau câţiva centimetri la înălţimea ei, tot era forţată să se uite în sus către el, să observe maxilarul său puternic, pătrat, nasul său acvilin, căderea şuviţelor blonde peste frunte.

Probabil că era cel mai frumos bărbat din Anglia. Şi cel mai inteligent.

Ceea ce îl făcea incredibil de periculos.

El se foi, iar Georgiana se întrebă dacă şi el se simţea la fel de stânjenit ca şi ea.

— Nu ar trebui să fii singură cu mine.

— Nu este prima dată când suntem singuri.

Fuseseră singuri mai devreme în seara aceea. Pe acel balcon. Când el o tentase exact la fel.

Ridică o sprânceană.

— Ba da, este.

La naiba. Fusese Georgiana pe balcon. Altă femeie. Alt timp. Îşi reveni rapid de pe urma greşelii, ţuguindu-şi buzele şi prefăcându-se că se gândea. Îşi lăsă buzele să se curbeze seducător.

— Poate că numai am visat.

Privirea lui se îngustă.

— Poate, spuse el, cuvântul întunecat şi lichid. E o minune că Chase permite asta.

— Nu sunt proprietatea lui Chase.

— Sigur că eşti. Făcu o pauză. Cu toţii suntem, într-un fel.

— Tu nu, spuse ea.

El era singura persoană care nu-i era îndatorată. Acest bărbat, ale cărui secrete erau la fel de bine păzite ca ale ei.

— Eu şi Chase avem nevoie unul de celălalt ca să supravieţuim, spuse West, la fel cum se pare că şi tu ai nevoie de el.

Ea îşi înclină capul.

— Suntem cu toţii în aceeaşi barcă.

West îşi îngustă privirea asupra ei.

— Eu şi cu tine suntem în barcă, spuse el. Poate că Chase a construit-o şi i-a stabilit direcţia. Dar este barca noastră.

Cuvintele fură marcate de foşnetul mânecii hainei lui de lână. El ridică mâna şi îi aranjă o buclă de pe gât, trimiţând un fior prin trupul ei.

— Poate că ar trebui să navigăm departe. Cum crezi că i s-ar părea asta?

Ea îşi ţinu respiraţia. În tot timpul în care lucraseră împreună – în tot timpul pe care îl petrecuseră trimiţând mesaje înainte şi înapoi de la misteriosul, inexistentul Chase –, el nu o atinsese niciodată în niciun fel care ar fi putut fi considerat cât de cât sexual. Dar asta era pe cale să se schimbe.

Ea n-ar trebui să permită asta. Nu permisese asta înainte. Nimănui.

„Nu de când…”

Dar se gândise. Dorise asta.

Şi dacă era să recunoască, dorise asta de la acest bărbat frumos ca păcatul şi de două ori mai sclipitor.

Acest bărbat care i-o oferea.

— Nu i-ar plăcea, şopti ea.

— Nu, nu i-ar plăcea.

Vârfurile degetelor lui îi trimiseră o undă de căldură, urmându-şi calea în vreme ce se plimbau de-a lungul

maxilarului ei, în jos către gât, către claviculă.

— Cum de nu am reuşit să văd asta înainte?

Vorbele avură ecoul mângâierii, suavă şi tentantă, iar respiraţia i se tăie sub atingerea degetelor lui care urcau pe gâtul ei, după care îi înclinară faţa către a lui. Ea îi privi gura frumoasă când vorbi.

— Cum de nu am observat? Mirosul tău? Arcuirea buzelor tale? Linia gâtului tău? Făcu o pauză, se aplecă mai aproape, gura lui la un fir de păr de a ei. Câţi ani te-am urmărit?

Doamne, Dumnezeule, avea să o sărute.

Dumnezeule mare, ea voia să o sărute.

— Dacă aş fi în locul lui, şopti el, atât de aproape, atât de încet, încât aproape că o duru aşteptarea. Nu aş fi fericit deloc.

„În locul cui?” întrebarea apăru şi dispăru într-o secundă, ca fumul de opiu, luând gândurile cu ea. O îmbăta cu vorbe, cu priviri şi cu atingeri.

De asta se ţinea ea departe de bărbaţi.

Însă doar o dată, doar de data asta, voia.

— Dacă aş fi în locul lui, continuă el, mângâindu-i obrazul cu degetul mare, în timp ce îi lua capul în mâini şi o trăgea spre el. Nu te-aş vrea măritată. Te-aş vrea pentru mine.

Ea îngheţă la auzul vorbelor, frica şi panica făcându-şi loc în venele ei. Se uită în sus către el, găsindu-i privirea clară, inteligentă.

— Ştii.

— Ştiu, spuse el. Dar nu înţeleg de ce?

El nu ştia totul. El nu înţelegea că viaţa pe care ea o alesese nu era Anna, ci Chase. Nu femeia uşoară, ci regele.

Ea spuse adevărul:

— Putere.

Privirea lui se îngustă.

— Asupra cui?

— Asupra tuturor, răspunse simplu. Sunt stăpână pe propria viaţă. Nu ei. Ei mă cred o târfă, aşa că de ce să nu joc rolul?

— Sub nasul lor?

Georgiana zâmbi.

— Ei văd doar ceea ce doresc să vadă. Este un lucru frumos.

— Eu te-am văzut.

Georgiana clătină din cap.

— Nu m-ai văzut ani de zile. Credeai şi tu că eram Anna.

— Poţi să fii stăpână pe propria viaţă şi în afara acestor ziduri, argumentă el. Nu trebuie să joci rolul ăsta.

— Dar îmi place rolul ăsta! Aici sunt liberă. Georgiana este cea care trebuie să facă reverenţe şi plecăciuni, şi să cerşească acceptarea. Aici, iau ceea ce vreau. Aici, nu mă domină nimeni.

— Nimeni, în afară de stăpânul tău.

Doar că ea era stăpânul. Nu răspunse.

El îi interpretă greşit tăcerea.

— De asta cauţi un soţ. Ce s-a întâmplat? întrebă el. Te-a înlăturat Chase?

Ea se trase de lângă el, având nevoie de distanţă între ei ca să revină la o judecată sănătoasă. Ca să facă următorii paşi. Să meşteşugească minciunile ei meticuloase.

— Nu m-a înlăturat.

Sprâncenele lui se împreunară brusc.

— El nu poate să se aştepte ca soţul tău să te împartă cu el.

Vorbele dureau, chiar dacă nu ar fi trebuit. Trăise toată viaţa asta în umbra Îngerului Căzut deghizându-se într-o femeie uşoară. Convinsese sute dintre aristocraţii Londrei că era o expertă în arta plăcerii. Că se vânduse celui mai puternic conducător al lor. Se îmbrăca pentru

acest rol, cu piept voluptos şi faţă machiată, învăţase să se mişte, să se prefacă, să fie personajul.

Şi cumva, când acest bărbat recunoscu reputaţia la care muncise atât de mult să o cultive, faţada pe care o construise cu grijă şi convingere, urî asta. Poate era pentru că el ştia mai mult din ce era adevărat despre ea decât majoritatea, şi totuşi credea minciunile.

Sau poate pentru că el o făcea să-şi dorească să nu aibă minciuni de spus.

Nu. Ea cădea victimă eroului din el, felului în care sărise în ajutorul ei cu doar câteva minute înainte.

Îşi ţinu respiraţia la acel gând.

Doar când avea să ştie adevărul. Cealaltă identitate a ei. Cealaltă viaţă a ei.

Furia izbucni împreună cu dezamăgirea şi ceva asemănător cu ruşinea.

— Nu ar fi trebuit să mă salvezi.

Îi luă un moment să urmărească schimbarea subiectului.

— Eu…

— Nu mă minţi, spuse ea, cu o mână zburând sus ca şi cum ar fi oprit cuvintele pe buzele lui. Nu mă insulta.

— Am venit după Pottle, spuse el, ridicându-şi propria mână, arătându-şi pumnii care aveau să-l doară mâine-dimineaţă. Chiar te-am salvat.

— Pentru că ştiai adevărul naşterii mele. Dacă aş fi fost doar Anna… doar o femeie cu cea mai veche meserie din lume. Doar o târfă machiată…

West o opri:

— Nu vorbi aşa.

— Oh, îl sfidă ea. Te jignesc?

El îşi trecu mâna rănită printre şuviţele blonde.

— Dumnezeule, Georgiana!

— Nu îmi spune aşa.

El râse, dar fără veselie.

— Cum ar trebui să-ţi spun? Anna? Un nume fals care să se potrivească bine cu părul tău fals şi cu faţa ta falsă şi cu... Vocea lui se stinse treptat, o mână arătând spre corsetul ei, umplut şi strâns ca să-i facă pieptul normal să arate extraordinar.

— Nu sunt sigură că ar trebui să îmi spui în vreun fel în momentul ăsta, replică ea, şi vorbea serios.

— Este prea târziu pentru asta. Suntem împreună în asta. Legaţi de cuvânt şi de lăcomie.

— Cred că vrei să spui faptă.

— Ştiu exact ce vreau să spun.

Erau faţă în faţă în lumina palidă, iar Georgiana îi putea simţi furia şi frustrarea, la fel ca şi pe ale ei. Cât de bizar era acest moment? Era furia ei? Născută din protecţia lui pentru jumătate din ea pentru că exista cealaltă jumătate?

Era o nebunie. O împletitură periculoasă care nu putea fi deşirată. Cel puţin, nu fără a distruge toate lucrurile pentru care muncise.

West păru să-i înţeleagă gândurile.

— Aş fi intervenit, insistă el. Aş fi făcut la fel.

Georgiana clătină din cap.

— Mi-aş dori să pot să te cred.

El o prinse de umeri. Îi întâlni privirea, serios în lumina palidă.

— Ar trebui. Aş fi intervenit. M-am mişcat mai repede pentru că ştiam adevărul? Da... N-am să mint. Dar aş fi intervenit.

Inima ei bubuia.

— De ce?

El ar fi putut spune o mulţime de lucruri. Dar ea nu se aştepta la ce urmă:

— Pentru că am nevoie de tine.

Era un junghi de durere în vorbele lui, atât de reci şi de liniştite. Avea nevoie de ea, dar nu în felul în care

bărbaţii aveau nevoie de femei – plini de pasiune şi disperaţi. Nu că ei ar fi trebuit să-i pese.

— Nevoie de mine pentru ce?

— Vreau ca Lady Tremley să primească invitaţia în zona doamnelor la club. Vreau informaţia pe care ea o oferă pentru a intra. Iar pentru acea informaţie, tu vei fi răsplătită.

Ar trebuit să fie recunoscătoare pentru schimbarea subiectului. Pentru mutarea pe teren mai sigur. Nu era. În vocea ei se simţi frustrarea când spuse:

— Vrei să spui că Chase primeşte răsplata.

El zâmbi.

— Nu. Mă refer la tine.

Ochii ei se măriră.

— La mine?

— Eu îmi primesc informaţia, tu primeşti căsătoria.

„Serviciu contra serviciu.”

Înţelegerea o inundă – înţelegerea şi respectul pentru acest bărbat care manipula cu atâta uşurinţă fiecare situaţie ca să-i servească lui însuşi. Echivalentul ei în ceea ce priveşte puterea şi prestigiul.

— Sau ce?

El ridică o sprânceană.

— Nu mă obliga s-o fac.

— Nu ştiu la ce te referi.

— Nu mă face să spun: „Sau voi împărtăşi lumii secretele tale”.

Ea-şi îngustă privirea.

— Ai spus-o.

West clătină din cap.

— Nu mă face să şi acţionez. Convinge-l să o facă pentru a te putea căsători.

West dădea semne că vrea să plece, iar ea urî asta. Un că urma să o părăsească. Îşi dorea ca el să rămână, acest bărbat care părea să vadă atât de multe.

— Ai nevoie de mine, spuse el încet. Fiica ta are nevoie de mine. Ea tresări auzind referirea la Caroline aici, în locul acesta, în conversaţia asta, dar el continuă: Crezi că ei nu vor vedea? Crezi că ei nu vor observa la fel cum am observat eu? Că cele două măşti ale tale seamănă izbitor între ele?

— Nu au făcut-o până acum.

— Nu erai o ştire până acum.

Ea îi întâlni privirea şi îi spuse singurul lucru pe care îl ştia cu certitudine:

— Oamenii văd ceea ce vor să vadă.

El nu o contrazise.

— De ce să rişti?

— Îmi doresc să nu am nevoie.

Adevărat.

— De ce acum? întrebă el repede.

— Nu se poate trăi o viaţă cu profesia mea.

Lui nu-i plăcu răspunsul. Se vedea în ochii lui.

— Şi cum va funcţiona? În loc să îţi dea o casă la ţară şi suficienţi bani ca să-ţi ajungă o viaţă, Chase îţi dă o zestre? spuse el, pe un ton plin de înţelegere.

Era o ironie faptul că nu înţelegea deloc.

— Nu el, spuse ea. Mi-o ofer singură.

West râse auzind răspunsul, dar sunetului îi lipsea veselia.

— Sigur că nu el. Nu s-ar expune niciodată cu astfel de fapte publice. *Eu* îţi ofer o nouă reputaţie.

— Ceva pentru care se pare că încasezi o taxă frumoasă, spuse ea.

— Aş fi făcut-o pe gratis, să ştii.

Era dezamăgire în vorbele lui.

— Numai de aş fi fost fetiţa pierdută care credeai că sunt cu câteva ore în urmă.

— Nu te-am crezut niciodată pierdută. Te-am crezut puternică precum oţelul.

— Şi acum?

El ridică un umăr. Îl coborî.

— Acum te voi ajuta pentru un preţ. Şi eşti norocoasă pentru asta, pentru că altfel aş fi terminat-o cu tine. De regulă, nu mă încurc cu mincinoşi.

Ea îi oferi cel mai cochet zâmbet, disperată să ascundă cât de tare o răniseră vorbele lui.

— Nimeni nu te-a invitat să te încurci cu mine.

Georgiana nu se aşteptă ca aerul să se mişte, nici ca el să se întoarcă la ea, să o împingă cu spatele de perete, încolţind-o. Niciodată în viaţa ei nu se simţise cum se simţea acum, dezbrăcată de puterea şi de minciunile ei. De majoritatea minciunilor ei.

De toate, mai puţin de cea mai mare dintre ele.

Mâinile lui apăsau mahonul negru de o parte şi de alta a capului ei, braţele lui ţinând-o ca într-o colivie.

— Ani la rând, m-ai invitat în patul de fiecare dată când te-ai uitat la mine.

Ea ezită, neştiind ce să spună. Cum să procedeze cu acest bărbat care era atât de diferit faţă de cum fusese vreodată?

— Greşeşti.

— Nu, spuse el. Am dreptate. Şi, ca să fiu sincer, am vrut să accept. De… fiecare… dată.

Era atât de aproape, atât de cald, atât de incredibil de puternic, încât pentru prima dată în viaţa ei înţelese de ce femeile leşinau în braţele bărbaţilor.

— Ce s-a schimbat? spuse ea, auzindu-şi respiraţia sacadată, sfidându-l în continuare. O predilecţie pentru inocenţi?

— Ştim amândoi mai bine.

Ea ignoră înţepătura din răspunsul lui. Felul în care o făcea să-şi dorească să nu se fi deghizat într-o femeie uşoară. Felul în care o făcea să vrea ca el să ştie adevărul. În schimb, continuă pe acelaşi ton:

— Atunci nimic nu s-a schimbat.

— Ba sigur că da.

Acum era Georgiana.

— Îţi place ideea unui aristocrat ruinat, spuse ea cu sângele bubuindu-i în urechi. Cum mi-ai spus? Că sunt îngrozită? Ce este…? Crezi că mă poţi salva în fiecare zi? În fiecare noapte?

West ezită.

— Cred că vrei să fii salvată.

— Pot să mă salvez singură.

Atunci zâmbi, tot ca un lup.

— Nu de toate. De asta ai nevoie de mine.

Ea avea mai multă putere decât îşi putea el imagina vreodată. Mai multă putere decât ar fi putut afla. Când îşi ridică bărbia şi vorbi, fu ca să o dovedească.

— Nu am nevoie de tine.

West îi găsi privirea, aproape şi fierbinte.

— Cine te va salva de ei atunci? Cine te va salva de Chase?

Ea nu-şi feri privirea. Nu voia s-o facă.

— Chase nu mă pune în pericol.

Mâna lui fu din nou pe ea, apucându-i maxilarul şi împingându-l, înclinându-i capul pe spate.

— Spune-mi adevărul, comandă el, refuzând să o lase să se ascundă. Poţi să-l părăseşti? Îţi va da voie să pleci? Să începi o nouă viaţă?

Dacă adevărul ar fi fost atât de simplu!

El văzu ezitarea. Micşoră distanţa dintre ei şi zăbovi la doar de o respiraţie de ea.

— Spune-mi!

Cum s-ar fi simţit să-i cedeze? Să-l lase s-o ajute? Să-l ducă în sanctuarul ei interior şi să-i spună totul?

— Poţi să mă ajuţi să mă căsătoresc.

— Tu nu vrei să te căsătoreşti. Nu cu unul dintre ei.

— Nu vreau să mă căsătoresc deloc, dar asta e

irelevant. Am nevoie de asta.

West reflectă la vorbele ei, iar ea crezu că ar putea să o respingă. Că ar putea refuza. Nu că lui ar fi trebuit să-i pese. Nu că ceva ar fi contat.

După un moment lung se apropie şi mai mult de ea, o mână mutându-se de pe zid pe o parte a feţei ei, mângâindu-i maxilarul, ridicându-i bărbia. Ochii săi căprui îi căutau pe ai ei, iar când vorbi, fu într-o şoaptă gravă, sumbră, pretinzând sinceritate:

— Eşti a lui?

Ar trebui să spună da. Ar fi mai sigur. L-ar ţine pe West la distanţă dacă ar fi crezut măcar pentru o clipă că Chase s-ar lupta cu el pentru ea. El avea nevoie de Chase şi de toată informaţiile adunate şi protejate de Îngerul Căzut.

Ea ar trebui să spună da. Dar în momentul acesta, cu acest bărbat, voia să spună adevărul. Doar o dată. Doar ca să afle cum e să facă asta. Şi aşa şi făcu.

— Nu, şopti ea. Sunt a mea.

Şi apoi buzele lui le atinseră pe ale ei şi totul se schimbă.

Capitolul 6

Totuşi, există ceva misterios în legătură cu Lady G. a noastră... Ceva ce face chiar şi pe cea mai vajnică aristocrată să-şi ridice lornionul şi să se uite la fata din cealaltă parte a camerei. Oare este posibil s-o fi tratat cu un dispreţ nemeritat în toţi anii aceştia? Doar sezonul monden ne va da răspunsul.

Tinere doamne din Londra, luaţi aminte la chemarea noastră! După toate probabilităţile, Lord L. îşi caută soţie. Pe lista de calităţi se află, fără îndoială, frumuseţea, o fire plăcută şi abilitatea de a cânta la un instrument cu coarde. Aşadar, cele care nu sunt extreme de înstărite nu ar trebui

să…

Revista pentru doamne *Pearls an Pelisses,* aprilie 1833

Lui nu-i păsa că ea minţea.

Nu-i păsa că fusese protejată ani la rând de cel mai puternic şi mai misterios bărbat din Londra. Nu-i păsa că un bărbat cu asemenea avere şi autoritate nu ar fi primit prea bine să se atingă cineva de ceea ce era al lui.

Lui nu-i păsa că ea nu era deloc ceea ce părea – că nu era nici uşuratică, nici aristocrată cu reputaţia pătată, nici inocentă.

Nu-i păsa decât că ea era lipită de el în acest spaţiu gol, toată membre lungi şi piele fină, şi că, pentru un moment trecător, era a lui.

Sărutul fu păcat şi inocenţă, ca lady însăşi – şi experimentată, şi neexperimentată în acelaşi timp. Mâna ei se duse la ceafa lui, trecându-şi degetele prin părul lui, dar, în acelaşi timp, suspină sub buzele lui de parcă nu ar mai fi fost sărutată niciodată.

Dumnezeule!

Nu era de mirare că ea era cea mai râvnită femeie din Londra. Era mătase roşie şi dantelă albă. Două feţe ispititoare şi irezistibile ale aceleiaşi monede. Iar în acest moment, ea îi aparţinea lui.

Dar înainte…

El se trase puţin, lăsându-i loc să respire în vreme ce-i şopti:

— Aş fi intervenit. Oricum.

Lui nu-i plăcuse insinuarea ei că l-ar fi luat la pumni pe Pottle doar pentru că ea provenea dintr-o familie aristocratică. Îl irita că ea şi-ar putea imagina că ar fi lăsat o femeie să fie abuzată atât de făţiş. Dar mai important, i se făcea rău gândindu-se că ea ar putea crede că ar fi

părăsit-o dacă circumstanţele ar fi fost diferite.

Nu ştia de ce era atât de important pentru el ca ea să îl creadă. Ca ea să creadă că era genul de bărbat care s-ar lupta pentru o femeie. Pentru orice femeie. Pentru *ea.* Dar era important.

— Aş fi intervenit, repetă el.

Degetele ei dansau pe ceafa lui, jucându-se cu buclele şi făcându-l să o vrea cu promisiunea lor inocentă, incitantă.

— Ştiu, şopti ea.

Îi prinse cuvintele cu gura lui, furându-i buzele deschise şi făcând sărutul mai adânc. Mai lung. Mai mult.

Cu informaţii sau nu, cu un aranjament sau nu, cu dublă identitate sau nu, femeia asta era irezistibilă. El nu i-ar fi trădat niciodată secretele. Nu acum când ştia că ea era mult mai mult decât părea.

O dorea cu fervoare.

O prinse de talie, trăgând-o mai aproape, presându-şi un picior de al ei, încurcându-se în fustele ei, în mirosul ei, în farmecul ei.

Iar ea îl seduse la fel cum el o seduse pe ea. El nu mai simţise niciodată să se potrivească atât de bine cu cineva.

Georgiana se abandonă sărutului, luând în timp ce şi el lua, descoperind în timp ce şi el descoperea. Cât despre sunetele pe care ea le scotea – micile suspine şi icnete şi, gâfâieli… Era minunată!

O ridică în braţe şi o răsuci, ducând-o către peretele opus al alcovului în vreme ce buzele sale alunecară pe obrazul ei şi-i prinseră lobul unei urechi.

— Ţi-ai dorit asta ani la de-a rândul, şopti el, dinţii tachinându-i carnea moale în timp ce degetele ei se răsfirau pe umerii lui.

— Nu, spuse ea.

Iar în minciună, el desluşi adevărul.

West zâmbi ştrengăreşte pe pielea ei, sărutându-i

gâtul splendid.

— Crezi că nu te-am văzut? Că nu te-am simţit privind?

Ea se trase din mângâierea lui.

— Dacă ai observat, de ce nu ai venit după mine?

El nu o văzuse. Dar acum o privi lung, pierzându-se în acei ochi de culoarea aurului lichid.

— Vin după tine acum, spuse el în vreme ce se aplecă spre ea şi-i muşcă buza de jos, trăgând-o spre el, desfătându-se cu râsul grav şi ameţitor pe care-l scoase ea.

El îi urmări sunetul în jos până în locul unde vibra în gâtul ei, tachinându-i locul cu dinţii. Ea suspină la acea senzaţie, iar lui îi veni să urle de plăcere. De satisfacţie. Buzele ei se curbară, iar el tânji să le aibă. Se întinse după ele.

Georgiana se trase înapoi.

— Nu m-ai vrut până acum. Până ai descoperit că sunt şi ea.

El încremeni auzind vorbele.

— Ea.

— Georgiana.

Felul în care vorbea despre ea la persoana a treia îl atrăgea. O răsuci spre lumină, ca s-o vadă.

— Georgiana este alta? Ea închise ochii pentru o clipă, gândindu-se ce să spună, iar el schimbă întrebarea: Trebuie să te gândeşti la răspuns?

— Nu trebuie să ne gândim cu toţii? întrebă ea, cu cuvinte calde şi cumpănite. Nu suntem cu toţii câte doi oameni? Trei? Zece? Diferiţi cu familia şi cu prietenii, şi cu amanţii, şi cu străinii, şi cu copiii? Diferiţi cu bărbaţii? Cu femeile?

— Nu este acelaşi lucru, insistă el. Eu nu mă joc de-a fiind doi oameni.

— Nu este un joc, răspunse ea. Nu mă distrez jucându-l.

— Ba sigur că da, spuse el, iar Georgiana fu din nou şocată de cât de bine vedea el ceea ce puţini alţii vedeau. Adori să faci asta. Te-am văzut aici, întreţinând publicul în sala clubului, ca şi cum ar fi al tău. Frumoasă. Îmbrăcată perfect... El îşi lăsă degetele să se plimbe pe marginea rochiei, adorând felul în care sânii ei se umflau în timp ce ea inspira sub atingerea lui... iar râsul ăla, bogat şi binevenit. Te-am văzut întreţinând şi ispitind, la braţul celor mai avuţi patroni ai Îngerului, şi oferindu-le cumva celor lipsiţi de noroc iluzia că ar putea într-o zi să se bucure de atenţia ta.

Ea-şi ridică bărbia, punându-i în scenă cuvintele.

— Acum ai atenţia mea, domnule.

— Nu face asta. Nu cu mine. De ce ai face-o dacă nu de dragul mascaradei?

Ceva licări în privirea ei la auzul întrebării, fu acolo, apoi dispăru.

— Supravieţuire.

Duncan West minţise suficient la viaţa lui ca să ştie când o persoană spunea adevărul. Era şi ceea ce-l făcea un jurnalist formidabil.

— De ce ţi-e frică?

Ea râse la replica lui, dar fără veselie.

— O spui ca un bărbat care nu cunoaşte frica ruinării.

De-ar fi ştiut ea frica pe care o simţea el în miez de noapte! Cum se trezea în fiecare dimineaţă, temându-se că aceea va fi ziua ruinării sale. Duncan alungă gândul.

— Atunci de ce? întrebă el. De ce să joci rolul Annei? De ce să nu trăieşti viaţa pur şi simplu ca Georgiana? Nu este rolul Annei cel care ameninţă să te distrugă cu desăvârşire?

Ea clătină din cap.

— Nu înţelegi.

— Nu înţeleg. Îţi faci griji că nu te poţi căsători cu un titlu nobiliar suficient de înalt, încât să redea reputaţia fiicei

tale, şi totuşi îţi pui pe tine mătăsurile alea păcătoase, te machiezi şi conduci brigada de femei uşoare din cel mai renumit cazinou londonez.

— Crezi că e o idioţenie?

— Cred că e nesăbuit.

— Crezi că sunt egoistă?

— Nu.

Nu era un prost.

— Atunci ce?

El nu ezită.

— Nu cred că există vreo profesie în lumea întreagă, în afară de a ta, pe care o femeie ar fi mai puţin probabil s-o aleagă.

Georgiana zâmbi, iar el fu surprins de expresia ei sinceră, ca şi cum ar fi ştiut ceva ce el nu ştia. Şi poate că aşa era.

— Vezi, domnule West, spuse ea, toată amăgire feminină, greşeşti.

— Atunci ce este? întrebă el, acum disperat după un răspuns. De ce să o faci? Este puterea lui? Îţi place să fii proprietatea exclusivă a controversatului Chase, care seamănă teamă în inimile bărbaţilor din toată Anglia?

— Chase este o parte din asta, sigur.

El urî adevărul din vorbele ei. Nu se putu abţine să nu spună:

— Este un amant atât de bun, nu-i aşa?

Georgiana tăcu un moment, iar el se blestemă pentru întrebarea aceea. Chiar mai mult atunci când ea spuse:

— Şi dacă ţi-aş spune că relaţia mea cu Chase nu are nimic de-a face cu sexul?

Sex. Cuvântul se rostogoli pe limba şi pe buzele ei, învăluindu-l în întunericul alcovului, tot o tentaţie şi o promisiune. Dumnezeule, voia s-o creadă – urî imaginea unor mâini străine pe ea, a unor buze dezmierdând cele mai intime şi mai de preţ locuri ale ei. Şi cumva urî gândul

cu atât mai mult, cu cât nu avea o imagine clară a bărbatului care o stăpânea.

— Nu te-aş crede.

— De ce nu?

— Pentru că niciun bărbat care are acces exclusiv la tine nu ar fi în stare să stea o zi fără să te atingă.

Afirmaţia lui o şocă. West văzu expresia de pe chipul ei trecând, apărând şi dispărând atât de iute, încât un alt bărbat mai puţin abil nici măcar nu ar fi observat-o. Pentru că un alt bărbat ar fi fost atât de fermecat de expresia care o înlocui – gura ei frumoasă curbându-se de satisfacţie totală –, încât nu i-ar mai fi păsat să o observe pe prima.

Dar era combinaţia celor două – într-un fel dovada inocenţei şi a depravării – care ajunse direct în inima lui West, stârnindu-i dorinţa.

Se chinui să-şi domolească respiraţia când ea făcu un pas mai aproape.

— Vrei să spui că ţi-ai dori să ai acces exclusiv la mine?

Era Anna cea care vorbi, prostituata versată, numai răutate şi viciu. Şi astfel că îi răspunse în aceeaşi notă:

— Sunt bărbat, nu-i aşa?

Mâinile ei îi atinseră umerii, plimbându-se uşor în jos pe reverul hainei şi înăuntru, peste cămaşa lui de olandă.

— Seamănă Chase teamă în inima ta? întrebă ea încet, mâna oprindu-i-se peste organul în chestiune. Este acest tremur pe care îl simt eu acum?

Inima lui bătea puternic pentru această creatură misterioasă, care-l înnebunea. Nu mai dorise pe nimeni aşa cum o dorea pe ea. Chiar şi în vreme ce ştia că era un pariu teribil, mai rău decât toate celelalte pe care le făcuse în sala cazinoului din spate. Acolo, risca doar bani. Aici, risca ceva mult mai serios.

— Nu mă tenta, şopti el în întuneric, cu pumnii strânşi.

— Sau ce?

Întrebarea era ca o limbă de foc.

— Sau vei primi ceea ce-mi ceri.

El simţi curba zâmbetului ei pe obraz.

— Asta este o promisiune minunată.

West îşi întoarse capul şi-i prinse buzele încă o dată, lipind-o de el, adorând felul în care mâinile ei se înfăşurară după gâtul său, iar ea se apăsă pe el, cedându-i. Lăsându-l să conducă.

O lipi de perete, făcându-şi loc între coapsele ei, blestemându-i jupoanele diafane de mătase. O voia mai aproape. Deschisă. Fierbinte. Umedă.

A lui.

Ea scoase un mic sunet încântător de plăcere, iar el adânci sărutul, dezmierdând lung şi delicat până când ea îi urmă mişcările cu ale ei. Mâna lui urcă de pe şoldul ei într-o mângâiere prelungă, degetul său găsindu-i umflătura sânului la marginea decolteului. Incapabil să reziste tentaţiei, el îşi lăsă degetele să alunece pe sub mătăsuri şi să-i ridice sânul din strânsoarea căptuşită, plimbându-şi vârful degetului peste sfârcul întărit.

El îşi desprinse gura de pe a ei.

— Aş da orice pentru mai multă lumină.

Georgiana se arcui sub mângâierea lui.

— De ce?

— Vreau să văd culoarea acestui lucru magnific. Vreau să-l văd cum se încordează pentru mine.

Ea-şi muşcă buza auzindu-i vorbele.

— Doare?

După un lung moment de tăcere, înainte ca ea să răspundă, adevărul veni cu o şoaptă.

— Da.

El auzi ceva acolo, într-un singur cuvânt ameţitor. Ceva de genul ruşinii. Nu era loc pentru asta aici.

— Să nu-ţi fie ruşine de ceea ce-ţi place.

Punctă vorbele cu o ciupitură delicată.

— Îmi place asta, spuse ea, vorbele ieşindu-i ca forţate.

— La fel şi mie, spuse el, buzele venind către rotunjimea sânului ei. La fel şi mie, repetă el chiar înainte să-şi lase limba să alunece în jurul vârfului întărit.

Gustul ei era la fel de bun ca mirosul.

— Anna?

Îngheţară amândoi, amintindu-şi unde se aflau.

West îşi înălţă capul şi îi întâlni ochii larg deschişi.

— La dracu', şopti ea, iar el nu avu timp să fie surprins de înjurătură. Până la urmă, îi luase vorba din gură. Este Temple.

Regret. Şi iritare. El o lăsă jos, punându-i picioarele pe pământ.

— Nu intra, strigă Georgiana.

Anna dispăruse.

— Un moment, Temple, spuse el în acelaşi timp, incapabil să-şi ia privirea de la globul palid, fermecător al sânului ei.

— Prea târziu, spuse Temple, mai aproape ca înainte.

Duncan se întoarse ca să o protejeze de privirea lui, înfruntându-l pe ducele de Lamont cu un calm pe care nu-l simţea. Mai târziu, el avea să se întrebe despre suspinul care scăpă de pe buzele Georgianei, ca şi cum nu se mai aflase niciodată într-o asemenea situaţie. Poate că Temple era cel care îi cauza stinghereala, dar orice ar fi fost, era furioasă.

— Ieşi afară!

— Exista o oarecare îngrijorare cum că ai fi fost tratată cu grosolănie, spuse Temple calm. Văd că nu a fost degeaba.

— Sunt bine, spuse ea. După cum poţi vedea.

— West, cu siguranţă că ai dat o tură în seara asta, spuse Temple, întâlnindu-i privirea.

Duncan ridică un umăr. Apoi îl lăsă.

— Este clubul meu.

— Dar nu femeia ta.

Duncan nu avea nicio îndoială că Chase urma să audă despre asta înainte de sfârşitul serii.

— Nici a ta, replică Georgiana.

Temple se uită la ea, iar Duncan se mută ca să-i blocheze celuilalt bărbat vederea.

— Oferă-i doamnei intimitate.

Ochii ducelui de Lamont se măriră pentru un moment.

— Ar trebui să mă întorc cu spatele?

— Asta mi-ar conveni, după cum n-aş vrea să trebuiască să te provoc.

— Ţi-e teamă că ai pierde?

Ducele era cel mai bun boxer din Londra.

— Mi-e teamă că aş câştiga, spuse Duncan. Mi-ar plăcea să continui să te numesc prieten după ce acest eveniment nefericit se va fi încheiat.

Temple aprobă din cap şi le întoarse spatele.

— Ascunde-ţi… părţile… Anna.

Ea expiră cu exasperare pură.

— Ştii că poţi să ieşi dacă te simţi jenat, Temple.

— Nicio şansă, spuse ducele, mă ofer să te protejez.

— Nu am nevoie, spuse Georgiana, smucindu-şi corsajul, gestul trimiţând o urmă de dezamăgire prin Duncan. Te poţi întoarce.

— Nu pe tine, spuse ducele, întorcându-se şi arătând cu bărbia în direcţia lui Duncan. Pe el.

West nu-l luă în seamă.

— Sunt în stare să mă protejez singur în situaţia asta.

— N-ai nici cea mai vagă idee ce situaţie e asta, spuse ducele.

— Ieşi afară! aproape că urlă Georgiana, şocându-i pe toţi.

În mod surprinzător, Temple făcu precum i se porunci.

Rămaseră tăcuţi o vreme, Duncan încercând să se

convingă că îi era recunoscător lui Temple pentru întrerupere. Recunoscător pentru faptul că seara nu mersese mai departe.

Femeia era prea tentantă şi prea periculoasă, şi era mai bine să se ţină departe de ea. West se întoarse să-şi ia rămas-bun.

— Milady.

— Nu-mi spune aşa aici, îi ceru ea.

— Îţi voi spune cum vreau. Ţi se cuvine, nu-i aşa? Avem o înţelegere? îi aminti el când ea nu-i răspunse la prima întrebare.

Georgianei îi luă un moment să înţeleagă la ce se referea, încercând să-şi stăpânească bucuria de a vedea că îl tulbura la fel de mult cum o tulbura el.

— Voi discuta cu Chase. Ochii ei de culoarea chihlimbarului îi întâlniră pe ai lui. Asta nu se mai poate întâmpla niciodată.

El ridică o sprânceană.

— Există o singură cale să ne asigurăm că nu se va mai întâmpla niciodată.

Privirea ei deveni întrebătoare.

— Fă-mi rost de informaţii. Iar eu o să te mărit.

Duncan West se răsuci pe călcâie şi părăsi încăperea. Şi clubul. Jurând să-i reziste femeii.â

Capitolul 7

...Lady G. din nou, dragi cititori! Şi-a făcut o apariţie uimitoare la operă îmbrăcată în albastru de culoarea oului de măcăleandru. Şi niciodată nu a ieşit ceva mai şic dintr-

un astfel de înveliş. Aristocraţia este, fără îndoială, încântată de întoarcerea doamnei şi foarte nerăbdătoare să fie martoră la ascensiunea ei...

Având în vedere cele trei căsătorii impresionante ale proprietarilor în ultimele douăsprezece luni, recomandăm doamnelor care-şi caută soţi să-şi limiteze vânătoarea la membrii unui anumit cazinou. Am ajuns să credem că există ceva extraordinar în rezervoarele de apă de acolo...

Paginile mondene din *Ştirile Londrei,*
24 aprilie 1833

— Chase e pe cale să se culce cu Duncan West, spuse Bourne, ocupându-şi locul la masa proprietarilor, legănând între degete un pahar de scotch.

De la momentul ruşinos care-i implicase pe West şi pe Temple, cu două zile în urmă, ea făcuse tot posibilul ca să-i evite pe partenerii ei. De fapt, aproape că ar fi sărit peste partida de faraon pe care o jucau proprietarii Îngerului în fiecare sâmbătă seară. Aproape că s-ar fi închis în camerele sale plină de frustrare şi de ruşine.

Dar nu era o laşă, iar partenerii ar fi mustrat-o dacă ar fi ratat jocul de cărţi.

În orice caz, asta nu însemna că trebuia să tolereze să fie chestionată.

Se prefăcu a nu-l auzi pe Bourne şi se aplecă să-şi ia cărţile de pe masă, folosită doar pentru acest joc – ea, Temple şi Cross jucau în timp ce Bourne ocupa cel de-al patrulea scaun cu un pahar de scotch în mână. Marchizul de Bourne pierduse totul la cărţi în ziua în care împlinise 18 ani, şi nu mai jucase de atunci.

Din păcate, el asista la jocuri oricum, cu zâmbetul său prostesc pe chip. Nu părea să-i pese că ea nu-i răspunse la provocarea de început. În schimb, continuă:

— Totuşi, nu-mi sună ca şi cum ar fi fost cine ştie ce culcat împreună acolo.

— Nu ar fi trebuit să vă salvez fundurile cu toţi acei ani în urmă, spuse ea.

Cu şase ani în urmă, Temple şi Bourne organizau jocuri de zaruri la periferia zonei Seven Dials şi îşi făcuseră destul de mulţi duşmani. Într-o seară, Georgiana hotărâse să le ofere şansa de a intra în parteneriat cu ea, salvându-i printr-un noroc de un grup de bandiţi care le-ar fi luat banii şi i-ar fi lăsat să moară.

— Probabil, spuse el vesel în vreme ce se lăsă în scaun şi îşi încrucişă braţele la piept. Dar spre norocul nostru, ai făcut-o.

Ea se încruntă.

— Nu este prea târziu să mă ocup de voi.

— După cât eşti de prinsă să te ocupi de West, nu-mi pot imagina că ai avea timp pentru Bourne, interveni Cross în vreme ce lua mâna.

Ea îşi azvârli cărţile pe masă, cu ochii mari întorşi către el.

— Şi tu?

El zâmbi, apoi deveni brusc serios.

— Mi-e teamă că da.

Georgiana se uită la Temple.

— Şi tu? Ai vreo insultă de pus la grămadă?

Temple clătină din cap în timp ce amesteca iute cărţile, hârtia cerată zburându-i printre degete înainte să le împartă cu pricepere împrejurul mesei.

— Nu vreau să am nimic de-a face cu asta. De fapt, nu m-ar deranja dacă mi s-ar şterge cu desăvârşire din minte amintirea evenimentului. Închise ochii. E ca şi cum ţi-ai vedea o soră în pielea goală.

— Nu eram în pielea goală! protestă ea.

— Erai destul de aproape.

— Era? întrebă Bourne, cu curiozitatea incitată.

— Nu era nici măcar pe aproape.

— Dar ţi-ar fi plăcut să fi fost?

Da. Nu. „Poate.” Georgiana împinse gândul nedorit deoparte.

— Nu fi ridicol!

Bourne se întoarse către Temple.

— Crezi că ar trebui să-i spunem că nu a răspuns la întrebare?

Ea privi în jos către cărţi, cu obrajii fierbinţi.

— Vă urăsc.

— Pe care dintre noi? întrebă Temple, jucând o carte.

— Pe toţi.

— Este păcat pentru că suntem singurii tăi prieteni, spuse Bourne.

Era adevărat.

— Şi uitaţi-vă la fiecare dintre voi.

— Se zice că poţi să judeci un om după prietenii săi, răspunse el.

— E un lucru bun că sunt femeie, zise ea, decartând.

— Ceea ce Temple poate confirma acum. Bourne făcu o pauză. De ce crezi că niciunul dintre noi nu a avut ocazia să observe asta până acum?

Moartea era prea blândă pentru Bourne. El merita un soi de tortură. Georgiana îl privi duşmănos, imaginându-şi nenumărate dispozitive medievale. Temple râse.

— Deja am stabilit că e mai degrabă o soră decât o seducătoare.

— M-am gândit la asta, recunoscu Bourne, umplându-şi paharul. O dată sau de două ori.

Toată masa se uită la el.

— Te-ai gândit? întrebă Cross, dând glas uimirii de pe buzele tuturor.

— Nu putem fi cu toţii nişte sfinţi ca tine, Cross, răspunse Bourne. M-am gândit mai bine la asta.

Ea ridică o sprânceană blondă.

— Prin „mai bine” presupun că vrei să spui că ţi-ai dat seama că nu m-aş uita la tine nici dacă ai fi ultimul bărbat din Londra.

— Mă răneşti. Îşi puse o mână pe inimă. Sincer.

Adevărul era că cei patru proprietari ai Îngerului Căzut ajunseseră împreună cu şase ani în urmă cu singurul scop de a se dovedi mai puternici decât aristocraţia. Cu un asemenea ideal arogant, fusese prea puţin timp şi chiar mai puţin interes pentru orice ar fi incomodat atingerea acelui scop. Într-adevăr, Bourne, Cross şi Temple îşi făcuseră timp pentru dragoste abia în ultimul an, după ce clubul ajunsese ceea ce plănuiseră să fie.

Sau mai degrabă, dragostea îi prinsese în cursă.

Georgiana mai jucă o carte.

— Dumnezeu să o aibă în pază pe Lady Bourne, deşi cred că soarta i-a fost deja pecetluită. Simt că ar trebui să-mi cer scuze pentru că v-am ajutat să vă însuraţi.

Georgiana avusese un rol major în căsătoria fiecăruia dintre partenerii ei de afaceri cu soţiile lor – şi nu mai puţin în a lui Bourne. Lady Penelope Marbury fusese cândva logodită cu fratele Georgianei, dar nu se potriveau, iar Georgiana se folosise de propriul scandal ca să-l extragă pe ducele de Leighton din căsătoria iminentă, lăsând-o pe Lady Penelope fată bătrână pentru aproape un deceniu… până când Bourne şi-o dorise pentru el însuşi.

Temple râse.

— Doar că nu regreţi nici măcar o clipă că te-ai amestecat.

Ea jucase un rol similar şi în căsătoria lui Temple cu domnişoara Mara Lowe, acum ducesă de Lamont. Şi în căsătoria lui Cross cu sora lui Lady Penelope, Lady Philippa, acum contesa Harlow.

Bourne rânji ca un lup.

— Şi nici n-ar trebui să regrete. Vă asigur că soţia mea este destul de fericită de mariajul nostru.

Ea oftă.

— Te rog. Nu spune mai multe.

— Dar iată, se băgă în vorbă Cross, iar Georgiana fu recunoscătoare pentru schimbarea iminentă a subiectului.

Erau zeci de lucruri pe care le-ar fi putut aduce în discuţie. O sută. Cei patru de faţă conduceau un cazinou. Făceau negoţ cu secretele celor mai bogaţi şi mai puternici oameni din Anglia. Clădirea în care se aflau se lăuda cu o remarcabilă colecţie de artă.

Soţia lui Cross creştea nişte trandafiri superbi. Şi totuşi, el nu vorbi despre niciunul dintre acele lucruri. În schimb, spuse:

— West nu este o alegere rea.

Georgiana se întoarse surprinsă către el.

— Nu este o alegere rea pentru ce?

— Nu pentru ce, o corectă el. Pentru cine. Pentru tine.

Ea-şi dori să fi fost o fereastră pe aproape. Ceva pe unde să poate să sară. Se întrebă dacă ar fi putut să ignore afirmaţia. Se uită la Bourne şi la Temple, sperând că şi ei găseau afirmaţia la fel de ridicolă precum o găsea ea.

Nu o găseau ridicolă.

— Ştii, nu greşeşte, spuse Bourne.

Temple îşi depărtă picioarele masive.

— Nu există nimeni altcineva care să o egaleze în putere.

— În afară de noi, spuse Bourne.

— Păi, desigur, spuse Temple. Dar noi suntem luaţi.

— Nu are titlu nobiliar, le aminti ea.

Temple ridică o sprânceană.

— Asta este singurul motiv pentru care nu-l consideri o alegere rezonabilă?

La naiba! Nu asta dorise să spună.

— Nu, zise ea. Dar ar ajuta dacă v-aţi aduce aminte că eu mă aflu în căutarea unui titlu nobiliar. Şi l-am ales. Langley nu se va amesteca în afacerile mele.

Cross râse.

— Vorbeşti ca personajul negativ dintr-un roman de dragoste.

Ca şi cum ea nu ar fi vorbit, Bourne adăugă:

— Este talentat, bogat, iar Penelope pare să creadă că e frumos. Nu că aş avea idee de ce, adăugă el mormăind.

— Şi Pippa crede la fel, recunoscu Cross. Spune că este un fapt empiric. Deşi eu însumi n-am avut niciodată încredere în bărbaţi maturi cu acea culoare de păr.

— Realizezi că nu eşti în măsură să judeci pe cineva când vine vorba despre culoarea părului, spuse Temple.

Cross îşi trecu mâna prin buclele roşcate.

— Irelevant. Nu despre mine crede Chase că sunt frumos.

— Sunt chiar aici, ştii, spuse ea.

Lor nu părea să le pese.

— Este un om de afaceri formidabil şi bogat ca un rege, adăugă Bourne. Şi dacă aş fi un parior, aş pune rămăşag că ar putea ajunge la un moment dat să deţină un loc în Camera Comunelor.

— Totuşi, nu eşti un parior, sublinie Georgiana.

De parcă asta l-ar fi oprit.

— Şi în mod evident a pus ochii pe ea, spuse Bourne.

— Păi, a pus ochii pe Anna, cel puţin.

— Este doar o chestiune de timp până când pune totul cap la cap şi descoperă că Anna *este* Georgiana. În mod special acum că a… Bourne flutură o mână în direcţia ei… Că a testat marfa, ca să zic aşa.

Ea nu mai rezistă.

— În primul rând, nu a fost *nicio testare* de niciun fel. A fost un sărut. Iar în al doilea rând, deja ştie că Anna şi Georgiana sunt una şi aceeaşi.

Ceilalţi trei tăcură.

— Iată. Miracolul miracolelor, v-am redus pe toţi trei la tăcere, adăugă ea. Restul Londrei ar fi şocat dincolo de

orice imaginaţie să descopere că proprietarii Îngerului Căzut nu sunt nimic mai mult decât nişte coţofene bârfitoare.

— Ştie?

Cross fu primul care vorbi.

— Ştie, spuse ea.

— Dumnezeule! exclamă Bourne. Cum aşa?

— Contează?

— Contează dacă ştiu şi alţii.

— Nimeni altcineva nu ştie, spuse ea. Nimeni altcineva nu s-a uitat prea mult timp la faţa Annei. Sunt prea interesaţi de celelalte „bunuri" ale ei.

— Dar West s-a uitat la faţa ei. Şi la a Georgianei. Şi a văzut adevărul, spuse Temple.

— Da.

Cuvintele o făceau să se simtă vinovată. Ca şi cum ar fi putut schimba situaţia. Şi poate că ar fi putut.

— Nu ar fi trebuit să-l amesteci în asta niciodată, spuse Bourne. Este prea ager. Desigur că a descoperit că eşti ambele femei.

Era de aşteptat să se întâmple asta. Probabil că a ştiut din momentul în care l-ai rugat să te ajute să-ţi repari reputaţia.

Ea nu răspunse.

— Dar nu ştie despre Chase? întrebă Cross.

Georgiana se ridică de la masă, ducându-se spre fereastra vitrată care ocupa un perete întreg al încăperii, masivă şi ameninţătoare, ilustrând căderea lui Lucifer. Sute de fragmente de sticlă colorată asamblate meticulos ca să înfăţişeze Îngerul enorm – de patru ori mai mare decât un om obişnuit – cum cădea din rai. Din sala cazinoului, de dedesubt, părea că era aruncat din lumină în întuneric, din perfecţiune în păcat.

Distrus, iar prin distrugere, înnoit. Un rege adevărat, cu o putere neegalată de nimeni în afară de unul.

Georgiana suspină, dintr-odată profund conştientă de cât de lipsit de putere putea fi următorul cel mai puternic.

— Nu, spuse ea. Şi nu va şti cine este Chase.

Asta putea promite.

— Chiar dacă ar şti, spuse Temple, este de încredere.

Georgiana petrecuse ani lucrând cu cea mai rea parte a umanităţii – învăţând despre ei, judecându-i. Cunoştea şi oameni buni, şi oameni răi. Cu o zi în urmă ar fi spus că Temple avea dreptate. Că West era de încredere.

Dar asta fusese înainte să o sărute.

Înainte să fi fost atrasă de el la fel cum fusese atrasă de altul, cu mult timp în urmă. Unul căruia îi încredinţase inima ei. Speranţa ei. Viitorul ei.

Unul care o trădase fără ezitare şi care-i luase tot ce-i oferise ea, asigurându-se că nu va mai putea vreodată să ofere şi altuia.

Asigurându-se că n-ar mai dori vreodată.

Acum nu mai avea încredere în instinctele ei în preajma lui West. Ceea ce însemna că trebuia să se bazeze pe un alt set de abilităţi.

— Cum ştim asta? îl întrebă ea pe Temple, lăsându-şi cărţile pe masă, nemaifiind interesată de joc. Că este de încredere?

Temple ridică un umăr masiv.

— Am avut încredere în el ani de-a rândul. Nu ne-a trădat niciodată. Îl plăteşti frumos cu dosarul lui Tremley… Nu ai niciun motiv să crezi că va face orice altceva decât să ne ajute. Ca întotdeauna.

— Doar dacă nu-l descoperă pe Chase, interveni Cross. Acum, că i-a intrat pe sub piele, va fi furibund dacă simte că a fost înşelat.

Bourne încuviinţă din cap.

— Nu e vorba de „a simţi”. *A fost* înşelat.

— Nu-i datorez nimic, spuse ea. Cei trei bărbaţi îi aruncară priviri identice. Ce e?

— Ştie că nu eşti pur şi simplu Anna, spuse Cross.

— Şi nu poate să-şi ţină mâinile departe de tine, adăugă Temple. Dacă află că eşti şi Chase…

Ei nu-i plăcură cuvintele lui sau insinuarea că West ar fi mai aproape de ea decât şi-ar fi imaginat. Nu-i plăcea nici felul în care insinuarea aceea o făcea să se simtă… ca şi cum nu ar mai fi putut să tragă aer adânc în piept. Se mai simţise aşa înainte şi nu-i plăcea să se simtă din nou aşa.

Intră în rolul lui Chase, amintindu-şi cum se întunecase la faţă în timp ce vorbea despre ducele de Tremley. *Unsprezece ani.* Amintindu-şi ameninţarea căreia îi dăduse voce – aluzia că dacă ea nu-i va oferi informaţii despre Tremley, îi va dezvălui secretele. Era un bărbat inteligent – unul care ştia ce voia.

— Ce ştim despre el?

Sprânceana lui Bourne se ridică.

— Despre West?

Ea încuviinţă din cap.

— Ce e în dosarul lui?

— Nimic, răspunse Cross absent, adunând cărţile şi amestecându-le din nou. Are o soră.

Cynthia West. O fată drăguţă, bine primită în societate, deşi nu era de viţă nobilă. Banii lui West îi cumpăraseră susţinerea.

— Nemăritată.

Georgiana încuviinţă din cap, ştiind mai bine ca oricine ce se afla în dosarul subţire din seiful ei.

— Şi nimic altceva.

— Chiar nimic?

Ea îl răsfoise de câteva ori în primii anii, dar n-o mai făcuse pe măsură ce West devenise aliat în lupta ei cu înalta societate.

— Nu prea multe, răspunse Bourne. Finanţarea lui iniţială a venit de la un donator anonim al ziarului de scandal, care a ajuns să plătească pentru celelalte

publicaţii. Am căutat dovada donatorului ani de zile, dar nimeni nu pare să ştie nimic despre asta, în afară de faptul că au fost destui bani implicaţi.

— Aiurea, spuse Cross. Există întotdeauna o urmă când vine vorba despre bani.

— Nu despre banii ăştia, răspunse Bourne.

— Bani din familie?

— Nu este înstărit. Nu pare să mai aibă pe cineva, în afară de sora lui, spuse ea.

— Deci, a avut un binefăcător misterios, interveni Temple. La fel cum am avut şi noi la început.

Ducele de Leighton finanţase capriciul surorii sale, cu înţelegerea ca nimeni să nu-i afle vreodată identitatea – o condiţie pe care Georgiana fusese chiar prea bucuroasă să o accepte.

Ea întâlni privirea sumbră a ducelui de Lamont.

— Spui că e un om fără niciun secret.

— Spun că este un om fără niciun secret interesant.

Ea clătină din cap.

— Oricine are un secret interesant. West este suficient de bărbat ca să aibă mai mult de unul. Deci, spune-mi, de ce nu le ştim?

Privirea lui Temple se îngustă asupra ei.

— Doar nu vrei să le căutăm.

Georgianei nu-i plăcu acuzaţia din tonul său.

— Nu m-ai oprit niciodată până acum. Când am înfiinţat cazinoul, înţelegerea a fost ca tu să te ocupi de ring, Bourne, de mese, Cross, de registre. Iar eu să mă ocup de informaţiile de care aveam nevoie ca afacerea să aibă succes.

— Dacă faci asta, te joci cu focul, zise Cross. Are multă putere.

— La fel ca şi mine.

— Dar puterea lui creşte pe măsură ce a lui Chase scade. Secretele tale te vor distruge.

— West nu va descoperi adevărul.

Cross nu părea aşa de sigur.

— Ei întotdeauna află adevărul.

— Cine?

El nu răspunse la întrebare, ceea ce ei îi conveni, pentru că nu-i plăcea ce ar fi putut sugera.

— Nu întărâta leul, Anna. Nu pe acesta. Nu unul care ne este şi prieten.

Ea se gândi la sărutul de mai devreme. Nu fusese nimic prietenos în el. Într-adevăr, îi plăcuse, o aţâţase, o şi incitase şi tulburase, dar nu fusese prietenos. Nu făcuse altceva decât s-o facă să-l dorească, iar ea ştia că a dori un bărbat nu era acelaşi lucru cu a avea încredere în el. Învăţase asta ultima dată când fusese sărutată. Prima dată când fusese sărutată.

Avea nevoie de protecţie din partea lui.

„Nu din partea lui.” Gândul şopti prin ea.

Poate că era în regulă. Poate că nu avea nevoie de protecţie din partea lui. Poate că avea nevoie să se protejeze singură. De felul în care o făcea el să se simtă.

Dar în orice caz, un lucru era sigur.

— Prieten sau duşman, îmi ştie secretele. Ea se uită la partenerii săi. Am nevoie să le ştiu pe ale lui.

O bătaie în uşă o salvă de la a fi nevoită să răspundă întrebărilor lor. Cross îi strigă nou-venitului să intre – doar câţiva oameni ştiau că apartamentul proprietarilor exista, fiecare fiind, bineînţeles, o persoană de încredere.

Justin Day, supervizorul ringului de box intră, o văzu şi se îndreptă numaidecât spre ea.

— S-a rezolvat? întrebă ea.

Justin încuviinţă din cap o singură dată.

— Burlington, Montlake şi Russell, toţi bucuroşi să n-o mai curteze.

— Să curteze pe cine? întrebă curios Bourne.

— Nu sunt toţi cu ochii pe fata contelui de Holborn?

zise Temple.

Patru capete se întoarseră în direcţia ducelui. Georgiana dădu glas dispreţului lor colectiv.

— Nou-descoperitul tău interes pentru înalta societate este tulburător.

Temple ridică un umăr enorm.

— Se ţin după ea totuşi, nu-i aşa?

Nu de când Mary Ashehollow o numise pe Caroline desfrânată, de atunci nu se mai ţineau după ea.

Ea nu răspunse, şi nici Justin.

— Mai este ceva, adăugă el.

Georgiana se întoarse către un ceas din apropiere, văzu ce oră era şi ştiu fără să întrebe cu ce ştiri venea.

— Lady Tremley.

Justin încuviinţă din cap.

— La intrarea doamnelor.

Sprânceana lui Bourne se ridică.

— Cum de-ai ştiut asta?

— Ce caută aici? întrebă Cross.

— A fost invitată, spuse ea, primind o privire întunecată de la partenerii ei.

— Nu am discutat despre invitaţia ei, spuse Temple.

Nu, nu făcuseră asta. Ea îi trimisese invitaţia imediat după plecarea lui West, cu câteva zile mai devreme.

Nu le spusese tot adevărul, de teamă că ar fi putut respinge cererea lui West. De teamă că nu ar fi înţeles cât de multă nevoie avea ea de West. Teama o înfuria. Nu-i plăcea să nu deţină complet controlul.

— Am luat o decizie în numele nostru.

— Este periculoasă. Tremley este periculos, o preveni Bourne. Dacă ne oferă informaţiile despre soţul ei… dacă el află…

— Nu sunt un copil, îi aminti ea. Pot să pun lucrurile cap la cap. Ce poţi spune despre doamnă?

— Bruno spune că are un ochi vânăt, zise Justin.

— Ah. Răzbunare, femeie e numele tău.

— Dacă soţul ei este atât de laş, încât ajunge să-şi bată soţia, eu personal o voi ajuta, spuse Bourne.

— Cere să-l vadă pe Chase, zise Justin.

— O va primi pe Anna în schimb.

Ea se întoarse şi-şi netezi rochia.

Bourne îi întâlni privirea.

— Ai grijă. Nu-mi place să te ştiu îmbrăcată ca o prostituată când niciunul dintre noi nu este aici ca să te protejeze.

— Nu se va întâmpla nimic.

— Doar pentru că nimic nu s-a întâmplat nu înseamnă că nu se va întâmpla nimic niciodată, spuse Bourne.

— Este nevoie să îţi aduc aminte că eu sunt cea care te-a salvat în seara aceea cu atâţia ani în urmă? întrebă ea.

— Asta nu e o alee întunecată din East End.

Ea râse.

— Dumnezeu ştie că asta e adevărat.

— Chase, spuse Bourne, folosind numele pe care el i-l dăduse cu jumătate de deceniu în urmă, amintindu-le tuturor de istoria lor. Asta este ceva mult mai periculos.

Ea zâmbi cu căldură, ştiind că ei îşi făceau griji pentru ea, această bandă pestriţă de haimanale pe care ea o adunase.

— Da, dar este un pericol creat de mine. Face parte din mine.

El se uită către fereastra vitrată, privirea zăbovind asupra aripilor lui Lucifer, inutile în vreme ce cădea.

— Asta nu înseamnă că nu va veni o zi în care te va înghiţi cu totul.

— Posibil, îngădui ea. Dar asta nu va fi azi. Ea privi spre fereastră, acolo unde Îngerul frumos, blond cădea în iad. Azi, eu tronez.

*

În câteva minute, era la parter, la intrarea în club a doamnelor, unde Bruno, unul dintre paznicii Îngerului, stătea de gardă în lumina difuză. Lângă el era Lady Tremley, o femeie frumoasă de douăzeci şi ceva de ani care etala una dintre cele mai urâte vânătăi pe care le văzuse Georgiana vreodată, în pofida faptului că Îngerul era cunoscut pentru luptele cu pumnii de fiecare seară.

Cu o încuviinţare din cap către Bruno, deschise uşa către o mică anticameră din holul întunecat.

— Milady, spuse ea încet, făcând-o pe cealaltă femeie să tresară. Vrei să mă însoţeşti?

Lady Tremley păru sceptică, dar o urmă pe Georgiana, trecând prin salon, care era mobilat ca şi cum ar fi fost pregătit pentru ca doamnele lumea bună să bea ceaiul de după-amiază, nu să joace jocuri de noroc, să bârfească şi să se joace cu viaţa aşa cum o făceau soţii lor.

Georgiana indică o canapea tapiţată cu catifea albastră.

— Te rog.

Lady Tremley luă loc.

— Am cerut să-l văd pe domnul Chase.

Şi pe Chase îl vedea.

Georgiana stătea în faţa lui Lady Tremley.

— Chase este bolnav, milady. Te salută şi speră că vei dori să vorbeşti cu mine în schimb.

Marchiza privi către linia joasă a decolteului rochiei Georgianei, la lungimea perucii ei blonde, la creionul negru care-i contura ochii şi văzu ceea ce toată lumea vedea când se uita la ea. O prostituată abilă.

— Nu cred…

Se auzi o bătaie la uşă, iar Georgiana o deschise ca să primească un pachet de la Bruno care după atât timp devenise expert în arta de a şti ce aveau nevoie fondatorii Îngerului Căzut, fără ca aceştia să mai ceară. Închizând uşa,

Georgiana întinse un săculeţ de pânză plin cu gheaţă.

— Pentru ochi

Marchiza îl luă.

— Mulţumesc.

— Ştim despre vânătăi aici. Georgiana se aşează. De toate felurile.

Rămaseră acolo, fără să vorbească, în vreme ce Lady Tremley îşi ţinea compresa pe ochi. Georgiana avusese exact acest gen de întâlniri de prea multe ori ca să mai ţină socoteala, şi înţelese ce fel de femeie era. O femeie dornică de mai mult decât îi oferise viaţa. Dornică de ceva care ar distra, ar îmbogăţi şi ar captiva. Ceva ce ar schimba ceva în ea, într-un fel mărunt, intim, îngăduindu-i să suporte zilele lungi ale vieţii decente. Iar dacă ochiul vânăt ar fi fost de luat în considerare, ceva care să o ajute, de asemenea, să reziste zilelor lungi de căsnicie.

Cheia era să o lase pe doamnă să vorbească prima. Întotdeauna.

După câteva minute lungi, Lady Tremley coborî săculeţul cu gheaţă şi zise:

— Mulţumesc.

Georgiana încuviinţă din cap.

— Desigur.

— Îmi pare rău.

Mereu începea aşa. Cu scuze. Ca şi cum femeia ar fi avut vreun amestec în cărţile ce-i fuseseră împărţite. Ca şi cum nu ar fi post pur şi simplu femeie şi, prin urmare, mai puţin decât atât.

— Nu trebuie. Era adevărul.

— Cu siguranţă că ai alte lucruri… Vocea ei se pierdu.

Georgiana flutură din mână expeditiv.

— Nimic important.

Lady Tremley înclină din cap o singură dată, privind în jos ca şi cum s-ar fi confesat jupoanelor sale.

— Te-am judecat aspru când ai apărut.

Georgiana râse.

— Crezi că eşti prima? Se lăsă pe spetează. Eu sunt Anna.

Marchiza făcu ochii mari. Georgiana era obişnuită să stârnească surprinderea doamnelor reale atunci când le trata ca de la egal la egal. Era primul test; cel care le dovedea caracterul.

— Imogen.

Lady trecu testul.

— Bine ai venit la Îngerul Căzut, Imogen. Poţi să ai încredere că orice se spune între noi este împărtăşit doar cu Chase.

— Am auzit de tine. Tu eşti… Se opri, regândind cuvântul „prostituată”, alegând altul în schimb. Delegata lui.

— Pe lângă alte lucruri.

Lady ezită, jucându-se cu satinul auriu. Georgiana se gândi că nu era ceva obişnuit pentru soţia unuia dintre cei mai apropiaţi sfetnici ai regelui.

— Am auzit că există un club al femeilor aici.

Georgiana zâmbi.

— Mă tem că cercurile de broderie sau societăţile literare nu vor fi de găsit aici.

Privirea lui Lady Tremley deveni vicleană.

— Nu sunt atât de naivă pe cât ţi-ai imagina.

Georgiana îşi lăsă atenţia să se îndrepte asupra vânătăii de pe faţa doamnei.

— Nu-mi imaginez deloc că ai fi naivă.

Lady Tremley se înroşi, dar Georgiana nu-şi imagina că era din cauza ruşinii. Fără îndoială că dacă era aici, trecuse de mult peste ruşinea acţiunilor soţului ei. Era deja furioasă la culme.

— Înţeleg că pentru a obţine intrarea, trebuie să ofer informaţii.

Georgiana rămase nemişcată.

— Nu ştiu unde ai fi putut auzi aşa ceva.

— Am informaţii pe care Chase le va vrea.

Femeia vorbea pe şleau.

— Cine poate spune că Chase nu are deja aceste informaţii? Chase, după cum poate că ai auzit, are câte un dosar gros de un deget despre fiecare bărbat important din Londra.

— Nu le are pe acestea, spuse lady, coborându-şi vocea şi uitându-se către uşă. Nimeni nu le are.

Georgiana nu crezu asta nici măcar o clipă.

— Nici măcar regele?

Lady clătină din cap.

— L-ar distruge pe Tremley. Pentru totdeauna.

Era ceva în cuvintele ei. Ardoare. Entuziasm. Triumful îmbătător care vine cu răzbunarea.

Georgiana se lăsă în scaun.

— Ştim că soţul tău fură din vistieria statului.

Lady Tremley făcu ochii mari.

— Cum de ştiţi asta?

„E adevărat.”

Cum de ştiuse West, la naiba? Cum de ştiuse West, dar ea nu?

Se adună, mai încercă o dată.

— Şi ştim că plăteşte ca să finanţeze înarmarea inamicilor noştri.

Lady Tremley arăta de parcă i s-ar fi înecat toate corăbiile, dar anii de experienţă o făcură pe Georgiana să se abţină să se aplece spre ea şi s-o întrebe dacă era adevărat. Pentru că nu-l crezuse întru totul pe West. În definitiv, dacă era adevărat, ducele ar fi fost vinovat de trădare. Şi ar fi fost spânzurat pentru asta dacă s-ar fi aflat vreodată.

Era genul de informaţii pentru care el probabil că ar fi ucis ca să le ţină secrete. Iar după cum arăta faţa soţiei sale, nu era un bărbat care să ezite când venea vorba de

violenţă.

Georgiana vorbi din nou:

— Mă tem, milady, că preţul intrării tale la Îngerul Căzut va fi dovada acestor lucruri pe care le ştim. Totuşi, înainte să continuăm, milady, trebuie să fii foarte sigură că doreşti să-i oferi aceste informaţii de bunăvoie lui Chase. Îngerului. Făcu o pauză. Trebuie să înţelegi că odată ce este a noastră, oferită în schimbul apartenenţei la club, ne rezervăm dreptul de a o folosi. Oricând.

— Înţeleg.

Privirea marchizei era plină de triumf înflăcărat.

Georgiana se aplecă în faţă.

— Înţelegi că vorbeşti despre trădare.

— Da.

— Că ar fi spânzurat dacă s-ar descoperi.

Expresia triumfătoare deveni sumbră. Rece.

— Lasă-l să fie spânzurat.

Georgiana ridică o sprânceană auzind vorbele lipsite de emoţie. Că Tremley era un nenorocit nu era o surpriză. Că soţia sa era Boudica[3] era chiar opusul.

— Prea bine. Ai dovada?

Marchiza strecură o mână în corset şi extrase câteva bucăţi rupte de hârtie, arse pe margini. Le împinse în direcţia Georgianei.

— Arată-i astea.

Georgiana deschise fragmentele de hârtie, punându-le cap la cap pe mătasea roşie a rochiei sale. Citi rapid textul incriminator de pe ele. Privi în sus către soţie.

— Cum de ai…

— Soţul meu este mai puţin inteligent decât încrederea pe care i-o oferă regele. Îşi aruncă scrisorile în foc, dar nu aşteaptă să se asigure că au ars.

— Atunci… începu Georgiana.

---

3 Referinţă la regina Boadicea, conducătoare a tribului icenilor, în secolul I d.Hr..

Imogen îi termină propoziţia.

— Mai sunt zeci.

Georgiana tăcu o vreme, reflectând la implicaţiile gestului acestei femei. La scrisorile furate. La felul în care acestea o puteau ajuta chiar în această seară.

I-ar câştiga ajutorul lui Duncan West şi, implicit, i-ar oferi un viitor sigur ei şi fiicei sale.

Informaţia nouă îi dădea mereu un fior îmbătător, dar asta… Asta era o zi bună.

— Sunt sigură că vorbesc pentru Chase când spun: „Bine ai venit în Cealaltă Parte”.

Lady Tremley zâmbi atunci, iar asta o deschise, îi înlătură urmele timpului de pe chip. Îi redădu tinereţea.

— Eşti bine-venită să rămâi, spuse Georgiana.

— Mi-ar plăcea să explorez puţin. Mulţumesc.

Lady nu înţelesese.

— Mai mult de o seară, milady. Cealaltă parte nu este pur şi simplu un salon pentru jocuri. Dacă doreşti un sanctuar, noi îl putem oferi.

Zâmbetul dispăru.

— Nu am nevoie de asta.

Georgiana blestemă lumea în care se născuseră – unde femeile nu aveau încotro decât să accepte pericolul în vieţile lor de zi cu zi. Marea ironie a ruinării era asta – odată ce i-ai supravieţuit, aducea cu ea libertatea. Nu se putea spune acelaşi lucru şi despre femeile decente, de încredere. Cu căsnicii bune.

Mai de grabă, cu căsnicii rele.

Georgiana încuviinţă din cap, stând în picioare şi netezindu-şi rochia. Fusese martoră la astfel de situaţii de suficiente ori ca să ştie să nu forţeze lucrurile.

— Dacă vei avea vreodată nevoie…

Vocea i se stinse, lăsând propoziţia suspendată între ele.

Lady Tremley nu vorbi, dar se ridică în picioare.

Georgiana deschise uşa şi indică spre coridorul larg din spate.

— Clubul este al tău, milady.

Capitolul 8

...Ora mondenă devine din ce în ce mai mondenă prin prezenţa lui Lady G. şi a fermecătoarei domnişoare P... Cele două vor face în curând ca pantele din Hyde Park să fie singurul loc de văzut, autorul acestor rânduri nu are nicio îndoială...

Cum au ajuns cei atotputernici să decadă! Ducele de L. a fost văzut împingând un cărucior prin Mayfair! Pentru un bărbat cunoscut pentru alte lucruri, mai violente, pe care să le facă cu mâinile, autorii şi-ar dori ca la acest eveniment să fi fost de faţă un artist, astfel încât să-l vedem imortalizat într-o pictură în ulei...

Paginile mondene din *Weekley Courant,* 26 aprilie 1833

Nu era nimic mai rău decât paginile de scandal. Chiar dacă îi aduceau o avere.

Duncan West stătea în biroul său de pe Fleet Street, gândindu-se la următorul număr din *Ziarul de scandal.*

Tabloidul fusese prima sa încercare în afaceri, începută cu ani urmă, când ajunsese pentru prima oară la Londra. Îl crease special ca să beneficieze de pe urma interesului ridicol pe care societatea îl avea pentru îmbrăcăminte şi curtoazie, scandal şi mârşăvie. Şi pentru a beneficia de pe urma interesului universal al omului de rând pentru înalta societate.

Funcţionase; primul ziar îi adusese o căruţă de bani – tot ce avea nevoie ca să îl pornească pe cel de-al doilea, incomensurabil mai valoros, *Ştirile Londrei.* Totuşi, niciodată nu încetase să-l surprindă şi să-l descurajeze faptul că scandalul se vânduse şi avea să se vândă întotdeauna mai bine decât ştirile şi să distreze mai mult decât arta.

Ştia că era cel mai rău gen de ipocrit; până la urmă, ziarului trebuia să-i mulţumească pentru întregul său imperiu, dar asta nu-l făcea să deteste afacerea mai puţin. În mare parte a zilelor, nu acorda atenţie conţinutului tabloidului, lăsându-l pe subalternul său să se ocupe de subiectele şi de conţinutul său. Dar astăzi, elementul care domina paginile rezervate pentru *Scandalul Sezonului* fusese scris şi inserat de West însuşi. Era salva de deschidere în bătălia pentru găsirea unui soţ potrivit pentru Lady Georgiana Pearson.

Revăzu textul, uitându-se după greşeli sau combinaţii nefericite de cuvinte. „Spre deosebire de mulţi care cedează în faţa destinului lor, această doamnă a supravieţuit cu isteţime, inteligenţă şi cutezanţă.” într-adevăr, societatea nu punea prea mult preţ pe niciuna dintre caracteristicile care o făceau pe doamna în chestiune atât de captivantă.

Şi, la naiba, dacă nu era nemaipomenit de captivantă!

Îşi dorea să poată spune că era din cauza sărutului. Pe care nu ar fi trebuit să-l iniţieze şi, cu siguranţă, nu ar fi trebuit să permită să continue dincolo de ceea ce era cast.

Doar că nu era nimic în legătură cu femeia asta care să facă un bărbat să se gândească la castitate. Şi nici măcar nu era masca Annei care tenta cel mai mult. Era cealaltă – Georgiana, prospeţimea feţei sale, strălucirea ochilor săi. Când o avusese în braţe în sala cazinoului, ar fi vrut să-i smulgă peruca ridicolă de pe cap şi să-i desprindă buclele blonde şi să facă dragoste cu femeia reală de sub

toată căptuşeala şi splendoarea iluzorie.

Nu că ar fi avut nevoie de aşa ceva.

Era mai degrabă perfectă aşa cum era.

Se foi în scaun la acel gând, întorcându-şi atenţia asupra hârtiei din mâna sa. Ceea ce nu ajuta să o scoată pe doamnă din mintea sa, întrucât ea era subiectul hârtiei blestemate.

Câteva linii trasate cu cerneală roşie, şi isteţimea deveni farmec, inteligenţa deveni eleganţă, iar cutezanţa deveni graţie. Cuvinte nu incorecte pentru a o descrie pe Lady Georgiana, dar cu siguranţă nu la fel de corecte ca alegerile sale precedente.

Ca şi altele: frumoasă, fascinantă, irezistibil de seducătoare.

Mai mult decât părea.

Puse ciorna pe birou şi se lăsă pe spetează, închizând ochii şi prinzându-şi şaua nasului între două degete. Era periculoasă.

Prea periculoasă. Ar trebui să pună pe altcineva să se ocupe de articol şi să jure să nu o mai vadă niciodată.

— Domnule.

Ridică privirea şi-l văzu pe Marcus Black, secretarul şi mâna sa dreaptă, stând în uşă.

— Intră.

Bărbatul puse un teanc de ziare pe birou, iar deasupra o serie de plicuri.

— Ştirile de mâine şi corespondenţa de astăzi, spuse Baker. Şi umblă vorba că vicontele Galworth datorează mii la Îngerul Căzut, adăugă el.

West clătină din cap.

— Nu e o noutate.

— Încearcă să o mărite pe fiica sa cu un american înstărit.

West îl privi pe secretar în ochi.

— Şi?

Baker indică spre un plic mare de pe birou.

— Chase trimite dovada că vicontele a organizat curse de cai.

— Asta ar putea fi o noutate, spuse West, deschizând scrisoarea şi îndreptându-şi atenţia asupra teancului de hârtii din interior. Era remarcabil ce ştia Chase.

West îşi exprimă dezaprobarea.

— Galworth l-a înfuriat foarte tare pe Chase.

— Îngerului nu-i place ca datoriile să nu-i fie plătite.

— De aceea am avut întotdeauna grijă să nu fac datorii la Înger, spuse West, lăsând deoparte informaţia şi întorcându-se către un plic de deasupra teancului care-i atrase atenţia. Îl separă de restul corespondenţei şi se întinse după deschizătorul de scrisori, simţind cum i se pune un nod neplăcut în stomac în vreme ce rupse sigiliul şi citi mesajul simplu.

Înţeleg că ţi-ai făcut un nou prieten. Unde este articolul meu? Devin nerăbdător.

Era nesemnat, aşa cum erau întotdeauna mesajele din partea ducelui de Tremley. Împături pagina şi o ţinu aproape de flacăra unei lumânări, lăsând frustrarea şi furia care veneau întotdeauna cu misivele astea – pline cu ordine pe care nu avea de ales decât să le accepte – să se retragă pe măsură ce focul devora marginile biletului. Putea amâna scrierea articolului despre război câteva zile, poate o săptămână, dar avea nevoie de dovada de la Chase, şi asta curând.

Aruncă scrisoarea în flăcări în coşul metalic de gunoi de la picioarele sale, privind cum flăcările mistuiau mesajul, înainte să se întoarcă spre Baker, care încă nu plecase.

— Sora dumneavoastră, domnule.

— Ce e cu ea?

— Este aici.

West îi aruncă lui Blake o privire goală.

— De ce?

— Pentru că ai promis că mă scoţi la plimbare, anunţă sora sa mai mică din prag.

Cynthia West era inteligentă, curajoasă şi obraznică atunci când voia să fie. Era, fără îndoială, vina lui, întrucât o răsfăţase în ultimii 13 ani, de când avusese fondurile necesare ca să o facă. Cynthia credea, în felul remarcabil în care femeile tinere o făceau, că lumea era şi că trebuia să fie la picioarele ei.

Iar lumea aceea îl includea pe fratele ei.

— La naiba! exclamă el. Am uitat.

Ea intră, îşi dădu jos pelerina şi se aşeză pe un mic scaun de partea cealaltă a biroului.

— Am presupus că vei uita, şi de asta sunt aici, şi nu acasă, aşteptând să mă iei.

— Am trei ziare de publicat la noapte

— Atunci pare să fie o planificare defectuoasă, dacă mi-ai promis o plimbare astăzi.

El îşi îngustă privirea către ea.

— Cynthia!

Ea se întoarse către Baker.

— Este mereu atât de irascibil?

Baker ştia că, în loc să răspundă la întrebare, mai bine îşi făcea ieşirea din această situaţie cu o plecăciune scurtă.

— Deştept om, comentă West.

— Ştii, nu cred că mă place, spuse sora lui când uşa se închise în urma secretarului.

— Probabil că nu, încuviinţă el, răsfoind hârtiile pe care Baker i le adusese. Cynthia, nu pot…

— Nu, îl întrerupse ea. Ai anulat aceste planuri de trei ori până acum. Se ridică. Este ora mondenă. Eu vreau să fiu mondenă. Măcar o dată. Haide, Duncan! Fă-i pe plac bietei tale surori nemăritate şi rămase fată bătrână.

— Nemăritată şi fată bătrână este redundant, spuse

el, bucurându-se de privirea ei exasperată.

— Ai accepta sora plictisită, fată bătrână, în schimb?

El clătină din cap.

— Nu este slujba mea să te distrez. Mi se cere să distrez restul Angliei înainte.

Cynthia se îndreptă spre fereastra biroului.

— De parcă nu ai sute de angajaţi care să verifice textele sau ce oi face tu toată ziua.

El ridică o sprânceană.

— Este ceva mai mult decât atât.

Cynthia flutură repede dintr-o mână.

— Da, ştiu. Conduci un veritabil imperiu din spatele acelui birou.

Lui nu-i plăcea să se laude.

— Da, chiar asta fac.

— Sunt pagini despre înalta societate în fiecare dintre publicaţiile tale, iar una dintre ele este doar de scandal. O plimbare în Hyde Park în timpul sezonului monden este practic în interes de afaceri.

— Nu este nici măcar aproape de afaceri, clarifică el.

— Nu îmi permiţi să fiu văzută? Nu eşti preocupat de planurile mele de căsătorie? Am 23 de ani, pentru numele lui Dumnezeu! Trebuie să fiu expusă!

— Desigur, găseşte-ţi un soţ. Am zeci de burlaci eligibili care lucrează aici. Alege-l pe unul dintre ei. Oricare îţi place. Alege-l pe Baker. E un muncitor bun.

Ea îşi apăsă o mână pe piept.

— Un muncitor bun. Inima mea! Abia dacă îi pot suporta bătăile.

— E sănătos şi are şi ceva în cap.

— Măgulitor, într-adevăr.

— Nu ştiu ce vor femeile.

Georgiana Pearson părea interesată de un titlu nobiliar şi nimic mai mult.

Nu că i-ar fi păsat ce voiau femeile.

Ce spunea? A. Da. Cynthia. Flutură o mână spre uşă.

— Alege orice bărbat din clădire. Doar nu mă pune să ies la plimbare astăzi.

— Aproape că ţi-aş urma sfatul, doar ca să te văd cum te răzgândeşti. Îşi azvârli pelerina pe umeri. Ai promis, Duncan.

Iar atunci, pentru un moment, fu din nou fetiţa de cinci ani pe care el o luase pe acel cal cu aproape douăzeci de ani în urmă, promiţându-i că aveau să meargă într-un loc sigur – undeva unde viaţa lor urma să fie mai bună. Unde aveau să fie puternici.

Îşi ţinuse promisiunile acelea.

Şi aşa avea să şi-o ţină şi pe asta.

În mai puţin de o oră erau în Hyde Park, abia mişcându-se în aglomeraţia traficului de după-amiază. Rotten[4] Row – numită astfel pe drept, după aprecierea lui West – era plină de gloatele de aristocraţi şi de mica nobilime înstărită care reveniseră la Londra pentru sezonul monden, nemulţumiţi de paloarea lor, după ce-şi petrecuseră iernile în zonele îndepărtate ale Angliei, şi disperaţi după culoare – culoarea bârfei. Şi astfel ajunseră aici, în Hyde Park, la „ora mondenă”, după cum ar fi numit-o Cynthia şi restul societăţii, să vadă şi să se scandalizeze.

West îl salută cu o mişcare din cap pe contele Stanhope, care veni pe lângă trăsură pe un impozant cal negru.

— Milord.

— West. Am văzut editorialul tău din *Ştiri* în favoarea Legii Fabricii. Bine punctat. Copiii nu ar trebui să muncească mai mult decât noi.

— Copiii nu ar trebui să muncească deloc, răspunse West. Deşi ar trebui să iau adoptarea legii drept un început corect – dacă vocile noastre comune nu îi sperie pe cei care altfel poate că ar înclina spre viziunea noastră.

---

4 Putred, mizerabil, detestabil

Contele era cunoscut pentru discursurile sale înflăcărate de pe podiumul Camerei Lorzilor.

Stanhope râse.

— Gândeşte-te la daunele pe care le-am putea face dacă tu ai candida pentru un loc în Camera Comunelor.

Începu să bată vântul, ca şi cum universul ar fi ştiut adevărul – că West nu ar fi putut candida niciodată pentru un loc în Camera Comunelor. Că nu i-ar fi fost permis să converseze cu conţi, dacă s-ar fi ştiut adevărul despre el, iar la un moment dat, oricând, secretele sale puteau deveni publice. Pentru că un secret era un secret doar până când îl ştiau două persoane.

Iar în cazul său, două persoane îl ştiau.

— Daune prea mari, milord.

Contele păru să simtă turnura conversaţiei şi îşi înclină pălăria în direcţia lor înainte să-şi vadă de drum.

West şi sora lui îşi continuară plimbarea în tăcere pentru câteva minute lungi, până când altă pală de vânt suflă, iar Cynthia decise să destindă atmosfera din cabrioletă. Ţinându-se de pălăria sa enormă, zâmbi larg unui grup mare de doamne respectabile din lumea bună.

— Este o zi frumoasă pentru o plimbare, spuse ea cu bucurie în glas.

— Este cenuşie şi ameninţă să plouă.

Ea zâmbi.

— Este Londra în aprilie, Duncan. Asta e practic cer senin.

El o privi cu ochii mijiţi.

— Cum se face că, deşi suntem fraţi, tu eşti atât de al naibii de nepractică.

— Tu spui ineficientă, eu spun veselă. El nu răspunse, aşa că ea continuă: Presupun că ţi-a surâs norocul atunci când ai primit o surioară.

Norocul nu făcea asta la momentul sosirii ei pe lume. Dar încă îşi amintea ziua aceea, plin de smoală, cu băşici

pe mâinile sale tinere, trimis la spălătoria unde maică-sa zăcea ascunsă într-un colţ pe un aşternut improvizat, ţinând în braţe un nou-născut.

Amintirea veni pe neaşteptate.

„Hai, Jamie, ia-o în braţe pe sora ta.”

Aşa şi făcuse, luând ghemotocul care scâncea. Fusese înfăşată în cămaşa unui stăpân, una care trebuia cârpită. Abia dacă văzuse pruncul de cămaşa aia. „Va fi furios că i-ai stricat cămaşa.”

În ochii mamei sale fusese tristeţe când îi răspunse: „Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru asta”.

Atunci el desfăcuse puţin cămaşa, ca să se uite mai bine la acea creatură micuţă care era sora lui, cu un cap acoperit de păr castaniu şi cu cei mai albaştri ochi pe care-i văzuse vreodată.

Înlătură amintirea înainte să ajungă prea departe.

— Arătai ca un spiriduş.

Ea se întoarse şocată către el.

— Ba nu!

— Poate că nu. Poate că mai de grabă ca un bătrân – tot roşu şi umflat, ca şi cum ai fi stat prea mult în soare sau la băut.

Ea râse.

— Este îngrozitor să spui asta.

— Te-ai schimbat pe măsură ce-ai crescut. West ridică un umăr şi adăugă astfel încât nimeni din apropiere să nu-l poată auzi: Iar prima oară când te-am ţinut în braţe, ai făcut pipi pe mine.

— Nu am nicio îndoială că ai meritat-o! spuse ea indignată.

El zâmbi.

— Şi din punctul ăsta de vedere te-ai schimbat pe măsură ce-ai crescut, mulţumesc Domnului!

— Încep să cred că nu ar fi trebuit să te invit la această plimbare, spuse ea. Nu este nici pe de parte aşa de

plăcut pe cât aş fi crezut.

— Atunci mi-am atins scopul.

Ea se încruntă la el înainte ca atenţia să i se îndrepte asupra a două doamne care mergeau în faţa lor, cu capetele înclinate, evident ca să poată bârfi.

— Acum taci. Cele două par să aibă ceva de spus.

— Îţi dai seama că fratele tău are informaţii despre toate bârfele semnificative ale lumii bune? Primeşti acasă cel puţin trei tabloide pe săptămână.

Ea flutură expeditiv o mână.

— Nu este nicio distracţie să le citeşti odată cu restul lumii. Apropie-te. Şi prefă-te că facem conversaţie.

— Dar chiar asta facem.

— Da, dar dacă *tu* vorbeşti, nu le pot auzi pe *ele.* Aşa că prefă-te.

Drumul nepietruit era plin de aristocraţi şi nobili, cu toţii aici pentru acelaşi motiv ca şi Cynthia, şi aşa se făcea că întregul grup afurisit se mişca cu viteza melcului, ceea ce era perfect pentru trasul cu urechea. Bârfa împărtăşită pe Rotten Raw nu era niciodată prea preţioasă, în parte pentru că toată lumea de pe Rotten Raw o auzise deja. Chiar şi aşa, el încetini, astfel încât sora lui să le poată auzi pe doamne, acum aflate lângă ei, în pofida lipsei oricărei urme de interes pentru conversaţia lor.

— Am auzit că a pus ochii pe Langley, spuse una.

— Ar fi o partidă formidabilă pentru ea, dar nu cred că el s-ar însura într-o astfel de familie, îşi dădu cu părerea cealaltă.

— „O astfel de familie”, veni răspunsul neconvins. Ducele Leighton îi e frate, iar marchizul Ralston, cumnat.

Dintr-odată, West era foarte interesat de conversaţie.

— Vorbesc despre Lady Geo…

El ridică o mână, iar Cynthia se opri din vorbit. Măcar o dată.

— Titlurile nobiliare poate că există, dar nu contează

dacă te gândeşti la restul poveştii – ducesa a fost întotdeauna un scandal.

— Este primită oriunde, preciză prima.

— Desigur că este primită. Este o ducesă. Şi una bogată chiar. Dar asta nu înseamnă că oamenii doresc prezenţa ei. Italiancă. *Catolică.* Şi cu un bastard.

— Ce femeie îngrozitoare, şopti Cynthia, înclinându-se şi mai aproape.

Doar anii de experienţă îl opreau pe West să nu facă la fel. Femeia în discuţie era Lady Holborn, o bârfitoare crudă şi o persoană oribilă, dacă era să dea crezare zvonurilor. Cealaltă era Lady Davis, nu cea mai apreciată musafiră la o întrunire, dar prin comparaţie o veritabilă sfântă, se pare.

Era important ca el să audă ce spuneau ele despre Georgiana, desigur. Până la urmă, promisese să o mărite, nu-i aşa? Să afle care era părerea lumii despre ea l-ar fi ajutat să-şi ducă misiunea la bun sfârşit.

Acesta era singurul motiv pentru care îi păsa de ceea ce spuneau doamnele.

Totuşi, când contesa Holborn spuse:

— Ideea este că femeia are reputaţia pătată. Cu nume sau fără, este o desfrânată. Ce bărbat poate avea siguranţa că moştenitorul este al lui? Iar faptul că-şi plimbă *fiica* prin Hyde Park, ca şi cum nu ar fi o bastardă şi la fel de uşoară ca şi descendenţa ei, este… o ofensă. Uite-te la ele doar…

Ea era acolo.

— Ce femeie îngrozitoare, repetă Cynthia.

Conversaţia doamnelor se pierdu pe măsură ce ei măriră viteza. Lui West nu-i mai păsa, întrucât era prea ocupat să caute subiectul conversaţiei lor. Spuseseră că era aici. Cu fiica ei.

Şi, dintr-odată, West dorea foarte mult să-i cunoască fiica.

Nu le văzu pe alee, dar grupurile de oameni făceau

dificilă găsirea oricui, presupuse, chiar şi în vreme ce se împotrivea gândului. Chiar şi în vreme ce îşi spunea că ar observa-o. Că dacă ar fi fost aici, în oricare dintre costumaţiile ei, el ar recunoaşte-o.

Continuă să se uite, întorcându-se să vadă dacă nu era în spate. Atunci o străfulgerare de albastru intens ca safirul îi prinse privirea, departe de mulţimea de oameni. Eliberă aerul pe care nici nu ştiuse că-l ţinuse în piept. Desigur că ea nu era aici cu restul înaltei societăţi. Nu dorea să facă parte din lumea lor.

Stătea în picioare pe un mic dâmb în spatele copacilor, cu o fetiţă alături de ea şi doi cai mergând în urma lor, iar Serpentine în fundal. Erau adâncite în conversaţie, iar el le urmări o vreme, până când fata spuse ceva, şi Georgiana râse. Luminos. Cutezător. Ca şi cum era în intimitate, şi nu sub ochii a jumătate din Londra.

Jumătatea din Londra de care avea nevoie pentru mariajul său acceptabil.

West se surprinse întrebându-se ce fusese atât de amuzant.

Şi apoi întrebându-se ce ar trebui să facă pentru a o amuza el însuşi.

Nu-şi luă privirea de la ea în timp ce trase cabrioleta la marginea drumului şi coborî, vorbind cu sora lui.

— Ai vrea s-o cunoşti pe femeia pe care-o bârfeau?

De sus din trăsură, surprinderea de pe chipul Cynthiei era clară.

— O cunoşti?

— Da, spuse el, înfăşurând frâiele în jurul unui pilon de pripon şi păşind de pe ţărână pe iarbă.

Înaintă pe pantă spre locul unde se plimba Georgiana. Îşi dori ca ea să stea, să-şi priponească acei cai superbi şi să mai rămână pe iarbă încă puţin. Până când ajungea la ea.

Cynthia era cu el, nevoită să se grăbească pentru a

ţine pasul.

— Văd.

El îi aruncă o privire auzindu-i vorbele.

— Ce vezi?

Ea zâmbi.

— Este foarte frumoasă.

Era mai mult decât atât.

— N-am observat.

— Nu?

Era o vreme când putea să mintă cu mult mai multă uşurinţă. Doar cu o săptămână în urmă.

— Nu ai observat că Lady Georgiana Pearson, blondă şi mlădioasă şi fermecătoare, care e sus pe deal, femeia către care te grăbeşti…

El încetini.

— Nu mă grăbesc.

— Către care te grăbeai, se corectă ea. Nu ai observat că este frumoasă?

— Nu.

Intenţionat nu se uită la Cynthia, pentru că nu voia să vadă înţelegerea, surpriza şi interesul pe care le auzi în răspunsul ei.

— Văd.

Doamne, salvează-l de surori!

Capitolul 9

…în eventualitatea unui incendiu, să nu te bizui pe caii vicontelui Galworth pentru salvarea ta. Nu aleargă niciodată atât de repede pe cât ai paria…

Între timp, Lady Reputaţie Proastă continuă să se îndepărteze de renumele său. A fost văzută în Hyde Park

împreună chiar cu proprietarul acestui ziar, discutând cum să petreacă mai bine ora mondenă, fără vreun scandal la orizont...

Ziarul de scandal, 27 aprilie 1833

— Spune-mi din nou de ce ne plimbăm aici, şi nu acolo jos împreună cu toţi ceilalţi?

Georgiana se uită la Caroline, surprinsă de întrebare. Se plimbaseră pe malul lacului Serpentine în după-amiaza aceea – ceva ce făcuseră de zeci de ori înainte, de fiecare dată când Caroline se afla în oraş.

Dar nu o făcuseră niciodată de când Georgiana începuse să iasă în căutarea unui soţ. Şi în toate dăţile în care o făcuseră, Caroline nu pusese niciodată întrebarea – de ce aici, şi nu pe Rotten Row.

Georgiana presupuse că ar fi trebuit să fie pregătită pentru asta. Până la urmă, Caroline avea zece ani, iar fetele învăţau într-un final că lumea nu era numai pentru plăcerea lor. Într-un final, ele învăţau că lumea era numai pentru plăcerea aristocraţiei. Şi astfel, atât de aproape de grupurile de aristocraţi, Caroline nu avea cum să nu întrebe.

— Vrei să ne plimbăm acolo jos cu ceilalţi? zise Georgiana, evitând întrebarea iniţială, clară a fiicei sale.

Dorindu-şi ca ea să răspundă negativ. Nu credea că ar putea înfrunta privirile dacă s-ar fi plimbat alături de restul Londrei. Nu credea că ar putea suporta felul în care şuşoteau despre ea. Felul în care şuşoteau despre fiica ei.

Să se afle în câmpul lor vizual făcea ca lucrurile să fie suficient de neplăcute.

— Nu, spuse Caroline, întorcându-se să examineze grupurile de jos. Doar mă întrebam de ce nu ai vrut să fii acolo.

„Pentru că mai degrabă aş petrece o după-amiază

fiind înţepată de albine”, gândi Georgiana. Presupuse că nu prea ar fi putut să-i spună asta fiicei sale. Se calmă.

— Pentru că prefer să fiu aici. Cu tine.

Caroline îi aruncă o privire neîncrezătoare, iar Georgiana fu şocată de sinceritatea de pe faţa frumoasă, deschisă – de felul în care ochii ei mari erau plini de o cunoaştere care depăşea mult anii ei.

— Mamă!

Presupuse că ea era responsabilă pentru asta, pentru cunoaştere. Pentru faptul că fiica ei nu se comportase niciodată în viaţă în conformitate cu vârsta ei – ştiuse întotdeauna mai mult decât ar trebui să ştie un copil.

— Nu mă crezi?

— Te cred că vrei să petreci după-amiaza cu mine, dar nu cred că ăsta este motivul pentru care nu suntem acolo jos. Cele două nu se exclud una pe alta.

Urmă o pauză, după care Georgiana spuse:

— Eşti prea inteligentă pentru binele tău.

— Nu, rosti Caroline cu băgare de seamă. Sunt prea inteligentă pentru binele tău.

— Asta este *cu siguranţă* adevărat. M-ai crede dacă ţi-aş promite să te duc pe Rotten Row data viitoare când venim în parc?

— Da, îngădui Caroline, dar am observat că acea promisiune depinde de întoarcerea noastră în parc, punct.

Georgiana râse.

— M-ai prins din nou.

Caroline zâmbi, şi se plimbară în tăcere câteva minute înainte ca fiica ei să spună:

— De ce plănuieşti să te căsătoreşti?

De uimire, Georgiana aproape că se înecă.

— Eu…

— A fost în ziarul de dimineaţă.

— Nu ar trebui să citeşti ziarul.

Caroline îi aruncă o privire.

— Îmi tot spui să citesc ziarul încă dinainte să ştiu să citesc. „Domnişoarele inteligente citesc ziare”, nu-i aşa?

Prinsă.

— Atunci nu ar trebui să citeşti nimic despre mine. Georgiana făcu o pauză. De fapt, cum ai ştiut că era despre mine?

— Te rog. Paginile de scandal sunt făcute astfel încât să fie evident. Lady G...? Soră a ducelui L...? Cu o fiică? În realitate, citeam despre *mine.*

— Păi, spuse Georgiana, căutând să spună ceva potrivit din partea unui părinte, nu ar trebui să faci nici asta.

Caroline se uită la Georgiana cu ochii ei verzi luminoşi plini de curiozitate.

— Nu ai răspuns la întrebare.

— Care era întrebarea?

Caroline suspină.

— De ce cauţi să te căsătoreşti? Şi de ce acum?

Ea se opri şi se întoarse ca să se uite la fiica ei, neştiind exact ce să spună, dar ştiind că trebuie să spună ceva. Nu o minţise niciodată pe fiica ei şi nu se gândea să înceapă acum, cu răspunsul la cea mai dificilă întrebare pe care i-o pusese vreodată. Se gândi că pur şi simplu ar deschide gura şi ar lăsa vorbele să iasă. Nu ar fi tocmai bine formulat, dar i-ar oferi lui Caroline un răspuns.

Însă prin graţie divină, nu trebui să-şi caute cuvintele. Pentru că în spatele calului lui Caroline, Duncan West urca pe deal.

Salvatorul ei.

Încă o dată.

Respiraţia i se tăie în timp ce-l privea apropiindu-se, tot auriu, ca şi cum soarele strălucea deasupra lui chiar şi în această zi cenuşie. Era bine făcut, în pantaloni gri, cămaşă albă apretată şi lavalieră, şi palton bleumarin. Paltonul cădea amplu în jurul său, făcându-l să pară mai

mare ca viaţa.

Dar, îşi dădu ea seama, ar părea mai mare ca viaţa oricum. Ceva în legătură cu felul în care se mişca, cu atâta siguranţă, ca şi cum nu făcuse niciodată în viaţa lui un pas greşit. Ca şi cum lumea pur şi simplu se înclina în faţa toanelor sale.

Ea era fiica şi sora unora dintre cei mai puternici lorzi din Anglia, iar acest bărbat, nu un aristocrat – nici măcar un gentilom – părea să-i egaleze în putere. Mai mult.

Ceea ce era cu siguranţă motivul pentru care se simţea atât de atrasă de el.

Nu că puterea trebuia să fie ceva care s-o intereseze. Avea multă şi ea.

Şi totuşi, inima-i bătea puternic. Ca să acopere zgomotul, despre care era sigură că putea fi auzit de întreaga lume, îl întâmpină cu voioşie în glas:

— Domnule West!

Caroline îi aruncă o privire bizară. Poate că tonul fusese prea vesel.

Îşi ignoră fiica, uitându-se în schimb la femeia de la braţul lui West. Domnişoara Cynthia West, sora lui, mai tânără cu zece ani, şi despre care se credea că ar fi o excentrică fermecătoare, răsfăţată de fratele ei.

— Lady Georgiana, spuse West, făcând o plecăciune impresionantă în direcţia lui Caroline. Şi domnişoara Pearson, presupun?

Caroline chicoti.

— Presupuneţi corect, sir.

El îi făcu fetei cu ochiul şi se îndreptă.

— Îmi permiteţi să v-o prezint pe sora mea? Domnişoara West?

Domnişoara West făcu o reverenţă.

— Milady.

— Te rog, spuse Georgiana, nu este nevoie să fim ceremonioşi.

— Dar sunteţi fiica unui duce, nu?

— Sunt, răspunse Georgiana, dar…

— Arareori se foloseşte de privilegiu, interveni Caroline.

Georgiana îi privi pe cei doi fraţi West.

— Trebuie să călătoreşti mereu cu un copil de zece ani ca să-ţi completeze gândurile.

Cynthia răspunse cu toată seriozitatea:

— Sunt de acord. De fapt, mă gândeam să-mi găsesc şi eu unul.

— Sunt sigură că mama m-ar închiria cu bucurie.

Gluma lui Caroline îi făcu pe toţi să râdă, iar Georgiana fu extrem de recunoscătoare pentru isteţimea şi prezenţa de spirit a fetei, întrucât nu ştia exact ce să-i spună lui Duncan West, având în vedere că ultima lor întâlnire se terminase cu corsajul ei desfăcut până la brâu.

Gândul o făcu să roşească şi îşi apăsă degetele înmănuşate pe obraji în timp ce căldura îi invada faţa. Se uită către West, sperând că nu observase.

Privirea caldă a ochilor lui căprui zăbovi acolo unde ea îşi atinse obrazul.

Georgiana îşi retrase degetele.

— Cărui fapt datorez plăcerea vizitei voastre?

Cuvintele ieşiră mai aspre decât se aşteptase. Mai stridente. Ochii surorii sale se deschiseră larg, la fel ca ai lui Caroline.

El ignoră tonul, spunând în schimb:

— Ne plimbam şi v-am văzut aici. Am considerat că e o idee mult mai bună decât să ne târâm pe Rotten Row pentru încă o oră.

— Aş fi crezut că-ţi place să te târăşti pe Rotten Row. Nu oferă asta materie primă pentru munca ta?

— Ha! exclamă Cynthia. De parcă lui Duncan îi pasă vreun pic de bârfe.

— Nu vă pasă? întrebă direct Caroline. Atunci de ce le

publicaţi?

— Caroline, spuse Georgiana, cu mustrare maternă în ton. Cum de ştii tu că domnul West este jurnalist?

Caroline radie.

— Domnişoarele inteligente citesc ziare. Presupun că asta include şi partea în care sunt trecuţi autorii. Se uită către West. Sunteţi Duncan West.

— Da.

Îl cântări cu privirea.

— Nu sunteţi atât de bătrân pe cât mi-aş fi imaginat.

— Caroline! exclamă Georgiana. Aşa ceva nu se cade.

— De ce?

— Nu chiar, zise Duncan.

El zâmbi către fiica ei, iar Georgianei nu-i plăcea felul în care o făcea să se simtă. De fapt, o făcea să se simtă oarecum tulburată.

— O sa o iau ca pe un compliment, adăugă el.

— Aşa şi trebuie, spuse Caroline. Aş fi crezut că sunteţi destul de bătrân. Având în vedere faptul că aveţi atâtea publicaţii. Cum de aţi reuşit asta? Aţi avut un frate cu titlu nobiliar?

Semnalele de alarmă porniră, întrucât Caroline ştia că, într-o măsură, motivul pentru care Îngerul Căzut exista era unchiul ei Simon. Nu era nevoie ca West să devină curios în legătură cu motivele întrebărilor sale.

— Caroline, e suficient.

— Numai de-am fi avut un frate cu titlu nobiliar! exclamă Cynthia. Totul ar fi fost mult mai uşor.

„Nu fi atât de sigură”, vru Georgiana să spună, dar îşi muşcă limba.

— Atunci, dacă nu pot să-l întreb asta, pot măcar să-l întreb de ce publică bârfe, dacă nu-i pasă de ele?

— Nu, spuse Georgiana. Nu punem întrebări iscoditoare.

— Le publică, nu-i aşa? Este reporter.

Doamne, apăr-o de fetiţele de zece ani inteligente peste anii lor.

— Are dreptate, Lady Georgiana, sunt reporter, spuse West.

Iar pentru un bărbat de 33 de ani, prea frumos pentru binele său.

— Uite, vezi? spuse Caroline.

— Este doar politicos, răspunse Georgiana.

— Nu eram, te asigur, interveni el.

— Erai politicos, insistă Georgiana cu fermitate, dorindu-şi să fi stat în casă astăzi. Se întoarse către fiica ei. Ceea ce ar trebui să încerci şi tu într-o zi. Ce am discutat noi despre evenimentele sociale?

— Ăsta nu este tocmai un eveniment social, observă Caroline.

— E suficient de asemănător. Ce am discutat?

Fruntea lui Caroline se încreţi.

— Să nu aducem în discuţie băutul din cranii.

Se aşternu o linişte şocată, întreruptă aproape instantaneu de hohotele de râs ale lui West şi ale Cynthiei. Într-un final, Cynthia spuse:

— Oh, domnişoară Pearson! Eşti foarte amuzantă.

Caroline radie.

— Mulţumesc.

— Acum spune-mi ceva despre aceşti cai frumoşi, vrei? Trebuie să fii o călăreaţă iscusită.

Şi cu asta, Caroline fusese cu abilitate scutită de orice situaţie care s-ar fi putut termina prin a fi certată sau omorâtă de mama ei. Capul Georgianei începu să se învârtească întrucât era copleşită de sentimentul distinct că ea şi West fuseseră lăsaţi singuri intenţionat. Nu era obişnuită să piardă atât de făţiş.

Îi era dor de clubul ei.

Se întoarse înapoi către West, care zâmbea.

— Băutul din cranii?

Ea flutură din mână.

— Nu întreba.

El încuviinţă din cap.

— În regulă.

— Acum vezi de ce am nevoie de un soţ. Este prea precoce pentru binele ei.

— Nu văd asta deloc, sincer. Este fermecătoare.

Georgiana zâmbi afectat.

— În mod evident, nu faci parte din înalta societate. El deveni serios, iar ea se simţi brusc ca şi cum ar fi spus ceva greşit. Şi nu eşti nevoit să locuieşti cu ea, adăugă.

— Uiţi că am o soră care este la fel de excentrică.

Era un cuvânt perfect pentru Caroline.

— Spune-mi, majoritatea gentilomilor caută excentricitate la soţiile lor?

— Cum eu nu sunt un gentilom, nu aş avea de unde să ştiu.

Ceva ardea în interiorul ei, nefamiliar şi totuşi cu totul recognoscibil. „Vinovăţie.”

— Nu asta am vrut să spun… spuse ea.

— Ştiu, răspunse el. Dar nu greşeşti. Nu m-am născut gentilom, Georgiana. Şi ai face bine să ţii minte asta.

— Joci rolul bine, spuse ea.

Şi chiar o făcea, arătând întru totul ca un gentilom acum, şi în fiecare seară în clubul ei. Îl jucase bine când o salvase din strânsoarea scârboasă a lui Pottle. Şi în anii de dinaintea momentului, în care niciodată nu-i făcuse nicio propunere. Nici măcar o dată.

— Crezi? întrebă el indiferent, în vreme ce le urmau pe Caroline şi pe Cynthia, a căror conversaţie devenea tot mai animată cu fiecare minut. Crezi că am jucat bine când te-am luat în braţe la cazinou? Când aproape că te-am dezbrăcat de tot?

Erau în public – în mijlocul Hyde Park. În ochii unui observator nesuspicios, se purtau cu decenţă. Nimeni nu ar

fi ştiut vreodată că vorbele lui trimiteau o căldură care-i traversa trupul, încălzind-o imediat, ca şi cum s-ar fi aflat din nou în alcovul întunecos din cazinoul ei.

Ea nu se uită la el, de teama că va vedea ce-i făcuse.

— Când am vrut să fac mult mai mult decât atât? adăugă el, cuvintele domoale şi pline de promisiune.

Şi ea voise asta.

Tuşi.

— Poate că nu eşti aşa de gentilom, până la urmă.

— Te asigur că nu este nicio îndoială în legătură cu asta.

Era sigură că oricine i-ar privi şi-ar da seama ce-i spusese. Că ei îi făcea plăcere. Cât de neruşinaţi erau amândoi. Privi către Serpentine, încercând să dea impresia că discutau despre altceva. Despre orice altceva.

— Atunci, ce eşti?

El nu răspunse imediat, iar ea se întoarse spre el surprinzându-l cum se uită cu atenţie la ea. Îi întâlni privirea, într-un final. Duncan i-o susţinu o clipă. Două. Zece.

— Aş fi crezut că ai înţeles din momentul în care ne-am cunoscut. Sunt un mare ticălos.

Iar în momentul acela, era. Iar ei nu-i păsa.

Într-adevăr, îl dorea mai mult pentru asta.

Continuară să meargă, urmându-le pe sora lui şi pe fiica ei, în vreme ce se apropiau de curbura lacului Serpentine. După lungi momente de tăcere, Georgiana nu mai suportă să se întrebe la ce se gândea el. Să spere că avea să îi spună cu voce tare. Să spere că nu avea s-o facă.

Aşa că vorbi prima:

— Soţia fratelui meu aproape că s-a înecat în lacul ăsta o dată.

El nu ezită.

— Îmi aduc aminte de asta. Fratele tău a salvat-o.

Fusese începutul unei iubiri pentru totdeauna. Una

care nu se terminase tragic, ci fericit.

— Presupun că ai scris despre asta.

— Probabil, spuse el. La momentul acela, dacă îmi aduc bine aminte, *Ziarul de scandal* era cel mai influent dintre toate ziarele mele.

— Tocmai am avut o conversaţie cu Caroline care mă face să cred că încă are suficientă influenţă.

— Oh?

— Da. După cum probabil că ai ghicit, citeşte paginile de scandal.

El zâmbi.

— Ea şi oricare altă fată din Londra.

— Da, totuşi, majoritatea fetelor de vârsta ei nu citesc despre cum mamele lor îşi caută un soţ.

El încetini.

— Ah.

— Bine zis.

— Ce a spus despre asta?

— M-a întrebat de ce doresc să mă căsătoresc. Şi de ce acum.

Fetele erau acum la o distanţă considerabilă. Erau în acelaşi timp şi expuşi, dar şi feriţi. Ca totul din viaţa Georgianei în perioada asta. După alegerea ei, da, dar asta nu însemna că îi şi plăcea.

Totuşi, dacă s-ar fi aflat cu totul în intimitate cu Duncan West nu se putea şti ce s-ar fi putut întâmpla.

Mai merseră puţin în tăcere înainte ca el să vorbească:

— Şi ce i-ai răspuns?

Ea se întoarse şocată către el.

— Şi tu?

El ridică un umăr cu o expresie pe care ea ajunsese să o recunoască la el.

— Ştii că faci asta când vrei să se creadă că nu eşti interesat de ceea ce urmează să ţi se spună?

— Poate că nu sunt interesat. Poate că sunt pur şi simplu politicos.

— De când include politeţea curiozităţi şi întrebări personale? întrebă ea. Nu ai primit lecţia pe care tocmai i-am dat-o fiicei mele?

— Ceva cu băutul din cranii.

Ea râse, luată prin surprindere, iar el zâmbi scurt, apoi redeveni serios, lăsând doar o mare de căldură în stomacul ei.

— Păi, după cum a spus fiica ta, sunt reporter.

— Eşti un magnat al ziarelor, îl corectă ea.

El zâmbi.

— Un reporter prin definiţie.

— Ah. Disperat după o poveste, spuse ea, zâmbind la rândul ei.

— Nu chiar după toate poveştile. Doar după povestea ta? Cu desăvârşire.

Cuvintele căzură între ei, şi amândoi păreau uimiţi de ele. Ea fu prinsă pe picior greşit. Oare vorbea serios? Oare chiar îi păsa de povestea ei? Sau era pur şi simplu implicat în asta pentru informaţiile pe care ea i le promisese? Pentru plata pe care o înapoia întotdeauna când îi făcea Îngerului o favoare?

Şi de ce conta răspunsul atât de mult?

O salvă de la întrebările care i se roteau în minte.

— Dar astăzi, am să mă mulţumesc cu un răspuns la întrebarea lui Caroline.

„De ce dorea să se căsătorească?”

Clătină din cap.

— Sunt zeci de motive pentru care ar trebui să mă căsătoresc.

— Trebuinţa nu este dorinţă.

— Asta e semantică.

— Nu este deloc. Nu ar fi *trebuit* să te sărut ieri. Dar mi-am *dorit* foarte mult să o fac. Nu este nicio asemănare

între cele două.

Ea se opri, vorbele trimiţând uimire şi încă ceva mai intens prin ea. Dorinţă. Îi întâlni privirea, observând căldura din ochii lui căprui.

— Nu poţi… ezită. Nu poţi pur şi simplu să anunţi lucrurile aşa. Ca şi cum nu am fi aici, într-un loc public. În Hyde Park. La ora mondenă.

— Asta trebuie să fie cea mai idioată descriere care a existat vreodată pentru ora patru după-amiază, spuse el, şi conversaţia se schimbase. Ca şi cum nu tocmai ar fi rostit cuvântul „sărut” sub ochii întregii aristocraţii londoneze.

Poate că doar visase.

— Deci, spune-mi, Georgiana – numele ei era o mângâiere chiar şi în timp ce se plimbau, cu un metru între ei, înfăţişând cel mai inocent portret. De ce doreşti să te căsătoreşti?

Puse întrebarea încet şi blând şi o făcu să nu vrea nimic mai mult decât să-i răspundă, chiar ştiind că nu era treaba lui. Începu cu ce era evident.

— Ştii deja. Am nevoie de un titlu nobiliar.

— Pentru Caroline?

— Da. Are nevoie de protecţia unui titlu decent. Cu ajutorul tău, îl va primi, iar, odată cu el, să sperăm că şi un viitor.

— Şi te aştepţi ca Langley să fie un tată bun.

Cuvintele ieşiră cu atâta uşurinţă, atât de firesc, încât aproape că nu băgă de seamă felul în care o iscodeau, căutând răspunsul la întrebarea care-i fusese adresată de-a lungul întregii ei vieţi de adult.

— Dacă are noroc, da.

El încuviinţă din cap, şi merseră mai departe.

— În regulă. Dar asta este tot numai pentru Caroline. Şi tu?

— Eu?

— Esenţa este chiar aici în întrebare, Georgiana. De

ce vrei *tu* să te căsătoreşti?

Vântul bătu încă o dată, şi purtă mirosul lui spre ea – lemn de santal şi încă ceva, ceva curat şi cu totul masculin. Mai târziu, avea să-şi spună că era aroma care o făcea să rostească adevărul.

— Pentru că nu am altă opţiune.

Adevărul vorbelor sale o şocă, şi îşi dori să le fi putut retrage, îşi dori să fi spus altceva, ceva mai îndrăzneţ şi mai cutezător. Dar nu o făcuse. În schimb, el pusese întrebările şi o dezgolise cu totul. Îi expusese vulnerabilităţile. Chiar şi în vreme ce ea era cel mai puternic bărbat din Anglia, unul care guverna noaptea, aici, ziua, era totuşi doar o femeie, cu drepturile unei femei. Şi cu puterea neînsemnată a unei femei.

În timpul zilei, ca mamă, cu o fiică, avea nevoie de ajutor.

Bineînţeles că el nu ştia toate astea. Ştia că avea reputaţia pătată, dar nu gradul în care putea fi distrusă. Şi chiar auzind adevărul din vorbele ei, Duncan nu le înţelegea întru totul. Nu insistă pe subiect, întrebând în schimb:

— Şi de ce acum?

O mai întrebase asta şi înainte. În seara în care se întâlniseră pe balcon la balul familiei Worthington. În noaptea în care o cunoscuse pe Georgiana. Nu răspunsese atunci. Dar acum, vorbi fără ezitare, privirea ei găsind-o pe Caroline în faţă.

— Are nevoie de mai mult decât îi pot oferi eu.

El ridică o sprânceană.

— Locuieşte cu fratele tău. Îmi imaginez că nu-şi doreşte prea multe.

Îşi privi o vreme fiica, o amintire care revenea des şi aproape copleşitoare.

— Nu e vorba despre asta. Merită o familie a ei.

— Spune-mi, spuse el, vorbele – calme, calde şi

ademenitoare –, făcând-o să vrea să fie altundeva, unde să poată să se cuibărească la pieptul lui şi să facă exact ce îi cerea.

— Imediat după Anul Nou, am vizitat-o la moşia fratelui meu, răspunse.

Cei de acolo abia dacă îi aruncaseră o privire, fiecare mai interesat de sărbătoarea iarnă decât de mătuşa lor excentrică, care adesea apărea la ore bizare purtând pantaloni şi ghete.

Dar Caroline observase.

— A fost surprinsă să mă vadă.

— Nu o vezi des?

Georgiana ezită, năpădită de vinovăţie.

— Moşia… e departe de Mayfair.

— La capătul opus de lumea în care trăieşti tu.

Exact. Adoră şi urî în acelaşi timp înţelegerea din vorbele lui.

— Ce s-a întâmplat?

Ea încercă să explice, deşi îşi dădea seama că povestea putea părea simplă. Neimportantă.

— Nimic special.

El nu acceptă răspunsul.

— Ce s-a întâmplat?

Ea ridică un umăr. Îl lăsă să cadă, sperând că mişcarea avea să acopere ruşinea amintirii.

— Am crezut că o să se bucure să mă vadă. În schimb, era confuză. În loc să zâmbească şi să alerge spre mine, a clipit nedumerită şi m-a întrebat: „Ce faci aici?” Duncan expiră, iar ei i se păru că aude înţelegere în sunet, dar nu îndrăzni să se uite la el. Nu îndrăzni să-l întrebe. Eram atât de şocată de întrebare. Până la urmă, sunt mama ei. Nu ar fi trebuit să fiu acolo? Nu este acela locul meu? Cu ea? Clătină din cap. Eram furioasă. Nu pe ea, pe mine.

Se opri, pierdută în amintire, în felul în care Caroline zâmbise, ca şi cum Georgiana ar fi fost o străină bine-

venită.

Şi asta era ceea ce fusese. Nu o mamă. Nu în felul în care femeile trebuie să fie. Se concentrase atât de mult ca propria reputaţie să n-o afecteze pe fiica sa, încât devenise un jucător secundar în viaţa lui Caroline.

„Gata.”

Nu dacă putea schimba ceva.

— Eu… începu ea. Se opri.

El nu vorbi, extrem de răbdător. Fără îndoială că răbdarea îl făcea un reporter remarcabil. Ea umplu tăcerea:

— Nu simt niciodată că locul meu este acolo.

Pentru că locul ei nu era acolo.

Mai merseră puţin.

— Dar asta nu înseamnă că acela nu poate fi locul tău.

— Înainte trebuie să-mi doresc ca acela să fie locul meu.

Duncan înţelese.

— Lupta devastatoare între ceea ce vrei şi ceea ce ar trebui să vrei.

— Merită o familie, spuse ea. Una respectabilă. Cu o casă. Şi o… se opri, gândindu-se. Nu ştiu… căuta să exprime ceva care i-ar oferi intrarea într-o stare de normalitate într-un final. O pisică. Sau orice altceva au fetele normale.

Ca şi cum n-ar fi sunat complet idiot.

El nu părea să creadă asta.

— Nu este o fată normală.

— Dar ar putea fi. „Dacă n-aş fi eu.”

Lăsă ultima parte nespusă.

— Şi crezi că titlul nobiliar al lui Langley o va face să fie normală?

Titlul era un mijloc pentru atingerea unui scop. Nu putea să vadă asta?

— Aşa cred, spuse ea.

— Pentru că Chase nu te vrea.

Cuvintele lui erau un şoc, neaşteptate şi neplăcute. Pline de furie, realiză Georgiana, la adresa ei.

— Chiar dacă Chase m-ar vrea.

El ridică o mână, iar ea simţi iritarea din gestul său.

— Nu-mi poţi spune că nu este un aristocrat. Şi încă unul înstărit şi puternic. Altminteri, de ce şi-ar menţine identitatea aşa de secretă?

Ea nu vorbi. Nu putea risca să dezvăluie nimic.

— Ar putea să-ţi ofere tot ceea ce cauţi, dar chiar şi acum, când el te expune în văzul tuturor, oferindu-te drept pradă lupilor înaltei societăţi, tu îl protejezi.

— Nu e aşa, spuse ea.

— Deci, îl iubeşti. Dar nu crezi nici măcar o clipă că este vina lui că mâinile îţi sunt legate. El ar trebui să se însoare cu tine.

— Dacă ar putea… lăsă cuvintele să se stingă, sperând că nu avea să audă înşelăciunea lor implicită.

— Este însurat?

Georgiana nu răspunse. Cum ar fi putut?

— Bineînţeles că nu mi-ai spune asta. Zâmbi, dar fără veselie. Dacă este, atunci e un nemernic. Iar dacă nu este… Vocea i se stinse.

— Ce? îl provocă ea.

El se uită într-o parte, departe, către lac, liniştit şi argintiu în lumina de aprilie. Pentru un moment, ea crezu că nu avea să răspundă. Apoi vorbi:

— Dacă nu este însurat, atunci e un prost. Georgiana îşi ţinu respiraţia auzind vorbele, iar el se întoarse din nou spre ea. Descopăr că îl tolerez din ce în ce mai puţin zilele astea.

— Chiar dacă nu ar fi însurat, nu-l vreau pe el, spuse ea, urând vorbele. Urând minciuna pe care o perpetua cu ele. Că Chase era altcineva. Că Chase era vreun bărbat misterios, puternic căruia îi erau amândoi îndatoraţi.

— Nu, tu îl vrei pe Langley, spuse el.

„Te vreau pe tine.” Ea-şi reţinu cuvintele. De unde veniseră?

— Este o alegere bună. Cumsecade. Decent.

„Sigur.”

— Cu titlu nobiliar, completă el.

— Şi asta, aprobă ea.

Se mai plimbară o vreme, iar el spuse:

— Nu este o alegere, dacă e singurul bărbat de pe listă, să ştii. Când ea nu răspunse, el continuă: Ar trebui să ai de ales.

Ar trebui. Dar nu avea.

Până la finalul sezonului monden, urma să fie măritată. Fie că Langley avea să accepte de bunăvoie sau cu presiuni, urma să se însoare cu ea. Fusese selectat pentru calităţile sale. Şi pentru secretul său, pe care ea nu ar fi ezitat să-l folosească dacă ar fi fost necesar.

Nu conta că, într-un fel, ceva deranjase echilibrul Chase-Anna-Georgiana şi că, în situaţia asta, şantajul o făcea să se simtă dezgustătoare. Era singura cale.

Alegerea era o farsă.

Însă aici, în acest moment, avea una. West o dorea. Iar ea îl dorea. Iar aici, acum, avea de ales.

Putea avea ceea ce ar fi trebuit să aibă o viaţă întreagă… sau să aibă ceea ce-şi dorea pentru un moment.

Sau poate că le-ar fi putut avea pe ambele.

De ce să nu aibă un moment cu West? Era partenerul perfect – îi ştia secretele –, dar nu tot adevărul. Ştia că era şi Anna, şi Georgiana, ştia de ce era în căutarea unui soţ, era folositor pentru cercetări. Era ceva extraordinar de eliberator la ideea că el ar fi putut fi alegerea ei. Acum. Înainte nu avusese de ales decât să-l aleagă pe altul.

Era extraordinar de clar dintr-odată.

— Ai o amantă?

Ea aruncă întrebarea cu o lipsă de fineţe care o

înspăimântă. Ce se întâmplase cu Anna? Unde era cea mai iscusită uşuratică a Londrei? Şi mai important, unde era Chase cel atotputernic şi întotdeauna sigur pe el?

Îi venea să se arunce în Serpentine.

De ce avea acest bărbat un efect atât de înfiorător asupra ei?

Sprânceana lui se ridică auzind întrebarea, dar cumva, fie binecuvântat, rezistă impulsului, fără îndoială, copleşitor, de a lua în derâdere vorbele ei.

— Nu am.

Ea încuviinţă din cap o singură dată şi continuă plimbarea pe malul lacului.

— Întreb doar pentru că nu aş vrea să... întrec o limită.

De ce erau cuvintele atât de greu de rostit?

Pentru că el o privea. Îl vedea cu coada ochiului. Avea să o privească mult mai mult dacă nu scotea odată blestematele de cuvinte.

Gândul nu o ajută.

— În orice caz, Lady Georgiana, te încurajez să întreci limita. Cât de mult doreşti.

Ea luă o gură de aer. Acum ori niciodată. Înainte sau pe veci pe loc.

— Propun un aranjament. Nu un aranjament pe termen lung. Ar fi prostesc. Şi lipsit de respect.

Şi nesăbuit, ca orice altceva pe termen lung cu Duncan West care avea, cu siguranţă, să se termine cu ea dorindu-şi mai mult decât ar fi trebuit.

Cuvintele acelea din nou.

— Continuă, o îndemnă el.

Ea se opri. Se întoarse către el. Încercă să se comporte ca şi cum ar fi condus unul dintre cele mai rafinate cluburi de bărbaţi din Londra.

— Ai spus că ţi-ai dorit să mă săruţi.

— A fost dorinţa mea neclară?

Ea ignoră căldura care o inundă la auzul cuvintelor.

— Nu a fost. Şi ai dorit, de asemenea, să faci şi alte lucruri.

Privirea lui se întunecă.

— Nenumărate alte lucruri.

Cuvintele făceau lucruri bizare în trupul ei.

Ea încuviinţă din cap.

— Atunci îţi propun să facem acele lucruri.

Una dintre sprâncenele sale aurii se ridică.

— Da?

I se făcu ruşine, dar se îmbărbătă.

— Da. Tu nu ai o amantă. Şi nici eu nu am.

Asta îl şocă.

— Sper că nu ai.

Îşi înclină capul într-o parte şi vorbi ca Anna, simţindu-se mai puternică acum că propunerea fusese făcută.

— Nu văd niciun motiv pentru care n-ar trebui să fac asta până când îl prind pe Langley. În mod discret, desigur.

— Desigur.

— Cred că vei fi numai bun.

— Ca amant.

— Doar nu-ţi imaginezi că aş alege cuvântul stăpân.

Era şi mai şocat. Desigur. Ea se distra. În mod special când el spuse:

— Sunt sigur că ar trebui să mă simt insultat.

Georgiana râse, simţindu-se dintr-odată eliberată de povara conversaţiei.

— Haide acum, domnule West, nu sunt vreo floare delicată. Nu eşti tu acela care a spus că ar trebui să am de ales?

Duncan o privi scrutător.

— Mă refeream la viitorul tău pe termen lung.

— Mi-am ales viitorul pe termen lung. Iar acum îmi aleg viitorul apropiat, spuse ea, apropiindu-se, reducând la jumătate distanţa dintre ei. Îşi coborî vocea la o şoaptă: Te

aleg pe tine.

El se mişcă auzind vorbele, iar preţ de o clipă Georgiana crezu că el avea să o prindă şi să o tragă mai aproape. Nu i-ar fi rezistat. Dar el se opri, probabil realizând că se aflau în public. Asta nu făcea momentul mai puţin palpitant. Ea nu fusese niciodată aproape de un bărbat care să o dorească atât de mult, dar care să fie atât de dispus să-i reziste.

Ea zâmbi.

— Înţeleg că accepţi. Să spunem două săptămâni?

— Cu o condiţie, spuse el, încrucişându-şi braţele, întorcând spatele către vântul care bătea dinspre lac. Protejând-o de frig.

— Numeşte-o.

— Cât timp te afli în patul meu, nu mai eşti şi a lui.

„Chase.”

Era o condiţie uşor de acceptat.

— Ca şi făcut.

Duncan păru să ezite văzând cât de uşor îi acceptase condiţiile, iar ea se întrebă dacă nu cedase prea mult. Dar apoi văzu emoţia care-i străbătu faţa. Neîncredere.

El credea că ea era femeia lui Chase.

Nu ar fi trebuit să o supere. Nu ar fi trebuit să o înfurie faptul că nu avea încredere în ea. Până la urmă, minţea chiar şi atunci când îi spunea adevărul.

Dar o supăra. Pentru că voia ca asta, dincolo de toate, să fie ceva adevărat. Începu din nou, pregătită să-l convingă.

— Noi nu suntem…

El o întrerupse:

— Accept.

Uşurarea se răspândi în ea.

— Începem mâine-seară, spuse el.

Iar uşurarea se transformă în dorinţă.

— Eu… începu ea, dar el o opri din nou.

— Eu controlez lucrurile.

Cuvintele-i trimiseră un mic fior, chiar şi în timp ce-şi spunea că nu avea nicio intenţie să-l lase să controleze lucrurile.

— A fost ideea mea.

West râse.

— Te asigur că am avut ideea asta cu mult înaintea ta.

El o strigă pe sora lui, care se întoarse imediat. Indică spre cabrioletă, iar ea-i pasă lui Caroline frâiele calului Georgianei ca să se îndrepte în direcţia trăsurii. Apoi, îşi întoarse atenţia asupra Georgianei şi repetă:

— Eu deţin controlul.

Sprâncenele ei se împreunară.

— Nu-mi place aşa de mult asta.

Buzele lui tresăriră într-un mic zâmbet.

— Îţi promit că-ţi va plăcea.

Şi cu asta plecă, pregătindu-se să coboare dealul.

— Domnule West, îl strigă ea, neştiind ce avea să spună, dar ştiind, fără îndoială, că dorea ca el să se întoarcă. Să se uite la el încă o dată.

Se întoarse.

— Având în vedere cea mai recentă turnură a evenimentelor, mă gândesc că ar trebui să-mi spui Duncan, nu crezi?

Duncan. Se simţea mult prea personal. Chiar şi după ce-i propusese. Poate tocmai pentru că îi propusese. Doamne, Dumnezeule! îi propusese. Şi acum trebuia să meargă până la capăt.

— Duncan.

El zâmbi, încet şi ca un lup.

— Îmi place cum sună.

Obrajii ei se înroşiră, iar ea dori să alunge culoarea. Nu reuşi. Un colţ al gurii lui se ridică brusc.

— Şi îmi place cum arată *asta.* Nu este nimic din Anna

în culoarea aia. Nimic fals.

Inima începu să-i bată mai repede.

Dintr-odată, părea să ştie prea mult din ea. Că vede prea mult.

Căută ceva care să echilibreze raportul de puteri.

— Unde ai fost? Înainte să vii la Londra?

El încremeni, iar ea înţelese numaidecât – ceva în legătură cu întrebarea asta îl neliniştise. Îşi dădu seama cu simţul ascuţit al cuiva care juca mereu cu adevăruri şi minciuni că era ceva acolo, în trecutul lui. Ceva despre care instinctele lui îi spuneau să mintă.

— Suffolk. Nu era o minciună, dar nici întregul adevăr. Şi nu zăbovi pentru mai multe întrebări. Mâine-seară, spuse el, iar cuvintele nu lăsară loc pentru refuz.

Ea încuviinţă din cap, un amestec de anticipare şi emoţii răsucindu-se discret prin ea.

— Mâine-seară.

El se întoarse şi plecă, iar ea îi privi spatele care se îndepărta în vreme ce picioarele lui lungi dizolvau distanţa dintre el şi sora sa, care era deja la jumătatea drumului spre cabrioletă. „Mâine-seară.”

Ce făcuse?

— Mamă?

Caroline îi întrerupse reveria, iar Georgiana se uită la fiica ei, care stătea graţioasă la câţiva metri depărtare, cu ambii cai de căpăstru.

Georgiana se sili să zâmbească.

— Să ne întoarcem? Eşti gata?

Caroline se uită la spatele lui West care se îndepărta – Georgiana nu avea să se gândească la el ca la Duncan, era prea personal –, apoi la mama ei.

— Sunt gata.

Avea să se mărite cu alt bărbat. Avea să-i ofere lui Caroline lumea pe care o merita. Oportunitatea pe care o merita. Dar cerea prea mult să găsească un moment de

plăcere pentru ea între timp?

Ce rău era în asta?

Capitolul 10

Acest ziar a aflat din surse demne de încredere că un anume gentleman scăpătat a dobândit un interes deosebit faţă de o lady cu o zestre foarte frumoasă. Cu toate că nu putem con fir ma intenţiile lordului în chestiune, putem confirma că cei doi au petrecut un sfert de oră pe un balcon întunecat cu câteva nopţi în urmă. Suntem siguri că, deşi lordul L. a fost un gentleman desăvârşit, nu va trebui să fie astfel mult timp...

...Sincer, există puţine cupluri pe care să le adorăm mai mult decât pe marchizul şi pe marchiza de R... A trecut mai bine de un deceniu de când ziarul acesta n-a obosit să-i urmărească fă cându-şi ochi dulci unul altuia, cu o pasiune evidentă. Se zvoneşte chiar că fac scrimă împreună...

Paginile mondene din *Weekly Britannia,* 29 aprilie 1833

Articolele funcţionau.

Georgiana dansase cu cinci potenţiali pretendenţi la balul familiei Beaufetheringstone, inclusiv cu trei vânători de zestre ajunşi la sapă de lemn, un marchiz bătrân şi un duce de origine îndoielnică. Iar noaptea era doar la jumătate.

Acum, când orchestra era în pauză, ea stătea în picioare lângă masa cu aperitive de la capătul îndepărtat al sălii alături de vicontele Langley, aşteptând, fără îndoială, ca muzica să reînceapă ca ei doi să poată dansa – şi ca ea

să facă următorii paşi pentru a-şi asigura viitorul rol de vicontesă.

Atenţia s-ar fi putut datora faptului că ducele de Leighton ar fi tras toate sforile să o mărite pe sora lui – întreaga familie a Georgianei era prezentă în seara asta: ducele şi ducesa, marchizul şi marchiza de Ralston, şi Lord şi Lady Nicholas St. John.

Sau poate faptului că proprietarii Îngerului Căzut erau de asemenea prezenţi, deşi era nevoie ca susţinerea lor să fie mai puţin publică. Dar erau prezenţi, ceea ce era un lucru uimitor, întrucât erau puţine lucruri care marchizului de Bourne şi ducelui Harlow le plăceau mai puţin decât ceremoniile sociale. Totuşi, erau aici, pironiţi prin sală ca nişte santinele tăcute.

Poate că erau soţiile – fiecare o putere în felul ei, de curând înnobilate, dintr-o nouă generaţie a aristocraţiei.

Putea să fi fost oricare dintre acele lucruri.

Putea să fi fost, dar West ştia mai bine

Erau articolele din ziar.

Iar West nu era sigur cum se simţea în legătură cu succesul lor.

Stătea şi veghea asupra întregii scene, observând cum Lady Beaufetheringstone, cea mai bârfitoare exponentă a lumii bune, îşi ridică lornieta şi aruncă o privire critică în direcţia Georgianei. După un moment lung, Lady B. coborî instrumentul şi înclină din cap o singură dată înainte de a se întoarce, fără îndoială ca să discute noua prezenţă din sala ei de bal cu doamnele din preajma ei.

Era remarcabil că Georgiana avea nevoie de susţinerea lui – cu toată adunarea de lorzi şi de doamne pe orbita ei care navigaseră la rândul lor printre nenumărate capcane ale înaltei societăţi în calea lor către acceptare. Dar nu era nimic mai periculos în lume decât o femeie învăluită de scandal şi necăsătorită. La fel fusese când Eva gustase din măr, când Izabela îşi pictase chipul, când Agar

se băgase în pat alături de Avram.

El o privi în timp ce ea ridică un pahar de şampanie şi bău. Când coborî paharul şi îi zâmbi partenerul ei, West îşi imagină buzele ei sclipind de umezeala vinului, îşi imagină cum soarbe de pe ele.

Se poate să fi trecut zile de la sărutul lor, dar gustul ei zăbovise pe buzele lui, şi de câte ori se gândea la ea, era tot mai disperat ca balul să se încheie, şi noaptea să înceapă. Pur şi simplu îşi omora timpul până când o putea atinge.

Langley îşi puse o mână pe cotul ei şi o conduse către mijlocul sălii de bal pentru dansul lor.

Începea să-i displacă Langley.

Începeau să-i displacă zâmbetul său lejer şi hainele perfect croite şi lavalierele sale impecabile. Începea să-i displacă felul în care se mişca, ca şi cum ar fi fost făcut pentru locul acesta, pentru lumea asta şi poate pentru femeia asta. Nu conta că un astfel de gând era iraţional, întrucât Langley chiar fusese făcut pentru toate aceste lucruri.

Şi chiar începea să-i displacă felul în care dansa vicontele. Numai graţie şi mişcări de gentilom. Şi felul în care Georgiana zâmbea în sus către el în vreme ce se roteau de-a lungul sălii de dans – nu în *sus* către el, remarcă West răutăcios, întrucât Langley era de aceeaşi înălţime ca ea, şi nu mai înalt.

Încercă din răsputeri să evite încruntarea ce se prevestea. Nu-i plăcea ce cuplu frumos făceau. Cât de uşor era să-i vezi ca pe unul.

Cât de uşor era să-şi dai seama că ar face copii frumoşi.

Nu că i-ar fi păsat de copiii lor.

Ea îi întâlni privirea, iar el fu săgetat de plăcere. Era frumoasă în seara asta. Chiar şi la douăzeci şi şase de ani, era mai luminoasă decât majoritatea femeilor prezente.

Aproape că strălucea în lumina lumânărilor, mătasea rochiei sale sclipind în vreme ce Langley o răsucea prin sala de dans, buclele ei blonde atingând uşor locul unde se întâlneau lujerul gâtului cu umărul. Locul în care mirosea a vanilie şi a Georgiana.

Locul pe care plănuia să-l lingă data următoare când aveau să rămână singuri.

Înclină din cap în direcţia ei, iar ea se îmbujoră, mutându-şi imediat privirea. El ar fi vrut să se laude cu succesul lui. Ea îl voia pe el. El era dispus să parieze că aproape la fel de mult pe cât o dorea el.

Iar amândoi aveau să primească ceea ce îşi doreau la noapte.

Dorinţa s-o atingă era aproape dureroasă. Se gândise prea puţin la altceva din momentul în care ea se întorsese spre el în parc cu o zi în urmă şi îi spusese: „Te aleg pe tine”. Dumnezeule, îi venise să o ridice în braţe şi să o poarte până la cel mai apropiat pâlc de copaci şi să o întindă goală şi să venereze fiecare parte a trupului ei cu fiecare parte a trupului său, blestemată fie lumea în care se născuse şi cea în care alesese să trăiască.

„Te aleg pe tine.”

Nu conta că probabil mai spusese aceleaşi cuvinte altor zece bărbaţi. Că probabil le cunoştea puterea şi o mânuia ca o maestră.

Când i le spusese lui, fusese al ei. Instantaneu. Plin de zeci de idei despre cum să o facă a lui. Dorinţa lui fusese în cel mai bun caz primitivă – o dorise. Cu totul.

Iar la noapte, urmă să o aibă.

— Ai primit biletul meu?

Îngheţă auzind vorbele, dar nu se întoarse ca să-l privească pe contele de Tremley, aflat acum lângă umărul său.

— Da.

— Nu ai publicat articolul despre care am discutat.

Războiul din Grecia. Susţinerea lui Tremley pentru inamici.

— Am fost ocupat.

— Jocurile de noroc şi socializarea nu sunt afaceri.

— Ba sunt atunci când conduci cinci dintre cele mai de succes publicaţii de pe glob.

— Toate datorită cui?

West se întoarse, întâlnind privirea lui Tremley, dar rămase tăcut. Tremley continuă:

— Nu-mi place să fiu ignorat. Ai face bine să nu uiţi acest lucru.

Cuvintele îl înfuriară pe West, dar ştia că marchizul avea tendinţa să provoace.

— Acum nu te ignor.

— Nu, nu mă ignori. Pentru că o vorbă din partea mea şi fiecare dintre aceşti oameni s-ar arăta bucuroşi să te vadă spânzurat.

West detesta adevărul din spusele lui – faptul că, indiferent de motivele pe care le avusese să facă ceea ce făcuse, indiferent de rezultatele acţiunilor sale, indiferent de puterea pe care o poseda acum ca magnat al presei, nu era unul dintre ei.

Nu va fi niciodată.

Ignoră gândul, întorcându-se la bal, prefăcându-se că-i pasă de lumea asta care nu avea să fie niciodată a lui, aşa cum făcea de mai bine de un deceniu.

— Ce vrei?

Puse întrebarea chiar când un grup de tineri trecea pe lângă ei, fără îndoială căutând să joace o partidă de cărţi ca să-şi omoare timpul la un bal la care mamele lor îi forţaseră să participe. Câţiva dintre ei se întoarseră ca să îi salute, negăsind nimic bizar în legătură cu cei doi bărbaţi care erau adânciţi în conversaţie.

Amândoi aveau poziţii importante – Tremley, consilier al re gelui William, şi West, jurnalist, căruia o mare parte a

societăţii îi era îndatorată. Mai exista un singur om care avea o influenţă egală cu a lor.

Bărbatul despre care venise Tremley să discute.

— Îl vreau pe Chase.

West râse.

— Nu văd ce e amuzant în asta, spuse Tremley.

West ridică o sprânceană.

— Îl vrei pe Chase.

— Da.

Clătină din cap.

— Tu şi restul lumii.

Tremley zâmbi cu viclenie.

— Asta se poate, dar restul lumii nu te are pe tine.

Partea aceasta era adevărată. De zece ani, West îi furnizase lui Tremley informaţii despre oameni din înalta societate, asigurându-şi astfel tăcerea ducelui în legătură cu trecutul său. În legătură cu trecutul lor.

Şi în fiecare zi, cu fiecare informaţie pe care i-o împărtăşea sau pe care o publica, West mai murea puţin. Îşi dorea cu disperare să scape de acest om teribil. Îşi dorea cu disperare informaţia care l-ar fi eliberat.

Anii de practică îl ajutau să nu-şi arate furia şi nemulţumirea care îl copleşeau de fiecare dată când Tremley se afla în preajma lui.

— De ce Chase?

— Haide acum, replică Tremley, cuvintele fiind grave şi aproape sâcâitoare. Sunt doar doi oameni în Londra care au o putere care se apropie de a mea. Unul dintre ei e în buzunarul meu. Pumnii lui West se strânseră auzindu-i vorbele. Celălalt este Chase, adăugă el.

— Asta nu este suficient ca să investighez pe cineva.

Tremley râse, rece şi plin de ură.

— Îmi place că tu crezi că ai de ales. A arătat interes pentru soţia mea. Nu-mi place să fiu ameninţat.

West se înfurie amintindu-şi tratamentul pe care

Tremley i-l aplicase soţiei sale.

— Chase nu este singurul om care te-ar putea ameninţa.

— Cu siguranţă că nu te referi la tine însuţi. Când Duncan nu răspunse, ducele continuă: Nu mă poţi distruge, Jamie.

Şoapta numelui, nefolosit şi vechi de zeci de ani, trimise un fior de nelinişte în Duncan. Îl făcea să tânjească să-l distrugă pe ducele arogant. Să-şi dorească cu disperare informaţia pe care Lady Tremley o oferise în schimbul intrării sale la Îngerul Căzut.

Trase adânc aer în piept, prefăcându-se calm.

— Crezi că nu l-am căutat pe Chase înainte? Crezi că nu sunt conştient de cum ar vinde ziarele această descoperire? Deşi sunt flatat de încrederea ta, te asigur că nici măcar eu nu pot obţine accesul la Chase.

— Dar târfa poate.

Cuvintele – cuvântul – îl săgetară, şi doar faptul că se aflau la un bal în plină desfăşurare îl împiedică pe West să nu-şi înfigă pumnul în faţa arogantă a ducelui.

— Nu ştiu la cine te referi.

— Eşti obositor când vrei să fii, suspină ducele, prefăcându-se interesat de cei care dansau pe lângă ei. Ştii exact la cine mă refer. Femeia lui Chase. Acum dată deoparte, aparent. Pentru tine.

West încremeni auzind descrierea, la felul în care ea fusese aruncată ca nimic mai mult decât un accesoriu. La felul în care el se referise la ea – ieftină, folosită şi nedorită.

Era fiica unui duce, pentru numele lui Dumnezeu!

Doar că pentru Tremley nu era. La fel cum nu era nici pentru restul Londrei.

— Nu are sens să negi, continuă ducele, jumătate din lumea bună te-a văzut ducând-o într-o cameră privată din cazinou acum câteva seri. Am auzit trei poveşti diferite care spun că Lamont a dat peste tine sub fustele ei. Sau era ea

în pantalonii tăi?

Îi venea să urle de furie când auzi insulta. West ar fi distrus pe oricine altcineva ar fi îndrăznit să vorbească într-o asemenea manieră. Ar fi suferit o săptămână de pe urma mâinilor sale. Şi ani de pe urma peniţei sale.

Dar Tremley era la adăpost de furia lui West, pentru că ştia prea bine cum fusese folosită în trecut. Pentru ce luptase. Ce câştigase.

Şi astfel, în loc să-l lovească fără milă, West spuse:

— Ar trebui să ai grijă cum vorbeşti despre o doamnă.

— Oh, este o doamnă acum? Târfa, accentuă grosolan cuvântul, trebuie să fie formidabilă la aşternut dacă o ridici atât de sus. Tremley se uită la el. Nu-mi pasă ce îi faci. Dar ea este în primul şi-n primul rând târfa lui Chase. Şi vei afla identitatea lui.

Într-o zi urma să-l distrugă pe acest om şi avea să se simtă minunat.

Ducele păru să fi auzit gândul nerostit.

— Deteşti asta, nu-i aşa? spuse el, privindu-l pe West cu atenţie. Nu-ţi place că am atâta putere asupra ta. Cu un singur cuvânt, te-aş putea ruina. Îmi aparţii. Pentru totdeauna.

Ura era un cuvânt prea uşor pentru ceea ce simţea West faţă de Tremley.

— Pentru totdeauna este un timp îndelungat.

— Într-adevăr, ai înţelege adevărul afirmaţiei dacă secretul tău s-ar afla. Am auzit că „pentru totdeauna” în închisoare este un timp chiar mai îndelungat.

— Şi dacă nu pot afla identitatea lui?

Tremley se uită într-o parte, iar West îi urmări privirea, felul în care tremura peste invitaţi, găsindu-şi soţia în grupul de dansatori. West observă ochiul ei, îngălbenit pe margine. Dură un moment până să-şi dea seama că, de fapt, Tremley nu o căuta pe soţia sa, ci pe *femeia* din spate.

Cynthia.

— Este o fată frumoasă.

Lui West îi îngheţă sângele în vene auzind ameninţarea.

— Nu o amesteca în asta. Aşa ne-a fost înţelegerea de la început.

— A fost. Încă este. Până la urmă, sărăcuţa de ea nu ştie adevărul despre fratele ei perfect, nu-i aşa? Ce ai făcut? Ce ai luat?

Cuvintele erau o ameninţare rece, genial meşteşugită. West nu se uită la duce. Nu putea garanta că, dacă s-ar uita, nu l-ar ataca, în schimb, băgă la cap cuvintele lui Tremley.

— Ar fi păcat dacă i s-ar spune adevărul. Ce ar crede despre tine atunci? Fratele ei curat ca lacrima?

Era o ameninţare perfectă. În niciun caz goală. Nu ameninţa viitorul lui West. Nu ameninţa să descopere secretele lui West.

Ameninţa să le descopere pe ale Cynthiei.

Furia îl copleşi, fierbinte şi aproape insuportabilă.

— Am să te distrug într-o zi.

Tremley zâmbi cu viclenie.

— Am protecţia unui rege. Iar tu eşti în siguranţă doar prin bunăvoinţa mea.

Cu aceste cuvinte, Duncan se simţi din nou un copil, furios şi dornic să se bată. Disperat să câştige. Atât de disperat după o altă viaţă, încât ar fi fost în stare să fure una.

Nu răspunse.

— Aşa credeam şi eu, spuse Tremley, făcându-şi ieşirea.

West îl privi în timp ce se apropia de o tânără, fiica unui duce, o debutantă în societate, şi o invită la dans. Fata zâmbi şi acceptă oferta, făcând o reverenţă adâncă, ştiind că un dans cu ducele de Tremley, care era ochii şi urechile regelui William, nu ar face altceva decât să-i crească

valoarea.

Era ironic că aristocraţia nu observa mizeria din rândurile ei – doar titlurile nobiliare.

Trebuia să afle ce ştia Chase despre Tremley.

Imediat.

*

Ea băuse prea mult.

Fusese neplanificat. Neaşteptat chiar. Într-adevăr, putea bea scotch cu cei mai buni dintre ei. Băuse scotch cu cei mai buni dintre ei.

Dar în seara asta, băuse prea multă şampanie. Iar şampania, după cum ştia oricine de la Maria Antoaneta încoace, era parfum când intra, şi ceva cu totul diferit odată ce ajungea acolo.

Făcu o pauză. Maria Antoaneta era cu şampania?

Nu conta. Ce conta era că băuse prea multă şampanie, iar acum trebuia să danseze. Iar mai târziu, trebuia să facă cu totul alte lucruri.

Lucruri pe care voia să le facă. Cu Duncan West

Lucruri pe care îl *rugase* să le facă.

Lucruri pe care era îngrozită că ar putea să le facă incorect.

Dar toate aceste gânduri erau pentru mai târziu. Acum, tot ce trebuia să facă era să danseze.

Slavă cerului că vicontele Langley era un dansator excelent.

Nu ar fi trebuit să fie o surpriză, întrucât el era extrem de bine educat – fermecător şi amuzant şi mai mult decât dispus să întreţină conversaţia –, dar Georgiana era mereu surprinsă când vicontele o răsucea de-a lungul sălii de dans fără să greşească un pas, ignorând faptul că ea nu era un partener prea talentat în acest moment al serii.

Nu credea că mai dansase vreodată cu un bărbat într-

o formă atât de bună.

Altă dată îi făcuse plăcere şi i-ar fi făcut plăcere şi în seara asta, dacă nu ar fi băut prea multă şampanie, ceea ce nu ar fi făcut niciodată, dacă n-ar fi fost atât de al naibii de concentrată pe un alt bărbat, care nu dansa. Într-adevăr, Duncan West nu se clintise din loc de când ajunsese la Casa Beaufetheringstone cu o oră în urmă. Iar faptul că nu se mişca făcea ca să-i fie greu să-l urmărească fără să fie prinsă.

Cu toate acestea, când îi întâlni privirea, entuziasmul şi agitaţia o făcură să simtă fluturaşi în stomac.

Diseară era mâine-seară.

„Eu deţin controlul.”

Amintirea vorbelor lui, a promisiunii lor, trimise o urmă de culoare pe obrajii ei. Îşi mută privirea în altă parte.

Dumnezeule! Era posibil să fi făcut o greşeală îngrozitoare cu această sugestie insolentă şi cutezătoare. Acum nu avea decât să meargă mai departe.

Nu simţise niciodată atâta dorinţă şi atâta teamă deopotrivă faţă de ceva.

— Ce te face să fii atât de interesată de Duncan West?

Şi era clar, cât se poate de evident.

Îşi îndreptă privirea către Lord Langley, prefăcându-se surprinsă.

— Milord?

Langley zâmbi cu cordialitate.

— Nu-mi lipseşte spiritul de observaţie.

Ea clătină din cap.

— Nu ştiu la ce te referi.

Sprânceana lui se ridică.

— Cu protestele tale faci întreaga situaţie şi mai curioasă.

Îl lăsă să o rotească prin sala de bal, luându-i un moment să-şi adune gândurile. El nu aşteptă ca ea să-şi

găsească cuvintele, continuând:

— Presupun că este recunoştinţă?

— Milord?

De data asta nu avea de ce să se prefacă. Duncan West o făcea să se emoţioneze doar respirând. De ce ar fi fost recunoscătoare pentru asta?

— Face o treabă excelentă aducând calităţile tale în atenţia lumii bune. Zâmbi. Presupun că atunci când West va înceta, nu-mi vei mai arunca o a doua privire.

Se părea că Langley observa mai mult decât l-ar fi crezut în stare.

— Mă îndoiesc, milord, spuse ea. Tu eşti cel care se coboară fiind văzut cu mine.

El zâmbi.

— Te pricepi la asta.

— La ce?

— La a face să pară ca şi cum aş fi o partidă bună.

— Eşti o partidă bună, spuse ea simplu.

El zâmbi, iar ea recunoscu ironia pe care alţii nu ar fi văzut-o. *Chase* recunoscu ironia.

— Nu sunt aşa ceva, sunt împovărat. Abia dacă îmi permit pantofii pe care îi am în picioare.

Georgiana se uită în jos la ei.

— Sunt extrem de bine lustruiţi, pentru nişte pantofi găuriţi. Când el râse, ea continuă: Milord, despre mine se spune că aş fi împovărată într-o mulţime de alte feluri – feluri care nu pot fi remediate atât de uşor.

Langley o privi cu atenţie.

— Atunci am să fiu recunoscător pentru titlul nobiliar.

— Eu aş fi. Cuvintele îi ieşiră fără să le poată opri. Înainte să-şi dea seama în câte moduri diferite şi nepotrivite puteau fi interpretate. Nu am vrut să spun…

El zâmbi.

— Ştiu ce-ai vrut să spui.

Georgiana clătină din cap.

— Nu cred că ştii. Am vrut pur şi simplu să spun că oricine altcineva ar fi bucuros să facă schimb de roluri cu tine.

— Cunoşti pe cineva? spuse el zâmbind afectat.

Privirea Georgianei zbură peste umărul său din nou, către locul din mulţime în care părul auriu al lui Duncan West strălucea, înălţimea lui făcându-l cât se poate de vizibil. Ea se întrebă – dacă ar putea face schimbul, ar accepta el titlul nobiliar?

„Dacă ar fi avut un titlu nobiliar…”

Nu-şi îngădui să ducă la sfârşit gândul.

— Mă tem că nu.

— Aha, zise el. Deci, recunoşti că titlurile nobiliare nu sunt chiar aşa de grozave pe cât s-ar spune.

Ea zâmbi.

— Se pare că implică destul de multe obligaţii.

— Nu ar trebui să am obligaţii, spuse el melancolic.

— Blestemaţi fie verii îndepărtaţi şi sterpi, spuse ea, mâna zburându-i către gură să oprească vorbele după ce fuseseră rostite.

El râse cu zgomot suficient de tare încât să atragă atenţia celor care dansau.

— Eşti mai mult decât pari, Lady Georgiana.

Se gândi la dosarul din biroul ei. Îi displăcu vinovăţia care venea cu ideea că ar putea fi nevoită să-l folosească pentru a-l câştiga. Zâmbi în sus către el.

— La fel ca şi tine, milord.

Rămase tăcut auzind asta, iar ea se întrebă dacă el îşi dădea seama ce spunea ea. Ce ştia. Ce era dispusă să folosească, dacă ar fi fost nevoie.

Privirea ei zbură din nou către West, care continua să stea ca o santinelă, de astă dată în compania cuiva.

Tremley.

Abia dacă ar fi observat conversaţia lor cu o săptămână mai devreme – dar acum, era ceva legat de ei,

ceva legat de felul în care Tremley avea acel zâmbet care nu-i cuprindea şi ochii şi felul în care stătea West, neobişnuit de încordat, de neliniştit.

Ea îi datora lui West informaţia despre Tremley – dosarul acela plin cu secretele pe care soţia lui le împărtăşise. Dar acum, privindu-i împreună, se întrebă despre legătura lor. De ce era atât de interesat de duce? Cum de ştiuse că avea atâtea secrete?

În timp ce-i privea o cuprinse un sentiment de nelinişte, însă dansul ceru o piruetă, iar ea abia îşi stăpâni iritarea faţă de lumea asta, unde trebuia să se supună uzanţelor, şi nu propriei curiozităţi.

Ajunseseră într-un capăt al sălii, aproape de uşile care erau deschise către un balcon aglomerat. Langley privi către ea.

— Luăm o gură de aer?

Era posibil ca Langley să fi observat că băuse cam mult.

Şi poate că era un lucru bun că observase, întrucât, dacă ieşeau, i-ar fi distras atenţia de la Duncan West, şi orice ar fi distras-o de la Duncan West în seara asta era un lucru bun.

Langley o conduse afară, unde mai erau vreo şase persoane. Se apropiară de balustradă, departe de ceilalţi, iar ea îşi puse o mână pe piatră şi trase o gură de aer rece, sperând să nu i se mai învârtă capul.

— E obositor, nu-i aşa? spuse Langley. Jocul de teatru?

Georgiana se uită la el şi observă din privirea sa că înţelesese.

Şi el juca. În fiecare moment. Ea zâmbi.

— Da, este.

Langley se rezemă cu spatele de balustradă şi arătă către grupul de femei din celălalt capăt al balconului, o parte din ele şuşotind acum.

— Discută despre noi.

Ea privi spre ele.

— Se întreabă, fără îndoială, ce am făcut ca să te aduc aici într-un asemenea moment clandestin.

El se aplecă în faţă.

— Şi se întreabă şi dacă o să fie martore la ceva scandalos.

— Bietele fete, spuse ea. Nu vor fi.

Georgiana râse, atrăgând privirea mai multor tinere. Poate că n-ar fi atât de rău să se mărite cu Langley. Poate că ar fi un bun partener. Fermecător şi amuzant. Amabil. Isteţ.

Dar nu o atrăgea deloc.

Şi nu exista nicio posibilitate de a se simţi atrasă de el.

Ceea ce îl şi făcea atât de perfect. Într-adevăr, atracţia fusese dintotdeauna sursa neplăcerilor sale.

Era mai bine fără ea, iar evenimentele de săptămâna trecută dovedeau asta. Fără ea – fără felul în care Duncan West o făcea să se simtă – nu ar mai fi fost atât de zăpăcită. El nu ar mai fi avut o asemenea putere dezarmantă asupra ei.

Nu avea să se mai gândească la West, la naiba! La ce urma să se întâmple în seara aceea. La promisiunile pe care el le făcuse, misterioase, păcătoase şi nebuneşti. La promisiunile pe care ea le făcuse, să-i cedeze. Şi de ce să nu-i cedeze? Acum, o dată. De ce să nu-şi îngăduie să se bucure de el? De experienţa de a fi cu el? Şi de ce să nu se retragă apoi, în linişte, către o viaţă ca vicontesă de Langley?

Însă mai întâi trebuia să fie cerută de nevastă, ca să devină vicontesă de Langley.

Iar acest lucru nu avea să se întâmple în seara asta.

O altă fată ieşi pe balcon, una pe care Georgiana o recunoscu. Era Sophie, fiica ducelui de Wight, susţinătoarea

ei din cealaltă seară.

Era singură, cu siguranţă exilată de prietenele ei, fără îndoială pentru că o apărase pe Georgiana. Iar mititica părea pierdută.

Georgiana se întoarse către Langley, dorind să încheie acest moment. Dorind să-l elibereze din pânza ei de păianjen.

— Ar trebui să dansezi cu ea, spuse Georgiana. E drăguţă. I-ar folosi susţinerea.

El ridică o sprânceană.

— Susţinerea unui viconte împovărat?

— Susţinerea unui gentilom chipeş şi bun. Era o scuză, dar el nu ştia asta. O scuză pentru felul în care se folosise de el. Pentru felul în care avea să se folosească de el. Făcu un semn din cap în direcţia lui Sophie. Dansează cu ea. O să fiu în regulă aici. E bine la aer curat.

Langley îi aruncă o privire, prima constatare a stării ei de ebrietate.

— Îmi imaginez că este.

Georgiana clătină din cap.

— Îmi pare rău.

— Nu trebuie să-ţi pară rău. Dumnezeu ştie că am avut şi eu o dată sau de două ori nevoie de acest leac ca să-mi fac curaj în societate. Făcu o plecăciune, îi luă mâna şi depuse un sărut pe degetele ei înmănuşate. După cum doreşte milady.

O părăsi apoi, mergând către Sophie, care fu mai întâi şocată şi apoi flatată în mod evident de favoarea lui. Georgiana îi privi întorcându-se în sala de bal şi începând imediat să danseze. Se potriveau bine, vicontele frumos şi fata timidă şi emoţionată.

Era păcat că Langley nu-i putea oferi lui Sophie ceea ce fără îndoială îşi dorea.

Georgiana se întoarse cu spatele la cuplu şi luă o gură mare de aer, privind în întuneric, căutând pământul stabil.

— Nu mă vei găsi acolo.

Cuvintele-i trimiseră un fior, iar ea încercă să ascundă asta, ceea ce era mai dificil decât şi-ar fi imaginat. Se întoarse să-l găsească pe Duncan la doar câţiva metri.

Îşi dori ca el să fi fost mai aproape.

Nu. Nu-şi dori asta.

— Dar, domnule, nu te căutam pe tine.

O privi în ochi.

— Nu?

Era exasperant.

— Nu. Iar după cum tu ai venit la mine, domnule, s-ar putea crede că tu eşti cel care mă căuta.

— Poate că aşa este.

Avu nevoie de toată energia ca să-şi ascundă satisfacţia.

— Trebuie să încetăm să ne mai întâlnim pe balcoane.

— Am venit să te anunţ că e timpul să plecăm, spuse el.

Părea potrivit că afirmaţia venea din întuneric, căci aducea un sentiment profund de păcat, stârnind în ea un val de emoţii şi anticipaţie. Şi doar un dram de teamă.

— Rămas-bun, spuse ea, încercând să-şi alunge teama. Dorindu-şi mai mult alcool.

— Trebuie să mă duc la club, spuse el, apropiindu-se suficient ca ea să-i vadă faţa în lumina care se revărsa din sala de bal. Am un mesaj pentru Chase.

Era foarte serios. Georgiana încremeni, cuprinsă de dezamăgire. Crezuse că venise pentru ea, dar nu era aşa. Venise pentru Chase. Îi trecu prin minte, vag, că erau unul şi acelaşi, dar nu se putu gândi prea mult la asta.

— Chase nu este acolo.

Sprâncenele lui se împreunară.

— Cum de ştii asta?

Ea ezită, displăcându-i drumul pe care mergeau.

— Nu ştiu.

Duncan o privi lung.

— Ba ştii, dar acum nu e momentul să discutăm despre asta. Trebuie să plecăm.

— Este ora zece. Balul abia a început.

— Balul este pe jumătate gata, iar noi avem un aranjament.

— Nu am avut un aranjament care să implice transmiterea de mesaje lui Chase. Era conştientă că rostise cuvintele cu arţag. Nu-i păsa prea mult. Nu vreau să plec. Dansez.

— Ai dansat cu şase bărbaţi, nouă – dacă îi pui la socoteală pe Cross, Bourne şi pe cumnatul tău.

Georgiana zâmbi.

— M-ai urmărit.

— Bineînţeles că te-am urmărit. Informaţia era într-adevăr mulţumitoare. La fel cum era şi „bineînţeles”. Şi ţi-am îngăduit un sfert de oră aici cu Langley.

— Mi-ai îngăduit?

— Da. Şi nouă dansuri sunt suficiente pentru o singură seară.

— Sunt doar şase. Bărbaţii însuraţi nu se pun la socoteală.

— Pentru mine se pun la socoteală.

Ea se dădu mai aproape, incapabilă să reziste vorbelor întunecate şi pline de iritare.

— Ai grijă, domnule, sau aş putea crede că eşti gelos.

Ochii lui erau de culoarea mahonului. Şi formidabil de captivanţi.

— Ai uitat? Eu, şi niciun altul.

— Nu, aranjamentul a fost cu tine, şi fără Chase.

Mahonul deveni negru.

— Atunci avem un nou aranjament.

Acest Duncan West era ca niciun altul pe care-l cunoscuse – ferm, puternic autoritar. Şi copleşit de dorinţă.

O dorinţă care ar fi fost reciprocă, dacă ea ar fi permis

asta.

— Ai fi putut să dansezi cu mine, spuse ea încet, păşind mai aproape.

El o întâlni la jumătate, închizând distanţa dintre ei şi şoptind:

— Nu, nu aş fi putut.

— Dumnezeule mare!

Georgiana se răsuci auzind vorbele şi dădu cu ochii de Temple care stătea la câţiva metri distanţă, cu soţia sa la braţ.

— Iisuse, Temple, îţi faci apariţia în cele mai nepotrivite momente, bombăni Duncan, înainte să facă o plecăciune, Excelenţa Voastră.

Mara, ducesa de Lamont, zâmbi, iar Georgianei nu-i plăcu zâmbetul ei cunoscător, de parcă ar fi ştiut tot ce se întâmplase între ceilalţi pe balcon. Şi probabil că ştia.

— Domnule West. Lady Georgiana.

— Voi doi aveţi nevoie de însoţitori.

— Suntem sub ochii a jumătate din Londra, spuse ea.

— Sunteţi pe un balcon întunecos sub ochii a jumătate din Londra, o corectă Temple, apropiindu-se. De asta aveţi nevoie de însoţitori. Uită-te la el.

Ea făcu precum îi ceru. Nu că ar fi fost o provocare.

— Este foarte frumos.

Sprâncenele lui West se ridicară.

— Eu… Temple făcu o pauză şi îi aruncă o privire bizară. Bine. Păi, nu mă refer la partea aia – deşi presupun că unui însoţitor nu i-ar păsa prea mult de o asemenea afirmaţie –, mă refer la faptul că arată ca şi cum ar plănui să te fure de aici.

— Şi tu arăţi aşa, îi atrase Georgiana atenţia.

— Da. Dar asta este pentru că plănuiesc să-mi fur soţia de aici. Întrucât suntem căsătoriţi, avem voie să facem lucruri pe care le fac oamenii pe balcoane întunecoase.

— William! exclamă ducesa. Îi faci să se simtă stânjeniţi. Şi pe mine la fel.

Temple se uită soţia sa.

— Mă voi revanşa faţă de tine.

Cuvintele erau pline de promisiuni misterioase, iar Georgiana îşi dădu ochii peste cap înainte ca el să continue:

— Spune-mi că nu arată ca şi cum ar plănui să o fure de aici. Mara se uită la cei doi, iar Georgiana rezistă impulsului de a-şi netezi cutele rochiei.

— Da, chiar aşa arată.

— De fapt, spuse Georgiana, exact asta plănuieşte.

— Dumnezeule mare! exclamă Temple.

— Nu intenţionam să fie atât de evident, spuse Duncan.

— Oricum, nu mai pleacă nicăieri acum, răspunse Temple. Se întoarse către Georgiana şi făcu semn din cap către sala de bal. Hai să mergem.

Ea clipi.

— Unde să mergem?

— Voi dansa cu tine.

— Nu doresc să dansez cu tine. Georgiana îşi dădu seama de tonul ei iritat, dar nu-şi putu aduna energia ca să schimbe asta. Flutură o mână spre duce şi ducesă. Pe lângă asta, nu aveţi alte planuri?

— Ba da, şi vom discuta mai încolo cât de supărat sunt că mă forţezi să mi le schimb.

— Nu vreau să dansezi cu mine, şopti ea. West poate să danseze cu mine.

— Nu sunt sigur că asta ar rezolva problema că arată de parcă ar vrea să te răpească de aici, rosti Mara pe un ton mult prea grijuliu.

Răspunsul lui Duncan fu mai direct:

— Nu.

— Nu? întrebă ea, surprinsă de refuzul lui rapid.

— Nu am titlu nobiliar, explică el. Nu poţi fi văzută

dansând cu mine.

Ce stupid!

— Dar tu eşti cel care mă ajută să-mi spăl reputaţia.

— Pe lângă alţii, o corectă el.

— Vrei să spui alţii, cum ar fi Temple?

— Excelenţa Voastră, spuseră Temple şi Duncan la unison.

Georgiana clătină din cap, confuză.

— De ce îmi spuneţi aşa? Nu sunt ducesă.

Cei trei se uitară la ea ca la o nebună. Şi abia atunci îşi dădură seama cu toţii ce se întâmpla.

— Iisuse, spuse Duncan.

— Eşti beată? întrebă Temple.

Ea-şi puse degetele pe buze.

— E posibil.

Bărbaţii se uitată unul la altul, apoi la ea.

— Cum naiba te-ai îmbătat?

— Îmi imaginez că s-a întâmplat pentru că am consumat prea mult alcool, răspunse ea prompt.

Mara chicoti.

— De ce? întrebă Temple.

— Îmi place şampania.

— Urăşti şampania, spuse Temple.

Georgiana încuviinţă din cap.

— Maria Antoaneta era cu şampania?

Cei trei ar fi trebuit să ştie.

Temple părea că ar fi vrut să o omoare. Duncan o privi cu atenţie, de parcă urma să se transforme într-un fel de animal.

— Ea este responsabilă pentru paharul de şampanie.

— Da! Paharul în forma sânului ei!

Începea să-şi amintească totul, chiar dacă puţin cam zgomotos.

— Iisuse! exclamă Temple.

— Poate că ar trebui să limităm folosirea cuvântului

sân în public, observă Duncan sec. De ce nu ne spui de ce-ai simţit nevoia să bei în exces?

— Aveam emoţii! spuse ea în propria apărare, apoi realiză ce recunoscuse. Se uită la Duncan, a cărui expresie se schimbase de la surpriză la aroganţă. „La naiba.” Nu din cauza ta.

— Sigur că nu, spuse el, deşi nu credea asta.

Temple se uită împrejur.

— Nu vreau să ştiu nimic despre asta. Nu mai vorbiţi.

— Nu ai de ce să-ţi faci griji, *Excelenţa Voastră,* spuse ea, accentuând titlul. Îşi întoarse atenţia către Duncan. Sunt mulţi bărbaţi care mă fac să am emoţii.

— Doamne, Anna, opreşte-te din vorbit.

— Nu-i spune aşa! îl apostrofă Duncan, iar ameninţarea din vocea lui fu suficient cât să le atragă atenţia şi Georgianei, şi lui Temple.

— E numele ei.

— Nu, aici nu este. Şi nu, chiar nu este.

Duncan şi Temple se uitară urât unul la altul, şi ceva să întâmplă între ei. Într-un final, Temple încuviinţă din cap.

— William, spuse Mara încet. Înrăutăţim situaţia. Nu ar trebui să fii aşa de…

— Grosolan, propuse Georgiana.

Mara scutură din cap.

— Voiam să spun „familiar”.

Nu greşea. Se presupunea că ducele de Lamont nu o cunoştea atât de bine, încât să o certe pe un balcon.

Temple tăcu o vreme înainte de a fi de acord cu soţia sa – ceva ce pe Georgiana o impresiona mereu. Bărbatul masiv cu totul fascinat de soţia lui. Se uită la Duncan.

— Tu ar trebui să-i menţii reputaţia intactă.

— Întreaga societate ştie că interesul meu pentru ea este legitim. Nu vor fi deloc surprinşi că noi doi conversăm, spuse el. O să creadă că-mi mulţumeşte pentru că o ajut să fie acceptată cu succes în societate.

— Sunt chiar aici, spuse Georgiana, iritată la culme de felul în care grupul părea să fi uitat asta.

Temple reflectă câteva clipe, apoi încuviinţă din cap.

— Dacă faci ceva care să-i afecteze reputaţia…

— Ştiu, îi voi da socoteală lui Chase.

Privirea lui Temple zbură de la Duncan la Georgiana.

— Uită-l pe Chase! Ai să-mi dai socoteală mie. Du-o acasă.

Ea îi zâmbi afectat lui Duncan.

— Fără mesaje pentru Chase în seara asta. Va trebui să te descurci doar cu mine.

Duncan o ignoră, întinzându-i mâna.

— Milady?

Georgiana se simţi iritată de plăcerea pură provocată de acest cuvânt, dar îşi puse mâna într-a lui, lăsându-l să o conducă vreo câţiva paşi înainte să se oprească. Aşteaptă. Se întoarse înapoi. Excelenţă!

Temple îşi ridică sprâncenele.

— Fiica ducelui de Wight. Sophie, spuse ea încet, luându-l din nou de braţ pe Duncan.

— Ce-i cu ea?

— Acum dansează cu Langley, dar merită un dans cu cineva formidabil. Se gândi repede la burlacii prezenţi. Marchizul de Eversley.

Eversley era un membru vechi al Îngerului, bogat precum Cresus şi frumos ca păcatul – cel mai depravat dintre depravaţi. Dar avea să facă după cum îi cerea Temple.

— Ca şi făcut, promise Temple.

El şi Mara se întoarseră în sala de bal, nelăsând nicio urmă a timpului petrecut pe balcon.

Fapta bună fiind făcută, ea-şi îndreptă atenţia către Duncan, care întrebă:

— Lady Sophie?

Ea ridică un umăr.

— A fost bună cu Georgiana.

Duncan pricepu imediat.

— Aşa că Anna o recompensează.

— Sunt momente în care este util să fii doi oameni, spuse ea zâmbind.

— Înţeleg cum poate fi asta adevărat, recunoscu el.

— Nu am nevoie de cineva care să-mi poarte de grijă, să ştii, spuse ea atât de încet, încât doar el o putu auzi.

— Nu, dar se pare că ai nevoie de cineva care să-ţi spună când să te opreşti din băut.

Georgiana îi aruncă o privire.

— Dacă nu m-ai fi făcut să fiu emoţionată, nu aş fi băut.

— A, deci s-a întâmplat din cauza mea.

El zâmbi, plin de mândrie, iar ea se gândi pentru un moment că pentru restul celor strânşi pe balcon, conversaţia lor părea absolut banală.

— Sigur că da. Tu şi cuvintele tale: „eu deţin controlul”. Este tulburător.

El deveni foarte serios.

— N-ar trebui să fie.

Georgiana trase adânc aer în piept.

— Dar este.

— Eşti tulburată acum?

— Da.

West zâmbi, uitându-se în jos la mâinile ei.

— Sunt dezamăgit de tine. Aş fi crezut că eşti perfect pregătită pentru situaţia asta.

Din cauza Annei. Se gândea la ea ca la o prostituată. Experimentată în toate treburile trupeşti. Doar că nu era. Şi ca şi cum aranjamentul lor nu era suficient de tulburător, ideea că el avea să descopere minciuna ei – adevărul despre ea – era de-a dreptul neliniştitor.

— De regulă, eu sunt cea care deţine controlul, spuse ea.

Nu era fals.

El privi peste umăr ca să confirme că ceilalţi de pe balcon erau suficient de departe ca să nu audă conversaţia lor.

— Şi spune-mi, îţi place? Să deţii controlul?

Îşi făcuse un rost în viaţă din asta.

— Da.

— Îţi aduce plăcere?

Întrebarea fu gravă şi misterioasă.

— Da.

Buzele sale tresăriră într-un zâmbet, care fu acolo, apoi dispăru.

— Nu prea cred.

Nu-i plăcea felul în care el părea că o cunoaşte. Felul în care cuvintele sunau adevărat – mai adevărat decât observase cineva vreodată. Decât recunoscuse vreodată.

Nu-i plăcea felul în care el prelua controlul, subtil şi aproape imperceptibil, până când era acaparată de vocea lui misterioasă şi de umerii lui largi, şi de privirea lui seducătoare. Îl dorea, şi era un singur mod în care l-ar fi putut avea acum, aici.

— Dansează cu mine, şopti ea.

Duncan nu se mişcă.

— Ţi-am spus, să dansezi cu mine nu îţi ajută cauza.

Georgiana îl privi în ochi.

— Nu-mi pasă. Nu m-a invitat nimeni la acest dans.

El clătină din cap.

— Eu nu dansez.

— Niciodată?

— Niciodată, spuse el.

— De ce nu?

— Nu ştiu.

Răspunsul dezvălui mai mult decât s-ar fi aşteptat. Nu ştia să danseze. Ceea ce însemna că nu era gentilom din naştere. Ci altceva.

Ceva mai greu. Ceva mai de jos. Ceva ce necesita muncă pentru a învinge. Pentru a lăsa în urmă.

Ceva mult mai interesant.

— Aş putea să te învăţ, spuse ea.

El ridică o sprânceană.

— Mai degrabă aş vrea să mă înveţi alte lucruri.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi unde îţi place să fii sărutată.

Ea zâmbi.

— Ai grijă sau am să cred că încerci să mă seduci.

El se aplecă spre ea.

— Deja te-am sedus.

Era adevărat, iar ea nu putu să nu devină serioasă la auzul vorbelor. La urma de tristeţe care o cuprinse auzindu-le. La sentimentul că avea dreptate, şi că era ruinată în mai multe feluri decât era dispusă să recunoască. Îşi ascunse gândurile apelând la cea mai bună replică de flirt.

— Eşti teribil de sigur pe tine.

Duncan tăcu un moment lung, iar ea se întrebă la ce se gândea.

— Langley? zise el într-un sfârşit.

Georgiana nu înţelese greşit. El voia să ştie dacă Langley aven să-i facă curte.

— Poate, spuse ea, dorindu-şi ca el să nu-i fi adus înapoi în prezent. La realitate.

— Asta îmi va face treaba mai uşoară. Articolele pot grăbi cererea în căsătorie.

Numai de şi-ar fi dorit asta. Georgiana rămase tăcută.

El continuă:

— E un titlu sigur. Curat. Iar el este un bărbat de nădejde.

— Este. Inteligent şi fermecător. Sărac, dar asta nu e o ruşine.

— Cu ajutorul tău situaţia o să se schimbe pentru el.

— Aşa este. Zâmbi cu amărăciune. Este infinit mai

bun decât mine.

— De ce spui asta?

Întrebarea veni rece ca oţelul. Fără menajamente.

Georgiana trase adânc aer în piept şi apoi expiră lung.

— Îmi dai voie să-ţi spun adevărul? întrebă ea, realizând că trebuie să fie ameţită de aburii alcoolului ca să-i ofere adevărul.

Avea prea des de-a face cu minciuni.

— Mi-aş dori să faci asta, spuse el, iar ea se gândi că poate se referea la mai mult decât acest moment. Acest loc.

Sentimentul de vinovăţie ieşi la suprafaţă, mult prea familiar în seara aceea.

— Vreau doar ca ea să fie fericită!

West înţelese că se referea la Caroline.

— Ah. Ceva cu mult mai dificil decât să închei o căsătorie bună.

— Sincer, nu sunt sigură că este posibil, dar respectul îi va oferi cele mai mari şanse de a fi fericită... orice ar însemna asta.

Duncan se uită la ea. Îi simţi privirea. Ştia că avea s-o întrebe ceva mai mult decât ar fi vrut ea să împărtăşească. Totuşi, întrebarea lui o şocă.

— Ce s-a întâmplat? De ţi-a adus-o pe Caroline?

„De ţi-a adus-o pe Caroline?”

Ce mod frumos de-a o spune. De-a lungul anilor, auzise sute de descrieri pentru existenţa lui Caroline, variind de la eufemistice la mizerabile. Dar nimeni nu o spusese niciodată atât de bine şi atât de simplu. Atât de abil. Caroline îi fusese adusă. Perfectă şi inocentă. Neştiind catastrofa pe care o aruncă pe umerii unei femei, a unei familii, a unei lumi.

Desigur că acest bărbat, cunoscut pentru talentul cu care mânuia vorbele, exprimase asta atât de bine.

Şi bineînţeles că aici, în întuneric, ea îşi dori să-i

spună adevărul. Cum reputaţia îi fusese pătată. De către cine. Nu că ar fi contat.

— O poveste veche ca timpul, spuse ea cu simplitate. Bărbaţii detestabili au puteri devastatoare asupra fetelor rebele.

— L-ai iubit?

Cuvintele o năuciră şi rămase tăcută. Erau atâtea lucruri pe care le-ar fi putut spune ca să-i răspundă. Le auzise pe toate sau aşa credea. Dar întrebarea acesta – atât de simplă, atât de sinceră – nimeni nu i-o mai pusese vreodată.

Şi astfel că îi oferi cel mai simplu, cel mai sincer răspuns:

— Am dorit asta. Cu disperare chiar.

Capitolul 11

Cu o fiică fermecătoare sau nu, nu există îndoială că până în acest moment reputaţia lui Lady G. este fără cusur. O s-o blamăm pentru un păcat neînsemnat săvârşit cu atât de mult timp în urmă? Şi încă unul care are atâta energie şi farmec? Întotdeauna vom avea spaţiu pentru Lady G. în aceste pagini. Dar va exista şi în inimile Londrei?

Zile acestea, Lady M. pare să nu aibă noroc în dragoste la adunările mondene.

Dispăruţi sunt cei trei lorzi, fiecare aparent interesat de altcineva. Poate că Lady M. nu a vândut atât de bine când ar fi trebuit? Contele H., fără îndoială, umple cuferele unei anumite dote chiar în timp ce noi mâzgălim aceste rânduri...

Paginile mondene din *Ştirile Londrei,* 30 aprilie 1833

West îşi imaginase o mulţime de feluri în care ea i-ar fi putut răspunde la întrebare, de la negare seacă la refuzul de a răspunde, printr-o glumă, o eschivare sau cu o altă întrebare.

Dar nu şi-ar fi imaginat niciodată că i-ar spune adevărul.

Sau că iubise un bărbat care o ruinase.

Şi nu şi-ar fi imaginat nici cât de mult avea să-l deranjeze sau cât de mult avea să-şi dorească să-i şteargă din minte amintirea bărbatului.

Să-l înlocuiască.

Rezistă gândului. De doisprezece ani – sau mai mult – Duncan renunţase la femeile care cereau atenţie de orice fel. Se opunea faţă de orice relaţie care ar fi putut sfârşi prin a dori ceva mai mult decât o plăcere trecătoare, mai mult decât un aranjament reciproc făcut strict pentru plăcerea celor două părţi.

Angajamentul nu era în cărţi pentru Duncan West.

Nu putea fi. Niciodată.

Pentru că nu ar fi împovărat niciodată o altă persoană cu secretele sale, care planau ameninţătoare asupra lui, mereu la un pas de a fi dezvăluite şi de a-l ruina.

Şi astfel, nu-i putea păsa că Lady Georgiana Pearson îl iubise pe tatăl fiicei sale. Nu conta nici măcar puţin pentru el sau pentru viitorul lui. Singurul fel în care acel bărbat putea fi relevant pentru viaţa lui Duncan era în cazul în care îi afla identitatea – şi atunci ar fi trebuit să-i aloce spaţiu pentru articole în ziarele lui.

Nu, nu ar trebui să-i pese. Şi nu-i păsa.

Doar că îi păsa. Foarte puţin.

— Ce s-a întâmplat cu el?

Ea nu se prefăcu a nu înţelege.

— Nu s-a întâmplat absolut nimic. Nu a intenţionat

niciodată să rămână.

— Este în viaţă?

Georgiana ezită, iar el o privi cum se gândea să mintă.

— Da.

— Îl iubeşti.

Georgiana trase adânc aer în piept, apoi îi dădu drumul, ca şi cum conversaţia mersese prea departe într-o anumită direcţie, iar ea nu era pregătită să ţină pasul. Ceea ce, se gândi el, părea cel mai probabil.

— De ce nu ştii să dansezi? întrebă ea încet, uitându-se pierdută în negura nopţii.

Îl irită întrebarea şi felul în care devie conversaţia.

— De ce e asta relevant?

— Trecutul este întotdeauna relevant, spuse ea cu simplitate înainte să îl privească în ochi. Extrem de calmă. Ca şi cum ar fi discutat despre vreme. Mi-ar plăcea să te învăţ să dansezi.

Nici nu rosti bine cuvintele, când un grup gălăgios de petrecăreţi se revărsă pe balcon, intersectându-se cu grupul care se afla acolo când el o găsise pe Georgiana. Luând rapid o decizie, nici pe departe calculată, Duncan profită de oportunitatea de a evada, prinzând cotul Georgianei şi ghidând-o rapid şi silenţios în întunericul de la marginea balconului, unde nişte trepte de piatră duceau jos în grădină.

În câteva secunde, plecaseră de la bal, fără să fie văzuţi.

Se duseră după un colţ al casei măreţe de piatră, în întuneric, unde oricine i-ar fi văzut probabil că avea propriile secrete de ascuns.

— Cum ne vom întoarce? întrebă ea, ajunsă acolo, în umbre.

— Nu ne vom întoarce, răspunse el.

— Trebuie. Am o pelerină. Şi însoţitori. Şi o reputaţie

de confirmat. Şi tu ai promis să mă ajuţi tocmai cu asta.

— Te duc acasă.

— Asta nu este aşa de uşor cum te-ai gândi.

— Am o trăsură şi ştiu unde se află moşia fratelui tău.

— Nu locuiesc acolo, spuse ea, lipindu-se de peretele întunecat al casei, privindu-l în întuneric. Locuiesc la Înger.

— Nu, spuse el, *Anna* locuieşte la Înger.

— Nu este singura.

Afirmaţia îl deranjă.

— Vrei să spui Chase. Ea nu răspunse, iar el adăugă: El locuieşte la Înger?

— În majoritatea serilor, răspunse ea, atât de simplu, că el trebui să-şi muşte limba ca să nu riposteze.

Georgiana simţi limpede iritarea lui.

— De ce te face asta atât de furios? Viaţa mea?

— Pentru ca nu asta trebuia să fie viaţa ta, nopţi petrecute la cazinou. Transmiţând mesaje pentru Chase.

— Către şi de la tine, sublinie ea.

Se simţi copleşit de vinovăţie. Nu greşea.

— Dacă te ajută să ştii, am un motiv excelent pentru mesajul din seara asta. Şi nu aveam de gând să te rog să-l livrezi.

— Ce este?

Nu-i putea spune că sora lui era în pericol. Nu o putea face să-şi dea seama că el şi Tremley erau mai mult decât cunoştinţe trecătoare. Dacă Chase ar fi aflat cât de mult valora dosarul lui Tremley pentru el, l-ar fi folosit pentru răscumpărare. Iar Cynthia ar fi fost şi mai mult în pericol.

— Nu este relevant pentru discuţia noastră. Vreau să spun că…

— Vrei să spui că tu crezi că exista o viaţă cu ceaiuri şi cadriluri, care mă aştepta la capătul unui drum neales. Vrei să spui că Chase m-a ruinat.

— De fapt, da.

Georgiana izbucni în râs.

— Atunci ai uitat ce anume face *societatea* femeilor tinere, în special celor aflate în situaţia mea.

— Ai fi putut supravieţui, spuse el.

— Nu. Nu aş fi putut.

Vorbele erau atât de sigure, încât era aproape ca şi cum nu ar fi fost deloc o victimă a destinului.

— Ai fi putut face asta cu ani în urmă. Să te căsătoreşti.

Ea ridică o sprânceană.

— Aş fi putut, dar aş fi detestat asta. Făcu o pauză. Ce-ai spune dacă ţi-aş zice că asta a fost alegerea mea? Că am vrut viaţa asta?

— Nu te-aş crede. Nimeni nu alege excluderea socială. Nimeni nu alege ruina. Ai căzut victimă unui bărbat puternic care te-a ţinut sub papuc prea mult timp, iar acum refuză să te elibereze în totalitate.

— Greşeşti. Eu mi-am ales viaţa asta, spuse ea, iar el aproape că o crezu. Chase m-a salvat.

Ura izbucni în el auzind cuvintele, cuvintele unei femei mult prea implicate. O femeie căreia îi păsa prea mult ca să vadă adevărul. O femeie care…

„Dumnezeule! Era oare posibil să-l iubească?”

Pe urmele acelui gând veni un altul.

„Era oare posibil ca tatăl lui Caroline să fie Chase?”

Furia izbucni, fierbinte şi devastatoare. O putea întreba, dar nu ar destăinui niciodată dacă ar fi fost adevărat. Şi asta ar explica multe lucruri – de ce alesese viaţa asta, de ce locuia la Înger, de ce îl proteja pe Chase.

Nu merita asta, protecţia ei.

Merita să stea în lumina zilei şi să fie judecat ca toţi ceilalţi.

El înjură, aspru şi crud în întuneric.

— Vreau… Se abţinu şi nu termină propoziţia.

Ea nu voia să accepte asta.

— Ce vrei?

Poate că întunericul îl convinse să-şi termine gândul. Sau poate că momentul de mai devreme, când un alt bărbat, care exercita puterea sa nedorită într-un fel mult prea asemănător cu cel despre care discutaseră, îi arătase că îl controlează. Orice ar fi fost, îşi termină gândul.

— Vreau să îl sfâşii pentru felul în care te tratează.

Ea încremeni.

— Pe Chase?

— Exact.

— Dar sunteţi… prieteni.

Totul în interiorul lui opunea rezistenţă cuvintelor.

— Nu suntem. Pur şi simplu ne folosim unul de celălalt ca să obţinem ceea ce avem nevoie.

Preţ de o clipă, Georgiana rămase tăcută.

— Şi ce vrei?

„Te vreau pe tine.”

N-o spuse. Deşi era cel mai apăsător răspuns la întrebarea ei, nu era cel pe care îl ceruse.

— Vreau să vând ziare. Chase ce vrea?

Ea ezită.

— De unde să ştiu?

— Pentru că îl cunoşti mai bine ca oricine. Vorbeşti în numele lui. Îi transmiţi mesaje. Tu… „Tu îl iubeşti.” Iisuse, locuieşti cu el.

— Anna locuieşte cu el, repetă ea cuvintele pe care el le rostise cu câteva minute mai devreme.

Duncan le detesta.

— Anna nu este reală.

— Este la fel de reală ca oricare dintre noi, spuse ea, iar el dori să fi putut dea vina pe alcool pentru afirmaţie. Dar nu putea.

— Cum poţi să spui asta? Tu ai creat-o. Când trăieşti în pielea ei, nu-ţi trăieşti cealaltă viaţă.

Se uită lung la el – plină de seriozitate.

— Când trăiesc în pielea ei, îmi trăiesc toată viaţa.

Fără ezitare şi cu plăcere.

— Nu este plăcerea ta, ripostă el, cuvintele ei înfuriindu-l.

Era plăcerea lui Chase. Era plăcerea numeroşilor bărbaţi cu care fusese de când începuse şarada asta.

Era o lady. Fiica unui duce. Sora altuia. Era mult mai mult decât el. Mult mai mult decât ar fi putu fi el vreodată. Şi totuşi, se vânduse ieftin, acceptând o viaţă la degetul mic al unui laş puternic.

— Este cu totul plăcerea mea, spuse ea, iar aerul se schimbă în jurul lor, îngroşându-se cu vorbele sale, aproape umed de promisiuni.

El o lăsă să aplece în faţă, bucurându-se de apropierea ei. Căldura ei, chiar şi în vreme ce-i rezista ispitei. Chiar şi în vreme ce furia pe care cuvintele ei ameninţa să o facă să se reverse.

— Nu cred că ai cunoscut plăcerea, spuse el, ştiind că vorbele aveau să doară. Dorindu-şi asta.

Ochii ei se măriră, şi deveni Anna, toată seducătoare.

— Crezi că nu înţeleg?

El rezistă impulsului de a o trage mai aproape.

— Cred că eşti obişnuită să o oferi. Şi cred că este timpul să vezi că atunci când vine momentul… când eu voi deţine controlul, nu va trebui decât să o primeşti.

Urmări efectul cuvintelor lui, felul în care privirea ei se mări şi cum buzele ei se despărţiră pentru o gură de aer de care nu se aştepta să aibă nevoie. El reacţionă la imaginea ei cu fiecare parte a fiinţei sale. Sinceritatea ei îl făcea să urle de dorinţă. Puterea lui.

Nu-i lăsă timp să răspundă, în schimb ridică o mână şi-şi trecu degetele peste pielea catifelată a obrazului ei.

— Ţi-ar plăcea asta? şopti el. Ţi-ar plăcea dacă aş avea controlul asupra plăcerii tale? Dacă te-aş învălui în ea? Dacă ţi-aş oferi-o iar şi iar, până când n-ai mai putea rezista? Până când ai tânji după atingerea mea înaintea

tuturor celorlalţi?

Respiraţia i se întretăie în timp ce el o mângâia pe gât, apoi se aplecă în faţă, încet, apăsându-şi buzele o dată, de două ori pe pielea ei moale, palidă de sub marginea bărbiei.

— Spune-mi, şopti el acolo, iar sunetul expiraţiei ei aproape că îl făcu să-şi piardă controlul.

— Să-ţi spun… Ea ezită, vinul şi senzaţia făcând să-i fie greu să gândească.

El blestemă vinul, chiar şi în timp ce o aşteptă să termine propoziţia. Georgiana înghiţi în sec, iar el simţi asta sub vârfurile degetelor. Ea îşi drese glasul şi încercă din nou:

— Ce să-ţi spun? întrebă ea.

— Ţi-ar plăcea?

— Mi-ar plăcea, răspunse ea, cuvintele mai mult suflu decât sunet.

— Ce ţi-ar plăcea?

Acum o aţâţa. Ştia că nu putea gândi, dar asta îl făcea să se simtă mai bărbat decât se simţise vreodată.

— Mi-ar plăcea ca tu să… Ezită.

El îşi trecu dinţii de-a lungul gâtului ei, muşcându-i uşor pielea fină a umărului.

— Să…?

Ea oftă.

— Totul. Mi-ar plăcea să primesc totul.

Ochii ei se deschiseră şi, deşi Duncan nu le putea vedea culoarea în întuneric, le recunoscu ardoarea. Îşi puse o mână pe ceafa lui, degetele curbându-se şi strecurându-i-se în păr. Ea nu-i eliberă privirea, iar pentru un moment lung, cu respiraţia tăiată, el se întrebă dacă, până la urmă, nu cumva ea deţinea controlul.

— Fă-o, şopti ea, cu minunatele buze trandafirii aproape strigând cuvântul. Te rog.

— Ce să fac?

Erau foarte aproape acum. Aproape sărutându-se. Nu-şi dorise niciodată nimic aşa cum o dorea pe această femeie.

— Fă totul. Degetele ei alunecară şi mai departe, trăgându-l în jos către ea. Arată-mi totul.

Ea se ridică spre el. Sau poate că el se aplecă spre ea. Nu conta, doar că se sărutau, iar ea era în braţele lui, iar el nu voia nimic mai mult decât să exploreze fiecare părticică a trupului ei superb. Braţele ei erau în jurul gâtului său, iar el o ridică, o răsuci, apăsând-o pe peretele casei, oferindu-i tot ceea ce-i ceruse.

Georgiana suspină în gura lui, iar el prinse sunetul acela frumos, lipind-o de el. Buzele ei erau moi, dulci şi calde, întredeschise perfect, iar el nu se putu opri să n-o invadeze cu limba şi cu dinţii, muşcându-i uşor buza cărnoasă de jos, apoi trecându-şi limba încet şi prelung pe urmele muşcăturilor, făcând-o să geamă de nerăbdare. Sau poate că el era cel care gemea.

Îl pusese pe foc. O trase şi mai aproape, făcând sărutul şi mai adânc, şi mai apăsat. Exploră şi mai adânc, o mângâie mai ferm.

Iar ea-i răspunse la fiecare mângâiere, într-un final folosindu-şi dinţii ca să aţâţe şi să tenteze şi să pedepsească, iar el gemu, apucând o coapsă lungă cu mâna şi ridicând-o, deschizând-o şi apăsându-se în mijlocul ei moale, acolo unde îşi dorea cu atâta disperare să fie. Se undui deasupra ei, oferindu-le amândurora senzaţia insuportabilă a ceea ce ar fi putut să aibă dacă ar fi fost o altă seară.

Sau a ceea ce *urmau* să aibă când avea să fie o altă seară.

Gândul îl smulse de lângă ea, iar el tânji după felul în care ea se agăţa de el, de parcă uitase pentru un moment cine era şi unde erau şi de ce nu se puteau avea unul pe altul… aici… acum.

Şi el era la fel, împingându-se din nou în ea, prinzându-i buzele încă o dată, cu fermitate, cu totul, fără ezitare.

Îi eliberă coapsa şi buzele în acelaşi timp, presându-şi fruntea de a ei, şi amândoi îşi traseră sufletul. Când vorbi, într-un final, fu o şoaptă doar pentru ea.

— Am să-ţi arăt totul. Dar nu în noaptea asta. Ai băut prea mult ca să-ţi pot oferi ce vreau eu să primeşti.

— Nu am băut prea mult, răspunse ea numaidecât.

Îl dorea. Duncan ştia asta din pulsul ei accelerat sub vârfurile degetelor lui, din respiraţia ei pe gâtul lui, din degetele ei agăţate de haina lui.

— Ba da, ai băut.

— Nu contează.

O răsuci astfel încât Georgiana să-i poată vedea faţa, frumoasă şi serioasă.

— Contează foarte mult. Vezi tu, am de gând ca fiecare fior de extaz, tot ce n-ai mai simţit până acum, tot ce vei implora să mai primeşti – făcu un pas către ea, vorbele lui învăluindu-i pe amândoi ca păcatul – am de gând ca totul să fie datorită mie.

Ea deschise gura ca să protesteze, dar el o opri înainte să apuce să vorbească.

— Doar eu. Fără comentarii, Georgiana.

Ea închise ochii auzindu-şi numele, prinzându-i mâna într-a ei, strâns, de parcă ar fi avut nevoie să se echilibreze.

— Nu o vrei de Georgiana. O vrei pe Anna. Ea e cea care ştie despre pasiune.

— Ştiu exact pe cine vreau, spuse el, aplecându-se spre locul în care gâtul ei se unea cu umărul, unde mirosea a vanilie şi a Georgiana. Aroma era ameţitoare şi periculoasă. Şi doar a ei. El continuă, lăsându-şi limba să o lingă acolo. O vreau pe Georgiana.

Ea se întoarse către el şi-l sărută, ca şi cum vorbele lui ar fi fost neaşteptate şi dorite cu disperare. O lipi de el

şi-i oferi un sărut plin, răvăşitor, înainte ca un gând să şoptească prin el, făcându-l să se retragă şi să se uite la ea.

— Tatăl lui Caroline…

Ea-şi mută privirea brusc, arătând ca fetiţa care fusese odată.

— Este un moment total nepotrivit ca să discutăm despre el, nu crezi?

— Nu cred, spuse el. Acum este momentul perfect să-ţi spun că a fost un prost.

— De ce? întrebă ea.

Nu căuta un compliment. Nu era nicio viclenie în întrebare. Deci, nici în răspunsul lui nu fu viclenie.

— Pentru că dacă aş avea şansa să te am în patul meu în fiecare noapte, aş folosi-o. Fără îndoială.

El regretă cuvintele aproape imediat – tâlcul lor. Puterea pe care i-o ofereau asupra lui. Apoi ea se întinse spre el, de parcă vorbele o trăseseră către el. O prinse, senzaţia fiind mult prea plăcută ca să-i reziste.

Când vorbi, era seducătoarea:

— Ai şansa asta la noapte, şi nu o foloseşti.

Cuvintele ei avură efectul dorit, dorinţa aprinzându-se şi mai puternic.

— Asta pentru că sunt un gentilom.

Se bosumflă.

— Păcat. Îmi fusese promis un ticălos.

O sărută o dată, rapid.

— Mâine-seară, ai să primeşti unul. Vorbi grav şi încet pe buzele ei înainte să se retragă. Încă puţin, şi ar fi devenit disperat să o aibă. Îi promisese lui Temple s-o ducă acasă. Trebuie să plecăm.

— Nu vreau să plecăm, spuse Georgiana, iar sinceritatea din glasul ei era mai tentantă decât şi-ar fi imaginat. Vreau să stau aici. Cu tine.

— În grădina casei Beaufetheringstone?

— Da, spuse ea, încet. Oriunde nu ajunge lumina.

El făcu o pauză.

— Ai o problemă cu lumina?

— Am o problemă cu lucrurile care nu înfloresc în întuneric. Nu mă simt în largul meu cu ele.

El înţelese cuvintele şi sentimentul din spatele lor, mai mult decât era dispus să admită. De fapt, felul în care rezonau îl tulbură atât de tare, că dintr-odată îşi dori aproape cu disperare să o ducă acasă şi departe de el, înainte ca sinceritatea ei să o inspire pe a lui – cu băutură sau fără. O luă de mână.

— Nu putem rămâne aici. Am treburi de rezolvat.

Ea-l ignoră, uitându-se în jos la mâinile lor împreunate.

— Georgiana, spuse el, într-un final.

Ea ridică privirea.

— Îmi doresc să nu fi purtat mănuşi.

Gândul la mâinilor lor, piele pe piele, îl tentă dincolo de raţiune.

— Sunt foarte bucuros că le purtăm, sau s-ar putea să nu fiu în stare să-ţi rezist.

Ea zâmbi.

— Ştii exact ce să-i spui unei femei. S-ar putea totuşi să fii un ticălos.

Îi zâmbi la rândul lui.

— Ţi-am spus că sunt.

— Da, dar ticăloşii sunt mincinoşi notorii. Deci, nu am avut de unde să ştiu dacă trebuie să te cred.

— Un mare paradox. Dacă cineva spune adevărul despre faptul că este un ticălos, mai este un ticălos până la urmă?

— Poate e un ticălos cu inimă de gentilom.

El se înclină înainte şi şopti:

— Nu spune la nimeni. Ai să-mi strici reputaţia.

Georgiana râse, iar sunetul îi făcu o plăcere imensă, şi se întristă când se termină, furat de o adiere de vânt în

grădina cufundată în întuneric.

— Spuneai că ai un mesaj pentru Chase, adăugă ea, după o lungă tăcere.

„Chase.”

Duncan evitase să ceară dosarul lui Tremley pentru un motiv clar, simplu. Era o prostie din partea lui – era legată de Chase în feluri pe care el nu le putea înţelege şi pe care nu le putea opri –, dar asta nu schimba faptul că nu voia să o ştie aproape de fondatorul Îngerului Căzut dacă nu avea nevoie să fie acolo.

Nu o voia aproape de el nici dacă *avea* nevoie să fie acolo.

Urma să facă rost de dosar altfel. Fără să o folosească pe ea.

— Nu contează.

— Nu cred asta, spuse ea. Ţi-am văzut faţa când mă căutai. Spune-mi. Am să… Ezită, iar el se întrebă ce voise să spună. Voi transmite mesajul tău, promise ea, înainte ca el să apuce să întrebe. Dă-mi-l.

Duncan clătină din cap.

— Nu, nu vreau să te amestec în asta.

— În ce?

În încurcăturile sale. În ameninţările lui Tremley.

Era suficient de grav că sora lui era în pericol, dar pe Cynthia o putea proteja. Avea mai puţin control asupra Georgianei. Şi nu putea fi sigur că lui Chase i-ar fi păsat de ea dacă ar fi fost nevoie.

Trebuia să rămână în afara acestei chestiuni.

Clătină din cap.

— Este timpul să te îndepărtezi de el.

— De Chase? întrebă ea.

De-ar fi la fel de uşor de făcut precum este de zis.

El detestă cuvintele şi tristeţea din zâmbetul ei timid.

— Am să te ajut.

Ar fi făcut tot ce-i stătea în putinţă ca să o

îndepărteze de Chase şi de puterea dezlănţuită şi absurdă pe care o avea asupra ei.

Ea încuviinţă din cap.

— Ziarele tale vor fi de ajutor. Anna va trebui să dispară după ce Georgiana se măritã.

El avea să o ajute, la naiba cu ziarele!

Dar ea nu trebuia să ştie asta acum.

*

În dimineaţa următoare, Georgiana stătea la biroul enorm de la Îngerul Căzut, încercând să se concentreze asupra problemelor cazinoului, când Cross aşează un colet pe marginea biroului.

— De la West, spuse el. Livrat din birourile sale în dimineaţa asta.

Ea se uită la colet, întrebându-se pentru o clipă dacă West însuşi îl împachetase. Înainte să-şi poată reţine gestul, se repezi către coletul împachetat în hârtie, degetele ei jucându-se cu sfoara care păstra conţinutul secret de ochii curioşi din birourile lui şi ale ei. Dacă îl împachetase chiar el, trebuie să fi făcut asta fără mănuşi. Trase de capătul uneia dintre buclele fundei. Nici ea nu purta mănuşi acum.

Întocmai cum urma să fie în seara asta, când el avea să-şi ţină promisiunea. Şi ea, la rândul ei.

Dându-şi seama că se purta prosteşte şi că Cross se uita la ea de parcă îi crescuse un al doilea cap, îşi retrase brusc degetele.

— Mulţumesc, spuse ea, expediindu-l.

Ignoră privirea amuzată de pe faţa lui frumoasă.

— A mai sosit şi un bilet. Pentru Anna.

El aşează biletul de culoarea mătăsii deasupra coletului, iar ea rezistă impulsului de a sfâşia plicul, îndreptându-şi atenţia asupra treburilor sale – o mişcare care o făcu să pară extrem de ocupată, dar şi să ascundă

roşeaţa din obrajii înfierbântaţi de partenerul ei de afaceri, care, fără îndoială, că le-ar fi spus şi celorlalţi dacă ar fi bănuit cât era de emoţionată.

— Mulţumesc.

Cross nu se clinti din loc.

Georgiana dorea cu ardoare ca îmbujorarea să-i dispară.

Nu reuşi.

— Mai este şi altceva?

El nu răspunse.

Georgiana nu mai avu de ales şi ridică privirea. Cross se chinuia să nu râdă de ea. Ea se încruntă.

— Nu sunt departe de a te da afară cu un şut în fund.

Buzele lui tresăriră.

— Tu şi care armată?

— Mai este şi altceva? Sau eşti pur şi simplu tâmpit?

Cross zâmbi strengăreşte.

— Cea din urmă. Sunt curios ce e cu coletul. Temple spune că te ţii după el.

— Temple este însurat. Sigur că nu mă ţin după el.

Cross râse.

— Te crezi foarte isteaţă.

— Sunt foarte isteaţă.

— Temple spune că te-ai făcut de râs aseară. Când a fost ultima dată când ai băut şampanie?

— Aseară, spuse ea, punându-şi unul peste altul picioarele îmbrăcate în pantaloni din piele de căprioară şi întinzându-se după colet, prefăcându-se că nu se gândea la seara care se întrevedea. Prefăcându-se că nu se gândea serios să comande o ladă de şampanie ca să se pregătească pentru ea.

Deschise coletul, ştiind că partenerul ei de afaceri nu avea să plece până când nu făcea asta.

Îi trimisese ziarul. Dacă cineva se putea referi la fiţuica lui Duncan West ca la un „ziar”.

Numărul *Jurnalului de scandal* din săptămâna aceea sosise la Îngerul Căzut cu două zile înainte să ajungă pe mese la micul dejun din Londra. Doar că nu era pentru ea. Era un cadou pentru bărbatul cunoscut doar cu numele de Chase.

Nu, nu cadou. Un serviciu.

„Scandalul devine salvare”, spunea titlul de pe prima pagină, urmat de un text mai mic: „Lady G. se plimbă călare şi câştigă inimile aristocratice”.

Cross râse, întinzându-şi gâtul să citească pagina.

— Inteligent. Îţi spun – ştiu că nu ţi-a plăcut caricatura, dar referinţa la Lady Godiva face ca asta să fie o lectură excelentă.

Luă ziarul de pe birou ca să citească mai cu atenţie.

Ea se prefăcu neinteresată, deschizând biletul care însoţea pachetul lui Chase.

— Lady Godiva protesta împotriva acuzaţiilor neruşinate.

Cross privi în sus.

— Nimeni nu-şi aminteşte de partea aia. Îşi amintesc doar nuditatea.

— Cum o să mă ajute asta să fac rost de un soţ?

El deveni serios.

— Crede-mă. Nuditatea ajută.

— Obişnuiai să fii cel de care îmi plăcea cel mai mult.

— Sunt în continuare cel de care îţi place cel mai mult. Se aplecă în faţă. Ceea ce contează este că, atunci când West face o înţelegere, are grijă să se ocupe de partea lui. Uite-te câtă atenţie ţi-a dedicat! Dădu pagina şi adăugă: Lăudând eleganţa şi şarmul tău.

Lauda nu era pe gratis, totuşi. Îi trimisese lui Chase un bilet împreună cu ziarul. O cerere de plată.

Fata primeşte atenţia.
Mi-l datorezi pe conte.

Biletul fusese scris cu litere groase şi negre, atât de sigur executate că nu fusese nevoie ca Duncan să se mai semneze.

Privirea ei zbură de la bilet la dosarul lui Tremley, aflat pe marginea biroului ei aşteptând să fie livrat, la Cross, care încă citea.

— Desfată cititorii scriind despre sumedenia de bărbaţi şi de femei cu titluri nobiliare care au acceptat-o pe Lady G. — în inima, gândurile şi lumea lor! Ridică privirea. Ce păcat că nu este adevărat.

— Nu trebuie să fie adevărat. Mă interesează un singur peţitor.

Şi ar trebui să-i mulţumească Domnului că măcar Lord Langley era dispus să o considere o opţiune. Lipsa invitaţiilor şi a scrisorilor arăta că Georgiana încă era prea scandaloasă pentru bărbaţii Londrei.

— Langley.

Cross nu-şi ascunse dispreţul pentru planul ei.

— Te deranjează că Langley m-ar putea alege să-i fiu lady?

— Chiar deloc. Doar că nu este interesat să-şi aleagă o lady.

Ea îi întâlni privirea.

— Nu discutăm dosarul lui. Niciodată. Asta o să fie ultimul lucru pe care-l spun pe tema asta: interesele sale nu sunt un motiv de îngrijorare, întrucât nu am nevoie să fiu curtată.

— Atunci care mai este speranţa pentru West?

Nu avea să-şi îngăduie să spere la West. Nimic dincolo de înţelegerea lor simplă. Plăcere. Cu grijă. Până când avea să-şi ţină promisiunea, iar ea să se căsătorească.

— Nu îţi poţi imagina ce pun la bătaie pentru atenţia lui West.

Cross se lăsă pe spetează.

— Nu vreau să-mi imaginez. Dar Temple pare să creadă că…

— Temple este zăpăcit de la prea multe runde în ring.

Cross ridică o sprânceană, dar nu răspunse.

Georgiana trase aer în piept. Expiră.

— West este…

Se opri, căutând să spună ceva care să exprime cel mai bine lucrurile. Felul în care întreaga ei lume construită cu grijă părea să se destrame de fiecare dată când apărea acest bărbat. Faptul că efectul asupra ei nu o făcea să-şi dorească să fie departe de ea.

Faptul că într-un fel o făcea să-şi dorească să fie mai aproape.

Era o ironie în asta, presupuse ea, că se purtase ca un gentilom cu ea, deşi îi cunoştea secretele. Seara trecută ar fi putut fi plină de scandal. De mai mult.

Şi el îi rezistase.

Ca şi cum ar fi fost cel mai uşor lucru din lume.

Ca şi cum săruturile lor nu-l mişcaseră deloc.

Ca şi cum nu ar fi fost cu totul cutremuraţi.

Îşi simţi obrajii încălzindu-se din nou.

— West este complicat, spuse ea.

— Păi, atunci înseamnă că aţi face o pereche groaznică, de vreme ce tu eşti atât de simplă.

Ea zâmbi auzind vorbele cu care o tachina, recunoscătoare că Cross, cumva – fie binecuvântat nu o împingea să detalieze. În schimb, el îşi scutură o scamă de pe cracul pantalonului şi continuă:

— Oamenii nu au găsit nimic despre el.

Simţi o urmă de vinovăţie amintindu-şi că solicitase informaţii despre Duncan. Asta înainte s-o cunoască pe sora lui. Înainte să-i facă propunerea. Înainte să-l dorească atât de tare. Împinse emoţia nedorită deoparte. Făcuse greşeala să aibă încredere într-un bărbat, cu mult timp în urmă, şi fusese distrusă. Nu avea să facă aceeaşi greşeală din nou.

Ignoră felul în care o tulbura răspunsul ei:

— Spune-le să caute în continuare.

El încuviinţă din cap şi rămase tăcut preţ de câteva clipe înainte să se aplece în faţă.

— Mai ţii minte cum m-ai găsit pe mine?

— Desigur.

Niciunul dintre ei nu avea să uite vreodată noaptea în care fusese dat afară dintr-un tripou, învineţit în bătaie pentru că numărase cărţile şi câştigase la mese de prea multe ori. Georgiana ştiuse din momentul în care auzise povestea că el urma să fie al patrulea partener pe care îl căutau. Îl găsiseră beat şi la un pas de autodistrugere.

— M-ai salvat în noaptea aia.

— Te-ai fi salvat singur.

— Nu, zise Cross clătinând din cap. Fără tine, acum aş fi mort sau mult mai rău. Bourne şi Temple ar fi şi ei morţi pe o alee din East End. Ne-ai salvat pe toţi într-un fel sau altul. Făcu o pauză. Şi nu suntem singurii. Fiecare persoană angajată la Îngerul Căzut, cei mai mulţi dintre cei angajaţi în casele noastre… sunt toţi ai tăi.

— Nu-mi face portret de salvatoare, spuse ea. Culoarea nu mă prinde.

— Şi totuşi, asta eşti. Fiecare dintre noi, salvat de Chase. Ea nu răspunse, iar el nu se opri. Dar ce se întâmplă atunci când Chase este cel care are nevoie să fie salvat?

Privirea ei zbură spre a lui, vorbele ieşind repede şi pe neaşteptate!

— Eu nu am nevoie.

El se lăsă pe spetează şi aşteptă un moment.

— Poate că nu, spuse Cross, când ea nu continuă. Dar fără îndoială că nu vom sta cu mâinile în sân dacă iadul o să se dezlănţuie. Se ridică, scuturându-şi pantalonii cu mâinile. Pippei i-ar plăcea să veniţi în vizită la cină săptămâna viitoare. Făcu o pauză. Tu şi Caroline.

Ea ridică o sprânceană. Soţia lui Cross era ultima

persoană din Londra care să invite pe cineva la cină. El zâmbi, părând să înţeleagă cât era de surprinsă, iubirea pentru soţia sa luminându-i faţa, mişcând ceva în adâncul sufletului ei.

— Nu este o serată. Este o cină. Şi cel mai probabil se va termina cu noi toţi plini de ţărână.

Nu era o metaforă. Contesa Harlow era o renumită horticultoare. Evenimentele de la casa Harlow culminau adesea cu câte o activitate de grădinărit. Caroline iubea asta.

Georgiana încuviinţă din cap.

— Cu plăcere.

Îşi întoarse atenţia asupra biroului ei, privirea picându-i asupra celui de-al doilea bilet, cel pentru Anna, care o ademenea de la marginea biroului. Voia cu disperare să-l deschidă, dar ştia că era mai bine să nu facă asta în prezenţa lui Cross.

El păru să înţeleagă.

— Nu ezita din cauza mea, spuse el amuzat.

Ea se încruntă la el.

— De ce te interesează atât de tare?

— Îmi lipsesc zilele cu mesaje clandestine care se încheie cu întâlniri secrete.

Cuvintele sâcâiau.

— Nu este clandestin dacă vine la unsprezece şi jumătate dimineaţa.

El zâmbi, iar ea se minună de deschiderea expresiei sale – ceva care nu fusese niciodată acolo în Cross cel vechi şi bântuit.

— Este clandestin dacă are de a face cu activităţi care sunt asociate în mod tradiţional cu unsprezece şi jumătate seara.

— Nu sunt, spuse ea, sfâşiind plicul într-o încercare disperată de a-i arăta că greşeşte.

Acolo, cu acelaşi scris negru cu care fusese scris şi

biletul pentru Chase, erau trei rânduri de text, din nou, nesemnate.

Reşedinţa mea din oraş. Ora 11.
Vino odihnită.
Şi trează.

Îmbujorarea reveni cu prisosinţă.

Cross râse din locul în care se afla lângă uşă.

— Nu sunt, nu-i aşa?

Închise uşa la blestemele ei.

Singură din nou, îşi îngădui să analizeze cuvintele, pătratul de hârtie scumpă care părea mult prea sofisticată pentru un asemenea mesaj. Sau poate că era tocmai într-atât de sofisticată pe cât trebuia.

Părea genul de bărbat care nu ar fi ezitat să fie sofisticat.

Ridică hârtia la nas, imaginându-şi că ar fi putut să-l miroasă acolo, lemn de santal şi săpun. Ştiind că era caraghioasă.

Îşi atinse buzele de hârtie, adorând felul în care se simţea, fină şi bogată, ca un sărut.

„Ca sărutul lui.”

Aruncă biletul de parcă ar fi luat foc. Nu-i putea îngădui să o consume într-un asemenea fel. Propunerea ei nu avusese ca scop ca el să o reducă la o fiinţă fremătătoare şi ridicolă. Nu avusese ca scop ca el să o consume pe ea. Sau să o controleze.

Avusese ca scop ca ea să guste din viaţa pe care se prefăcuse că o trăia în toţi aceşti ani – cea de care era acuzată –, înainte să se dedice unei noi vieţi care includea mariajul cu un bărbat cu care nu va avea niciodată parte de pasiune.

„Pasiune.”

Nu era ceva ce-i lipsea cu West.

Dar blestemată să fie dacă avea să-i ofere şi tot controlul.

Se întinse după toc.

„S-ar putea să întârzii.”

El răspunse în mai puţin de o oră.

„Nu o să întârzii.”

Capitolul 12

Ca şi în cazul lui Lady G. cu care a fost comparată în de-acum infama caricatură care a vestit întoarcerea ei, Lady a noastră este plină de o extraordinară grape şi are un farmec natural. Nu suntem singurii care au remarcat cum lordul L. se apropie din ce în ce mai mult de ea la fiecare eveniment la care participă.

În altă ordine de idei, contele şi contesa de H. poate că nu s-au ferit de scandalul care i-a adus împreună. Zvonurile despre o uşă încuiată la recenta Expoziţie a Societăţii Horticole...

Revista pentru doamne Pearls and Pelisses, începutul lui mai, 1833

Ajunse mai devreme.

Cu două ore înainte de ora la care Georgiana trebuia să ajungă la reşedinţa sa din oraş, Duncan părăsi birourile sale, oprindu-se pe trepte pentru a-şi ridica gulerul paltonului ca să se apere de frig. Un vânt chinuitor gonea pe Fleet Street, amintindu-le tuturor din Londra că, în vreme ce calendarul putea pretinde că era primăvară, vremea englezească nu aparţinea nimănui.

Nu era nemulţumit din cauza frigului. Îi oferea motivul să aprindă focul şi să tragă draperiile în jurul patului său în

noaptea aceea. Să o întindă pe Lady Georgiana pe spate pe un morman de blănuri şi să facă tot ce voia cu ea, oprind orice altceva să îi ocupe gândurile şi vederea.

Se înfioră gândindu-se la ea, imaginea ei goală şi deschisă apărându-i pe nepregătite şi întru totul binevenită. Într-adevăr, petrecuse mare parte din ziua precedentă într-o stare similară, dorind-o.

Pregătit să o stăpânească.

Inspiră adânc, încercând să alunge dorinţa chinuitoare. Mai erau două ore până când ea avea să fie cu el. Mai mult, dacă răspunsul ei isteţ la mesajul lui de mai devreme avea vreo însemnătate, urma să întârzie, din principiu. Şi avea să-i pedepsească pe amândoi cu asta.

La rândul lui, şi el avea s-o pedepsească, gândi el cu un zâmbet strengăresc. O va duce până-ntr-acolo încât să nu mai poată gândi şi respira, o va face să nu-şi mai poată aminti nimic altceva în afară de el şi de disperarea cu care-l dorea.

Iar apoi o să-i ofere ce-şi dorea. Şi să-i răsplătească pe amândoi pentru răbdarea lor.

Îşi reţinu un geamăt la acel gând, recunoscător că decisese să meargă pe jos acasă – desigur că nu putea rămâne în aceeaşi stare şi după o jumătate de oră în frigul acesta. Deşi părea că trupul său era dispus să-i dovedească contrariul.

Observă trăsura la baza treptelor.

Era de-a dreptul inofensivă. Nu sărea cu nimic în ochi. Neagră, fără însemne şi fără felinare, în pofida faptului că era nouă şi jumătate. Fără escortă. Doi cai negri şi un vizitiu, sus pe capră, încercând în mod evident să nu se uite în jur.

Iar acele lucruri, combinate, îl făcură pe Duncan să se apropie de vehicul, în loc să se îndepărteze de el. Ferestrele erau negre, nu din cauza lipsei de lumină din interior. Erau negre pentru că fuseseră vopsite.

Asta nu era o trăsură oarecare.

Deveni bănuitor. Uşa se deschise ca să descopere un interior dotat modern, velur roşu-închis, lumânări aurii şi umbre ademenitoare. Privirea îi zbură către mâna îmbrăcată în satin care ţinea uşa deschisă, şi încremeni, transfigurat de mâna aceea. Dorind-o pe el. Într-o multitudine de feluri.

Ea vorbi, glasul veni de dinăuntru, catifelat şi plin de promisiune.

— Laşi căldura să iasă.

Se urcă în trăsură, aşezându-se în faţa ei în vreme ce uşa se închise în urma lui, aruncându-i într-o tăcere perfectă. Era îmbrăcată ca Anna, purtând o rochie neagră frumoasă, jupoanele pline şi întinse amplu de-a lungul banchetei, corsajul strâns şi coborât, descoperind o fâşie lungă, excitantă de piele palidă. O umbră cădea peste gâtul ei şi pe unul dintre umeri, ascunzându-i faţa atât de bine că nu-i putea distinge niciuna dintre trăsături.

Îi spusese în seara precedentă că prefera întunericul, iar acum el înţelegea de ce. Aici, ea trona. Şi, la naiba, dacă el nu voia să coboare în genunchi şi să-i jure loialitate.

— Mi s-a spus să nu întârzii.

El se încălzi auzindu-i vorbele. Se aşteptase ca ea să întârzie. Se pregătise pentru asta după ce primise biletul mai devreme în după-amiaza aceea. Prin mesajul acela dădea limpede de înţeles că nu voia să fie controlată. Că îşi vor petrece timpul pe poziţii de egalitate sau deloc.

Citise blestemăţia de şase ori, simţindu-se de parcă nu mai găsise pe cineva aşa de potrivit de mulţi ani. Poate niciodată, îşi amintea asta din nou acum, în vreme ce privea în întuneric, în balansul uşor al trăsurii.

Răspunsese, dorind să câştige, şi cumva nedorind asta deloc.

În orice caz, se aşteptase ca ea să întârzie.

Nu întârzie, şi totuşi nu el câştigase.

Într-adevăr, venise mai devreme. Atât de devreme, încât venise să-l ia de la birou. Da, se putea obişnui cu felul în care se potriveau.

— Eşti o provocare nesfârşită, milady.

Trecu un moment, iar ea se foi, sunetul de mătase peste mătase răsunând ca sunetul de tun în trăsura întunecoasă. Fustele ei ample îi atinseră piciorul, iar el îşi aminti cum urmărise felul în care se agăţau de Langley în sala de bal.

Se întrebă cum aveau să se agaţe de el.

La noapte.

„Pentru totdeauna.”

Cuvintele se furişară în el ca fumul de opiu, răsucindu-se perfid. Şi nedorit. Le împinse deoparte în vreme ce ea răspunse:

— Nu aş vrea să te plictisesc, domnule West.

Nu era absolut nimic la această femeie care ar fi putut să-l plictisească. Într-adevăr, ar fi putut petrece o viaţă în această trăsură, fără beneficiul vederii, şi tot ar găsi-o fascinantă.

Tânjea să o atingă, şi se gândi că ar fi putut face asta. Că ea crease un scenariu care i-ar fi permis atingeri şi mai mult. Într-adevăr, nu îl oprea nimic. Nici măcar ea, dacă era să parieze.

Dar dacă o atingea jocul pe care-l jucau s-ar fi încheiat, iar el nu era pregătit pentru asta. Se împinse în spate pe bancheta cochetă de velur, rezistând impulsurilor sale primare.

— Spune-mi, spuse el. Acum că mă ai, ce intenţionezi să faci cu mine?

Ea ridică un pachet plat, ambalat de pe locul de lângă ea.

— Am o livrare pentru tine.

El îngheţă, dintr-odată iritat că Chase se insinuase în acest loc liniştit, în această seară care promitea atâtea.

— Ţi-am spus că nu vreau să te amesteci în livrările de la Chase.

Ea îi puse pachetul în poală.

— Spui că nu vrei să-l primeşti?

— Sigur că-l vreau. Pur şi simplu nu-l vreau de la tine.

— Nu ai de ales, spuse ea, jucându-se cu şnurul coletului.

— Nu, dar tu ai de ales.

Duncan auzi acuza din propria vocea. Îi displăcu.

Ea ridică dosarul lui Tremley şi i-l întinse.

— Ia-l, spuse ea, vorbele fiind ferme şi încă ceva. Ceva mai trist.

El îşi îngustă privirea.

— Vino în lumină.

Georgiana trase aer în piept, iar pentru un moment, el crezu că s-ar putea să nu-l asculte. Pentru un moment, crezu că toată această seară avea să se încheie aici, acum. Că ar putea să oprească trăsura şi să-l arunce afară. Că ar putea anula oferta ei pentru o aventură inofensivă.

Pentru că, dintr-odată, nu mai părea deloc inofensivă.

Ea se întinse, faţa ei frumoasă apărând în raza lui vizuală.

Nu era machiată.

Poate că era îmbrăcată în costumul Annei şi purta peruca Annei, dar în seara asta era Georgiana. Care venea la el de bunăvoie. Pentru o seară de plăcere. O săptămână de plăcere. Două săptămâni. Oricât de mult ar fi durat ca ea să-şi găsească un soţ şi să-şi asigure viitorul.

O viaţă departe de aceasta, unde juca rolul mesagerului între cei mai puternici doi bărbaţi ai Londrei.

Întinse dosarul.

— Ia-l şi readu seara la ceva mai mult decât afaceri.

El se uită la pachet. Secretele lui Tremley, de care avea nevoie ca să-şi protejeze sora. Ca să-şi protejeze viaţa. Secretele lui Tremley, mai valoroase decât orice

altceva ce deţinea, pentru că erau cheia către viitorul său.

Şi totuşi, o parte din el voia să arunce dosarul blestemat pe fereastră şi să-i spună vizitiului să meargă mai departe. Să o ducă departe de Chase. Să ajungă el însuşi departe de adevărurile sale, adevăruri care păreau să-l bântuie tot mai mult cu fiecare zi.

Dacă nu era sora lui la mijloc, ar fi făcut-o?

Luă pachetul. Îl puse la el în poală în vreme ce ea se lăsă pe spetează, întorcându-se în umbră.

— Ceva în legătură cu asta – în legătură cu faptul că eşti parte din asta – face ca seara să fie despre afaceri fie că vrem, fie că nu.

Iar el detesta asta, chiar în vreme ce deschise pachetul, nerăbdător să vadă ce se afla înăuntru. Scoase un teanc de hârtii, cu scrisul de mâna familiar al lui Chase. Ţinu foaia de deasupra aproape de mica lumânare din compartimentul ei din fier şi sticlă de pe peretele trăsurii.

Fonduri retrase din vistieria statului.

Dădu o pagină.

Mesaje de la şase persoane de rang înalt din conducerea Imperiului Otoman.

Întâlniri secrete.

„Trădare.”

Închise dosarul, inima bătându-i cu putere. Era dovada. Dovada incontestabilă, perfectă. Puse paginile la loc în plicul în care veniseră, gândindu-se la implicaţiile conţinutului lor. Valoarea totală a acestor informaţii era aproape imposibil de calculat. Avea să-l distrugă pe Tremley. Să-l şteargă de pe faţa pământului.

Şi l-ar fi protejat pe West, fără îndoială.

Ridică micul fragment de hârtie care însoţise pachetul. Citi cuvintele de acolo, scrise cu acel scris atât de familiar.

Nu cred nici măcar pentru o clipă că solicitarea ta a

fost rezultatul abilităţilor unui reporter; ştii ceva ce nu împărtăşeşti.

Nu-mi place când nu împărtăşeşti.

La naiba!

West nu avea nicio intenţie de a împărtăşi cu Chase – nici legătura sa cu Tremley şi nici legătura lui cu Georgiana.

Privirea îi zbură către Georgiana. Nu avea să împărtăşească cu ea.

— Ţi-ai făcut treaba.

— Sper, spuse ea.

— Foarte bine, încuviinţă el. Asta este mai mult decât îmi imaginam.

Ea zâmbi.

— Mă bucur să aud că deranjul tău a meritat.

— Iar acum suntem aici. Singuri.

Era un zâmbet în glasul ei când spuse:

— Sugerezi că am plătit pentru compania ta?

Sună ridicol. Şi totuşi, cumva, nu sună ridicol. Cumva, el se simţi manipulat, ca şi cum totul fusese plănuit cu grijă.

— Serviciu contra serviciu, spuse el, cu ecoul a atât de multe dintre conversaţiile lor. Cuvintele ei. Ale lui.

Nu-i vedea faţa, dar era cât se poate de conştient că ea îl vedea. Lumina din trăsură era făcută special ca să dezechilibreze. Să confere putere numai unei părţi – părţii din întuneric. Dar simţi emoţia din glasul ei când într-un final vorbi:

— Nu este aşa în seara asta.

— Dar în alte seri?

Detesta ideea că acest moment era repetarea altui moment. Zece. O sută.

Mâinile ei se întinseră pe lungimea fustei, mătasea foşnind agasant.

— Sunt nopţi în care informaţia este formă de plată. Iar altele în care este oferită de bunăvoie.

— Este plată totuşi, spuse el. Este plata pentru articolele din ziarele mele. Pentru fiecare dans cu Langley. Cu alţii.

— Vânători de zestre, spuse ea.

— Fiecare dintre ei, aprobă el. N-am promis niciodată altceva.

— Ai promis acceptare.

— Şi acceptare socială este ceea vei primi. Dar un soţ care nu este un vânător de zestre? Nu este probabil să găseşti unul. Doar dacă… Se opri.

— Dacă?

El oftă, urând înţelegerea pe care o aveau. Urând felul în care îl ispitea. Urând felul în care îi şoptea posibilităţile în întuneric.

— Doar dacă nu eşti dispusă să le arăţi adevărul.

— Care adevăr? spuse ea. Sunt o mamă nemăritată. Fiica unui duce. Sora altuia. Crescută ca o aristocrată. Pregătită pentru lumea lor ca un cal de curse campion. Adevărul meu este public.

— Nu, spuse el. Nu este nici pe de parte public.

Ea scoase un mic hohot de râs lipsit de veselie.

— Te referi la Anna? Crezi că este mai probabil să fiu acceptată dacă s-ar şti că mi-am petrecut nopţile într-un cazinou?

— Eşti mai mult decât toate astea. Mai complicată.

Nu ştia cum sau de ce, ci doar că era adevărat.

O înfurie. Simţea asta.

— Nu ştii nimic despre mine.

El dori să se întindă după ea. Să o tragă în lumină. Dar se ţinu la distanţă.

— Ştiu de ce spui că preferi întunericul.

— De ce? întrebă ea, iar vorbele sunară ca şi cum nici ea nu ar mai fi fost sigură.

— E mai uşor să te ascunzi acolo, răspunse el.

— Nu mă ascund, insistă ea, şi se întrebă dacă el ştia

că era o minciună.

— Te ascunzi la fel ca oricare dintre noi.

— Şi tu de ce te ascunzi? Care sunt adevărurile tale?

Era o tachinare la fel cum era şi acceptare. El îşi dori să-i fi putut vedea ochii, care nu păreau niciodată să ascundă la fel de mult ca restul.

Pentru că ea nu era în totalitate această femeie, regina păcatului şi a nopţii. Nu avea toată încrederea în sine pe care o juca. Nu avea toată puterea din ţinuta pe care o etala. Mai era şi altceva care o făcea umană. Care o făcea reală.

Care o făcea să fie ea.

Şi totuşi, jucau acest joc, iar lui nu-i displăcea.

Pur şi simplu îi plăceau mai mult frânturile din adevărul ei.

El puse pachetul deoparte şi se aplecă. Ridică un picior încălţat de-al ei de pe podeaua trăsurii la el în poală. Îşi plimbă degetele în sus pe glezna ei, bucurându-se de felul în care muşchii ei se încordau sub atingerea sa. El zâmbi. Deşi părea la fel calmă pe cât se prefăcea, corpul ei nu-l minţea.

Îi prinse glezna cu mâna, îi scoase pantoful negru din picior, adorând felul în care se arcui odată cu mişcarea lui.

— Gâdilă?

— Da, spuse ea, cu o şoaptă care-l aţâţă mai mult decât ar fi trebuit.

El îşi continuă explorarea, lăsându-şi degetele să alunece de-a lungul mătăsii, peste piciorul ei şi de-a lungul gleznei. Atingându-i uşor gamba înainte să revină la traseul său.

— Uite un adevăr; prima dată când ţi-am văzut pantofii – afară, la balul de la familia Worthington – am vrut să fac asta.

— Aşa ai vrut?

Era surprindere în glasul ei. Şi dorinţă.

— Da, mărturisi el. Am fost atras de pantofii tăi argintii frumoşi, numai inocenţă şi frumuseţe. Apăsă pernuţa tălpii ei cu degetele mari, iar senzaţia o făcu suspine. Şi apoi am fost atras de ceva cu totul diferit – acei pantofi cu toc uluitori, numai păcat şi sexualitate.

Mâna îi alunecă din nou pe gleznă şi în sus pe gambă, adorând mătasea fină de acolo, atingând cu degetul cusătura frumoasă a ciorapului, dorind să-i ridice fusta şi să-i vadă picioarele lungi îmbrăcate în negru. Dorindu-le deschise. În jurul şoldurilor lui, al taliei lui.

Dorind-o pe ea.

Atingerea lui ajunse în spatele genunchiului ei, iar mângâierea în acel loc păru să o descătuşeze. Se foi, ridicând celălalt picior, presându-l pe pieptul lui, împingându-l în spate. Oprindu-i atingerea.

— Spune-mi altul.

— Altul? întrebă el.

— Alt adevăr, spuse ea.

El îi luă piciorul de la piept, îl ridică, apăsă un sărut fierbinte pe interiorul gleznei, lăsându-şi limba să scalde materialul fin de acolo până când ea suspină.

— Vreau ciorapii ăştia jos de pe tine. Vreau pielea ta, mai fină ca mătasea. Îi muşcă uşor glezna, adorând geamătul pe care-l eliberă în trăsură, dintr-odată mai fierbinte ca soarele. Este rândul tău.

Georgiana încremeni.

— Pentru ce?

— Spune-mi secretele tale.

Ea ezită.

— Nu ştiu de unde să încep.

Duncan ştia asta. Era plină de umbre, fiecare protejând o parte din ea. Fiecare având nevoie de lumină.

— Începi cu asta, propuse el, strecurându-şi mâna în sus pe gamba ei până la genunchi, după care făcu mici cercuri pe pielea ei cu vârfurile degetelor. Spune-mi cum te

face să te simţi. Fără viclenie.

Ea râse în vreme ce el o gâdilă.

— Mă face să mă simt… Când se opri, şi el se opri, trăgându-şi mâna. Ea-şi întinse piciorul după el, de parcă l-ar fi putut prinde. De parcă l-ar fi putut întoarce. Mă face să mă simt tânără.

Atunci se întoarse la ea, surprins de vorbele ei.

— Ce înseamnă asta?

Ea suspină în întuneric.

— Nu te opri.

Nu se opri, mângâind-o din nou. Şi din nou.

— Ce înseamnă asta, Georgiana?

— Doar că… Se opri.

Piciorul ei era îndoit pe pieptul lui, iar el îşi dori să fi fost la el acasă. Avea nevoie de mai mult spaţiu. Avea nevoie să o vadă – să o atingă – după plac. Ea trase aer în piept.

— A trecut mult timp… de când…

El ştiu cum se termina propoziţia. De când fusese cu alt bărbat. De când fusese cu un alt bărbat, în afară de Chase. Nu voia ca ea să termine gândul. Nu voia numele acestui bărbat aici, în întuneric, cu ei.

Dar termină gândul oricum.

— De când m-am mai simţit aşa.

Şi aşa, el se simţi descătuşat. Era ceva la femeia asta, la felul în care vorbea, promisiunile pe care le făcea cu vorbe simple, obişnuite, care-l făceau să se simtă înnebunit după ea. Dar când ea-şi mărturisi sentimentele, cu sinceritate deplină, surprindere şi o urmă de mirare în vocea ei frumoasă, cum putea el să-i reziste?

Cum putea el să o dea înapoi după ce o gustase?

Cum putea el să se îndepărteze, la un moment dat?

„Iisuse.”

În ce încurcătură se băga?

O eliberă, lăsându-i piciorul pe podea, iar ea se

împotrivi pierderii lui la fel cum trupul lui se împotrivi pierderii ei.

Aşteaptă, spuse ea, aplecându-se în faţă, chipul ei frumos venind în lumină. Nu te opri.

— Nu am nicio intenţie să mă opresc, îi promise el. Îşi promise lui însuşi. Doar vreau să clarific câteva lucruri.

Fruntea ei se încreţi.

— Cât de clară trebuie să mai fiu? Ţi-am făcut o propunere în Hyde Park. Am venit să te întâlnesc în faţa biroului tău îmbrăcată ca o… ezită. Ca genul de femeie care face acele lucruri.

El se gândi că se îmbrăca adesea în asemenea manieră.

— Nu-mi pasă cum te îmbraci.

Când vorbi, cuvintele ei fură uscate ca nisipul:

— Cu siguranţă se pare că îţi plac ciorapii.

Amintirea mătăsii negre cu fir argintiu preluă controlul, iar ceea ce ar fi fost un râset deveni un mormânt.

— Îmi plac ciorapii foarte mult.

Ea roşi, iar el se minună de asta. Se aplecă până când ajunse la câţiva centimetri de faţa ei. De buzele ei.

— Mă întreb, şopti el, şi alte părţi ale tale se înroşesc atunci când te ruşinezi?

Îmbujorarea se intensifică.

— Nu ştiu. Nu m-am uitat niciodată.

— Eu, cu siguranţă, mă voi uita.

— În numele jurnalismului de investigaţie, fără îndoială.

El zâmbi ştrengăreşte.

— Sunt cel mai bun jurnalist din Londra, iubire. Pur şi simplu nu pot lăsa munca la birou.

Zâmbi şi ea, apoi expresia îi redeveni serioasă. Se uită în jos către mâinile ei, prinse în spaţiul dintre ei.

— Mă faci să te plac, spuse ea.

Duncan o privi cu atenţie.

— Nu mă placi deja?

— Sigur că te plac, spuse ea încet. Dar acum – mă tentezi cu lucruri pe care nu le pot avea.

Înţelese imediat la ce se referea, iar vorbele trimiseră un val de tristeţe prin el. Nu era bărbatul potrivit pentru ea. Nu-i putea oferi un titlu nobiliar. Nu-i putea oferi lui Caroline siguranţă. În cel mai bun caz, el fusese născut în mizerie. Crescut în noroi.

Iar asta era înainte ca ea să ştie adevărul.

Înainte să ştie că el nu era ceea ce părea. Nu era nimic din ceea ce pretindea că este. Înainte să ştie că o folosise şi o manipulase ca să primească acces la secretele lui Tremley. Înainte să ştie că era un nelegiuit. Un hoţ.

Menit să ajungă în închisoare dacă s-ar fi aflat vreodată.

Chiar dacă ea nu s-ar fi aflat în căutarea unui titlu nobiliar, el tot nu ar fi putut fi bărbatul pe care îl voia. Şi, cu siguranţă, nu ar fi putut fi bărbatul de care avea nevoie.

Dar putea fi bărbatul pe care îl avea. Chiar acum. Pentru un moment scurt, trecător, înainte ca amândoi să trebuiască să se întoarcă la realitate.

Se întinse după ea, ridicând-o de pe banchetă, adorând micul scâncet pe care-l scoase când o trase la el în braţe ca să-l încalece, fusta mătăsoasă şi juponul căzând în cascadă în jurul amândurora. Ea se ridică deasupra lui, întrecându-i statura zveltă cu câţiva centimetri din cauza poziţiei, iar el adoră asta, felul în care se uita în jos la el, ceva ca o promisiunea în privirea ei frumoasă de chihlimbar.

— Poţi să ai totul în seara asta, spuse el, cu glas dur şi gutural şi nefamiliar pentru el. Fiecare părticică din mine. Tot ce vrei.

Ea se lăsă pe spate, şezutul ei presând pe coapsele lui, trimiţând idei nebuneşti, minunate prin mintea lui murdară.

Începu să-şi tragă mănuşile în jos.

— Vreau să te simt.

Nu idei. Planuri.

— Vreau să te ating, adăugă ea. O fâşie de mătase neagră se pierdu în bezna din cealaltă parte a trăsurii, iar mâna ei ajunse pe faţa lui, degetele trasându-i obrazul, maxilarul, dându-i capul pe spate în timp ce ea cobora în jos, buzele ei trecând uşor peste locurile unde fusese atingerea ei. Vreau să te sărut.

Dacă nu-l săruta, el avea să-şi piardă minţile.

Îl seducea cu vorbe, cu atingeri şi arome, iar el adora fiecare părticică din asta. Voia să o tragă spre el, să-i ia buzele şi să i dea jos blestemata aia de perucă, să-i ridice fustele şi să facă dragoste cu ea până când niciunul din ei nu-şi mai putea aminti propriul nume, şi cu atât mai puţin aranjamentul ridicol pe care-l făcuseră.

Dar nu se mişcă. Nu ar fi făcut asta. Era ceva la femeia asta care se juca cu dorinţa, cu păcatul şi cu sexul, ceva la felul în care se uita la el, la felul în care vorbea, la felul în care atingea, care-l făcea să se întrebe dacă făcuse vreodată în viaţa ei ceva pentru propria plăcere.

Şi astfel că o aşteptă să facă. Avea să-l sărute în seara aceea, sau nu aveau să se sărute niciodată. Acesta era momentul ei. Plăcerea ei. Dorinţa ei.

Odată ce o ducea la el acasă, urma să fie rândul lui să-i ofere cât de multă plăcere putea.

Dar acum, era rândul ei să o ia.

Se aplecă în faţă, iar el îşi închipui că urma să-l sărute. Dar în ultimul moment se retrase, făcându-l să creadă că născocise vreo formă nouă şi minunată de tortură. El îi rosti numele, şi sună ca un blestem în întuneric.

— Două săptămâni, spuse ea.

— Ce?

Ea zâmbi.

— Cred că eşti zăpăcit, domnule.

— Asta se întâmplă când te joci cu un bărbat.

Ea-şi trecu degetele prin părul de la ceafa lui, şi fiecare părticică din trupul lui răspunse la senzaţia grozavă.

— Două săptămâni. Nu mai mult. Nimic care ne-ar băga în bucluc. Aşa cum am stabilit.

Faptul că el se gândise aproape la acelaşi lucru cu doar câteva minute în urmă nu-l împiedică să se simtă puţin deranjat că ea se putea gândi la detaliile aranjamentului lor.

În orice caz, aprobă.

— Două săptămâni. Acum sărută-mă, la naiba!

Şi, fie binecuvântată, o făcu.

*

Nu sărutase niciodată un bărbat.

Oh, fusese sărutată, desigur. Cu multe ocazii, dorit şi nedorit. Fusese sărutată de acest bărbat, şi fusese magnific. Dar nici măcar o dată nu preluase controlul unui moment ca acesta şi nu sărutase un bărbat. Nici măcar pe Jonathan, când tinereţea şi nebunia ar fi trebuit s-o facă mai curajoasă.

Plăcerea năvalnică a experienţei nu era ceva ce avea să uite vreodată. Adora asta, felul în care el o lăsă să domine, felul în care stătea sprijinit pe banchetă, mâinile sale pe şoldurile ei doar ca să o ţină în eventualitatea în care trăsura s-ar fi hurducat pe ne aşteptate. Felul în care o lăsă să-l mângâie, mai întâi cu mâinile şi apoi cu buzele.

Şi adoră felul în care îi simţea trupul lipit de ea, tare şi ferm, şi atât de incredibil de cald. Nu o atinse, iar ea ura şi iubea asta deopotrivă. Voia explorarea. Voia să-l aţâţe. Şi să-l atingă. Şi să facă tot posibilul ca să-l seducă, întrucât în toţi anii petrecuţi îmbrăcată ca Anna, nu încercase niciodată seducţia.

Ceva ce el părea să facă atât de uşor. Fără măcar s-o atingă.

Îşi lăsă o clipă buzele să rămână pe ale lui, înainte să-şi pună mâinile pe umerii lui şi să-l lingă uşor cu vârful limbii. La această senzaţie, el scoase un sunet gutural, iar ea îl simţi la fel de mult pe cât îl auzi. Buzele lui se despărţiră, iar ea se înclină în faţă. Îşi testă puterea.

Mâinile lui îi apucară mai strâns şoldurile, iar sărutul deveni mai adânc, mai intens. Sunetul gutural se transformă în geamăt, iar una din mâinile lui se mişcă într-un final, venind sus pe gâtul ei, prinzându-i maxilarul, ţinând-o pentru sărutul lor. Limba lui o întâlni pe a ei, iar ea tresări la senzaţia minunată. Pentru un moment, el păru pierdut, dar apoi îi întâlni privirea şi, cu un control deplin, o trase înapoi la el şi revendică sărutul.

Mâinile lui erau peste tot – alunecând peste piele şi mătase, sus pe părul ei. Ea se feri de atingerea lui.

— Aşteaptă, spuse ea cu răsuflarea tăiată, prinzându-i mâinile, trăgându-le de pe ea. Nu peruca. Nu încă.

— Vreau să ţi-o dai jos. Te vreau pe tine, mărturisi el.

— Şi eu vreau asta, spuse ea. Dar dacă ne vede cineva…

Trebuia să fie Anna cea care intra în casa lui la miezul nopţii.

Singură. Purtând mătase neagră.

El aprobă mormăind, punându-şi din nou mâinile pe şoldurile şi, trăgând de mătăsuri, schimbându-i poziţia, aducându-i mai aproape unul de altul.

— Este mult prea mult material în rochia asta, bombăni el în vreme ce o trăgea în jos, ridicându-se, potrivindu-se cu ea, tare peste delicat, împingându-se o dată, de două ori, înainte să-i muşte buza de jos şi să-i revendice gura cu buzele şi cu limba.

Era rândul ei să geamă la asaltul sărutului său – şi era un asalt, un război purtat cu grijă între săruturi lungi,

molcome, ameţitoare, însoţite de mişcare şi de promisiuni nespuse care o făceau să fie deopotrivă fierbinte şi rece, şi disperată după el.

Georgiana îşi înălţă capul, dorind să-l vadă. Să înţeleagă momentul acesta, în care păreau singurii oameni din lume. Ochii lui se deschiseră când ea se dezlipi de el.

— Nu am planificat asta, şopti Georgiana, degetele ei plimbându-se. Pe faţa lui.

— Trăsura? întrebă el.

— Plăcerea, spuse ea.

Duncan făcu o pauză, privind-o cu atenţie, iar ea aproape că închise ochii, de teama a ceea ce ar putea el descoperi.

— Asta e foarte interesant, pentru că plăcerea este tot ce planificasem.

Îşi trecu mâinile peste părţile laterale ale trupului ei, trimiţând unde ale acelei plăceri promise prin ea, de la umeri către şolduri şi înapoi către locul în care corsajul ei părea prea strâns, disperat după uşurare.

Disperat după atingerea lui.

I-o oferi, plimbându-şi degetele peste vârfurile sânilor ei, întăriţi sub mătase. Ea-şi aruncă de plăcere capul pe spate, iar el se ridică mai sus ca să-şi treacă dinţii peste pieptul ei gol, urmărindu-i clavicula pronunţată cu mângâierea caldă a limbii lui.

— Opreşte-te, şopti ea.

Se opri instantaneu, retrăgându-se de lângă ea. Era surprins de faptul că se putuse opri. O privi.

— S-a întâmplat ceva?

„Da.”

Dar nu era ceea ce credea el.

Totul era greşit – fiecare parte – pentru că se simţea atât de bine. Pentru că o făcea să se întrebe în treacăt ce ratase în toţi aceşti ani. *Pe cine* ratase.

O făcea să pună lucrurile la îndoială prea mult. Totul.

Clătină din cap.

— Nu, minţi ea. Sărută-mă din nou.

Dar nu putea, pentru că din momentul în care vorbele fuseseră rostite, trăsura încetini. Se întinse spre ea, dându-i un sărut lung, apăsat pe decolteu, acolo unde ea se forţa să respire.

— Spune-mi că suntem la mine acasă.

Ea râse de disperarea din vocea lui, doar pentru că semăna cu a ei. Se dădu de pe el, dorindu-şi să nu fi fost nevoită. Dorind să rămână acolo pentru totdeauna.

— Suntem. Am considerat că mai bine aici decât la club.

El se aplecă să-i aranjeze fustele, iar ea adoră felul în care degetele lui întârziau pe genunchiului ei, pe curbura gambei ei.

— Te-ai gândit bine. Nu vreau să ne întâlnim la club.

— De ce nu? întrebă ea în timp ce-şi ridica un picior ca să-şi pună pantoful la loc.

— Nu o să fiu văzut cu tine acolo.

Cuvintele o dureră.

— Dar poţi să te culci cu mine?

El încremeni, privirea lui întâlnind-o pe a ei, fierbinte şi plină de promisiuni.

În primul rând, înţelegi greşit. Nu te vreau acolo. Te vreau departe de locul acela. Departe de scandal, de păcat şi de viciu. Vreau să fiu singurul ticălos din compania ta.

— Şi în al doilea rând?

El îi ridică celălalt picior, mângâindu-i degetele şi talpa înainte să-i pună pantoful la loc.

— Te asigur că nu va fi somn deloc.

Vorbele trimiseră un fior de plăcere prin trupul ei, la fel de intens ca şi cum ar fi întins-o goală şi i-ar fi şoptit pe piele.

Duncan îi lasă uşor piciorul pe podeaua trăsurii, iar ea spuse:

— Du-mă înăuntru.
Dinţii albi sclipiră.
— Cu plăcere.

Capitolul 13

Sincer, există puţin stele în galaxia acestui sezon care să strălucească măcar pe jumătate atât de tare ca frumoasa noastră Lady G. Ea devine din ce în ce mai dorită la evenimentele sociale, şi nu avem nicio îndoială că burlacii eligibili din lumea bună o doresc pentru evenimente care au loc exclusiv în biserică. Cât despre lordul L., oricum, cum compania lor pare bine...

În colţurile triste ale sălilor de bal, am găsit o biată oiţă rătăcită – Lady S., cândva o membră bine-venită a Frumuseţilor Necruţătoare ale lumii bune, acum exilate pentru păcate pe care nu ni le putem imagina. Avem mari speranţe că va fi reabilitată, de vreme ce a fost văzută dansând cu marchizul de E...

Paginile mondene din *Weekly Courant,*
1 mai 1833

Casa lui era masivă, decorată superb, fiecare locşor mobilat după ultima modă. Georgiana rămase în foaierul principal de marmură, întorcându-se încet, uitându-se la tavanele înalte şi la scara largă în spirală care ducea spre etajele superioare.

— Este frumoasă, spuse Georgiana, întorcându-se spre el. Nu am mai văzut niciodată o casă făcută atât de perfect.

Duncan se sprijini de o coloană de marmură din

apropiere, cu braţele încrucişate şi privirea concentrată asupra ei.

— Este un acoperiş deasupra capetelor noastre.

Ea râse.

— Face mai mult decât atât.

— Este o casă.

— Fă-mi un tur.

El flutură o mână înspre uşile din capătul îndepărtat al foaierului.

— Cameră de primire, cameră de primire, salon pentru servirea micului dejun. Apoi către cele din spatele ei. Salonul Cynthiei pentru dimineaţă, o altă cameră de primire. Făcu o pauză. Nu ştiu exact de ce avem nevoie de atâtea. Arătă către un hol lung care ducea în spatele casei. Bucătăriile şi piscina sunt în direcţia aceea. Sufrageria şi sala de bal sunt cu un etaj mai sus. Îşi întoarse atenţia asupra ei. Dormitoarele sunt superbe. Merită o inspecţie personală.

Ea râse văzându-l atât de nerăbdător.

— Piscină?

— Da.

— Realizezi că o piscină nu este tocmai cea mai comună dotare pentru o casă de oraş londoneză.

— Nu este tocmai o dotare comună în Londra, spuse el, ridicând un umăr. Dar îmi place să fiu curat, deci îşi face treaba.

— La fel şi altor bărbaţi. Ei fac baie.

El ridică o sprânceană.

— Şi eu fac baie.

— Mi-ar plăcea s-o văd.

— Ţi-ar plăcea să mă vezi cum fac baie?

Ea râse.

— Nu. Mi-ar plăcea să văd piscina ta.

Duncan se gândi să refuze – ea putea vedea asta în ochii lui. Până la urmă, un tur al casei nu făcea parte din

programul serii asupra căruia conveniseră. Dar Georgiana rămase fermă pe poziţie, până când el îi luă mâna într-a lui – caldă, mare şi aspră de la anii de muncă – şi o conduse prin casă, de-a lungul holului întunecos şi prin bucătării.

Ajunse la o uşă închisă, puse mâna pe clanţă şi, întorcându-se ca s-o privească în ochi, deschise uşa şi o invită să intre în încăperea slab luminată.

Ea păşi înăuntru, observând mai întâi lumina care abia dacă era acolo, venind de la şase şemineuri aflate în capătul îndepărtat al camerei, apoi observând cât de cald era în cameră.

— Stai aici, îi spuse el încet la ureche, trecând pe lângă ea. Am să aprind lămpile.

Georgiana rămase în întunericul cald, privindu-l în timp ce aprindea un chibrit într-o lampă din apropiere, împrăştiind o mică sferă de lumină galbenă în încăperea uriaşă. Lumina era la marginea piscinei liniştite şi întunecate, şi cu totul captivante. Se mişcă fără să-şi dea seama, atrasă de apa misterioasă în vreme ce Duncan urma marginea bazinului, aprinzând mai multe lămpi, până când încăperea ieşi la iveală.

Era magnifică.

Întreaga încăpere – pereţii, podeaua, chiar şi tavanul – era placată în cel mai frumos mozaic albastru şi alb, împreunându-se precum cerul şi valurile. Lămpile stăteau pe nişte coloane din marmură împodobite superb, fiecare lumină clară ca un glob auriu de sticlă. Privi în sus unde tavanul înfăţişa ceea ce trebuie să fi fost o sută de casete de sticlă, descoperind cerul de deasupra Londrei, întuneric şi stele.

S-ar fi putut uita la tavanul acela pentru totdeauna.

Iar asta fără piscina ce reflecta stelele şi lămpile în apă, închisă la culoare ca vinul, ca mările lui Odiseu. Ea întâlni privirea lui Duncan unde stătea la câţiva metri depărtare, ajustând intensitatea unei lămpi. Nu, nu Odiseu.

El era Poseidon, zeul acestui loc, suficient de puternic să despice apele după voinţa sa.

— Asta este… Făcu o pauză, neştiind cum să descrie camera. Felul în care o emoţiona. Fascinant.

El veni spre ea.

— Este viciul meu.

— Credeam că viciul tău este jocul de cărţi.

Duncan clătină din cap, întinzându-se după ea, dându-i la o parte o buclă de pe faţă.

— Aceea este muncă. Aceasta este joacă.

„Joacă.”

Cuvântul se înfăşură în jurul lor, o promisiune în întuneric. Se întrebă despre asta, se întrebă cât timp trecuse de când se gândise la asta. De când avusese asta.

Se întrebă dacă avea să i-o ofere. Îi zâmbi.

— Pare o joacă sublimă.

— Joacă sublimă, repetă după ea, refuzând să-i elibereze privirea. Chiar aşa pare.

Georgiana n-ar fi crezut că încăperea putea deveni mai caldă, dar deveni.

— Sunt atâtea şemineuri.

El privi peste umăr, către peretele cu căminuri.

— Îmi place să înot tot anul, iar apa s-ar răci dacă n-ar fi şemineurile.

Întreaga cameră, întreaga experienţă, trebuie să-l fi costat o avere – încălzirea, lămpile, extravaganţa. Îngerul se mândrea cu şase camere spaţioase, cu totul de prisos, create numai pentru capriciile membrilor, dar nu era nimic asemănător cu asta la club.

Nu era nimic asemănător nicăieri în Londra.

Se uită la el.

— De ce?

El îşi mută privirea, către apă – neagră şi tentantă.

— Ţi-am spus. Îmi place să înot.

Nu spusese asta. Spusese că îi place să fie curat.

— Sunt şi alte modalităţi ca să înoţi.

— Cel mai bine e noaptea, explică el, ignorând întrebarea. Când nu este altceva în afară de apă şi de stele. De cele mai multe ori, nu aprind lămpile.

— Îţi simţi calea, spuse ea.

El îşi trecu mâna pe braţul ei, luându-i mâna într-a lui.

— Simţirea este subevaluată.

O trase aproape şi o luă de talie. O sărută, adânc şi pătimaş, iar ea nu ştia dacă era căldura din cameră sau mângâierea care o făcu să-şi piardă ideea.

Ba nu, ştia. Era mângâierea.

El se trase înapoi.

— Ştii cum?

Îi luă un moment să înţeleagă.

— Ştiu.

Duncan o privi lung, ca şi cum ar fi cântărit răspunsul la întrebarea lui inevitabilă. Ca şi cum s-ar fi întrebat dacă ar fi trebuit să rişte ca ea să spună nu.

Ca şi cum ar fi spus vreodată nu.

— Ai vrea să înotăm?

Ea zâmbi auzind întrebarea.

— Seara asta se desfăşoară destul de diferit faţă de cum m-aş fi aşteptat eu.

— Sau eu. O sărută, repede şi brutal. Scapă odată de peruca aia blestemată!

Mâinile ei făceau precum îi poruncise de îndată ce el plecă de lângă ea către peretele cu şemineuri, lăsându-se pe vine ca să aţâţe focul în primul, apoi în al doilea. După ce-şi scoase peruca, socoti că lui avea să îi ia câteva minute să aprindă flăcările în toate cele cinci cămine, aşa că se aşeză şi îşi dădu pantofii. Ciorapii. Pantalonaşii, punându-le pe fiecare ordonat deoparte, până când rămase doar în rochie.

Rochia pe care o purta fusese creată pentru Anna, nu pentru Georgiana, şi nu necesita asistenţa unei cameriste

ca să o dea jos. Era concepută cu copci ascunse, cu şnururi şi cu un corset, toate ca să fie uşor de îmbrăcat şi dezbrăcat.

Şi totuşi, se întrebă dacă oare croitoreasa care făcuse această ispravă de inginerie vestimentară îşi imaginase vreodată acest moment anume, în care căderea rochiei avea să se întâmple la marginea unei piscine.

Dacă totul mergea bine.

Duncan se întoarse de la ultimul şemineu, scrutând-o din partea cealaltă a încăperii uriaşe, iar Georgiana se ridică în picioare, urmărindu-l cum venea spre ea, concentrat numai asupra ei, vânând-o. Observă picioarele lui goale şi realiză că se oprise un moment ca să-şi descalţe ghetele în timp ce se ocupa de foc. Îşi dădu jos haina, aruncând-o deoparte, în vreme ce se ocupa de lavalieră, desfăcând fâşia lungă de pânză şi lăsând-o să cadă. Nu-şi luă privirea de la ea, iar ea se simţi ca o pradă.

Nicio pradă nu-şi dorise vreodată mai mult să fie prinsă.

Ajunse la ea chiar în timp ce-şi trăgea poalele cămăşii afară din pantaloni, iar Georgiana se întrebă cât de obişnuit era să facă asta.

— Ai primit vreodată oaspeţi aici?

Întrebarea îi scăpă înainte să o poată opri, iar ea îşi dori cu ardoare să n-o fi pus.

Noaptea aceasta nu însemna nimic. Nu era pentru totdeauna. Era pentru acum. Prin urmare, nu ar fi trebuit să-i pese dacă mai avusese şi alte femei aici. În această încăpere magnifică, extravagantă, ridicolă.

— Nu, răspunse el, iar plăcerea pe care i-o făcură cuvintele lui ştiind că sunt adevărate – era imensă.

El se dezbrăcă şi de cămaşă, trăgând-o peste cap, descoperind un abdomen zvelt, puternic, tot curbe şi crevase. Georgianei i se uscă gura. Niciun bărbat, în afară de statuile clasice, nu ar trebui să arate aşa. Niciun bărbat,

în afară de statuile clasice, *nu* arăta aşa.

Poseidon apăru din nou, iar ea alungă gândul prostesc.

Dar nu încetă să se uite.

Până când ajunse la pantaloni şi degetele sale începură să se ocupe de nasturii de acolo, iar ea nu se mai putu uita. Privirea ei îi găsi faţa, privirea lui atotştiutoare, de parcă ar fi fost în mintea ei. De parcă ar fi ştiut că-l comparase în minte cu Poseidon.

Era un bărbat nesuferit.

— Eşti prea îmbrăcată.

Ea încercă să-şi alunge ruşinea. Fusese de acord cu momentul acesta, nu-i aşa? Cu noaptea asta? Şi era Anna, nu-i aşa, experimentată în toate lucrurile. În toate felurile în care o femeie trebuie să fie.

Nu conta că cea din urmă era o uşoară fabulaţie.

Bine. O fabulaţie semnificativă.

Avea rochia care o apăra. Şi haina îl face pe om, nu? În cazul lui Duncan West, părea că hainele îi făceau un deserviciu, dar nu despre asta era vorba.

Trase adânc aer în piept. Îşi adună curajul.

Şi renunţă la rochie, înfăţişându-i-se cu totul goală.

Mai târziu, când nu avea să mai fie atât de ruşinată, urma să râdă amintindu-şi reacţia lui Duncan – absolut şocat că ea fusese în stare să se dezbrace fără ajutor şi arătând de parcă primise o lovitură foarte directă şi foarte puternică în cap.

Dar în acest moment nu-i venea deloc să râdă. Mintea ei era prea ocupată cu ruşinea. Şi cu emoţiile. Şi cu conştientizarea părţilor sale cu forme ciudate, strânse în mod bizar, şi pe care de regulă le ţinea acoperite cu frumoase veşminte din mătase. Şi cu combinaţia intensă, tulburătoare dintre dorinţă şi groază.

Aşa că făcu ceea ce ar fi făcut orice femeie în pielea goală care se respectă, aflată în aceeaşi situaţie. Sări în

piscina întunecată.

Ieşi la suprafaţă la câţiva metri de margine, minunându-se de temperatura apei care-i amintea de o baie răcoritoare de vară. Se întoarse către locul de unde sărise şi-l văzu acolo, privind-o, cu mâinile în şolduri.

Gol.

Încercă să nu se uite. Chiar încercă.

Dar era destul de greu să nu observe.

Înotă înapoi, recunoscătoare pentru lumina difuză. Pentru faptul că Duncan nu putea fi sigur că ea se uitase la el – aşa lung şi tare şi extrem de tulburător cum era.

— E plăcut?

Ea înghiţi în sec. Se îmbărbătă chiar şi în vreme ce continua să mărească distanţa dintre ei.

— Destul.

— Dacă vrei să înoţi, spuse el, ar trebui să o faci acum.

Era un lucru bizar să spună asta, întrucât era o piscină şi deja înota.

— De ce?

— Pentru că, de îndată ce am să te prind, înotul va fi ultima ta grijă.

Cuvintele o loviră ca fulgerul, intensificate de felul în care se simţea apa peste tot trupul ei, în zone care nu ar trebui descoperite în acest loc minunat. Aşteptă un moment, privindu-l, absorbindu-i frumuseţea, tot numai muşchi şi oase. Perfecţiune, înflorită aici, în această apă.

„Unde urma să o aibă.”

Gândul o făcu îndrăzneaţă şi nu se mai dădu în spate.

— Cred că mi-am pierdut interesul pentru înot.

Duncan ajunse sub apă înainte ca ea să termine propoziţia. Inima ei bătea cu putere în timp ce-l aştepta să iasă la suprafaţă, tăcerea care se aşternu după ce se scufundase făcând-o să freamăte de anticipare. Privi suprafaţa apei, neagră ca smoala, întrebându-se unde avea

să apară.

Şi apoi îl simţi, degetele lui trecând peste pântecul ei, urmate de palme, alunecând de-o parte şi de alta a ei. I se tăie respiraţia la atingere, iar el se ridică la câţiva centimetri de ea – Poseidon ridicându-se din mare.

Spre propria surprindere, îşi puse mâinile pe umerii lui, iar el profită de ocazie ca să o tragă aproape de el, braţele lui ca oţelul împrejurul taliei ei, picioarele lui împletindu-se cu ale ei. Îl simţea fierbinte şi tare peste pântecul ei.

— Sunt foarte recunoscător, îi spuse la ureche, vorbele mai mult respiraţie decât sunet, trimiţând un fior prin ea, oricui te-a învăţat să înoţi.

Ea nu avu timp să se gândească la un răspuns potrivit, pentru că deja o săruta, ridicând-o cu lejeritate în apă, mâinile lui lunecând în jos ca să-i prindă şezutul, să o tragă aproape, să se potrivească în locul secret, întunecat, în care se potriveau atât de bine.

Senzaţia îl făcu să geamă, iar ea răspunse cu un suspin în timp ce el o duse la marginea piscinei. Începea, se gândi ea. Voia asta, cu disperare chiar, iar el avea să i-o ofere. Erau ani de când nu mai fusese atât de aproape de o altă persoană, de un bărbat. O viaţă.

La marginea piscinei, el îi desfăcu braţele larg, deschizând-o, cu palmele pe plăcile frumoase de mozaic, ţinând-o sus în apă. Faţa lui era învăluită în lumina portocalie a flăcărilor din spatele ei, flăcări care păreau să ardă fierbinte ca soarele în vreme ce el îşi lăsă mâinile să alunece în jos de-a lungul braţelor ei, împletindu-şi degetele cu ale ei, sărutând-o pe gât şi pe pielea umerilor şi a pieptului.

— Nu mi-ai oferit ocazia să mă uit, îi şopti acolo, imediat deasupra locului în care apa clipocea pe ea, întărâtând vârfurile sânilor ei, tari şi tânjind după el. M-ai şocat cumplit şi apoi ai fugit.

— Nu pare ca şi cum aş fi fugit, spuse Georgiana în vreme ce el îi eliberă una dintre mâini şi îi cuprinse un sân gol, ridicându-l deasupra liniei apei, trecându-şi un deget peste sfârcul de piatră.

— Nu, spuse el, dar iată-ne din nou aici, în întuneric. Şi încă o dată, nu pot să te văd. Nu pot să îi văd.

— Te rog, suspină ea în timp ce el îi tachina sfârcul cu degetul.

O omora.

— Ce mă rogi? întrebă el, depunând săruturi mici şi caste împrejurul lui.

— Ştii ce, spuse ea, iar el râse.

— Ştiu. Şi mărturisesc, sunt recunoscător că ne aflam aici, singuri, pentru că, în sfârşit, am să te gust şi nimeni nu o să mă oprească.

Îşi coborî gura şi o luă cu totul, iar ea aproape că leşină din pricina senzaţiei, a felului în care lingea şi sugea, trimiţându-i o plăcere care se învârtejea prin ea, răspândindu-se în zeci de locuri pe care uitase că le avea. Se mişcă să îl prindă de cap şi îşi pierdu echilibrul în apă. El o prinse fără efort, dar ea îşi duse mâna înapoi pe marginea piscinei, neştiind ce altceva să facă. Neştiind ce altceva să spună în afară de:

— Doamne, Dumnezeule, nu te opri.

Iar Duncan nu se opri, venerând mai întâi un sân şi apoi pe celălalt, până când ea crezu că avea să moară aici, înecată în acest loc minunat şi în el. Când el îşi înălţă capul după ceea ce păru deopotrivă o eternitate şi doar o clipă, Georgiana îi rostea numele printre suspine şi tânjea după orice ar fi dorit el să-i ofere.

Îi luă buzele, capturându-i suspinele, şi o trase din nou aproape de el, lăsându-şi toată greutatea peste ea, astfel încât nu mai rămase loc pentru apa care clipocea în jurul lor, la timp pentru zvârcolirea ei. Când încheie sărutul, ea-şi puse mâinile pe umerii lui, dornică de ceva care avea să o

ajute să-şi recapete puterile. Să se recapete pe ea.

Duncan îi oferi un spaţiu infim, de parcă ar fi înţeles ce voia ea şi ar fi înţeles şi că ea ar urî asta deopotrivă. Şi ea chiar urî asta. Pentru că pur şi simplu îl voia din nou.

Luă o gură de aer. Încă una.

Căută să spună ceva, ceva ce l-ar fi făcut să se îndepărteze chiar şi în timp ce l-ar fi ţinut aproape.

— De ce o piscină?

El încremeni, însă îşi reveni rapid din uimire.

— Nu vrei să ştii asta, spuse el, cu glas grav şi misterios.

— Ba vreau.

Îi luă o şuviţă de păr lungă şi udă de pe umăr, răsucind-o între două degete.

— Nu am fost un copil curat.

Ea zâmbi, imaginându-şi-l – un băieţel blond cu neastâmpăr în ochi şi foarte inteligent pentru vârsta lui.

— Puţini copii sunt.

Duncan nu-i întoarse zâmbetul. Nu o privi în ochi.

— Nu eram murdar de la joacă, spuse, uitându-se la părul ei, cu glasul lipsit de emoţie. Am făcut o mulţime de treburi. Zidărie. Drumuri. Curăţat hornuri.

Ea îngheţă. Niciuna dintre aceste treburi nu era potrivită pentru copii, dar hornuri – era periculos, muncă brută, băieţi mici trimişi în hornuri ca să le cureţe, cu cât mai mici, cu atât mai bine. Probabil că nu avea mai mult de trei sau patru ani când fusese un bun candidat pentru tortură.

— Duncan, şopti ea, dar el nu părea conştient de prezenţa ei.

— Nu era aşa de rău. Doar atunci când era prea cald, iar hornurile prea strâmte. Am avut noroc.

Niciun copil care duce o astfel de viaţă nu era norocos.

— Erai în Londra?

Trebuia să fi fost. Într-un azil de săraci – salvat, fără îndoială forţat să sufere din cauza acestui oraş în plină dezvoltare.

El nu răspunse, clătinând în schimb din cap şi alungând parcă o amintire. O mie de amintiri, era sigură, fiecare mai înfiorătoare ca alta.

— În orice caz, nu aveam voie să mă spăl după, întrucât urma să mă murdăresc făcând altceva în următoarea zi. Iar în puţinele dăţi în care aveam voie să mă spăl, eram ultimul. Apa era mereu rece. Şi niciodată curată.

O podidiră lacrimile, fierbinţi şi nedorite, iar ea fu recunoscătoare pentru flăcările din spatele ei, pentru felul în care îi ascundeau faţa de el.

Se întinse după el, punându-şi un braţ după gâtul lui, trecându-şi degetele prin părul lui blond şi frumos, strălucitor, moale şi curat.

— Gata, îi şopti ea la ureche. Gata, repetă, dorind să se încolăcească în jurul lui.

Dorind să-l protejeze. Pe băieţelul din el. Pe bărbatul care devenise.

Dumnezeule mare!

Ce simţea ea…

„Nu.” Refuză să gândească asta.

Şi cu siguranţă că nu avea să recunoască asta.

Duncan o privi, iar ea observă expresia uimită de pe chipul lui, de parcă tocmai îşi amintise că ea era acolo.

— Gata, aprobă el. Acum am nouăzeci de metri pătraţi de apă curată. Caldă, minunată.

Ea ar fi vrut să-i pună mai multe întrebări. Să insiste.

Dar ştia mai bine ca oricine că atunci când un bărbat ca Duncan terminase de vorbit, terminase de vorbit. Găsi o alternativă, sărutându-l, plimbându-şi degetele pe umărul lui şi în jos, pe braţ, spre locul unde mâinile lui o ţineau deschisă, lipită de el. Voia să-l atingă – fiecare părticică din el. Voia să atingă câteva părţi anume din el. Şi aproape că-

şi adună curajul să o facă, atunci când el o ridică din apă, aşezând-o pe marginea piscinei.

Apa se scurgea pe trupul ei, peste curbele şi văile sale, iar ea se simţi jenată din cauza poziţiei, expusă deasupra lui.

— Aşteaptă, începu ea, dar el o opri, sărutând-o pe unul din genunchi.

— Dar nu de piscină sunt interesat în noaptea asta, şopti el pe pielea de acolo, strecurându-şi o mână între coapsele ei, deschizând-o suficient de mult încât să o poată săruta pe partea interioară a genunchiului. Ci de altceva.

Era o grabă în glasul lui, de parcă atingând-o, sărutând-o, făcând dragoste cu ea ar fi putut uşura trecutul său. Discuţia despre el.

Şi poate că putea. „În noaptea asta.”

Degetele lui se mişcară din nou, aţâţând-o până când ea se deschise mai mult, până când era loc ca el să sărute mai sus de-a lungul coapsei sale, limba lui rotindu-se acolo, atingerea pricepută împrăştiind flăcări.

— Altceva, repetă el, urmând calea misterioasă, nebunească în susul piciorului ei, convingând-o să se deschidă, cu un sărut devastator după altul. Ceva la fel de cald. Vorbele trimiseră un fior prin Georgiana, în vreme ce închise ochii în faţa imaginii lui, păcătos şi dulce între coapsele ei. Ceva la fel de minunat.

Ea-şi pierdea echilibrul, şi se lăsă pe spate sprijinindu-se pe mâini, neştiind ce să facă. Neştiind dacă voia asta. Şi, în acelaşi timp, cu totul sigură că voia asta. Degetele acelea nebune se mişcară din nou, dar nu fu nevoie să împingă. Ea se deschise pentru el, oferindu-i accesul, deşi el îi promisese devastarea.

Îi spusese că avea să deţină controlul, şi aşa era.

Georgiana era acum larg deschisă, iar degetele lui se jucau cu peticul de păr negru care acoperea cea mai secretă parte a ei. Duncan ridică privirea.

— Eşti la fel de udă?

Vorbele răsunară prin ea, mai devastatoare decât atingerea care le însoţea, în timp ce el despărţea cutele delicate ale sexului ei cu o blândeţe infinită, lăsând un singur deget să intre înăuntru. Gemură împreună din pricina mişcării, senzaţiei care o străfulgeră.

— Mai mult, spuse el, glasul plin de uimire în vreme ce mângâia locul acela întunecat, minunat. Am să te gust aici, continuă el. Am să te gust şi am să te ating până când o să-ţi dai drumul şi gemetele tale o să umple încăperea asta, doar cu apa şi cerul drept martori.

Vorbele o slăbiră în aceeaşi măsură în care îi oferiră şi putere, în vreme ce el îşi lăsă o mână să alunece de pe abdomenul ei pe piept, presându-i spatele pe mozaicul cald, până când ajunse să stea întinsă, cu picioarele atârnând peste marginea piscinei.

— Eşti a mea, spuse el, misterios şi plin de păcat.

— Sunt, şopti ea.

Dumnezeule mare, era! Era a lui în toate felurile în care o dorea. În orice fel.

Şi apoi, gura lui fu în mijlocul ei, iar ea ţipă de la plăcerea imensă, aproape insuportabilă a limbii lui, mângâind şi rotindu-se şi făcând toate lucrurile formidabile şi uluitoare. Mâinile ei, cu care nu ştiuse ce să facă cu doar câteva minute mai devreme, îl găsiră, plimbându-se prin părul lui blond şi frumos în vreme ce el se mişca peste ea, gustând căldura ei udă cu mişcări magnifice care ameninţau să o lipsească de răsuflare şi de judecată.

Imensa plăcere o făcu să geamă, implorând după mai mult, chiar în timp ce i se oferea. Se frecă de el, adorând cum se simţea, sunetul lui, felul în care o ţinea deschisă, larg.

„A lui.”

Nu avea să mai simtă vreodată aşa ceva. Nu avea să se mai ofere niciodată într-un fel asemănător cu acesta.

Şi apoi el fu acolo, în locul acela umflat, care tânjea, acolo unde îl dorea mai mult, încercuind şi mângâind şi sugând, trimiţând plăcerea strălfulgerătoare prin ea până când nu mai putea suporta, iar degetele ei se prinseră strâns în părul lui şi se frecă de el. Ca răspuns, el îi prinse şoldurile, ţinând-o ferm, în vreme ce ea-şi înfruntă plăcerea, strigându-i numele în întuneric iar şi iar şi iar, până când nu mai era numele lui, ci o binecuvântare.

Şi apoi ţipă, exact cum îi promise el, în faţa nimănui în afară de stele de deasupra – după tavanul de sticlă care prinse sunetul şi-l trimise cu ecou în jurul amândurora, singurii oameni din toată Londra. Din toată lumea.

Stătu cu ea până se întoarse la realitate, cu buzele lui moi şi pline pe arcul coapsei ei, limba lui trasând cercuri acolo, încet şi moale, de parcă ar fi putut să-i încetinească pulsul revoltat.

Ea deschise ochii în încăperea uimitoare, portocalie în lumina flăcărilor din spatele ei şi din interiorul ei, şi realiză că nu era nimic ridicol la acest loc – i se potrivea. Un templu fantastic pentru acest bărbat care mânuia plăcerea ca pe putere.

Şi poate că era putere.

Era cu siguranţă mai periculos decât orice înfruntase vreodată până acum. El era prea mult. Şi nu suficient. Nu-l putea avea niciodată, şi cumva, în acest moment, ea ştiu că nu va înceta niciodată să-l dorească.

Avea să o distrugă, la fel de sigur cum fusese distrusă ultima dacă când un bărbat o atinsese.

Se încordă din cauza gândului, iar el simţi schimbarea din ea. Îşi ridică buzele.

— Şi iată, spuse el, cu glasul mai rece decât s-ar fi aşteptat ea. Mai rece decât i-ar fi plăcut. Amintirea se întoarce.

Ea urî faptul că el o înţelegea cu atâta uşurinţă. Se ridică, trăgându-şi picioarele din apă, cu genunchii la piept.

Strângându-şi braţele în jurul ei.

— Nu ştiu la ce te referi.

Duncan ridică o sprânceană.

— Ştii exact la ce mă refer. Dacă n-ai şti, ai fi reintrat în piscină în loc să o părăseşti.

Ea zâmbi.

— N-ai prefera un pat?

— Nu face asta, spuse el. N-o aduce aici. Nu acum.

— Pe cine?

— Pe Anna. Nu-mi oferi zâmbetul ei fals şi cuvintele ei şi mai false. Nu sunt…

— Ce nu eşti? întrebă ea când el nu termină.

El blestemă, încet şi furios, şi înotă cu spatele, îndepărtându-se de ea. De moment.

— Nu sunt Chase. Nu o vreau pe ea. Te vreau pe tine.

— Suntem una şi aceeaşi, spuse ea.

— Nu mă insulta. Nu mă minţi. Păstrează-ţi minciunile pentru proprietarul tău.

El scuipă cuvântul, iar Georgiana simţi furia din el. Rana.

Când îl inventase pe Chase, cu ani în urmă, nu-şi imaginase niciodată că avea să joace un joc delicat şi dificil ca acesta. Se ridică, urmându-l de-a lungul piscinei, către locul în care intraseră. Unde începuseră seara aceasta. Locul în care nu se puteau întoarce. El ieşi din apă, deschise un dulap din apropiere şi îi oferi o fâşie groasă de bumbac egiptean. Georgiana se înfăşură în ea, căutând cuvintele potrivite.

Îşi reveni.

— Duncan, eu nu sunt proprietatea lui.

Nu-i mai putea vedea faţa. El era cel luminat din spate acum, când fiecare cuvânt pe care-l spunea era o minciună. Vorbele lui veniră din umbra lui imensă ce se întrevedea la doar câţiva centimetri de ea, frustrarea din glasul lui fiind cât se poate de clară.

— Sigur că eşti. Eşti la cheremul lui. Îţi dă un pachet, tu îl livrezi. Îţi dă un soţ, tu îl iei.

— Nu este aşa.

— Este exact aşa.

„Trebuie să-i spună adevărul.”

El îi luă mâinile, strânsoarea lor fiind caldă şi minunată, şi o întoarse în lumină.

— Doar acum. Spune-mi *asta.* Spune-mi la ce te gândeai exact atunci.

Ea ştiu că vorbele erau prosteşti. Că aveau să-i distrugă pe amândoi. Dar le spuse oricum.

— Mă gândeam că ar trebui să-ţi spun adevărul.

El încremeni.

— Ar trebui. Orice ar fi… pot să te ajut.

Părea atât de simplu să-i spună tot adevărul. Că era Chase. Că trebuise să protejeze acea identitate fără ezitare în toţi aceşti ani pentru Caroline. Pentru că fiica ei va avea nevoie de ceva mai mult într-o zi, de un nume perfect, imaculat, care s-o ajute să aibă viaţa pe care o dorea. Viaţa pe care o merita.

Ar fi atât de simplu să-i spună. El mânuia puterea la fel ca ea – ar vedea ameninţarea pe care identitatea ei o exercita asupra propriei vieţi. Asupra vieţii lui Caroline. Asupra Îngerului. Asupra lumii ei. Dar el era prea periculos. Era genul de persoană care o ameninţa doar cu respiraţia lui, nu pentru că trăia din secrete, ci pentru că, odată ce le va şti, Georgiana avea să fie la mâna lui – secretele ei, numele ei, lumea ei, inima ei.

Nu conta că o făcuse să vrea să aibă încredere în el.

Nu conta că o făcuse să vrea să-l *iubească.*

Fusese trădată de iubire – de imperfecţiunea ei trecătoare, de permanenta suferinţă.

Nu putea avea încredere.

Ameninţarea care plana asupra ei făcea ca el să nu poată fi de încredere.

Erau prea multe care atârnau în balanţă, iar Duncan West nu-i datora suficient încât să compenseze pentru secretele ei. Avea prea multe secrete el însuşi – prea multe pe care nici măcar ea nu le ştia.

Iar acesta era dansul lor, secrete pentru secrete.

„Serviciu contra serviciu.”

Prin urmare, nu îi spuse adevărul. Alese să-şi aducă aminte că mai mult decât de siguranţă, onoare şi respect, avea nevoie de cineva care nu urma să-i caute secretele. Avea nevoie de cineva în care să nu aibă încredere niciodată.

Pe care să nu-l iubească niciodată.

Iar dacă seara asta nu o învăţase nimic altceva, o învăţase că putea să-l iubească pe Duncan West. Iar iubirea avea să aducă numai dezastru.

— La naiba, Georgiana, vreau să nu mai fii la degetul lui mic.

Ea, care construise un imperiu din minciuni, începea să urască minciunile pe care era forţată să le spună ca să-l protejeze. Ca să se protejeze pe ea însăşi. Ca să protejeze Îngerul.

Ca să o protejeze pe Caroline.

Clătină din cap.

— Ţi-am spus, aranjamentul meu cu Chase este… diferit acum.

— Şi ce se întâmplă cu aranjamentul nostru? Al tău şi al meu?

Georgiana îşi aţinti privirea asupra piscinei.

— Aranjamentul nostru este, de asemenea, diferit.

— Diferit cum?

Diferit în sensul că ea nu se aşteptase să-l dorească atât de mult. Nu se aşteptase să-i pese.

— Mai complicat.

El râse, dar fără umor.

— Complicat este în regulă.

Plecă de lângă ea, iar ea-l privi, incapabilă să-şi mute privirea de la frumuseţea lui, auriu în lumina focului, cu prosopul înfăşurat peste coapse.

Într-un final, se întoarse, plimbându-şi degetele prin părul său frumos.

— Şi dacă aş plăti pentru asta? Casa ta din oraş? Viaţa ta? Iisuse, Georgiana, spune-mi cu ce naiba te are la mână. Pot să rezolv. Pot să o fac pe Caroline să fie o răsfăţată a societăţii – pot să-ţi ofer viaţa pe care o vrei.

Era cea mai tentantă ofertă pe care o primise vreodată. Mai bună decât zeci de mii de lire la ruletă. Mai bună decât o sută de mii de lire împotriva lui Temple în ring. Era perfect. Şi nu-şi dorise nimic mai mult în viaţa ei decât să o accepte.

— Lasă-mă să te ajut să începi o viaţă nouă. Fără el.

Dacă ar fi fost o altă femeie, una mai simplă, l-ar fi lăsat să facă asta.

Dacă ar fi fost câtuşi de puţin Lady Georgiana Pearson, s-ar fi aruncat în braţele lui şi l-ar fi lăsat să aibă grijă de ea. Să repare toate stricăciunile pe care le făcuse. Ar fi primit ajutorul pe care i-l promitea şi şi-ar fi construit o viaţă nouă. Ca o persoană nouă.

La naiba, poate că l-ar fi implorat chiar să se însoare cu ea, în speranţa că parteneriatul i-ar îngădui să trăiască restul vieţii lor în fericirea care-i fusese promisă cu mult timp în urmă.

Dar toate promisiunile erau fantezii. Iar ea nu era femeia aceea.

Ea era Chase.

Iar viaţa aceasta, viaţa pe care şi-o construise pentru ea însăşi, alegerile pe care le făcuse, calea pe care o apucase… nu duceau la Duncan. Iar ea trebuia să-i scape pe amândoi de iluzia că aşa ar fi fost.

Georgiana se uită la el.

— Nu-mi poţi oferi un titlu nobiliar.

El deschise gura ca să vorbească. Ea-l opri.

— Titlul, Duncan. Titlul contează.

Fu un moment în care ea văzu totul în privirea lui, tot adevărul, tristeţea şi frustrarea pe care ea le simţea, în oglinda ochilor lui frumoşi. Şi apoi dispărură. Înlocuite de reţinerea calmă.

— Atunci, milady, ai noroc că Chase şi-a plătit taxa. Ziarele mele sunt la dispoziţia ta. O să ai titlul.

Ar fi vrut să se întindă după el. Să-l implore să-şi ţină promisiunea în aranjamentul lor. Voia cele două săptămâni ale ei. Poate că două săptămâni cu el ar fi fost suficiente ca să supravieţuiască o viaţă fără el.

Nu se putu abţine să nu-l întrebe.

— Şi în seara asta?

Şi atingerea lui? A promisiunilor lui?

„Şi controlul?”

Se pare că deţinea totuşi controlul.

— Îmbracă-te, spuse el, încheind seara.

Era alungată. El deja se îndepărta. Îndreptându-se către uşă.

— Îmbracă-te şi pleacă.

Capitolul 14

Răsfăţata sezonului de anul acesta continuă să cucerească aristocraţia cu farmecul ei sincer şi frumuseţea ireproşabilă. Lady a fost zărită săptămâna aceasta la doamna H., modista, achiziţionându-şi rochii decente de seară din mătase pală, cu gulere închise, perfecte. Este modestia încarnată...

Cu multă bucurie, vă informăm că Lord N. şi Lady N. se află în oraş pentru acest sezon, o schimbare neaşteptată

pentru un cuplu care îşi părăseşte atât de rar conacul de la ţară. Lady a fost zărită în faţa câtorva vitrine de pe Bond Street, aparent în căutare de haine pentru nou-născuţi. Oare iarna îi va trimite lordului N. mult-aşteptatul fiu în casa care în prezent e destul de plină de fete?

Ştirile Londrei, 2 mai 1833

A doua zi de dimineaţă, la ora nouă şi jumătate, Duncan înmânã cartea lui de vizită majordomului casei Tremley, cerând să fie primit de conte, dar fiind anunţat că acesta nu este acasă.

Din nefericire, majordomul casei Tremley nu fusese prevenit că Duncan West era obişnuit cu aristocraţii care nu doreau să-l primească.

— Contele este înăuntru, spuse el.

— Îmi pare rău, domnule, spuse majordomul, încercând să închidă uşa.

Duncan îşi puse piciorul în crăpătura uşii, refuzând să fie alungat.

— Ciudat, dar mi se pare că nu-ţi pare rău deloc. Puse o mână pe uşă, împingând-o cu putere. Am să stau aici toată ziua. Vezi tu, n-am o reputaţie de păstrat.

Majordomul hotărî că era mai bine să-l lase pe Duncan înăuntru, decât să se ia la bătaie în pragul uşii, unde oricine se plimba pe Mayfair ar fi putut să-i vadă. Deschise uşa.

Duncan ridică o sprânceană.

— Deştept bărbat.

Majordomul deschise gura, bineînţeles pentru a-l asigura pe Duncan că, de fapt, contele chiar nu era acasă.

— Este acasă şi mă va primi. Duncan îşi dădu jos paltonul şi pălăria şi le împinse în mâinile servitorului. Îl aduci tu sau îl caut singur?

Servitorul dispăru, iar Duncan aşteptă în foaierul

grandios al casei Tremley, fără să se simtă pe cât de satisfăcut şi-ar fi dorit.

Ar fi trebuit să fie în culmea fericirii, în sfârşit, aflându-se în sfârşit în posesia a ceva care avea să-l elibereze din sclavia şantajului şi a ameninţărilor lui Tremley. Astăzi, în sfârşit, West urma să pună cărţile pe masă şi să câştige.

Iar acum, după optsprezece ani, putea să înceteze să mai fugă. Să înceteze să se mai ascundă.

Putea să-şi trăiască viaţa. Mai ales.

Şi avea să sărbătorească victoria.

În schimb, se gândea la înfrângerea lui din noaptea trecută. Se gândea la Georgiana, goală în faţa lui, încadrată în strălucirea aurie a şemineului din capătul celei mai preţioase proprietăţi a lui – cea mai iubit loc pe care-l avea – cufundat într-o plăcere cum nu mai întâlnise niciodată. Se gândea la felul în care ea se închisese, se împotrivise promisiunilor şi ajutorului său, chiar dacă se lupta pentru mângâierile lui.

Se gândea la refuzul ei.

Nu mai oferise nimănui ceea ce îi oferise ei în acea cameră întunecată. Nu-şi oferise niciodată protecţia. Capitalul. Ajutorul. Pe el însuşi.

Se întoarse, mergând apăsat până în capătul opus al foaierului. Dumnezeule! Îi destăinuise secretele lui. Nu povestise nimănui despre copilăria lui. Despre obsesia pentru curăţenie. Despre trecutul lui.

Când îl întrebase unde fusese când era copil, aproape că-i spusese. Aproape că-i destăinuise totul… în speranţa că sinceritatea lui o va descătuşa şi pe a ei. O va ajuta să aibă încredere în el. Să-i spună adevărul despre ea. Despre trecutul ei. Despre greşelile ei.

Despre Chase.

Dar nu o făcuse. Şi îi mulţumea cerului pentru asta.

Pentru că ea nu voia adevărurile lui. Nu îl voia pe el.

„Mă gândeam că ar trebui să-ţi spun adevărul.”

Cuvintele ei de aseară îi răsunau de parcă s-ar fi aflat lângă el în acest moment. Ar fi trebuit să-i spună adevărul. Ar fi putut-o ajuta. Dar ea nu o făcuse. Refuzase sprijinul lui.

Îl refuzase pe el.

În schimb, dorea ceea ce putea face el pentru ea. Ziarele. Bârfele. Reputaţia reparată şi titlul care o va însoţi.

Şi chiar dacă judeca acele cuvinte, ştia că avea dreptate. Pentru că încrederea lui nu schimba nimic. Chiar şi acum, pregătit să se confrunte cu bărbatul care îl controlase ani întregi, pregătit să se elibereze, West nu era o alegere bună pentru căsătorie.

Chiar dacă acum avea putere, avere şi autoritate, n-ar fi niciodată mai mult decât un băiat născut fără să aibă nimic, crescut fără să aibă nimic.

El nu va fi niciodată suficient de bun pentru a o ridica din noroi. Nu avea nimic de oferit. Nici titlu. Nici nume. Nici trecut.

Nici viitor.

Era un mijloc pentru atingerea unui scop.

Dar de ce nu luase ce îi oferise? Din cauza aranjamentului premarital? De ce să nu o dezbrace şi să nu facă dragoste cu ea în zeci de locuri, în zeci de feluri? Nu dorea ca el să joace rolul salvatorului? Foarte bine. Nu dorea să-şi împărtăşească secretele? Foarte bine. Dar se oferise pe ea. Plăcerea ei. Plăcerea lor.

De ce să nu ia plăcerea şi să lase restul?

Pentru că niciodată nu se pricepuse să lase lucrurile neterminate.

— Este al dracului de devreme, spuse Tremley de pe palierul de la etaj, atrăgându-i atenţia lui Duncan, în timp ce cobora scările, cu părul încă umed de la spălatul de dimineaţă. Sper că ai adus ce ţi-am cerut.

— Nu am adus, spuse West, îndepărtând-o pe

Georgiana din mintea lui, nedorind-o aici, în acest loc, mânjit de acest bărbat şi de păcatele lui. Dar am adus ceva infinit mai bun.

— Voi fi fericit să verific asta.

Tremley se opri la baza scărilor, îndreptându-şi mânecile.

Privind jocul migălos al degetelor contelui pe manşete, pe West îl străfulgeră o amintire.

— Şi tatăl tău obişnuia să facă la fel, spuse el.

Tremley se opri.

West ridică privirea.

— Înainte de a fi văzut de cineva important, îşi aranja manşetele.

Tremley ridică o sprânceană.

— Îţi aminteşti excentricităţile tatălui meu?

Îşi amintea mai mult de atât.

— Îmi amintesc totul.

Contele ridică un colţ al gurii.

— Tremur de frică. Oftă. Vino, West. Ce ai? Este devreme şi încă nu am luat micul dejun.

— Ai putea să mă inviţi la masă.

— Aş putea, spuse contele. Dar consider că familia mea te-a hrănit suficient o viaţă întreagă. Nu-i aşa?

West strânse din pumni şi făcu toate eforturile să-şi ţină furia în frâu. Acesta era jocul lui. Izbânda lui. Inspiră adânc, se întoarse pe călcâie. Afişă acelaşi aer de plictiseală care vine odată cu puterea, pe care contele de Tremley îl emanase dintotdeauna.

— Vrei să auzi ce am aflat?

— Ţi-am spus. Vreau identitatea lui Chase. Dacă nu are legătură cu asta, nu mă interesează să aflu. Cu siguranţă, nu la ora asta. Se întoarse către un lacheu din capătul îndepărtat al holului şi pocni din degete. Ceai. Acum.

Servitorul plecă imediat, iar West detestă felul în care

ordinele tăioase ale lui Tremley erau date şi ascultate... în aceeaşi manieră în care o făcuse şi tatăl lui. Fără crâcnire. De frica represaliilor. Cruzimea era o trăsătură de familie, iar servitorii tineri învăţau imediat să se mişte suficient de repede pentru a scăpa de observaţiile contelui de Tremley.

Îl urmări pe tânărul lacheu luând-o la fugă şi se întoarse către Tremley.

— De fapt, are legătură cu Chase.

Tremley aşteptă ca Duncan să vorbească. Văzând că nu zice nimic, contele spuse:

— Dumnezeule, West! Nu am toată ziua la dispoziţie!

— Cred că biroul tău ar fi un loc mai potrivit pentru asta.

Pentru un moment, West crezu că nu va accepta. Şi ca să fie sincer, dorea să o facă aici, aproape în public, unde pereţii locuinţei imense, cumpărate şi plătite din fonduri frauduloase, aveau urechi. Dorea să dezvăluie ceea ce aflase – conţinutul dosarului extrem de edificator, primit de la Chase – în faţa câtorva servitori, care nu doreau nimic mai mult decât distrugerea intolerantului şi dezagreabilului lor stăpân.

Dar scopul nu era de a dezvălui aceste fapte întregii lumi.

Scopul era acelaşi ca al tuturor discuţiilor lor despre informaţii de la începuturile timpului. Un târg. Secretele lui West în schimbul secretelor lui Tremley. Libertate pentru amândoi. Dezvăluire pentru niciunul.

Aşteptă cât o bătaie de inimă. Două. Cinci.

Aşteptase mult, mult prea mult timp.

Contele se răsuci pe un călcâi şi porni către biroul întunecat şi enorm, plin de ferestre nefolosite, cu perdelele groase de catifea care blocau lumina şi orice privire curioasă din afară.

Duncan era perfect conştient de pistolul din gheată. Nu se gândea că va fi nevoit să îl folosească, dar îl liniştea

prezenţa lui, în această cameră întunecată. Se aşeză într-un fotoliu confortabil de piele, lângă şemineu, întinzându-şi picioarele pe podea, punându-şi o gleznă peste cealaltă, sprijinindu-şi coatele pe braţele fotoliului şi împletindu-şi degetele la piept.

— N-am spus că poţi să iei loc, spuse Tremley.

Duncan nu se mişcă. Tremley îl privi un timp.

— Pari extrem de sigur pe tine, pentru o persoană care se află la un pas de puşcărie, doar să spun un cuvânt.

Duncan observă biroul mare din lemn de abanos de pe latura opusă a camerei.

— Acela a fost al tatălui tău.

— Care?

Duncan ridică un umăr.

— Mi-l amintesc. Îmi amintesc că mă gândeam că este masiv. Că nu văzusem niciodată un birou la fel de mare. Că trebuie să fi fost cu adevărat un om foarte puternic pentru a avea nevoie de un obiect de mobilier atât de imens.

Îşi amintea şi alte lucruri. Îşi amintea cum se uita prin gaura cheii, ştiind că nu ar fi trebuit să o facă. Văzând-o pe mama lui pe birou. Văzându-l pe bătrânul conte luându-şi ce voia. Fără să-i dea nimic.

Nici dragoste. Nici bani.

Nici măcar ajutor, atunci când avuseseră mai multă nevoie. Când *ea* avusese mai multă nevoie.

Tremley se aplecă peste birou, încrucişându-şi braţele şi oprindu-i amintirile.

— Şi? Unde vrei să ajungi?

— Numai că acum nu mi se mai pare atât de mare. West ridică un umăr, ştiind că pe Tremley îl va enerva gestul.

„Faci asta atunci când vrei ca oamenii să creadă că nu te interesează ce au de spus.”

Georgiana înţelesese imediat această tactică pe care

el o utilizase la anumite întrevederi şi devenise neliniştit când o simţise. Nimeni altcineva nu o mai observase.

Şi, cu siguranţă, nu Tremley. Privirea i se îngustă.

— Ce ai găsit despre el?

— Despre Chase? întrebă West, prefăcându-se că îndepărtează o scamă de pe cracul pantalonilor. Nimic.

Tremley se îndreptă.

— Atunci, îmi pierd timpul cu tine. Ieşi afară! Întoarce-te când găseşti ceva. Cât de repede. Altfel, am să-i fac Cynthiei noastre o vizită.

West rezistă impulsului de a sări la conte în clipa în care cuvintele fuseseră rostite, adjectivul posesiv atârnând în aer ca o insultă. În schimb, îşi jucă prima carte.

— Nu am nimic despre Chase, dar am ceva despre tine.

Tremley zâmbi, arogant şi imperturbabil.

— Ce ai?

West îşi pregăti formularea.

— Spune-mi, Alteţa Sa regele ar fi interesat să audă că cel mai apropiat consilier al său bagă mâna în vistieria statului?

Ceva se schimbă în ochii lui Tremley, dovada cea mai clară că West avea dreptate în legătură cu delapidarea. Dar restul dosarului – acuzaţiile lui Lady Tremley? Dovezile ei? Făcuse o plată considerabilă pentru a deveni membră la Înger.

— Nu ai dovezi, nici măcar pe departe.

Zâmbetul lui West nu avu nicio şovăială.

— Nu încă. Dar am dovezi că ai luat banii pentru a plăti armatele din Turcia. Tremley rămase mut, iar West continuă: Şi am dovezi că Imperiul Otoman te plăteşte cu bucurie pentru a-i furniza noi informaţii.

Tremley clătină din cap.

— Nu există nicio dovadă.

— Nu?

Contele îi întâlni privirea.

— Nu există dovezi, pentru că este o acuzaţie falsă, minţi el. Şi ar trebui să te dau în judecată pentru calomnie.

— În ziare i se zice pamflet.

— N-ai să îndrăzneşti să te atingi de mine.

West auzi începutul unei stări de iritare în vocea contelui. Nesiguranţă, pentru prima oară în atâţia ani.

— Nu ai dovada.

West oftă.

— Vai, Charles, spuse el, lăsând să se simtă tot dezgustul lui în acel nume, pe care nu-l mai folosise de când erau copii, pe când puterea lor era cu mult mai neechilibrată. Pe când i se spunea lordul Charles. Încă nu ai învăţat că sunt extraordinar de bun în munca mea? Bineînţeles că există dovada. Şi bineînţeles că o am.

— Arată-mi-o. Tremley era agitat.

West devenea tot mai surescitat de acest moment. Era adevărat. Asta era. Era gata să-şi câştige libertatea. Ridică o sprânceană.

— Cred că, până la urmă, este timpul să îmi oferi micul dejun, nu-i aşa?

Tremley era furios, întuneric şi umbre îi străbăteau faţa, în timp ce-şi puse mâinile pe marginea biroului.

— Dovada?

— Scrisori de la Constantinopol. De la Sofia. De la Atena.

Contele amuţi.

— Am să te ucid.

— Şi ameninţarea cu moartea, în capul listei, râse West. Tu eşti un prinţ printre oamenii de rând. Nu este de mirare că Alteţa Sa regele îţi este atât de recunoscător… Dar nu va mai fi pentru mult timp, nu-i aşa? Nu după ce toate acestea vor fi dezvăluite. Făcu o pauză. Mă întreb dacă vei fi spânzurat în public?

Ochii lui Tremley se îngustară ca două fante.

— Dacă voi fi spânzurat, vei fi şi tu alături de mine.

— Mă îndoiesc de asta, spuse West. Vezi tu, eu nu sunt acuzat de înaltă trădare. Vai, este înaltă trădare aproape, încă nedescoperită, dar tot înaltă trădare se cheamă. West făcu o pauză, încântat de felul în care frica otrăvitoare schimonosea faţa lui Tremley. Dar nu te îngrijora, voi fi acolo când te vor spânzura. Iar la sfârşit, te vei putea uita în ochii mei. Va fi cel mai rău lucru pe care îl voi putea face.

Tremley îşi regăsi încrederea, hotărând că era necesar să atace.

— Dacă îţi scapă o suflare despre asta… am să te distrug. Am să spun tuturor despre trecutul tău. Laş. Fugar. Hoţ.

— Nu mă îndoiesc că o vei face, spuse West. Dar nu mă aflu aici pentru a te distruge, oricât de mult mi-aş dori să fac asta.

Privirea lui Tremley deveni interesată.

— Atunci de ce ai venit?

— Am venit să-ţi propun un târg.

Contele înţelese imediat.

— Secretele mele pentru ale tale.

— Exact.

Emoţia izbânzii îl înfioră.

— Serviciu contra serviciu.

Ultima oară când auzise expresia fusese de pe buzele Georgianei. Urî să o audă rostită Tremley. Încuviinţă din cap.

— Oricum ai vrea s-o numeşti, eu prefer s-o consider sfârşitul dominaţiei tale asupra mea.

Tremley se uită la el plin de venin.

— Aş putea să te ucid chiar acum.

— Ar fi trebuit să mă ucizi cu ani în urmă, spuse West. Problema ta este că ţi-a plăcut să te foloseşti de mine.

— Dacă aş face-o, nimeni nu mi-ar pune la îndoială

nevinovăţia, insistă Tremley.

— Omorându-mă pe mine nu te vei elibera de teama de a fi dat în vileag. Vezi tu, nu sunt singurul care deţine dovada păcatelor tale.

Se lăsă o tăcere lungă, contele gândindu-se la identitatea posibililor aliaţi ai lui West şi fu străfulgerat de groază când, în final, înţelese adevărul.

— Chase?

West nu răspunse.

Tremley înjură crunt, apoi începu să râdă, strident şi lipsit de umor, cu un sunet neliniştitor. Duncan făcu tot posibilul să rămână liniştit, să afişeze o stare de calm deplin.

— Crezi că ai câştigat, spuse Tremley. Şi probabil că ai fi câştigat, dacă am fi fost doar noi doi implicaţi în acest joc. Făcu o pauză. Dar ai adus un al treilea jucător. Şi făcând asta, ai pierdut totul pentru el.

Cuvintele îl făcură pe Duncan să simtă un fior, dar spuse:

— Mă îndoiesc.

Tremley râse din nou, sunetul devenind rece. Serios.

— Ai făcut o greşeală cumplită să te bagi în pat cu Chase. Să împărtăşeşti informaţiile cu el. Crezi că ar fi ezitat să mă distrugă, dacă ar fi fost nevoie? Drace, dacă ar fi avut cea mai mică bănuială? A ezitat vreodată Chase să distrugă pe cineva?

Duncan sesiză adevărul acestor cuvinte. Ştiu imediat ce avea să urmeze, dar nu putea înţelege cum de nu îşi dăduse seama până atunci.

— Destinele noastre sunt împletite acum, conform planului tău, spuse Tremley. Dacă Chase mă distruge pe mine, eu te distrug pe tine.

„Dumnezeule.”

— Aşa că, vezi tu, nu va mai trebui să-ţi faci griji din cauza mea, spuse contele, de acum trebuie să-ţi faci griji

din cauza lui Chase. Privi în jos spre podea, părând dintr-odată mai liniştit faţă de evenimentele acestei dimineţi. Iar el nu este genul de câine uşor de ţinut în lesă. Când îşi îndreptă din nou privirea spre Duncan, o făcu pentru a declara întunecat şi rece: Acum el este duşmanul, Jamie. El este cel care trebuie redus la tăcere.

*

Cum de nu îşi dăduse seama?

Îşi recuperă paltonul şi pălăria de la majordomul lui Tremley şi se îndreptă către uşă, pregătit să iasă din casă şi să meargă la birou pentru a-şi petrece ziua făcând cercetări despre Chase.

Cum de nu îşi dăduse seama?

Cum de fusese atât de preocupat de jocul lui, încât să nu înţeleagă că informaţiile oferite de Chase aveau puterea de a distruge, chiar dacă Duncan nu le-ar fi folosit niciodată? Fusese orbit de putere? De ameţitoarea promisiune a libertăţii?

I-ar fi plăcut să spună da. I-ar fi plăcut să spună că fiecare moment – fiecare pas al planului său – fusese în serviciul unui zeu răzbunător şi necruţător care nu dorise mai mult decât ca Duncan şi Cynthia să se elibereze de Tremley şi de dominaţia lui oribilă. Cu siguranţă că acesta ar fi fost motivul cu un an înainte. Cu o lună înainte. Cu o săptămână înainte.

Dar pentru un bărbat care trăia atât de bine cu minciunile, căruia nu-i păsa foarte mult că se minţea pe sine, trebui să admită, acolo, în faţa uşii grandioase a casei Tremley, că nu văzuse cursul logic al raţionamentului său din cauza unei femei, de care era atât de extraordinar de legat acest schimb de informaţii.

Era extraordinar de legat şi de Chase.

Chase, maestrul păpuşar, care îi făcuse pe toţi să

danseze după capriciile lui.

„Nu-mi place când nu împărtăşeşti.”

Chiar şi cuvintele din mesaj, livrate cu un pachet de informaţii despre care Chase nici nu-şi putuse imagina că există, îi confirmau lui West că acesta ştia cine deţine controlul în parteneriatul lor. Iar acum, când Chase deţinea informaţiile despre Tremley, era doar o chestiune de timp până să se decidă să le folosească sau să se întrebe de ce nu le folosea chiar West.

Şi atunci va trebui să-i explice totul acestui bărbat învăluit în întuneric şi mister, care era blestemat şi adorat în egală măsură. Uneori de către aceeaşi persoană. Se gândi iarăşi la Georgiana, ştiind că acţiunile ei fuseseră de la început rezultatul ameninţărilor lui Chase. Al puterii lui Chase.

West părăsi casa, uşa principală trântindu-se repede în urma lui, suficient de tare pentru ca el să îi audă mesajul: „Nu te mai întoarce”.

Cu siguranţă că ea mai mult îl blestema decât îl adora pe Chase.

Oare?

Se gândi la mama lui, care nu găsise niciodată forţa de a alege revolta. Dumnezeule mare! Era posibil ca Georgiana să fie la fel?

Mintea i se învârtea. Acum, când ştia secretele lui Tremley, iar ale lui erau suficient de valoroase pentru a-i ameninţa viitorul, West nu avea altă soluţie decât să îl prindă pe Chase. Şi dacă reuşea, rezultatul nu era discutabil – trebuia să învingă fără ezitare. Fără dubii.

Iar pentru a face asta, trebuia să caute singurul lucru la care ţinea Chase.

Identitatea sa.

Serviciu contra serviciu. Numele lui Chase pentru a proteja numele său.

Pentru a o proteja pe Cynthia.

Pentru a o proteja pe Georgiana.

Şi apoi? Georgiana oricum nu avea să fie a lui. Nu putea fi a lui. Nu se putea căsători cu ea. Nu-i putea oferi viaţa pe care o merita. Viaţa pe care şi-o dorea.

Nu conta, înţelese el în timp ce stătea în faţa casei duşmanului său, în mijlocul cartierului Mayfair, că tot nu avea să fie suficient pentru ea.

„Tu nu îmi poţi oferi un titlu.” Se întrebă de câte ori trebuia să audă aceste cuvinte înainte de a uita sunetul lor pe buzele ei. Nu-i putea oferi un titlu. Dar o putea elibera de Chase. Şi făcând asta, se putea elibera pe sine.

Surprinse o mişcare peste stradă – un bărbat lipit de un copac, cu mâinile în buzunare, care nu părea uşor de observat, dar pe care bineînţeles că el îl observase.

Cu antrenamentul lui îndelungat de reporter experimentat, West nici nu trebuia să se uite pentru a vedea totul. Observă că gulerul bărbatului era ridicat pentru a-l proteja de frig, ca şi când ar fi stat acolo mult timp. Observă umerii laţi pe sub hainele frumoase – suficient de laţi pentru a fi fost lucraţi într-o măcelărie sau într-un ring de box. Acest bărbat nu avea o înfăţişare comună. Era cu siguranţă antrenat să arate astfel.

Duncan se îndreptă spre cabrioleta sa, prefăcându-se că nu observase bruta. Putea să fie acolo din orice motiv – fără îndoială că Tremley dăduse spionilor suficiente motive pentru a fi deosebit de atenţi.

Dar acei spioni nu se deplasează în trăsuri cu geamuri negre, la fel precum cea în care fusese cu o seară în urmă.

La început crezu că era ea. Că îl urmărise. Şi se strădui să se hotărască dacă se simţea furios sau înveselit de prezenţa ei. Dar pe când se apropia de trăsură, garda ieşi de după zid, devenind clar că Duncan avea să se lupte pentru a putea trece, şi ţinând seama de întâmplările de seara trecută şi de dorinţa ei evidentă de a le continua, părea ciudat.

Apoi îşi dădu seama că ea nu era acolo.

Iar trăsura se dorea să treacă neobservată.

Fusese urmărit.

Ca şi când ar fi fost un copil.

Începu să meargă mai repede, garda ieşind în faţa lui West când direcţia lui deveni clară, iar starea de spirit, înfierbântată, întâlni privirea gărzii şi simţi toată furia şi frustrarea dimineţii accentuându-i starea.

— Sunt sigur că ţi s-a spus să nu te atingi de mine.

— Nu ştiu cine sunteţi, domnule. Cuvintele erau tărăgănate, prelungi şi joase.

West îşi ridică bărbia.

— Mă întreb ce ar trebui să fac pentru a-ţi reîmprospăta memoria.

Bătăuşul îi oferi un zâmbet cu un dinte lipsă zâmbi.

— Aş vrea să văd cum încerci, domnule.

West se pregăti să îi dea un pumn, dar în ultimul moment – când garda se eschivă şi se pregăti să pareze lovitura –, el făcu o fentă, se întoarse către trăsură şi deschise uşa ca să vadă cine se află înăuntru.

Începu să înţeleagă.

În trăsură se afla marchizul de Bourne.

Fusese urmărit de Îngerul Căzut!

La dracu'! Încercă să se urce în trăsură, dar pauza pe care o făcu la descoperirea lui Bourne îi dădu bătăuşului timp suficient pentru a-şi reveni şi a-l prinde pe West de mâneca hainei, trăgându-l înapoi.

Se întoarse către bărbat. De data aceasta pumnul lui îl lovi puternic. Cu bună-ştiinţă. Oamenii din echipa de pază de la Înger nu erau nişte amatori. Gardianul îl lovi înapoi, rapid şi scurt, suficient de tare pentru a simţi durerea. Înainte ca West să atace din nou, Bourne spuse:

— Destul. Suntem în Mayfair, ziua în amiaza mare. Bourne îl apucă pe West de umăr şi îi opri lovitura. Urcă dracului în trăsură. Sperii doamnele.

Mai mult ca sigur, de partea cealaltă a străzii se aflau două tinere femei, în haine frumoase de stradă, cu ochii mari şi gurile căscate la scena absolut nemaiîntâlnită. West îşi scoase batista şi o apăsă pe nas, descoperind că sângera. Bruta ţintise excelent. Unul din ochii celuilalt nu se mai puteau deschide de umflat ce era, ceea ce îl făcu pe West să simtă un strop de mândrie. Scoţându-i pălăria de pe cap, West îi dădu o palmă pe spate şi îl întoarse cu faţa către doamne.

— Bună dimineaţa, doamnelor.

Fu impresionat că doamnelor nu le ieşiră ochii din orbite, mai ales când companionul lui se înclină şi spuse:

— O dimineaţă încântătoare.

— Dumnezeule, spuse Bourne din interiorul trăsurii.

West îşi îndreptă atenţia spre situaţia curentă. Îl eliberă pe adversar şi se urcă în trăsură, aşezându-se în faţa marchizului, care deschise gura să vorbească.

— Nu, spuse West, furia transformându-i-se în mânie. Nu dau doi bani pe motivul pentru care eşti aici. Nu dau doi bani pe ceea ce vrei sau pe ceea ce crezi sau pe ceea ce ai de spus. Am terminat cu voi toţi – să mă dirijaţi, să mă urmăriţi, să negociaţi cu mine. La dracu', să mă manipulaţi!

West observă calmul din privirea lui Bourne, ca şi când nu ar fi fost surprins de cuvintele lui.

— Dacă nu voiam să afli că ai fost urmărit, te asigur că nu ai fi aflat.

Duncan îi aruncă o privire.

— Sunt convins că aşa crezi.

— Tremley este un monstru, spuse Bourne. Orice intenţionezi să faci cu informaţiile pe care le deţii despre el – orice i-ai fi spus – este un monstru. Şi în calitate de prieten…

West tăie aerul cu mâna.

— Nu. Nu spune că eşti prietenul meu. Tu, Temple, Cross şi nemernicul vostru de patron m-aţi numit prieten de

prea multe ori, asta însemnând prea puţin.

Sprâncenele lui Bourne se ridicară.

— Patronul nostru? Nu-mi place cum sună.

— Atunci poate că ar trebui să te eliberezi de sub dominaţia lui Chase şi să-ţi faci singur un nume, pe cont propriu.

Bourne chicoti, lung şi gros.

— Eşti furios, nu-i aşa?

— Sunt pur şi simplu dezgustat de voi.

— De noi?

Bourne ştia foarte bine la cine se referea Duncan.

— Aristocraţii care consideră că lumea trebuie să se încline după voia lor.

— Ei bine, când vei avea şi tu banii şi puterea noastră, lumea se va înclina şi după voia ta, spuse Bourne. Dar nu despre asta e vorba, nu-i aşa?

West îşi îngustă privirea.

— Nu ai nici cea mai vagă idee despre ce e vorba.

— Cu toate acestea ştiu. Cred că este vorba despre o femeie.

Îl fulgeră o viziune, femeia la care se referea Bourne. Jumătate păcat, jumătate izbăvire, la fel de subjugată de bărbatul de la Îngerul Căzut. De conducătorul lor. Atât de dominată de el, încât nu mai avea loc pentru West.

Nu că ar fi contat.

Întâlni privirea marchizului.

— Meriţi o bătaie.

— Şi consideri că tu eşti cel care să mi-o aplice?

Marchizul era. Era singurul bărbat din Londra care i-o putea aplica. Obosise să se mai simtă manipulat şi folosit cu atâta desconsiderare.

— Cred că sunt omul care vă va termina pe toţi. Cuvintele se auziră reci, întunecate şi tulburătoare în acea linişte.

Să îi termine pe ei şi să o salveze pe ea.

Bourne amuţi.

— Asta sună a ameninţare.

— Eu nu fac ameninţări, spuse Duncan, apucă mânerul şi deschise uşa.

— Acum ştiu că despre ea e vorba.

Duncan se întoarse, stăpânindu-se să-şi verse furia pe marchiz. Să îi facă tot ceea ce şi-ar fi dorit să îi facă lui Chase – misteriosul, necunoscutul Chase.

În schimb, spuse:

— Nu este o ameninţare. Aşa să-i spui lui Chase.

Capitolul 15

Favorita noastră, Lady G., a fost văzută mâncând îngheţată de lămâie la Merksons Sweets împreună cu domnişoara P. – la începutul acestei săptămâni. Se pare că cele două frumuseţi blonde nu erau deloc îngrijorate că vremea era prea rece pentru îngheţată de lămâie. Ar trebui adăugat că o sursă apropiată de Merkson's ne-a informat că o anumită baroană va oferi îngheţată de lămâie la următorul ei bal...

Cel mai bun cazinou din Londra continuă să îndatoreze gentlemeni cu puţin bun-simţ şi aparent cu şi mai puţini bani. Avem căderea să spunem că în primăvara asta un număr de aristocraţi vor oferi moşii în schimbul unor datorii, şi ne e milă de bietele soţii...

Ştirile Londrei, 4 mai 1833

— Cross spune că ţi-ai ales un soţ.

Georgiana nu-şi ridică privirea din locul ei de lângă şemineul din apartamentul proprietarilor, unde se prefăcea

că este cufundată într-un teanc de documente care îi solicitau atenţia.

— Aşa este.

— Plănuieşti să ne spui cine este?

Existau şaptesprezece membri la Îngerul Căzut şi la celălalt club pe care îl deţineau, care datorau fondatorilor cu mult mai mult decât puteau scoate din trezoreriile lor, ceea ce însemna că ea şi ceilalţi parteneri trebuiau să decidă ce doreau să accepte în schimbul datoriei. Nu era un proiect uşor şi nici de neluat în serios. Dar era imposibil ca o femeie să poată lucra cu toate soţiile partenerilor adunate în jurul ei.

Se uită la cele trei femei, aşezate în apropiere, în scaunele care de obicei erau ocupate de soţii lor.

Sau, mai exact, scaunele care erau ocupate de soţii lor înainte ca aceştia să se lenevească. Acum erau ocupate de o contesă, o marchiză, o ducesă şi un viitor duce, în vârstă de patru luni.

Să o ferească Dumnezeu de nevestele bărbaţilor!

— Georgiana?

Întâlni ochii mari ai contesei Harlow, care o priveau fără să clipească din spatele ochelarilor.

— Sunt sigură că ştii răspunsul la această întrebare, milady.

— Nu-l ştiu, răspunse Pippa. Vezi tu, auzisem că se vehiculează două nume.

— Eu am auzit de Langley, Penelope, ciripi Lady Bourne, întinzându-se să ia copilul din braţele mamei sale. Dă-mi mie acest băieţel dulce.

Mara, ducesa de Lamont, îi întinse copilul fără să comenteze.

— Mai întâi am auzit de Langley, dar apoi Temple părea să creadă că mai era un altul, o posibilitate şi mai potrivită.

„Deloc potrivită.”

— Nu există aşa ceva.

— Este interesant, spuse Pippa, împingându-şi ochelarii mai bine pe nas. Nu sunt sigură dacă am văzut vreodată să roşească o femeie care poartă pantaloni.

— Ai crede că stinghereala nu ar fi atât de simplă pentru cineva cu experienţa ta, adăugă marchiza, pe un ton care părea potrivit doar copilului din braţele ei.

Georgiana fu total convinsă că sunetul scos de copilul lui Temple putea fi cel mai bine descris ca râset. Se gândi să-i dea pe toţi afară din cameră.

— Ştiţi ceva, până să veniţi voi, acesta se numea apartamentul proprietarilor.

— Practic, suntem proprietare, punctă Penelope.

— Nu, pur şi simplu, sunteţi *şotiile* proprietarilor, replică Georgiana. Nu este deloc acelaşi lucru.

Mara ridică o sprânceană roşcată.

— Nu te afli tocmai în poziţia potrivită pentru a vorbi aşa despre soţii.

Soţiile partenerilor ei erau cele mai afurisite femei din Londra. Extrem de dificile. Bourne, Cross şi Temple le meritau, indubitabil, dar ce făcuse Georgiana pentru a merita prezenţa lor acum, când încerca să se împace cu evenimentele zilei trecute? Nu dorea decât să stea liniştită şi să-şi aducă aminte că munca şi fiica ei erau cele mai importante lucruri din viaţa ei, şi orice altceva – oricine *altcineva* – putea să dispară.

— Am auzit că West a intrat în cursă, spuse Pippa, începând să vorbească cu partenerele ei de cleveteală, soţiile bârfitoare.

— *Duncan* West? întrebă Penelope.

— Chiar el, spuse Mara.

— Oh, ciripi veselă Penelope către băieţelul din braţele ei. Ne place de el.

Copilul gânguri.

— Pare un om foarte bun, spuse Pippa.

— Întotdeauna am avut o slăbiciune pentru el, aprobă Mara. Iar el se pare că are o slăbiciune pentru femeile care intră în bucluc.

Ceva neplăcut răsună în aceste cuvinte, pe când se gândea că nu îi păsa dacă Duncan West avea o slăbiciune pentru orice femeie, mai ales pentru acelea care ar putea decide că doresc să fie protejate de el de-a pururi.

— Ce femei? Abia după ce îşi înălţă capul şi vorbi, îşi dădu seama că se presupunea că lucrează. Tuşi uşor. Îşi întoarse atenţia la dosarul din mână. Nu că aş fi interesată.

Replica ei făcu să se aştearnă liniştea, aşa că nu se putu abţine să nu se uite la ele. Penelope, Pippa şi Mara se priveau una pe alta, ca într-o piesă de comedie. Din fericire, fiul lui Temple adormise, pentru că altfel s-ar fi uitat şi el la fel.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Georgiana. Nu sunt interesată.

Pippa fu prima care rupse tăcerea:

— Dacă nu eşti interesată, atunci de ce întrebi?

— Eram doar politicoasă, se grăbi Georgiana să răspundă. Până una, alta, trăncăniţi toate trei la mine în birou ca nişte coţofene şi m-am gândit să fiu o gazdă bună.

Apoi vorbi Penelope:

— Credeam că lucrezi.

Georgiana ridică un dosar.

— Lucrez.

— Al cui este dosarul? vru să ştie Mara, ca şi când ar fi fost perfect normal ca ea să întrebe aşa ceva.

Şi ar fi putut să fie.

Dar, la naiba dacă Georgiana îşi amintea al cui dosar era.

— Se înroşeşte din nou, remarcă Pippa, iar când Georgiana îi aruncă o privire, văzu cum aceasta o cerceta curioasă, de parcă ar fi fost o insectă sub un pahar.

— Ştii ceva, nu ai de ce să te ruşinezi, spuse

Penelope. Toate ne-am simţit atrase de cineva care părea total nepotrivit pentru noi.

— Cross nu a fost nepotrivit pentru mine, spuse Pippa.

Penelope ridică o sprânceană.

— Oh? Şi partea în care erai logodită cu un alt bărbat?

— Iar el era logodit cu o altă femeie? adăugă Mara.

Pippa zâmbi.

— Asta doar a făcut ca povestea să fie şi mai distractivă.

— Georgiana, ideea este – de data aceasta vorbi Mara – că nu trebuie să te ruşinezi că îl vrei pe West.

— Nu îl vreau pe West, spuse ea, lăsând jos dosarul şi ridicându-se în picioare, căci frustrarea acestor femei şi privirile lor cunoscătoare, şi încercările lor de a-i adresa cuvinte înţelegătoare o împinseră departe de ele, în dreptul masivei ferestre vitrate, care dădea spre sala de jocuri a cazinoului.

— Nu îl vrei pe West, repetă Mara cu hotărâre.

— Nu, spuse ea.

Dar bineînţeles că *îl voia.* Îl dorea chiar foarte mult. Dar nu aşa cum credeau ele. Nu pentru totdeauna. Îl voia pur şi simplu *pentru acum.*

— Şi de ce nu? întrebă Penelope, iar celelalte femei chicotiră.

Nu avea de gând să le destăinuie că el părea să nu o dorească. Până la urmă, noaptea trecută i se oferise foarte deschis – iar el o refuzase, înfăşurându-şi un prosop în jurul şoldurilor lui atrăgătoare şi părăsind încăperea care adăpostea piscina, fără să arunce o privire în urmă.

Ca şi când ceea ce se petrecuse între ei nu ar fi însemnat nimic.

Georgiana se lipi de fereastră, răsfirându-şi degetele şi apăsându-şi fruntea pe sticla rece şi pală, care forma una dintre aripile rupte ale lui Lucifer. Poziţia îi dădea iluzia că zboară, că pluteşte deasupra sălii de joc slab luminate,

acum cu mesele goale şi tăcute, neatinse până la amiază, când menajerele aveau să coboare lustrele şi să aprindă candelabrele masive, care ofereau cazinoului strălucire şi ospitalitate în întuneric. Privirea i se plimba de la o masă la alta – faraon, douăzeci şi unu, ruletă, hazard – fiecare masă era a ei, aşezată cu grijă. Condusă cu măiestrie.

Era regalitatea Londrei subterane, viciul, puterea şi păcatul erau sub dominaţia ei, dar iată cum un bărbat, care făcea oferte frumoase şi o tenta cu promisiuni atrăgătoare, pe care nu şi le putea ţine vreodată, cumva, o îmblânzise.

După tăcerea îndelungată, Mara spuse:

— Ştiţi, eu nu m-am gândit niciodată că aş putea avea parte de dragoste.

— Nici eu. Credeam că o doresc cu disperare, adăugă Penelope, ridicându-se şi mişcând căruciorul din colţul camerei, unde îl aşezase pe viitorul duce adormit, în coconul imaculat de scutece.

— Eu nu am crezut că este reală, spuse Pippa. Nu am putut-o vedea, şi din cauza asta, nu am crezut în ea.

Georgiana închise ochii auzind vorbele lor. Îşi dorea ca femeile să plece. Apoi spuse:

— Sunt zile în care îmi dau seama că simpatizez cu Macbeth.

— Macbeth, repetă Pippa încurcată.

— Cred că Georgiana sugerează că suntem ca nişte vrăjitoare, spuse Penelope cu amărăciune, traversând camera.

— Misterioase, negre, urâţeniile nopţii şi toate astea? întrebă Pippa.

— Exact aşa.

— Ei bine, sună destul de nepoliticos.

Georgiana se întoarse şi întrebă:

— Nu aveţi nimic de făcut?

— Fiind nişte aristocrate indolente, spuse Mara, nu avem.

Bineînţeles că nu era adevărat. Mara se ocupa de un adăpost pentru băieţi şi cheltuise 30 000 de lire în decursul unui an pentru a extinde casa şi a trimite băieţii la universitate. Pippa era o horticultoare renumită, vorbind mereu cu o anume societate de bătrâni despre munca ei cu trandafirii hibrizi. Şi între creşterea unei drăgălaşe fetiţe şi pregătirea pentru un nou copil – de care Bourne era sigur că avea să fie băiat – Penelope era una dintre cele mai remarcabile şi mai active membre ale aripii feminine a clubului.

Nu erau nişte femei lipsite de preocupări.

Şi atunci, de ce insistau să o hărţuiască?

— Georgiana, ideea este că…

— Oh, există o idee?

— Există o idee. Şi anume că tu consideri că eşti cumva diferită de restul femeilor pe care le-ai cunoscut.

Era diferită.

— Chiar şi acum crezi asta. Crezi asta din cauza acestei vieţi pe care o duci, din cauza cazinoului tău, a identităţii tale secrete şi a anturajului în care te învârţi…

— Anturajul de faţă face excepţie! exclamă Penelope.

— Evident, aprobă Mara, întorcându-se din nou spre Georgiana. Dar din cauza societăţii acesteia, alta decât a noastră, şi a nenorociţilor de pantaloni pe care îi porţi… crezi că eşti diferită. Crezi că tu nu meriţi tot ce merită celelalte femei. Ceea ce toate celelalte femei par să aibă. Mai rău de atât, crezi că, şi dacă meriţi, tu nu ai oportunitatea de a obţine toate acestea. Sau poate crezi că nu doreşti toate acestea.

— Nu doresc.

Cuvintele ei surprinseră pe toată lumea din cameră, chiar şi pe ea însăşi.

— Georgiana…

Mara se ridică de pe scaun, se îndreptă spre ea, dar Georgiana ridică o mână.

— Nu. Mara se opri, şi Georgiana îi fu recunoscătoare. Chiar dacă aş putea avea toate acestea. Chiar dacă ar fi cineva dornic să mi le ofere – cineva care să mă vrea în ciuda poverii reprezentate de ruinare, în ciuda faptului că sunt mamă nemăritată, că sunt proprietara unui cazinou cu trei parteneri bărbaţi şi cu un cârd de prostituate în spate – nu le vreau.

— Nu vrei dragoste? Penelope păru şocată.

Dragoste. Lucrul care o împinsese spre piscurile şi abisurile vieţii. Perspectiva dragostei o distrusese cu zece ani în urmă, apoi realitatea ei o făcuse puternică şi curajoasă, atunci când se născuse Caroline. După care, noaptea trecută, o ispitise.

— Nu vreau. Când întârâtă cu vorbele ei frumoase, cu atingerile şi mai frumoase, dragostea deja începe să deţină controlul şi sunt prea copleşită de ea.

Făcură o pauză, apoi Mara întrebă:

— Dar dacă te-ar vrea? Dacă ţi-ar oferi dragostea lui?

El. Duncan West.

— Nu pare să fie genul de bărbat care să te distrugă, spuse Penelope.

— Ei nu par niciodată genul de bărbaţi care să te distrugă, răspunse Georgiana.

Se minţiseră prea mult unul pe celălalt. Era greu de imaginat adevărul între ei. Clătină din cap şi spuse cuvintele pe care le gândea de câte ori el era lângă ea, tânjind după mângâierile lui, dorindu-şi mai mult decât o noapte. O săptămână.

— Este prea periculos.

— Pentru cine?

Excelentă întrebare.

— Pentru amândoi.

Uşa se deschise şi apăru Bourne. Traversă camera, fără măcar sa se uite la Georgiana, atent doar la soţia lui care radia pentru el, din locul ei de lângă cărucior. Zâmbi,

trăgând-o în braţele lui.

— Bună, *Sixpence,* aş fi venit mai devreme, dar abia acum mi s-a spus că eşti aici.

Penelope zâmbi.

— Am venit să-l văd pe Stephen. Arătă cu capul către cărucior. Nu-i aşa că seamănă cu Temple?

Bourne se aplecă deasupra copilului care dormea.

— Seamănă, într-adevăr. Bietul de el.

Mara începu să râdă.

— Am să-i spun ce ai zis.

El zâmbi.

— Am să-i spun eu primul. Se uită către Georgiana şi zâmbetul i se stinse. Dar mai întâi am ceva să-ţi spun ţie. Se duse să se aşeze într-unul dintre fotolii, trăgând-o pe Penelope la el în poală şi punând o mână mare pe locul unde creştea cel de-al doilea copil al său. West a fost la Tremley astăzi.

Ea nu-şi ascunse surprinderea.

— De ce?

Bourne clătină din cap.

— Nu este foarte clar. Dar s-a dus devreme şi nu a fost tocmai bine primit. Făcu o pauză. Şi era extrem de iritat că l-am urmărit.

Făcu ochii mari.

— Aţi fost văzuţi?

— Eram în Mayfair, la ora nouă dimineaţa. Nu este uşor să te ascunzi.

Georgiana oftă.

— Era iritat, zici.

— L-a lovit pe Bruno. Bourne ridică din umeri. Şi Bruno l-a lovit înapoi, dacă e vreo consolare.

Nu era.

— Este ceva ciudat acolo. Nu îl vrea pe Tremley doar pentru ziare. Îl vrea şi pentru altceva. Şi mai trebuie să ştii că este furios pe noi.

— Pe cine?

— Pe Înger. Şi cred că tu eşti cea care l-a subestimat, aşa că…

Un sunet ascuţit se auzi, întrerupând dialogul, introducându-l pe unul dintre puţinii oameni care ştiau de existenţa apartamentului proprietarilor. Pippa se duse la uşă şi o deschise. Se întoarse.

— Cred că titlul meu este „îşi face apariţia ceva periculos”.

Deschise uşa larg şi pomeni faţă în faţă cu Duncan West.

Ce naiba căuta în apartamentele proprietarilor?

Bourne sări imediat din fotoliu, ridicând-o pe Penelope în picioare, în timp ce Georgiana porni spre West, care trecu pragul şi intră în cameră, privirea lui observând totul, de la fereastra vitrată din spatele ei, la compania aristocrată, oprindu-se, în final, asupra ei. Îi văzu iritarea în ochi, când se uită spre ea, ca şi când nu s-ar fi aşteptat să fie acolo.

Ca şi când s-ar fi aşteptat ca altcineva să fie.

Dar dincolo de iritare, undeva în adâncul frumoşilor lui ochi căprui, văzu şi altceva. Ceva înrudit cu spaima. Ştia, pentru că şi ea simţea la fel. Simţea asta şi se temea de asta.

Îl blocă scurt.

— Cine te-a lăsat să intri?

Îi susţinu privirea şi spuse:

— Sunt membru al clubului.

— Membrii nu sunt acceptaţi în această cameră, spuse ea. Membrii nu sunt acceptaţi nici măcar la acest etaj.

— Poate că ar trebui să-i spui asta lui Bourne.

— Urma să-ţi zic, spuse Bourne din cadrul uşii, ignorând privirea pe care ea o aruncă în direcţia lui. Că trebuie să ştii că l-am invitat aici.

O cotropi furia, fierbinte şi neaşteptată. Se întoarse către partenerul ei.

— Nu aveai niciun drept!

Bourne ridică dispreţuitor o sprânceană.

— Sunt unul dintre patroni, nu-i aşa?

Privirea Georgianei se îngustă.

— Violezi propriile noastre reguli.

— Vrei cumva să spui regulile lui *Chase?* zise Bourne, iar Georgianei îi veni să-l plesnească peste faţă pentru sarcasmul din vocea lui. Nu mi-aş face griji. Şi Chase se abate de la aceste reguli în anumite situaţii.

Ea nu înţelesese greşit. Până una alta, toate cele trei femei din încăpere fuseseră invitate la Îngerul Căzut de către Chase, fără permisiunea soţilor lor. Nu-i păsa că Bourne vedea invitarea lui West ca pe un fel de răzbunare, căci era prea ocupată să fie furioasă pe el pentru încălcarea regulilor. Pentru desconsiderarea arogantă a parteneriatului lor.

Şi în primul rând pentru felul în care permanent o dezbrăca de putere aici – singurul loc în care avea vreo putere.

Înainte ca ea să îl atace, West vorbi:

— Unde este? Cuvintele lui West sunară clar şi puternic în încăperea semiîntunecată, ca şi când se aştepta pe deplin să fie auzit şi să i se răspundă, în ciuda faptului că nu aparţinea acestui loc.

În ciuda faptului că nu fusese invitat aici.

— Unde este cine? replică ea.

— Chase.

Nu venise să o vadă pe ea. Bineînţeles, ar fi trebuit să ştie asta. N-ar fi trebuit să fie surprinsă. Dar era, fără doar şi poate.

Până la urmă, petrecuseră împreună o mare parte din seara trecută şi… nu ar fi dorit să o vadă? Sau era atât de furios?

Nu ar fi trebuit să-şi dorească să vrea să o vadă?

Gândul îi trecu prin cap şi o dezgustă cu stupida şi banala lui naivitate. Apoi o dezgustă faptul că nu putuse găsi un cuvânt mai bun decât naivitate.

Nu dorea ca el s-o dorească. Totul era mai uşor fără asta.

Dar era ceva în felul în care se uita – întru totul serios şi nepăsător, de parcă ea nu era decât un paznic al uşii de care voia să treacă – care o făcu să urască faptul că nu se afla aici ca s-o vadă pe ea.

În afară, bineînţeles, de situaţia în care exact pentru asta se afla aici.

Doar că el nu-şi dădea seama.

— Nu este aici.

O minciună, dar într-un fel, nu era deloc o minciună.

Duncan făcu un pas spre ea.

— Mi-e scârbă şi am obosit să îl tot protejezi. Este timpul să mă întâlnească. Unde îţi este stăpânul?

Întrebarea plină de furie atârnă în aer, părând să reverbereze în fereastra vitrată. Georgiana deschise gura pentru a-l înfrunta, când ducesa de Lamont exclamă:

— Ei bine, cred că a venit timpul ca eu şi Stephen să mergem să-l căutăm pe Temple.

Cuvintele ei puseră în mişcare şi restul camerei.

— Da. Şi noi trebuie să ajungem acasă, spuse Penelope, în timp ce Mara împinse căruciorul către uşă, mai repede decât o făcuse orice mamă vreodată, îşi imaginä Georgiana.

— Trebuie? întrebă Bourne, părând că nu avea deloc intenţia să părăsească scena care se derula în faţa lor.

— Da, spuse Penelope cu fermitate. *Trebuie.* Avem treburi de rezolvat.

Bourne zâmbi afectat.

— Ce treburi?

Marchiza îşi îngustă privirea.

— De tot felul.

Zâmbetul îi deveni năstruşnic.

— Pot să aleg eu ce avem de făcut mai întâi?

Penelope îi făcu semn către uşă.

— Afară.

Bourne îi ascultă îndemnul, rămânând doar Pippa. Contesa Harlow nu pricepuse niciodată indiciile sociale, astfel că Georgiana speră că ar putea rămâne să o apere de acest bărbat, de întrebările lui, de răspunsurile ei şi de sentimentele prosteşti pe care le avea.

Speranţa se spulberă, oribil lucru.

Într-o secundă, Pippa se pare că înţelesese că fusese lăsată aici.

— Oh, spuse ea. Da. Aş… pleca., şi eu… îşi împinse ochelarii mai sus pe nas. Am un copil. Şi… pe Cross. Salută din cap şi părăsi încăperea.

West o urmări plecând, privirea întârziindu-i pe uşă câteva e lipe, înainte de a se întoarce spre Georgiana.

— Şi iată-ne, doar noi doi.

I se strânse stomacul auzind aceste cuvinte.

— Aşa se pare.

Nu o slăbi din priviri, iar ea se minună de felul în care părea să vadă şi să întrebe şi, cumva, să *ştie* totul, dintr-o singură privire. Apoi îi pronunţă numele, moale şi seducător, în această cameră pe care o iubea atât de mult.

— Georgiana.

Ea ar fi vrut să se apropie de el. Să se cuibărească la pieptul lui şi să-i spună totul, pentru că, dacă n-ar fi avut experienţă, ar fi putut crede că acel cuvânt fusese rostit cu înţelegere.

Dar avea. Şi dacă ea nu înţelese, era imposibil să fi înţeles el.

Îi puse singura întrebare la care nu putea răspunde.

— Unde este?

*

Era îmbrăcată în pantaloni.

Fu primul şi singurul gând pe care îl avusese când intrase în încăpere – privirea lui zburând peste contesa Harlow, către femeia care îi consumase gândurile probabil pentru totdeauna. Stătea sprijinită de peretele îndepărtat al camerei, lângă un enorm mozaic de sticlă vitrată, pe care îl ştia foarte bine. Pe care îl văzuse de o mie de ori de pe partea opusă.

Fusese convins că era o cameră acolo, de cealaltă parte a căderii lui Lucifer, dar nu-şi imaginase niciodată că aşa avea să o descopere, cu frumoasa Georgiana, încadrată de acel Înger întunecat, îmbrăcată în pantaloni.

Era cel mai păcătos şi mai spectaculos lucru pe care-l văzuse vreodată, iar când venise spre el, ca o regină răzbunătoare, pretinzând că violase regulile, îşi dorise să o ridice pe braţe, să o ducă la acea fereastră fantastică, să o sprijine cu spatele de ea şi să-i arate toate felurile în care îi plăcea să violeze regulile.

Apoi o cuprinsese frustrarea. Apărase acest loc, în pofida faptului că fusese invadat de nevestele patronilor de la Îngerul Căzut şi în pofida faptului că marchizul de Bourne îi plătise o escortă.

Ceea ce îl făcu să realizeze că ea nu proteja acest loc.

Ea îl proteja pe acest bărbat, aşa cum făcuse cu o noapte în urmă.

„Nu sunt a lui.”

Îi auzi cuvintele din nou. Şi minciuna din ele.

Pentru că era clar că era a lui Chase, aşa cum tot ale lui erau fiecare colţişor din acest club şi toţi bărbaţii şi femeile care îl frecventau. Nu exista libertate la Îngerul Căzut. Totul – toată lumea – aparţinea lui Chase.

Chiar şi acum, stând singuri în această cameră întunecată, când numai Lucifer îi putea auzi – Georgiana îl

proteja pe acest bărbat, care îi ruinase viaţa. Care continua să facă asta. Iar lui îi era de ajuns. Voia să o scoată de sub influenţa lui. Voia să o ştie departe de acest loc, de păcat şi de viciu şi de ideea de a distruge vieţi din plăcere.

O dorea în siguranţă, pentru numele lui Dumnezeu! Pe ea şi pe Caroline.

O va ajuta să se mărite. Dar nu pentru că îi ceruse Chase.

Pentru că merita o şansă la fericire – ea, mai mult decât oricine altcineva.

Întrebarea lui atârna între ei.

— Unde este?

Şi îşi dori ca ea să-i spună. Să deschidă uşa şi să-i arate direcţia către misteriosul bărbat. Să se elibereze pe sine, odată cu informaţia.

Dar ea nu o făcu.

Duncan se abţinu să-şi arate dezamăgirea.

— Bourne mi-a spus că îl voi găsi aici.

— Bourne nu ştie totul. Eu sunt singura de aici.

— Aşa că te găsesc, încă o dată, protejând pe cineva care nu are nevoie de asta.

— Ba are… începu ea, iar el constată că nu mai putea asculta.

— Opreşte-te!

Se opri, din fericire.

Veni spre ea, micşorând distanţa dintre ei mult mai repede decât şi-ar fi dorit – viteza trădându-i emoţia pe care îşi promisese să nu i-o mai dezvăluie. Nu după noaptea trecută. Nu după ce îl respinsese.

„Nu că i-ar fi putut oferi ce merita.”

Se uită în ochii ei, dorindu-şi din tot sufletul să vadă adevărul în ei.

— Opreşte-te, repetă el, şi de data asta nu fu sigur dacă vorbele se adresau lui însuşi sau ei. Nu îl mai apăra. Nu mai minţi pentru el. Dumnezeule, Georgiana, cu ce te

are la mână? Care este puterea cu care te domină?

Ea clătină din cap.

— Nu este chiar aşa.

— Şi totuşi, este. Crezi că am trăit o viaţă întreagă şi nu am învăţat să recunosc o femeie înrobită de un bărbat? Urî cuvintele pe care le rostise – adevărul lor. Ridică mâinile, îi cuprinse faţa, adorând felul în care i se simţea pielea sub degetele lui, moale şi teribil de ispititoare. Spune-mi. El este acela? El te-a distrus cu ani în urmă? El ţi-a oferit promisiuni frumoase, pe care nu le-ai putut refuza şi pe care el nu le-a respectat?

Georgiana se încruntă.

— Ce?

— El este tatăl lui Caroline?

Georgiana făcu ochii mari.

— Să fie Chase tatăl lui Caroline?

— Spune da, zise el. Spune-mi adevărul şi îmi va face plăcere să îl nimicesc. Pentru a vă răzbuna numele. Bineînţeles că ar fi făcut-o. Ar fi făcut orice pentru această femeie, atât de perfectă, atât de inegalabilă. Cum de ea nu vedea asta? O plăcere nemărginită.

Zâmbetul ei deveni trist.

— Nu este tatăl lui Caroline.

Se simţea adevărul în cuvintele ei, iar el urî asta. Urî faptul că nu mai avea încă un motiv pentru a-l detesta pe acest bărbat care o domina, cu siguranţa cu care respira.

— Atunci de ce?

Ea ridică un umăr. Apoi îl lăsă în jos.

— Suntem două jumătăţi ale aceleiaşi monede.

Cuvintele fură atât de simple, atât de sincere, încât îl rupseră în bucăţi. „Două jumătăţi ale aceleiaşi monede.” Pentru o clipă se gândi la implicaţiile acestor cuvinte. La însemnătatea lor. Se întrebă cum ar fi dacă ar fi fost atât de dorit de ea, atât de îndrăgit, încât să fie cealaltă jumătate a monedei ei.

Îndepărtă gândul din minte, plăcându-i mult prea mult.

O eliberă, ducându-se în spate, suficient de departe pentru a nu o mai putea atinge. Nu credea că ar putea îndura atingerea ei în acest moment.

— Sunt aici pentru a vorbi cu el, spuse el. Au trecut şase ani, şi nu am cerut niciodată să mă întâlnesc cu el. A venit momentul.

Ea ezită, iar lui i se păru că în acest moment plutea deasupra unei prăpăstii – ca şi când, orice decizie ar fi luat, i-ar fi schimbat lumea. Şi probabil că ar fi făcut-o.

Dacă Chase îi dădea ce dorea, ar fi făcut-o.

Identitatea lui Chase pentru libertatea ei. Pentru a lui.

— De ce? întrebă ea. De ce acum?

Duncan nu-i răspunse, iar ea îl presă din nou:

— Şase ani şi nu te-a interesat niciodată să-l întâlneşti. Iar acum…

Ea renunţă, iar el completă fraza:

— Lucrurile s-au schimbat.

Acum viaţa lui era în pericol. Viaţa lui şi secretele Cynthiei.

Dar aceste motive păleau în comparaţie cu cel care se arăta cu atâta forţă aici şi acum. Chase era cheia libertăţii Georgianei. Şi înţelese că ar face orice pentru asta.

— Du-mă la el, spuse el, iar cuvintele sunară mai mult a rugăminte, decât a poruncă.

Când ea aprobă din cap şi se duse către uşă, se gândi pentru o clipă că îl va da afară. Dar apoi deschise uşa şi păşi pe holul din spate, întorcându-se, cu silueta marcată de coridorul întunecat şi faţa luminată de culorile ferestrei vitrate.

— Vino, şopti ea.

El o urmă, ştiind că ar fi urmat-o oriunde.

Îl conduse printr-un labirint de coridoare, care coteau şi se întorceau astfel încât avu impresia că trecuseră de

mai multe ori prin acelaşi loc, într-un târziu ajungând la o pictură în ulei, uriaşă şi întunecată, înfăţişând un bărbat despuiat de haine şi de bunuri, zăcând mort la picioarele a două femei superbe, în timp ce asasinul ieşea prin rama tabloului. El se uită spre Georgiana.

— Încântător, spuse el, referindu-se la înfiorătoarea şi uimitoarea pictură.

Georgiana îi oferi un mic zâmbet.

— Themis şi Nemesis.

— Dreptatea şi Răzbunarea.

— Două jumătăţi ale aceleiaşi monede.

Cuvintele erau ca un ecou al momentelor de dinainte, descrierea relaţiei ei cu Chase, şi îl dureră. Privi cu atenţie la personajele divine din pictură, una purtând o lampă, probabil pentru a lumina drumul dreptăţii, cealaltă purtând o spadă pentru a aplica tâlharului răzbunarea.

— Tu care eşti?

Ea zâmbi către tablou – exprima modestie şi încă ceva ce nu putea înţelege exact –, apoi îşi puse mâna pe rama tabloului.

— Nu pot fi amândouă?

Sublinie întrebarea, trăgând de imensa operă de artă, care pendulă pe o balama, revelând o nişă stranie şi întunecată. El îşi reţinu surprinderea. Întotdeauna îşi imaginase că existau pasaje secrete la Îngerul Căzut – era singurul mod de a explica uşurinţa cu care fondatorii apăreau şi dispăreau dar aceasta era prima dovadă pe care o văzuse.

Îl împinse înăuntru, iar el nu ezită, inima şi mintea fiindu-i stăpânite de gândul că era mai aproape ca oricând de Chase. La gândul că ea avusese suficientă încredere, pentru a-l aduce la proprietarul cazinoului.

La gândul că această încredere nu era oferită cu uşurinţă.

Ea intră cu el şi închise portalul în urma lor, rămânând

învăluiţi în întuneric, atât de apropiaţi încât se puteau atinge. Se putea da în spate, să se lipească de unul dintre pereţi şi să-i facă loc, dar nu voia. Dorea să se desfete cu căldura ei. Cu mirosul ei. Cu seducţia ei.

Ar fi dat orice ca să o atingă.

Respiraţia ei era rapidă şi întretăiată, ca şi când i-ar fi auzit gândurile. Ca şi când ar fi gândit la fel ca el.

Păru că pluteşte acolo în întuneric câteva clipe lungi, înainte de a se răsuci, cu materialul pantalonilor ei foşnind, trimiţându-l cu gândul la locul în care pânza se freca, acolo unde se întâlneau picioarele ei lungi şi frumoase. Nu se putu stăpâni, îi apucă mâna, îi prinse braţul, atingerea lui alunecând către degete, împletindu-le cu ale lui.

— Ai riscat enorm să mă aduci aici.

Degetele ei zvâcniră în strânsoarea lui, şi se întrebă cum s-ar simţi pe pielea lui. Timpul petrecut la piscină fusese atât de efemer, iar atingerea ei fusese ca o suflare, acum era, apoi se dusese.

Dusă pentru că el o îndepărtase.

Dusă pentru că aparţinea altuia.

Bărbatului pe care urma să-l întâlnească.

Îi dădu drumul.

— Ia-o înainte.

Ea ezită, iar pentru o clipă West crezu că va vorbi, că îi va spune ceva în întuneric, pentru care nu găsise cuvintele la lumină. Dar era mai puternică decât orice altă femeie pe care o cunoscuse… iar secretele ei erau bine păzite.

Îl conduse de-a lungul coridorului, şi el numără patru uşi înainte de a se opri în lumina slabă a unei lumânări, aflate la câţiva metri depărtare, umbrele flăcării mişcătoare jucându-i-se pe faţă, ascunzându-i secretele de el. Ea apucă lanţul de argint care atârna greu sub cămaşa de pânză, pe care o purta băgată în pantalonii ei păcătoşi şi o văzu cum îşi scoate pandantivul pe care îl purta între sâni, încălzit de

pielea ei.

Introduse o clamă în medalion şi extrase o cheie, pe care o vârî în încuietoare, deschizând accesul către acele încăperi. Către bărbatul din interiorul lor.

Îl cuprinse gelozia, fierbinte şi furioasă.

Jurase că nu-i aparţine lui Chase şi, iat-o, deschizându-i camerele. Gata să intre amândoi în ele.

Ce altceva mai descuiase? Unde în altă parte mai avea acces?

Uşa se descuie, iar ea puse cheia la loc, cu mâna pe clanţă. Duncan nu putea îndura gândul că îl adusese aici, în acest loc. La acest bărbat. Se întinse să o împiedice să o deschidă, bucurându-se de moliciunea pielii ei care se crispă sub atingerea lui.

— Georgiana, şopti, iar ea îşi ridică privirea spre el, ochii aceia de chihlimbar ucigându-l cu atenţia lor.

Nu o dorea aici. Nu pentru asta. O dorea departe de aici. O dorea protejată şi în siguranţă, undeva în capătul celălalt al Londrei, în casa lui din oraş.

„Pentru totdeauna.”

Dumnezeule. Cuvintele veniră de nicăieri şi zăboviră, învăluindu-l în promisiuni ce nu puteau fi respectate. În gânduri pe care era prea inteligent să le încurajeze. Chiar dacă ar fi putut să-i ofere tot ce-ar fi cerut – secretele lui erau prea numeroase şi prea întunecate pentru a-i putea oferi tot ce merita.

Astfel că făcu ce putea, oferindu-i libertate în acest moment.

— Nu trebuie să vii cu mine.

Georgiana se încruntă.

— Nu înţeleg.

— Lasă-mă singur. Nu trebuie să ştie că tu m-ai adus aici.

Ea exclamă, iar respiraţia îi fu grea de emoţie.

— Duncan…

— Nu. Pot să merg singur. Oricine ar fi. Orice ar fi.

Ea zâmbi auzind asta.

— Orice?

— El este o legendă, aşa că nu aş fi surprins să descopăr că e altfel decât o fiinţă omenească. Făcu o pauză. N-aş fi surprins să descopăr un oracol dincolo de această uşă.

Ea chicoti.

— Themis sau Nemesis?

Zâmbetele li se întâlniră.

— Presupun că m-aş descurca cu amândouă.

Sprâncenele i se ridicară.

— Oh?

El explică:

— Dacă sunt femei cu adevărat, mi-e greu să cred că mai există vreo femeie pe Pământ sau în Panteon, care să aibă puterea ta.

Ceva străluci în acei frumoşi ochi căprui, dar el nu avu timp să descopere ce. Voia să încheie acest moment. Pentru o secundă, se gândi să-i spună adevărul – că făcea asta pentru ea, chiar dacă ştia că Georgiana nu i-ar accepta ajutorul.

Dar va fi destul timp pentru explicaţii – să lupte pentru ea – odată ce Chase îi devenea îndatorat.

Odată ce îl va avea pe Chase, va avea cheile pentru libertatea Georgianei.

— Lasă-mă pe mine să fac asta, spuse el încet, mâna lui încă peste a ei, oprindu-i mişcarea. Lasă-mă să te împiedic să faci asta, dacă nu altceva.

Ea se uită la el.

— Îţi doreşti să mă protejezi?

O privi mult timp înainte de a spune:

— Din experienţa mea ştiu că sunt puţine lucruri care merită protejate. Când un bărbat găseşte unul, trebuie să facă tot posibilul pentru a-l proteja.

Deschise gura, ca şi când ar fi vrut să spună ceva, dar păru că se gândeşte mai bine şi în final eliberă clanţa, trăgându-şi mâna de sub a lui, făcându-l să-şi dorească să fi fost în altă parte – oriunde în altă parte – singuri, cu o eternitate pe care să o umple doar cu mângâieri.

Dorinţa lui pentru ea îl îngrozea şi îl ameninţa în acelaşi timp.

Pentru că Georgiana Pearson era cea mai periculoasă femeie pe care o cunoscuse vreodată.

Se întrebă ce nu ar face pentru această femeie, cu mintea ei sclipitoare şi cu trupul ei ispititor.

Se întoarse şi deschise uşa cu o mişcare scurtă şi rapidă, intrând în încăpere.

Privi locul cu mare atenţie şi observă imediat două lucruri.

Primul, camera era enormă şi aproape orbitor de strălucitoare, cu draperii albe grele, trase peste ferestrele înalte de la podea până la tavan, pentru a lăsa lumina zilei să pătrundă. Camera era decorată în linii clare şi curate, covorul, sofaua, chiar şi obiectele de artă erau albe şi primitoare. Nu era nimic întunecat în acest loc. Nimic care să indice că locatarul lui e proprietarul unui cazinou. Nimic care să ducă cu gândul la păcatul şi viciul care guvernau la mică distanţă de birou.

Şi al doilea, Chase nu era acolo.

Capitolul 16

Lady G. a noastră s-ar putea să cucerească inimi şi minţi din rândul lumii bune, dar dacă sunt unii care o resping, fie ca graţia în faţa duşmanilor să-i dovedească valoarea. Desigur, ceva i-a fost dovedit lordului – autorul crede că se va anunţa în curând o căsătorie chiar în aceste

pagini!

...ducele şi ducesa de L.! Perechea – la fel de uimitoare ca în urmă cu zece ani când ducele şi-a declarat dragostea în public, iar ducesa l-a refuzat – a fost zărită călărind săptămâna aceasta în Hyde Park. Nu e nicio îndoială că perechea a considerat că era suficient de devreme ca un sărut pasional să nu fie observat, dar şi noi suntem foarte matinali...

Ziarul de scandal, 5 mai 1833

Păşi în încăpere în spatele lui, disperată să-şi înfrângă tulburarea.

Doar câţiva oameni în lumea asta fuseseră în această cameră, din care îşi juca rolul de Chase, unde se ocupa de administrarea afacerilor Îngerului Căzut şi din care guverna cele mai întunecate cotloane ale Londrei.

Şi iat-o acum, aici, împreună cu un bărbat nerăbdător să îi afle secretele. Cu un bărbat căruia s-ar fi putut trezi că-i destăinuie totul, dacă nu era atentă.

Îl văzu cum inspectează încăperea din priviri, ochii lui căprui îngustându-se în lumina strălucitoare, oprindu-se asupra fotoliilor mari şi confortabile, lucrate după indicaţiile ei şi tapiţate în catifea albă, a covorului alb, pluşat, în care li se afundau picioarele, la imensele rafturi de cărţi care acopereau pereţii de la podea şi până la tavan, pe o înălţime de peste patru metri.

Privirea i se opri pe birou.

Se îndreptă spre imensul şi uimitorul obiect de atracţie al încăperii, iar ea îi privi degetele care-i mângâiau conturul, întrebându-se cum ar fi simţit ea acea atingere.

„Invidioasă.”

Tresări la acest gând. Bărbatul o făcea să fie geloasă pe o piesă de mobilier.

Se grăbi să vorbească, pentru a-şi îndepărta gândul nebunesc şi pentru a umple tăcerea.

— A fost construit dintr-o bucată de lemn de la o corabie naufragiată.

Degetele se opriră pe un nod întunecat de pe suprafaţa lemnului.

— Bineînţeles, spuse el uşor.

Ea nu se putu stăpâni.

— Ce înseamnă asta?

Duncan zâmbi, dar faţa lui nu exprima veselie.

— Onorează distrugerea în toate felurile posibile.

Nu asta o atrăsese către birou.

— Cred că este mai probabil ca Chase să fi ales această piesă pentru că reprezintă renaşterea de după distrugere.

El îi întâlni privirea.

— Aşa cum eşti tu?

„Exact cum sunt eu.”

Dar nu-i putu spune asta, astfel că privi în altă parte.

— Ştiai că nu va fi aici, spuse el.

Se gândi să mintă, dar n-ar fi putut.

— Ştiam.

Îşi feri privirea, frustrarea şi furia citindu-i-se pe faţa atrăgătoare.

— Atunci, de ce m-ai adus aici? Ca să mă torturezi? Ca să-mi arăţi propria neputinţă?

— Neputinţă?

După părerea ei, Duncan nu era nicidecum neputincios. Era personificarea forţei.

Veni spre ea.

— Ca să-mi arăţi că până şi acum, când sunt pregătit să îl înfrunt, el este cu un pas înaintea mea? Ca să-mi arăţi că el întotdeauna va… Se opri.

Simţi o înţepătură.

— Întotdeauna ce?

Păşi din nou spre ea, împingând-o înapoi, încolţind-o către uşă, pe care brusc regretă că o închisese.

— Ca să-mi arăţi că el va fi întotdeauna primul pentru tine, în ciuda faptului că te tratează atât de mizerabil?

— Nu mă tratează mizerabil.

— Numai că o face. Nu crede în tine. Nu vede cât meriţi. Cât eşti de valoroasă. Cât de imens de preţioasă eşti.

Georgiana se crispă, iar el îi citi în ochi surpriza.

— Crezi că sunt preţioasă?

Duncan îi susţinu privirea, nepermiţându-i să şi-o retragă.

— Ştiu că eşti.

Conversaţia devenea periculoasă. O făcea să se gândească la lucruri care nu vor exista niciodată. Clătină din cap, stând lipită de uşă, cu inima bătându-i cu putere când mâinile lui se aşezară pe suprafaţa de stejar, de-o parte şi de alta a capului ei.

— Îţi ştie secretele. Iar tu le ştii pe ale lui. Şi îl vei proteja întotdeauna, chiar dacă asta te va distruge.

Era atât de aproape, îi şoptea cuvintele în ureche, răspândind în interiorul ei ameninţare şi spaimă.

— Nu mă va distruge.

— Ba sigur te va distruge, spuse el. Alegerile tale te vor distruge. Acest loc sau libertatea. Langley sau iubirea. Chase sau…

„Eu.”

Auzi cuvântul, deşi el nu-l rostise.

— Ba nu, şopti ea, punându-i mâinile pe piept, alunecând în sus pe pielea de pe gât, pe linia puternică a maxilarului.

Poate că nu va reuşi să aibă asta, dar alegerea ei era clară. Nu.

Era atât de aproape, încât crezu că va muri dacă nu făcea ceva – dacă nu o atingea. Dacă nu o săruta.

— Şi atunci?

— Ţi-am spus, rosti ea, tânjind după el, iubindu-i căldura şi respiraţia şi forţa, mărturisind: Te-am ales pe tine.

— Nu pentru totdeauna, spuse el.

O voia pentru totdeauna?

Îi oferea asta?

Voia ea asta?

Îi întâlni privirea, dorindu-şi să se poată ascunde de el în această cameră prea luminoasă. Dorindu-şi ca adevărul să nu fi fost atât de clar. Dorindu-şi ca el să fi fost mai puţin decât era – atrăgător, nobil, bun. Dorindu-şi să nu-l vrea atât de cumplit de mult.

Dorindu-şi să-l poată avea, cu toate acestea.

Dacă ar fi fost suficient să vrea.

Clătină din cap.

— Nu pentru totdeauna.

El aprobă. Iar ei i se păru că desluşeşte ceva în ochii lui, care apăru şi dispăru atât de repede, încât nici n-ar fi observat dacă nu ar fi simţit şi ea la fel de acut.

Regret.

Se grăbi să mai spună ceva, ştiind că mai mult înrăutăţea lucrurile:

— Dacă aş fi putut… dacă aş fi fost o altă femeie… dacă viaţa ar fi fost altfel…

— Dacă aş fi fost un alt bărbat, încercă el, cuvintele cumva fierbinţi şi reci.

— Nu, spuse ea, dorind să rostească adevărul. Acum. Acolo unde nu fusese niciodată. Nu aş vrea niciodată să fii un alt bărbat.

Buzele lui se curbară într-un surâs lipsit de umor.

— Ar trebui să vrei. Pentru că aşa cum stau lucrurile… aşa cum sunt eu… Ne va fi imposibil.

— Dacă nu aveam nevoie de titlu…

Duncan îi întrerupse gândul.

— Unde este el?

Ea îi întâlni privirea.

— Nu este în apropiere.

— Când se va întoarce?

— Nu astăzi. Nu dorea ca Chase să se întoarcă. Dorea ca acest moment cu Duncan să dureze la nesfârşit. Să uite de restul lumii.

Îşi strecură degetele unei mâini în părul ei.

— Chiar dacă nu ai avea nevoie de titlu, îi spuse, nu mă voi căsători cu tine.

Cuvintele fură ca o lovitură – una pe care cu siguranţă o merita. Era furios, nervos că îl adusese aici, în biroul lui Chase, dar nu la Chase. Înţelegea bine mândria, iar el era genul de bărbat mai mândru decât mulţi alţii. Dar declaraţia lui încă o mai străbătea ca un ecou şi o urî. Urî faptul că îi rezista cu atâta uşurinţă. Că o putea anula atât de uşor.

Urî faptul că o putea răni atât de tare.

Că se puteau răni unul pe altul.

Nu se putu abţine să nu-l atace.

— Minţi.

Duncan ridică o sprânceană şi îi dădu capul pe spate, lăsându-i buzele întredeschise pentru el.

— Tu minţi şi mai mult.

Atunci o sărută, cu mâinile alunecându-i pe lemnul uşii pentru a o încuia, ridicând-o în sus, strivind-o de uşă, lăsându-i picioarele să i se înfăşoare în jurul şoldurilor şi luând tot ce-i oferea ea, făcând-o să fie disperată să-i ofere mai mult. Să-i ofere totul.

Oftă, cu mâinile înfăşurate în jurul gâtului lui, când o ridică de la pământ, ca şi când nu ar fi avut greutate, ca şi când ar fi fost o păpuşă cu sfori. Şi poate că asta era. Poate că el era maestrul ei păpuşar. Mâinile lui erau peste tot, pe şezut, în păr, între ei, cuprinzându-i sânii şi împingându-se în ea, promiţând uşurare acelor părţi din ea care o dureau,

disperate după el.

Nu dorise niciodată ceva mai mult decât îl dorea pe acest bărbat.

Îşi strecură degetele în părul lui, agăţându-se strâns de buclele blonde, pe când îi eliberă gura şi îşi trecu buzele peste obraz, în jos pe maxilar, către lobul urechii, moale şi cumplit de senzual. Ea oftă, întorcându-şi capul să o dezmierde, să o lingă, să o muşte din acel loc, la care ea nu se gândise niciodată.

I se înmuiară genunchii şi fu recunoscătoare pentru strângerea lui fermă, pentru felul în care o ţinea, puternic şi fără ezitare, ca şi când ar fi fost lipsită de greutate. Îi puse palmele pe fund, ridicând-o şi mai sus, apăsând-o şi mai adânc şi îi şopti în ureche:

— Iată ceva care nu este o minciună. Am să te fac să-ţi urli plăcerea. Mă vei implora să mă opresc, iar apoi, când mă voi opri, mă vei implora să o iau de la capăt. Nu vei şti ce să faci când voi fi terminat cu tine, pentru că nu îţi vei mai aminti trupul tău dincolo de această plăcere pe care am să ţi-o ofer.

Cuvintele intenţionau să o şocheze şi aşa făcură. Văzu promisiunea pe buzele lui şi închise ochii pentru a opri curgerea anticipării pe care o simţea adânc în interiorul ei, incapabilă să se oprească să se frece cu neruşinare de el. Gemu când îl simţi acolo, între picioarele ei, acolo unde îl dorea, repetând mişcarea, adorând felul în care o apăsa, ferm, îndrăzneţ şi necruţător… apoi adorând felul în care el gemu de plăcere la acele senzaţii crescânde.

Georgiana îi reproşă, cu vorbe întunecate şi pline de păcat:

— Ştii ce mi-ai făcut şi nu-ţi pasă.

Se aplecă să-i muşte buza de jos, trăgându-l spre ea pentru un alt sărut lung şi ameţitor. Când se desprinseră, îşi gemură plăcerea. Ea zâmbi.

— Nu-mi pasă, câtuşi de puţin.

O ridică de jos, o răsuci, o purtă prin cameră aşezând-o pe marginea biroului masiv, plimbându-şi o mână pe coapsa ei, vorbindu-i, cuvintele aducând înlăuntrul ei căldură şi promisiune.

— Ador aceşti pantaloni, mărturisi el, mâna lui mare explorându-i muşchii şi oasele piciorului, unduindu-se pe coapsă, pentru a descoperi acel loc moale şi neatins din interior, înaintând centimetru cu centimetru de-a lungul materialului, până ce ea îşi dori să arunce odată lucrul acela de pe ea şi să facă ceea ce promitea atingerea lui.

Se rezemă cu mâinile pe birou şi se lăsă pe spate, privindu-l cum se uită la ea, privindu-i ploaia de mângâieri. Vorbi, cuvintele completându-i dezmierdarea:

— Sunt nebun de gelos pe ei, totuşi.

Se lăsă pe spate, şi priviră amândoi cum degetele lui se jucau pe cusătura dinspre interiorul piciorului.

— De ce?

— Pentru că ei pot să te atingă aici, spuse el, cuvintele erau lascive şi drăgăstoase, degetele lui pe genunchi, urmărind conturul pantalonilor. Şi aici, adăugă el, mângâierea lui urcă pe interiorul coapsei. Şi… Se întrerupse când ajunse la locul în care coapsele ei se uneau, iar ea se feri.

O mustră că se ferise.

— Este bine, şopti el. Desfă picioarele pentru mine.

Să o ierte Dumnezeu, o făcu, îşi depărtă coapsele, oferindu-i cale liberă către locul pe care îl dorea atât de mult. El luă ceea ce îi oferi, palma lui puternică apucând cea mai secretă parte a ei, iar ea gemu de plăcerea atingerii, deşi era disperată să primească şi mai mult.

— Îţi place, spuse el, ca şi când ar fi discutat despre un fel de mâncare.

— Da, spuse ea, neluându-şi privirea de la acea mână, de la locul unde o aşezase, ferm şi insuportabil de promiţător. Să mă ajute Dumnezeu, îmi place.

— N-o să te ajute, spuse Duncan, cealaltă mână ajungând la nasturii cămăşii de pânză, desfăcându-i unul câte unul, până ce văzu rotunjimile sânilor ei goi. Îi reproşă din nou, cuvintele răsunând în încăpere, în timp ce-i îndepărta cele două jumătăţi ale cămăşii şi o lăsa goală pentru el. Eşti cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

Privea acea mână mare şi bronzată alunecând pe pielea pântecului, ca o promisiune răutăcioasă.

— Te rog, spuse ea, disperată după el.

— Ce mă rogi? întrebă el.

— Nu mă face să te implor.

Atunci se uită la ea, găsind bunăvoinţă şi înţelegere în acei ochi incredibil de minunaţi.

— Sunt pe deplin hotărât să te fac să mă implori, iubirea mea. Ţi-am promis plăcere de cea mai înaltă clasă. Ţi-am promis că voi stăpâni timpul petrecut împreună. Şi ţi-am promis că îţi va plăcea la nebunie. Şi vrei toate astea, nu-i aşa?

Ea nu avu forţa să-l mintă. Aprobă:

— Da.

Apoi se aplecă asupra ei, răsplătindu-i sinceritatea, apucându-i cu buzele un sfârc, sugându-l prelung, până ce ea strigă de plăcere şi îşi agăţă mâinile în părul lui.

În momentul în care îl atinse, el se opri.

— Pune ţi mâinile pe birou.

Făcu ce îi ceruse, fără să comenteze.

Îi plăcea.

— Uită-te la tine, îi ordonă el, lăsându-şi degetul să deseneze un cerc păcătos în jurul sfârcului întărit, pe care tocmai îl linsese.

Semăna perfect cu neruşinata Anna, în toată splendoarea ei, iar Georgiana îşi arcui spatele, arătându-i sânii goi. Ispitindu-l încă o dată.

Fu răsplătită cu o nouă dezmierdare prelungă, de data

asta pentru sânul care fusese mai înainte ignorat. Apoi Duncan îşi înălţă capul şi-i spuse:

— Vreau să savurezi asta.

Ea zâmbi.

— Nu îmi fac griji că n-aş putea savura asta.

Era extrem de serios.

— Dacă fac ceva care nu-ţi place, vreau să-mi spui.

— Aşa voi face.

— Îmi voi da seama dacă mă minţi.

Îi întâlni privirea.

— N-am să te mint. Nu aici.

În toate celelalte privinţe, dar nu aici. Nu cu el. Trase adânc aer în piept.

— Vrei să mergem la mine în pat?

Era la câţiva paşi, dincolo de o uşă alăturată. Mare şi pufos, făcut pentru el. Ar fi minţit să spună că nu petrecuse atâtea nopţi exact în acel pat, gândindu-se la acest bărbat, la acest moment. La felul în care ar putea-o atinge într-o bună zi. La felul în care ar putea *dori-o* într-o bună zi.

Iar acea zi sosise.

El clătină din cap, degetele lui jucându-se cu sfârcurile sânilor ei, trimiţându-i fiori.

— Nu te vreau acolo unde te-a avut el.

„Chase.”

Ea clătină din cap.

— Nu trebuie să-ţi faci griji.

Zări furtuna care îi traversă faţa la auzul cuvintelor. Şi-ar fi dorit ca el să ştie adevărul.

— Nu am făcut… cu nimeni…

Ridică o mână, oprindu-i cuvintele.

— Nu.

Nu o credea.

— Duncan… începu ea, lăsând cuvintele să-i exprime nerăbdarea.

Nu o lăsă să termine, împingând-o, în schimb, pe

marginea biroului.

— Aici.

Ea se uită la biroul de stejar.

— Aici? Pe birou?

— Pe birou.

Auzi accentul pe care îl pusese pe cuvântul „aici”. Abia sesizabil, dacă nu s-ar fi aşteptat la asta. Auzi şi frustrarea din cuvintele lui, înţelegând imediat care îi sunt rădăcinile – gândea că nu există niciun loc din club în care ea şi Chase să nu fi făcut asta.

Şi astfel, devenea proprietar al acestui loc, unde credea că Chase este rege.

O voia aici.

Şi, să o ajute Dumnezeu, ea îl voia cel puţin la fel de mult.

Mai mult.

Aprobă din cap.

— Aici.

O privi mult timp, iar ea văzu miriada de emoţii care îl chinuiau: furie, frustrare, dorinţă.

Durere.

Se întinse către el, dorind să-i oprească chinul, dar el se opuse, evitându-i atingerea şi ridicându-i un picior în mâinile lui enorme.

— Te vreau aici, spuse el brutal, desfăcându-i şiretul de la botină. Te vreau goală, îi spuse el, scoţându-i botina din picior şi aşezând-o pe braţul unui fotoliu din apropiere, îndreptându-se apoi spre cea de-a doua.

— Şi vreau să fii a mea.

„A mea.”

Cuvântul şerpui în ea pe un val de dorinţă, lăsând-o fără aer. Când o mai dorise cineva vreodată în acest fel? Când mai dorise cineva cu adevărat să pună stăpânire pe ea? Da, bărbaţii îi doreau trupul, atunci când purta hainele îndrăzneţe din mătase şi satin şi defila ostentativ prin

cazinou, drept Anna, dar acum era altfel. El o dorea pe *ea* – Georgiana – într-un fel în care nu o mai făcuse nimeni, niciodată. Nici măcar bărbatul căruia i se dăruise cu bucurie cu atâţia ani în urmă.

Dar felul în care pronunţase acel cuvânt – *a mea* – nu era o cerere. În schimb, era o promisiune brutală. O revendicare. O posedare.

Şi constată că dorea să fie posedată.

Foarte mult.

Gândul îi fu punctat de alunecarea celei de-a doua botine, îndepărtată cu un singur gest ferm şi aruncată pe podea, Duncan punându-şi mâinile pe picioarele ei acoperite de ciorapii fini. Îi apucă gleznele cu mâinile, ridicându-i picioarele, despărţindu-le, păşind între ele. Se încolăci instinctiv în jurul lui, trăgându-l mai aproape, până se întâlniră, dur şi fierbinte, acolo unde fiecare îl dorea pe celălalt. Îşi dădu capul pe spate când el se împinse în ea şi îşi înfăşură braţul puternic în jurul taliei ei, susţinându-i greutatea, ţinând-o arcuită şi deschisă pentru el.

— Spune-o, şopti el cu o voce groasă, întâlnindu-i ochii, cu mâna liberă urcând să-i apuce sânul dornic. Spune-o şi îţi voi oferi tot ce îţi doreşti.

Nu trebui să întrebe ce voia să spună. Ştia. Dar mai ştia că nu avea să fie o minciună. Cumva, în lumea asta nebună, în aceste timpuri nebune, ajunsese să-l adore pe acest bărbat. Ajunsese să-i aparţină. Şi era minunat.

Dar nu putea să dureze.

Pentru că nimic din ce e minunat nu durează – nu era aceasta lecţia pe care o învăţase cu atâţia ani în urmă, îmbrăţişată de mâinile calde printre paiele aspre? Dragostea era trecătoare şi efemeră, visul disperat al unei fete naive şi inocente.

Şi astfel, avea să se abandoneze acestui moment, apoi va merge mai departe şi va trăi viaţa pe care o dorea.

Dar mai întâi, libertatea.

Mai întâi, el.

— Sunt a ta, mărturisi ea.

O răsplăti cu un geamăt adânc şi minunat şi cu un sărut lung, devastator care se sfârşi când o trase la marginea biroului, cu mâinile pe pantalonii ei, deschizându-i nasturii cu o îndemânare meticuloasă, descheindu-i unul câte unul, până ce pantalonii i se desfăcură şi îi trase de pe picioare, odată cu ciorapii.

De îndată ce termină, făcu un pas înapoi, privind-o cu o concentrare însufleţită. Ea nu-i putu întâlni privirea, prea dureros conştientă la ce se uita – cămaşa atârnând descheiată, abia acoperindu-i umerii, ultimul vestigiu de îmbrăcăminte.

Prea dureros conştientă de trecutul ei, de minciunile pe care le construise în jurul ei, de acest act. De faptul că nu făcuse asta decât o singură dată în viaţa ei.

— Uită-te la mine.

Cuvintele fură pline de autoritate, şi ar fi trebuit să le urască, dar nu le urî. Privirea i se fixă în a lui, recunoscând puterea din el.

Dorind-o.

— Deschide-te pentru mine.

Ordinul lui îi tăie răsuflarea şi avu o ezitare, neştiind dacă putea. Era ceva să se dezbrace pentru el în apele întunecate ale piscinei lui translucide, dar era cu totul altceva să o facă aici, în plină lumină.

— Georgiana, îi şopti numele, iar ea îşi regăsi puterea.

Nu fusese niciodată aşa. Singura dată când se apropiase de o astfel de experienţă fusese cu un deceniu în urmă, cu un bărbat care o minţise. O distrusese. O părăsise.

Nu fusese nimic din aceste momente de plutire, de pierdere a raţiunii, în hambarul de la conacul Leighton, care să se apropie măcar de aceste clipe cu acest bărbat.

Nimic din ce se întâmplase atunci nu se compara nici

pe departe cu ce se întâmpla acum. Aceasta era libertate – ultima răsuflare din viaţa ei, înainte de a se angaja într-o lume nouă de viaţă aristocrată, pentru nimic altceva decât pentru a-i oferi fiicei ei moştenirea pe care o merita.

Şi atunci, de ce să nu se bucure de asta?

De ce să nu întâmpine acest moment şi să nu soarbă din cupa sa?

Îşi ridică bărbia şi îşi trase umerii înapoi cu mândrie.

— Ia-mă.

Ceva răutăcios sclipi în frumoşii lui ochi căprui.

— Crezi că nu pot?

— Cred că vrei să fac eu treaba în locul tău.

Îl aştepta nerăbdătoare. Îl aştepta să o atingă.

În schimb, el făcu un pas înapoi şi se aşeză pe un fotoliu de piele, aflat lângă birou, lăsându-se pe spate, aparent relaxat. Georgiana simţi un fior de nervozitate, dar se stăpâni.

Privirea lui Duncan era aţintită asupra ei, întinzându-se pe fotoliu, cu picioarele încălţate la câţiva centimetri de picioarele ei goale.

— Deschide-te pentru mine, repetă el.

— Nu va fi atât de uşor, spuse ea şi zâmbi scurt.

Duncan ridică o sprânceană.

— Nu. Nu va fi. Îşi plimbă încet privirea peste sânii ei, iar pielea ei deveni fierbinte, băgând de seamă cum îşi coboară ochii către locul în care îl dorea cu disperare. O privi până ce crezu că ar putea muri de la atenţia lui. Exact când fu pe punctul de a-i ceda, spuse: Te vei deschide pentru mine, iar, când o vei face, vei regreta că nu ai făcut-o atunci când ţi-am cerut.

Georgiana făcu ochii mari.

— Este o ameninţare?

Buzele lui se curbară într-un zâmbet lent, aproape sadic.

— Câtuşi de puţin.

Ridică o mână şi o duse în dreptul maxilarului, fixând-o cu o privire lungă şi tacticoasă, plimbându-şi uşor degetul arătător pe buza de jos, într-un gest pe care o femeie mai neexperimentată l-ar fi considerat meditativ.

Georgiana nu era o femeie neexperimentată. Mişcarea acelui deget nu era meditativă. Era prădătoare.

Şi fiecare centimetru pe care îl atingea pe buză părea să mărească flacăra dorinţei din ea.

— Vei regreta totuşi, continuă el, căci fiecare clipă în care nu eşti deschisă pentru mine, este o clipă în care nu vei primi atingerea mea. O clipă în care nu îmi simţi mâinile, şi gura, şi limba.

Cuvintele transmiseră în ea un fior, imaginându-şi toate acele lucruri, o repetiţie a nopţii petrecute la el în piscină. Senzaţia minunată a lui asupra ei.

— O clipă în care n-am să te frământ... să te sărut... sau să te ling.

Ea expiră prelung la auzul ultimului cuvânt, la felul în care îşi propaga sensul asupra ei, lăsând o dâră de foc în interiorul ei, în locul pe care i-l cerea... în locul în care îl dorea.

El înţelese.

— Îţi place când te ling, nu-i aşa, Georgiana.

Doamne, Dumnezeule! Nu era o puritană. Îşi petrecuse ultimii şase ani înconjurată de cartofori şi de prostituate. Conducea cel mai vestit tripou din Londra, pentru Dumnezeu! Dar toate acestea păreau cu totul banale şi acceptabile faţă de acest bărbat care transformase atingerea lor în întruchiparea păcatului.

Era ziua în amiaza mare, iar el vorbea despre lins, ca şi când ar fi vorbit despre vreme.

— Georgiana, o incită el, pronunţându-i numele ca pe o promisiune lentă. Îţi place?

Degetul acela pe buza lui o înnebunea. Ea îşi strânse coapsele, amintindu-şi de jocul lor.

— Parcă îmi aduc aminte că era destul de plăcut.

Ceva străluci în ochii lui. Umor. Înţelegerea rolului pe care îl juca.

— Doar plăcut?

Ea zâmbi, uşor şi moale.

— După cum îmi amintesc.

— Atunci, avem amintiri diferite, spuse el. După cum îmi amintesc eu, mâinile tale în părul meu, strigătele tale în întuneric, picioarele tale încolăcite în jurul meu ca un păcat. Privirea îi căzu pe curbura coapselor ei. Îmi amintesc torentul în care te-ai transformat, atunci când te-ai eliberat, felul în care te-ai arcuit către cer, uitând totul, mai puţin plăcerea. Oferită de mine. De limba mea, în toate locurile în care îţi doreai.

Ea uită de joc şi muşchii i se înmuiară când Duncan vorbi din nou:

— Îmi amintesc gustul tău, dulce, sexul… cum te simţeam, mătase decadentă, moale şi umedă… şi a mea.

Din nou acel cuvânt. *A lui.*

O seducea numai prin cuvinte, promiţându-i orice dorea, numai dacă îi va ceda – numai dacă se va deschide pentru el. Trase adânc aer în piept şi îl întărâtă din nou.

— Vorbeşti despre ce a fost, spuse ea, incapabilă să-şi stăpânească tremurul vocii. Dar ce folos au toate astea pentru mine acum? Aici?

Sprâncenele i se ridicară de uimire, înainte de a spune mai departe cuvintele acelea, o parte pericol, o parte joc.

Şi toate dorinţă.

— Deschide-te pentru mine şi hai să aflăm.

Ea chicoti. Sunetul îi surprinse pe amândoi cu sinceritatea lui. Era aproape ruşinată – ar fi fost, dacă el nu şi-ar fi coborât mâna şi nu s-ar fi aplecat în momentul în care râsul îi scăpă pe buze.

— Dumnezeule, Georgiana, eşti cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată. Apoi se întinse spre ea, mâna

lui mare şi caldă unduindu-i-se pe genunchi, mângâierea lui ştergând jocul pe care îl jucaseră.

Îşi depărtă picioarele.

— Atât de blestemat de frumoasă, spuse el, privirea lui nepărăsindu-i faţa, ridicându-se de pe fotoliu, căzând în genunchi la marginea biroului, între coapsele ei. Atât de blestemat de perfectă. Îi sărută linia interioară a genunchiului, apoi coapsele. Atât de blestemat de *sinceră.*

Se încordă la auzul ultimului cuvânt, deşi buzele lui se unduiau în sus, în adâncitura coapselor, unde întâlni acea parte din ea care tânjea după el.

„Sinceritate.”

Nu fusese sinceră cu el. Nu era nimic sincer în toate astea. Nimic sincer cu ea. Iar el merita mai mult.

El simţi schimbarea din ea, ridicându-şi buzele, întâlnindu-i ochii, dincolo de lungimea bustului ei.

— Nu crezi?

Ştia că el nu avea să înţeleagă, dar răspunse oricum, clătinând din cap:

— Nu pot face nimic.

El depuse un sărut pe părul moale de deasupra celei mai secrete părţi a ei, o dezmierdare lungă şi apăsată şi cumva dulce.

— Spune-mi, zise el.

Erau zeci de lucruri pe care i le-ar fi spus. O sută pe care şi-ar fi dorit să i le spună. Dar numai unul îşi găsi drumul. Şi era, probabil, cel mai adevărat lucru pe care îl putea spune.

— Aş vrea să poată fi aşa. Pentru totdeauna.

*

Cuvintele ei aproape îl uciseră. Adevărul din ele, felul în care oglindeau propriile gânduri, aici, în acest loc, care nu era al lui. Nu era al ei. Acest loc care avea să-i distrugă

pe amândoi, fără îndoială.

Şi el voia să fie aşa pentru totdeauna, dar era imposibil. Trecutul lui, viitorul ei nu vor conduce niciodată către *totdeauna.* Forţele care apăreau din afară erau bariere pentru *totdeauna.*

Nu, *totdeauna* era pentru oameni mai simpli şi pentru timpuri mai simple.

Se aplecă pe genunchi, profund conştient de poziţia pe care o avea, de felul în care o venera, ca şi când ar fost o zeiţă, iar el, ofranda ei. Depuse un sărut pe cârlionţii frumoşi şi moi, care îi ascundeau secretele. Poziţia ei – încrederea din ea – plăcerea din ea – îl făcură mai tare decât fusese vreodată în viaţa lui.

O dorea pe această femeie.

Poate că nu va reuşi să o aibă pentru totdeauna, dar ar putea avea această clipă, această amintire… Aceasta ar putea dura. Ar putea sta cu el în nopţile întunecate.

Şi ar putea-o distruge pe ea, pentru orice alt bărbat care ar veni după el.

— Nu am gustat niciodată ceva ca tine, şopti el. Lăsându-şi respiraţia să întârâte acei cârlionţi, în timp ce o depărta uşor, adorând felul în care strălucea, caldă şi trandafirie pentru el. Dulce şi păcătoasă şi interzisă. Îşi trecu un deget prin despicătura umedă, cu delicateţe, iar ea îşi ridică şoldurile spre el. Era atât de gingaşă, atât de pregătită pentru el. Alunecoasă şi umedă şi perfectă.

Îşi trecu degetul prin mijlocul ei, ascultându-i respiraţia, felul în care trepida şi răsuna în timp ce el o explora.

— Iar tu o ştii, nu-i aşa? Îţi ştii puterea.

Ea clătină din cap.

— Nu.

Îi întâlni privirea, se aplecă, îşi lăsă limba să o atingă o dată de-a lungul ei, prelung, ameţitor. Se desfătă auzind felul în care gemea, felul în care închise ochii de plăcere.

— Nu, spuse el. Nu te uita în altă parte.

Deschise ochii şi o linse din nou, bucurându-se de felul în care dorinţa o inunda.

— Spune-mi.

— Se simte…

El repetă mişcarea, insistând la capătul dezmierdării, acolo unde îl voia cel mai mult, iar ea ţipă. El vorbi de acolo.

— Continuă.

— Fantastic.

— Mai mult.

Îşi răsucea limba în jurul micului mugur întărit, iar ea oftă.

— Nu te opri.

— Nu mă opresc, dacă îmi spui.

— Se simte ca… eu niciodată…

El o sugea, adorând felul în care îşi pierdu cuvintele.

— Oh, Dumnezeule.

Zâmbi, lăsându-şi limba să se joace cu ea.

— Nu Dumnezeu.

— Duncan, îi suspină ea numele, iar el crezu că va muri, dacă nu va fi în ea cât de repede.

— Spune-mi.

— Este minunat. Mâinile ei îi găsiră părul, degetele ei îl apăsau către ea, rotindu-şi şoldurile spre el. Eşti perfect, şopti ea, şi fu şocat de cuvintele ei. Apoi spuse ceva cu totul neaşteptat. Se simte ca… dragostea.

Şi acolo, în acel moment, în care cuvântul plutea în aer, el înţelese că era exact ceea ce dorise el să se simtă.

O iubea.

Înţelegerea acestui fapt ar fi trebuit să-l îngrozească, în schimb, se revărsă asupra lui cu o plăcere caldă, care venea din adevărul în sfârşit descoperit. Iar la celălalt capăt al plăcerii, se afla capătul a ceva neplăcut. Devastare. Negare.

Ignoră gândul, în schimb, făcu dragoste cu ea, cu mişcări line, alunecoase. Se împingea spre el, arătându-i ce îi plăcea, unde îi plăcea, iar el îi oferea fără nicio ezitare. Ea era mana, iar el se hrănea din ea, dorind să-i ofere plăcere şi nu numai plăcere. Să-i ofere amintirea acestei clipe.

A acestei iubiri – o iubire care nu putea exista.

Cercurile lente deveniră rapide, mişcându-se în ritmul respiraţiei ei şi al suspinelor ei şi al senzaţiei degetelor ei în părul lui, şi al ridicării şi coborârii şoldurilor ei minunate. Apoi se eliberă, iar el o ţinu, atingând-o, sărutând-o delicat, conducând-o până acolo şi înapoi.

Când ultimul ei geamăt de plăcere îi împresură, se ridică din genunchi, disperat după ea, adorând felul în care privirea ei îl urmărea, cu ochii largi şi buzele întredeschise. Îşi scoase haina şi lavaliera, privind-o cum îl privea, dorind-o cum îl dorea. Îşi trase cămaşa peste cap, coborându-şi braţele şi rezistând dorinţei de a se mândri, când ea îşi îndreptă atenţia spre pieptul lei, spre abdomenul lui.

Ea închise gura şi îi văzu gâtul mişcându-se când înghiţi.

Voia să urle de încântare la vederea admiraţiei ei evidente.

— Poseidon, şopti ea.

El ridică o sprânceană cu o tăcută curiozitate, întrebându-se dacă va fi în stare să aştepte răspunsul, înainte de-a o lua în braţe şi de-a o face să devină a lui. „Pentru totdeauna.”

Putu ignora cuvintele şi şoapta lor insidioasă în străfundurile întunecate ale minţii lui, pentru că ea spuse:

— La tine acasă, în piscină… se apropie de el, vârfurile degetelor ei plimbându-i-se pe umăr, de-a lungul curburii braţului, unde muşchii îi erau încordaţi de efortul de-a nu o poseda. Erai Poseidon în apă, atât de puternic… Degetele ajunseră pe muşchii de pe abdomen. Atât de perfect făcuţi… continuând în sus printre firele de păr. Atât

de atrăgător… alunecând pe pielea de pe piept, până ce descoperiră bănuţul plat al sfârcului şi aproape că gemu de plăcere. Se aplecă şi îşi apăsă buzele pe pieptul lui, într-o dezmierdare prelungă şi încântătoare.

Se trase înapoi şi-i întâlni privirea.

— Zeul mării.

— Iar tu, sirena mea, spuse el, apropiindu-se de ea, lăsându-şi degetele să alunece prin părul fin de pe ceafă, ridicându-i faţa către el.

— Sper să nu, spuse ea, iar el se opri, aşteptând-o să-i explice. Zâmbi cu o expresie ruşinată şi plină de păcat. Poseidon le-a rezistat sirenelor.

El nu-i putea rezista. Pentru nimic în lume. Îi luă gura într-un sărut adânc şi prelung, deşi mâinile ei erau pe şliţul pantalonilor şi crezu că ar fi putut să moară aşteptând-o să-i desfacă nasturii. Se chinuia stângace cu închizătorile şi încercă să preia el.

— Nu, spuse ea, trăgându-se înapoi şi întâlnindu-i privirea. Vreau s-o fac eu.

Respiră adânc şi se crispă.

— Atunci, fă-o.

Apoi reuşi uimitoarea eliberare, mâinile alunecându-i în deschizătura pantalonilor, în sfârşit, în sfârşit atingându-l. Blestemă, cuvântul sunând şoptit şi moale în încăpere, eliberându-l. Se uita la ea, iubind felul în care privirea ei îl făcea să se simtă, felul în care ochii ei se lărgiră şi buzele i se întredeschiseră şi şi-ar fi dat tot norocul pentru a afla ce credea despre el. Apoi vârful trandafiriu al limbii ei ieşi alunecând de-a lungul buzei de jos, iar mâinile i se mişcară, mângâind, lung şi ameţitor.

O dată. De două ori.

Îşi puse mâna pe mâna ei, oprind mişcarea.

— Opreşte-te.

Ea îngheţă şi privirea îi zbură spre el.

— Am… ezită. Încercă din nou. Am făcut ceva rău?

Se crispă la auzul cuvintelor, la expresia din ochii ei mari – grijă, neliniște. Își îngustă privirea spre a ei, urând falsitatea.

O iubea. Şi încă îl mintea.

— Nu. Nu face pe inocenta. Te vreau pe tine, cea reală. Nu o fantezie. Îi puse mâinile pe obraji, întorcând-o către el. Nu-mi pasă de trecut. Numai de prezent.

„De viitor.”

Nu. Nu îi putea păsa de asta.

Nu era pentru el.

Ceva scânteie în acei minunaţi ochi de chihlimbar. Un fel de frustrare. Privi în altă parte, apoi în jos, acolo unde mâinile lor se împreunau, înfăşurate pe el.

— Arată-mi, şopti ea în sfârşit. Arată-mi ce îţi place.

Se aplecă să o sărute din nou, dorind să se întoarcă la acea clipă. Îşi alunecă buzele pe urechea ei.

— Îmi place tot, iubirea mea. Îmi place fiecare parte din tine pe fiecare parte din mine. Şi îmi plac mâinile tale, înfăşurate în jurul meu, strânse şi fierbinţi, ca o promisiune. Îi auzea respiraţia rapidă în ureche şi îi conduse mâinile spre el. Îmi plac frumoşii tăi ochi pe mine. Îmi place să mă priveşti. Îmi place să te priveşti când mă atingi. Se dădu în spate, suficient pentru a o lăsa să privească în jos, de-a lungul trupurilor lor, la mâinile lor, la lungimea lui, atât de aproape de ea. Atât de aproape de locul în care dorea să fie. Să-ţi mai spun ce altceva îmi mai place?

Îl mai mângâie de câteva ori înainte de a răspunde, şoapta fiindu-i plină de dorinţă.

— Da.

„Te iubesc.”

Nu. Asta le-ar aduce numai durere.

Se apropie de ea, strecurându-şi un deget în ea, umedă de gura lui şi de dorinţă.

— Îmi plac frumoasele tale buze trandafirii.

Ea râse la auzul cuvintelor, cu respiraţia tăiată.

Împinse degetul adânc, în canalul strâmt şi întunecat, iar râsul deveni geamăt. Se uită spre ea.

— Şi mi-ar plăcea nespus de mult să fiu în tine.

Ea îi întâlni privirea.

— Şi eu vreau.

O sărută, apoi îşi puse fruntea peste a ei, când îl aşeză acolo unde îl voia ea, la intrarea în ea, şi-şi reţinu un blestem la senzaţia aceea, atât de fierbinte şi de umedă – pentru el. Îşi făcu loc în interiorul ei, atât de strâmt, încât respiră adânc. Îi întâlni privirea, văzând acolo o neplăcere.

— Georgiana? întrebă el, ceva neliniştindu-l, deşi credea că va muri de plăcere pentru ea.

Ea dădu din cap.

— E bine.

Numai că nu era. Duncan văzu că o durea. Se retrase.

Ea îşi prinse picioarele în jurul şoldurilor lui.

— Nu. Te rog, Acum.

Dacă n-ar fi ştiut mai bine…

Îl trase mai aproape şi-şi pierdu gândul, când respiraţia ei se întrerupse din nou.

— Opreşte-te, spuse el. Lasă-mă…

Se trase înapoi, apoi se împinse din nou, cu alunecări scurte şi delicate, fiecare mai adâncă decât cealaltă, până ce ajunse adânc în interiorul ei, îngropat până la capăt.

— Da, şopti ea, iar el se aplecă să-i dea un sărut lung şi moale în locul în care gâtul îi întâlnea umărul. Da.

Nici el nu ar fi putut spune mai bine.

Se trase înapoi şi îi întâlni privirea.

— Este…?

Se aplecă şi îl sărută, lăsându-şi limba să alunece între buzele lui într-un sărut ameţitor. Cânt termină, spuse:

— Este magnific. Apoi îşi apăsă mâinile pe pieptul lui, împingându-l în spate, suficient pentru a privi între ei. Uită-te la noi.

El se uită, urmărindu-i privirea şi simţi cum devine şi

mai tare, adânc, în interiorul ei.

Ea inspiră adânc, apoi zâmbi.

— Se pare că te simţi foarte bine, domnule.

Dumnezeule. O iubea.

O dorea. Jucăuşă. Sclipitoare. Frumoasă. Păcătoasă.

„Pentru totdeauna.”

Îşi potrivi zâmbetul cu al ei.

— Nu mă pot gândi că aş putea să mă simt mai bine.

Îşi puse mâinile pe fese lui şi strânse. El gemu.

— Demonstrează-mi.

Şi el se supuse.

O împingea cu mişcări adânci, blânde, iar ea îi prinse ritmul, ridicându-şi picioarele lungi, cu numele lui pe buze ca o mantră, mai întâi încet, abia auzit, apoi un strigăt de plăcere, făcându-l să-şi dorească să nu se sfârşească niciodată această clipă. Îşi puse o mână în jurul şoldurilor ei, ţinând-o aproape când o împinse, şi mâinile ei îi apucară umerii, încolăcindu-se strâns în jurul lui, ţipând pentru el.

De parcă ar fi părăsit-o.

De parcă ar fi fost posibil să o părăsească.

Nu o va părăsi niciodată.

Ea se trase înapoi în ultimul moment, iar el o împinse rapid şi puternic. Îi întâlni privirea.

— Acum, spuse ea, cuvântul fu plin de dorinţă şi de mirare, insinuând ceva ce ar fi reuşit să descifreze, dacă mintea lui n-ar fi fost atât de al naibii de plină de ea. Acum.

Acum, într-adevăr.

Se prăbuşi în plăcere, strâmtă şi perfectă în jurul lui, cu atâta putere încât crezu că nu-i va supravieţui. Îi strigă numele, iar el o împinse o dată, de două ori, tare şi repede şi magnific până ce simţi că e gata să explodeze, se trase afară din ea, eliberându-se puternic şi rapid, cum niciodată nu mai trăise.

Doar o dată.

Şi ştiu imediat că nu pe ea o distrusese pentru alţi

bărbaţi.

Ci el era distrus pentru alte femei. Pentru viaţă.

Se dădu la o parte, iar ea şopti un protest la desprinderea de el, făcându-l să o dorească încă o dată. Nu era gata să o părăsească, dar îşi puse lejer pantalonii şi scoase o batistă, o ridică în braţe, se duse cu ea către unul din fotoliile mari din capătul îndepărtat al camerei, înainte de a o aşeza la el în poală şi de a o curăţa.

— Nu trebuia… Se întrerupse.

— Nu m-am gândit că ai vrea să rişti. Nu că în secret nu i-ar fi plăcut ideea – o colecţie de copilaşi blonzi, cu frumoşii ochi de chihlimbar ai mamei lor. Nu ai putut să alegi ultima dată. Dar ai putea alege data viitoare.

O podidiră lacrimile, iar el o trase aproape, dorind să o ţină la adăpost acum. „Pentru totdeauna.”

Dumnezeule. Din nou aceste cuvinte.

Se cuibări în el, în timp ce-şi plimba mâinile pe pielea ei frumoasă şi moale, recapitulând evenimentul în mintea lui, respiraţiile revenindu-le la normal, revenind la cuvintele ei, la mişcările ei, la sunetele ei.

Momentele de surpriză. De mirare. De dorinţă.

De disconfort.

Începea să înţeleagă.

Georgiana îşi înălţă capul când mâinile lui rămaseră nemişcate pe ea.

— Ce este?

Duncan clătină din cap, nedorind să răspundă.

Nedorind să fie adevărat.

Zâmbi, sărutându-l pe bărbie.

— Spune-mi.

„Nu am… cu nimeni…”

O spusese. Dar pur şi simplu nu o crezuse.

Cine era?

Ce joc juca?

„Ce joc juca Chase?”

Îi întâlni privirea, observându-i francheţea, sinceritatea. Atât de rare. Ceva trebuie să se fi arătat şi în privirea lui, pentru că a ei deveni atentă.

— Duncan?

Nu ar fi vrut s-o spună încă, dar nu se putu opri:

— Nu eşti o târfă.

Capitolul 17

Pentru publicaţia aceasta este constant o surpriză că Lady G. a fost repudiată cu asemenea uşurinţă cu aproape un deceniu în urmă. Ce n-am face pentru a arunca o privire în trecutul ei! Dar va trebui să ne aşezăm să-i privim viitorul luminos...

Câteva puncte critice se află săptămâna asta în faţa Parlamentului. Proprietarul acestui ziar este un militant vocal în favoarea stabilirii unor limite în ceea ce priveşte munca copiilor şi urmăreşte cu atenţie cum conducătorii acestei mari naţiuni decid soarta celor mai tineri cetăţeni ai ei.

Ştirile Londrei, 9 mai 1833

Îngheţă la auzul vorbelor lui.

Poate că ar fi putut să pară mai neruşinată, dacă nu pentru felul în care o făcuse să se simtă, măcar pentru felul în care o făcuse să lase garda jos, atât de lin şi de lipsit de efort, punând-o pe podea alături de pantalonii ei şi de lavaliera lui şi de inhibiţiile lor.

Pentru felul în care el îi oferise cumva şi plăcere, şi pace, şi promisiunea de mai mult, chiar dacă ştiuse că totul era trecător.

Poate că ar fi putut să mintă, dar cum să o facă? Cum putea ea pretinde că se pricepe la trucurile şi la tertipurile celei mai bune târfe din Londra, când o devastase atât de profund cu săruturile, cu atingerea şi cu bunătatea?

Se aşteptase la săruturi. La atingere.

Dar bunătatea fusese prea mult. O lăsase goală, fără nimic care să o protejeze de privirea lui atentă şi de întrebările lui cercetătoare.

Pentru prima oară într-un deceniu, nu ştiu ce să spună. Se ridică de la el din poală şi se duse goală înspre locul în care o dezbrăcase de haine şi de minciuni. Îşi luă cămaşa din locul în care căzuse, pe braţul unui fotoliu şi se strecură în ea, strângând-o în jurul trupului, apoi el vorbi din nou:

— Nu te poţi ascunde de mine. Nu în privinţa asta. Este clar că tu şi Chase aveţi un plan – unul din care fac şi eu parte. Fără voia mea.

Cuvintele lui o umplură de frică, pentru că acest bărbat sclipitor descoperea unul dintre cele mai bine păstrate secrete ele ei şi era aproape de a descoperi şi restul.

Bineînţeles, ironia era că majoritatea bărbaţilor ar fi fost extaziaţi să afle că de fapt nu se culcaseră cu o prostituată.

Dar nu era nimic la Duncan West care să-l facă să pară ca bărbaţii ceilalţi.

Şi nu era nimic ciudat că el nu părea încântat de această descoperire.

Nu părea să îi pese că ea era practic dezbrăcată sau goală emoţional, sau că era neliniştită de afirmaţia lui, sau că nu dorea să discute despre asta.

— Când a fost ultima oară când te-ai culcat cu cineva?

Încercă să se eschiveze, să scape de această conversaţie, lăsându-se în jos, recuperându-şi pantalonii.

— Dorm cu Caroline destul de des.

Se lăsă în faţă cu o privire furioasă, iar ea făcu toate eforturile să ignore felul în care i se profilau muşchii, ondulându-se sub pielea lui moale.

— Dă-mi voie să reformulez, uneori uit unde ai ales să-ţi petreci viaţa. Când a fost ultima oară când *ţi-ai tras-o* cu un bărbat?

Vulgaritatea lui fu ca un dar, reamintindu-i că era mai mult decât acest moment, că era regina Londrei subterane, mai puternică decât îşi putea el imagina. Mai puternică decât îşi putea oricine imagina.

Chiar şi el.

Ar fi trebuit să se înfurie pe el. Să-şi fi îndreptat umerii – la naiba cu goliciunea! — şi să-i fi spus exact ce ar fi putut face cu acest limbaj prostesc. Ar fi putut să păşească maiestuoasă, goală şi mândră, până la perete şi să sune clopoţelul pentru a chema echipa de pază aici, unde el nu ar trebui să se afle.

Unde nu ar fi trebuit să-l aducă.

Unde nu îl va uita niciodată.

Privi într-o parte. Distrusese toată după-amiaza, dar cu toate astea, furia lui o făcea să dorească să-i spună adevărul. Să repare acest moment. Să-i răspundă la întrebări, să se întoarcă în braţele lui şi să-i câştige încrederea. Cu nu mai mult de o oră în urmă, jurase să o protejeze.

Cât timp trecuse de când dorise cineva să facă asta?

— Uită-te la mine. Nu era o rugăminte.

Se uită la el, disperată să rămână puternică.

— Ceea ce am făcut noi… nu a fost… Georgiana nu reuşi să pronunţe acel cuvânt. Aşa ceva.

El îşi îngustă privirea.

— De unde ştii?

Dorise s-o rănească şi reuşise – întrebarea fu ca o lovitură. Nu sub centură, dar o lovitură.

Îi răspunse, descoperindu-se mai mult decât şi-ar fi

imaginat vreodată că ar putea:

— Pentru că ultima oară… ezită, nedorind să folosească acel cuvânt, când am făcut asta… a fost. Ochii lui căprui îi scormoniră pe ai ei, iar ea îl lăsă să vadă adevărul. Îşi termină gândul, cuvintele mai joase decât se aşteptase. Acum nu a fost la fel. Acum a fost… mai mult.

— Dumnezeule!

Duncan se ridică în picioare.

Ea îi întâlni privirea.

— Este ceva mai mult.

— Chiar este? o chestionă el, întrebarea având o tentă de îndoială. Îşi trecu mâinile prin păr, frustrat. M-ai minţit.

Îl minţise, dar acum, nu mai voia să-l mintă, chiar dacă se învăluise toată în minciuni. Îi învăluise pe amândoi în ele. Chiar dacă minciunile ei erau stivuite în milioane de feluri, prea multe şi prea complicate pentru a-i spune adevărul. Prea legate de prea mulţi alţii pentru a-şi găsi drumul spre lumina sincerităţii.

— Vreau să-ţi spun adevărul, mărturisi ea.

— De ce nu o faci? întrebă el. De ce nu ai încredere în mine? Eu aş fi… dacă aş fi ştiut că tu… că Anna… că nimic din toate astea nu sunt adevărate, aş fi… Se opri şi reformulă. Aş fi avut mai multă grijă.

Niciodată în viaţa ei nu se simţise tratată cu mai multă grijă, aşa cum fusese în ultima oră, în braţele lui. Şi dori să-i ofere ceva pentru asta. Ceva ce nu oferise niciodată vreunei alte persoane. Cel mai întunecat secret al ei, păstrat doar în cele mai adânci gânduri ale ei.

— Tatăl lui Caroline, şopti ea. El a fost ultimul.

Duncan rămase tăcut un moment, înainte de a întreba:

— Când?

Încă nu înţelegea.

— Acum unsprezece ani.

Trase adânc aer în piept, iar pe ea o miră acel sunet şi

faptul că părea să-l doară acest adevăr.

— Singura oară?

Ştia răspunsul la întrebare, dar totuşi îi răspunse:

— Până acum.

Îşi puse mâinile pe faţa ei, ridicându-i bărbia, forţând-o să se uite la el.

— A fost un prost.

— Ba nu. A fost un băiat care a dorit o fată. Numai că nu pentru totdeauna. Zâmbi. Nici măcar pentru o a doua oară.

— Cine era?

Se înroşi la faţă când auzi întrebarea, urând răspunsul.

— Lucra la grajduri, la proprietatea de la ţară a fratelui meu. Îmi înşeuase calul de câteva ori, călărise cu mine o dată. Privi în altă parte, strângându-şi braţele strâns la piept. Am fost… fermecată de zâmbetul lui. De felul în care flirta.

El aprobă din cap.

— Astfel că ţi-ai asumat riscul.

— Numai că nu era risc. Credeam că îl iubesc. Îmi petrecusem copilăria aristocrată fără să am nicio grijă pe lume. Nu aveam ce să-mi doresc. Şi în marea greşeală pe care o face orice copil de nobil, dintotdeauna, am căutat acel lucru pe care nu-l aveam, în loc să preţuiesc ceea ce aveam.

— Care era acela?

— Iubirea, spuse ea simplu. Nu aveam iubire. Mama era rece. Fratele meu era distant. Tatăl meu era mort. Tatăl lui Caroline era cald, şi apropiat, şi viu. Şi am crezut că mă iubeşte. Am crezut că mă va lua de soţie. Îşi îndepărtă amintirea din minte, cu un zâmbet. Fată prostuţă.

Rămase tăcut mult timp, cu frumoasa lui frunte încruntată.

— Cum se numeşte?

— Jonathan.

— Nu e partea pe care o vreau.

Ea clătină din cap.

— Este partea pe care ţi-o ofer. Nu are importanţă cine este. A plecat, s-a născut Caroline şi asta a fost.

— Ar trebui să plătească pentru ceea ce a făcut.

— Cum? Căsătorindu-se cu mine? Devenind tatăl lui Caroline de fapt şi de drept?

— La naiba, nu!

Fruntea i se încruntă. Toţi cei cu care discutase vreodată despre naşterea lui Caroline căzuseră de acord că dacă le va spune numele lui, totul va fi bine. Fratele ei o ameninţase cu căsătoria, la fel şi nenumăratele femei cu care locuise la Yorkshire, după ce o născuse pe Caroline şi o crescuse.

— Nu crezi că ar trebui să fie obligat să se însoare cu mine?

— Cred că ar trebui să fie obligat să atârne legat de degetele mari în cel mai apropiat copac. Georgiana făcu ochii mari, iar el continuă: Cred că ar trebui să fie dezbrăcat în pielea goală şi trimis să se plimbe pe Piccadilly. Cred că ar trebui să se întâlnească cu mine în ring, chiar la el acasă, ca să-l pot rupe în bucăţi pentru ceea ce ţi-a făcut.

Ar fi minţit să spună că nu îi plăceau aceste ameninţări.

— Ai face asta pentru mine?

— Aş face mai mult de atât, spuse el, şi cuvintele nu fură lăudăroase, ci spontane şi sincere. Urăsc faptul că îl protejezi.

— Nu este protecţie, spuse ea, încercând să-i explice. Este faptul că nu îi acord importanţă. Nu-i acord dreptul de a avea puterea pe care o au bărbaţii asupra femeilor. Nu-i acord dreptul de a face parte din mine. Din ceea ce sunt. Sau din ceea ce este Caroline. Din cine ar putea deveni ea.

— Nu e niciunul dintre astea.

Îl privi mult timp, dorind să îl creadă. Ştiind adevărul.

— Poate nu pentru mine… dar pentru ei… pentru tine… bineînţeles că este. Şi va fi, până nu va exista un altul.

— Un soţ. Cu un titlu.

Ea nu-i răspunse. Nu era nevoie.

— Spune-mi în continuare.

Ea ridică un umăr. Îl lăsă să cadă.

— Nu sunt multe de spus.

— L-ai iubit.

— Am crezut că l-am iubit, se corectă ea. Îi întâlni privirea.

— Mi-ai spus că l-ai iubit.

Aşa crezuse. Dar acum…

„Iubire.” Răsucise cuvântul în minte iar şi iar, gândindu-se la semnificaţia lui, la experienţa ei cu el. Se gândise că îl iubise pe Jonathan. Fusese atât de sigură de asta. Dar acum… aici… cu acest bărbat, înţelese că ceea ce simţise pentru Jonathan fusese ceva infim. O picătură.

Ceea ce simţea pentru Duncan West era marea largă.

Dar nu putea să-i dea o denumire. În asta consta pericolul. Căci, cu toate secretele ei, cu toate minciunile ei – şi el le avea. Clătină din cap şi se uită în poală, unde braţul lui lung şi arămiu îi acoperea picioarele albe. Îşi puse mâna pe acel braţ, jucându-se cu firele de păr blond de acolo. Repetă:

— Am crezut că îl iubesc.

— Şi?

Ea zâmbi.

— Ţi-am spus o poveste mai veche ca pământul.

— Şi apoi?

— De aici ştii şi tu, ziaristule.

— Ştiu ce se spune. Vreau să aud ce spui *tu.*

— M-am dus la Yorkshire. Am fugit la Yorkshire.

— Se spune că ai fugit cu el.

Georgiana râse, iar sunetul fu trist chiar şi pentru ea.

— La acel moment dispăruse de mult din viaţa mea. Plecase înainte de răsărit, în dimineaţa de după ce am…

Duncan îşi înghiţi furia, iar ea se opri.

— Continuă, insistă el.

— Am luat o diligenţă.

El ridică o sprânceană.

— Sora unui duce, mergând cu poştalionul.

— Mătuşa surorii cameristei mele ştia un loc în Yorkshire. Unde se duceau fetele. Să aibă un adăpost.

— Fratele tău ar fi trebuit să-ţi ofere adăpost.

Ea zâmbi.

— Înseamnă că nu îl cunoşti pe fratele meu. Când a descoperit ce se întâmplase a fost furios. Şi nu puţin înspăimântător. Mama era plină de ură şi de dispreţ. Nu am mai vorbit niciodată.

Duncan îşi îngustă privirea.

— Erai un copil.

Ea clătină din cap.

— Nu mai eram, de vreme ce aveam un copil.

— Aşa, acel loc… Te-a primit?

Ea aprobă din cap.

— Pe mine şi pe Caroline. Se gândi în urmă, la Casa Minerva, cu locuitorii ei bine primiţi şi terenurile luxuriante. Era superb. Liniştit şi cald. Plin de înţelegere. Era… acasă. Făcu o pauză. Ultima casă pe care am avut-o cu adevărat.

— Ai avut noroc că măcar ai avut o casă.

Îl privi cu atenţie, simţind că afirmaţia lui era mai mult decât părea, dar înainte de a-i cere explicaţii, el întrebă:

— Cât timp ai stat acolo?

— Patru ani.

— Şi apoi?

— Apoi mama a murit. El îşi înclină capul întrebător, iar ea explică, pierdută în poveste: M-am întors acasă, simţind că ar trebui să fiu la Londra pentru înmormântarea

ei. Am adus-o şi pe Caroline – am răpit-o din siguranţa casei ei, unde nu o judecase nimeni niciodată – şi am adus-o în acest loc oribil. Londra în plin sezon monden. Şi într-o zi, am făcut o plimbare pe Bond Street şi am numărat privirile urâte.

Fuseseră sute. Suficiente pentru ca ura să înceapă să se instaleze în pieptul ei, fierbinte şi intolerantă.

Duncan păru să înţeleagă.

— Nu te-au acceptat.

— Bineînţeles că nu m-au acceptat. Eram cu reputaţia pătată. Nemăritată. Mamă a unei fiice, care nu înseamnă nimic. Dacă ar fi fost băiat… Renunţă să continue.

— Dacă ar fi fost băiat, şi-ar fi făcut singur drum în viaţă.

Dar nu era. Iar asta transformase ura în furie.

Şi mai apoi într-un plan de a pune stăpânire pe ei toţi.

— Şi atunci te-a găsit Chase.

Aşadar, se reîntorseseră în prezent. În acest loc. La secretele lui. La minciunile spuse.

Se uită în altă parte.

— Dimpotrivă, eu l-am găsit pe Chase.

Duncan clătină din cap.

— Nu înţeleg. Şi de ce te-ai deghizat în târfă? Putea să ţi se întâmple orice. Drace, aproape… El nu-şi termină fraza, închizând scurt ochii. Dacă nu aş fi fost aici?

Ea zâmbi.

— Femeile în situaţia mea deţin o putere imensă. Eu am ales să fiu aici, în acest loc. Eu am ales această cale. Eu am ales această lume. Făcu o pauză. Câte alte femei au dreptul de a alege?

— Dar ai fi putut alege orice. Ai fi putut să fii guvernantă.

— Cine m-ar fi angajat pentru asta?

— Croitoreasă.

— Nu pot să cos o linie dreaptă.

— Ştii ce vreau să spun.

Bineînţeles că ştia. O auzise de zeci de ori de la fratele ei. De o sută de ori. Şi-i răspunsese exact ce îi răspunse acum lui Duncan:

— Niciuna dintre acele poziţii nu deţinea puterea asta.

— Consoarta unui rege.

„Însuşi regele.”

— Voiam putere asupra tuturor – asupra fiecărei persoane care se uita la mine de sus. Asupra fiecărei persoane care mă judeca.

Asupra fiecărei persoane care arunca în mine cu piatra. Voiam dovada că trăiau în case de sticlă.

— Iar Chase ţi-a dat toate acestea. Chase şi ceilalţi, toţi dorind acelaşi lucru. Ai devenit cea de-a cincea, în sfânta lor adunare.

„Spune-i.”

Nu erau cinci. Ea era cea de-a patra.

„Ea era prima.”

Putea să-i spună. Putea să rostească acele cuvinte. „Eu sunt Chase.”

Numai că nu putea. Tocmai îi spusese povestea celei mai adânci trădări, cea care o ruinase, care o ameninţa pe Caroline şi care va fi întotdeauna motivul secretelor ei. Dacă îi spunea şi restul, dacă se întindea la picioarele lui, atunci ce?

Ar mai proteja-o dacă ar afla că ea era bărbatul care se folosea de el? Care îl manipula?

I-ar proteja el clubul?

Această viaţă pentru care muncise atât de mult ca s-o construiască?

„Poate.”

Poate că ar fi făcut-o, dacă nu ar fi plecat.

— Şi încă îl protejezi pe Chase, spuse el, iar ea auzi amărăciunea din vocea lui. Cine este el pentru tine? Ce este el pentru tine? Dacă nu e stăpânul tău, amantul tău,

binefăcătorul tău? Cine naiba este?

Era ceva în ultimele cuvinte, ceva ce nu era pentru ea.

Ceva ce nu era curiozitate.

Ceva ca dorinţa. Ca disperarea.

Voia secretul lui Chase. Al ei.

Dar dacă îl afla, ar fi avut încredere în ea să-i încredinţeze propriile secrete?

Se împotrivi întrebării lui, urând faptul că şi acum, şi aici, după ce împărtăşiseră acel moment puternic, încă mai făceau afaceri cu informaţii. Negociau.

Fusese cu Tremley azi-dimineaţă – luase informaţiile pe care ea i le dăduse şi făcuse ceva neaşteptat cu ele. Ceva imposibil de definit.

— Spune-mi cine este, Georgiana, insistă el, şi ea îi simţi ruga mintea în cuvinte. Ce dorea de la ea? De la Chase?

Îi întâlni privirea. La pândă.

— De ce este atât de important?

Duncan nu ezită:

— Pentru că ani de zile nu am fost decât un soldat bun pentru el. Şi a venit timpul.

— Pentru ce? întrebă ea. Să-l ruinezi?

— Să mă protejez pe mine de el.

Georgiana clătină din cap.

— Chase nu-ţi va face rău niciodată.

— Nu ştii tu asta, spuse el. Eşti orbită de puterea lui. De lucrurile pe care le face pentru a şi-o păstra. Arătă cu mâna către uşă. Nu ai fost martoră la asta? La felul în care se joacă cu vieţile? La felul în care îi exploatează pe oamenii de aici? La felul în care îi instigă să parieze, până nu le mai rămâne nimic? Până ce tot ce au îi va aparţine lui?

— Nu e chiar aşa.

— Bineînţeles că este aşa. Face afaceri cu informaţii.

Secrete. Adevăruri. Minciuni. Făcu o pauză. Şi eu fac afaceri cu astfel de lucruri – şi de aceea suntem aşa o pereche bună.

— De ce nu laşi lucrurile aşa cum sunt? Ea nu dorea ca lucrurile să se schimbe. Totul se sfărâma, lângă ea, în jurul ei. Eşti bine recompensat. Ai acces la toate informaţiile despre Londra. Ceri şi primeşti. Noutăţi. Bârfe. Dosarul lui Tremley.

El se crispă.

— Ce ştii?

Îşi îngustă privirea spre el.

— Ce nu-mi spui?

El începu să râdă.

— Exact ce nu îmi vei spune nici tu mie, şi ai tupeul să mă întrebi despre secretele mele?

Îşi încheie nasturii de la cămaşă, protejându-se şi mai mult.

— Care este relaţia ta cu Tremley?

Îi întâlni privirea.

— Care este relaţia ta cu Chase?

Rămase tăcută mult timp, luând în considerare urmările. Luând în considerare implicaţiile adevărului.

— Nu pot să-ţi spun, şopti într-un târziu.

El aprobă din cap.

— Asta este.

Rămase nemişcată, uitându-se la el. Şi el avea secrete. Ştiuse, dar nu avusese dovezi. Dar acum, avea. Dar în loc ca această descoperire să o facă nespus de bucuroasă – că nu era singura care răspândea minciuni între ei – o întristă cumplit.

Poate pentru că secretele lui le vor ţine pe ale ei încuiate.

Niciunul din ei nu era sincer.

Nu avea sens să definească ceea ce simţea pentru el.

Şi în mod sigur, niciun motiv să numească asta

dragoste.

Duncan West o scutise de multe dureri de inimă, presupuse ea, ignorând apăsarea din piept. Simţi un nod în gât şi înghiţi să-i treacă.

— Atunci, asta este?

El se ridică, punându-şi cămaşa pe el şi încheindu-şi pantalonii, pe care observă că nu şi-i scosese de tot. Presupuse că îi lăsase aşa pentru cazul în care ar fi intrat Chase. Pentru cazul în care i s-ar fi cerut să dea socoteală. Îşi legă meticulos lavaliera, privind-o, în timp ce făcea gestul cu mişcări scurte şi automate, fără ajutorul oglinzii.

Şi îşi dori să nu îl implore să rămână.

Când termină, îşi ridică haina de pe jos şi-o puse pe el, fără să-şi încheie nasturii.

„Rămâi.” Ar fi putut-o spune. Şi ce?

Privi într-o parte.

Îşi trase manşetele pentru a dezveli o porţiune din pânza albă şi aspră de la marginea mânecii. Când fu gata, se uită spre ea.

— Îl alegi pe el.

— Nu e chiar atât de uşor.

— Ba este exact atât de uşor. Făcu o pauză. Spune-mi un singur lucru. Vrei tu asta? Vrei să fii atât de înlănţuită de el?

„Nu mai vreau.”

Ce devenise?

Văzu pe faţa ei răspunsul, frustrarea, tulburarea, dar se stă pini, pentru a-şi ascunde sentimentele.

— Atunci, permite-mi să-i las un mesaj. Spune-i că m-am săturat să-i fiu îndatorat cu ceva. Am terminat. Astăzi. Poate găsi pe altul să-i facă jocurile. Descuie uşa, o deschise. La revedere, Georgiana.

Plecă fără să privească înapoi, închizând uşa în urma lui cu un sunet moale.

Georgiana privi mult timp acea uşă, dorind să se

întâmple atâtea lucruri. Dorind să se întoarcă. Dorind s-o ia în braţe şi să-i spună că totul era o greşeală. Dorind să-i spună adevărul. Dorind să o sărute până ce nu-i mai păsa de această lume, de această viaţă, de acest plan care devenise atât de important.

Dorind să o dorească suficient în ciuda tuturor secretele lor.

Să o iubească suficient.

Ştiind că era imposibil.

Respiră adânc şi se aşeză la birou, scoţând o bucată de hârtie, studiindu-i îndelung suprafaţa albă, gândindu-se la toate lucrurile pe care le putea scrie. Toate căile prin care putea schimba drumul lor comun.

Ce-ar fi dacă i-ar spune totul? Ce-ar fi dacă s-ar pune pe ea – inima ei – în mâinile lui? Ce-ar fi dacă i s-ar oferi?

Ce-ar fi dacă l-ar iubi?

Nebunie.

Iubirea dintre ei nu ar funcţiona niciodată. Chiar dacă găseau spaţiu şi timp pentru a avea încredere unul în celălalt, nu era aristocrat. Nu-i putea oferi lui Caroline viitorul pe care Georgiana îl plănuia.

Era o singură cale care să-i ţină secretele la adăpost.

Care să-i ţină inima la adăpost.

Se întinse după o peniţă, înmuie vârful în cerneală şi scrise două rânduri.

Calitatea ta de membru a fost revocată.
Şi stai departe de Anna noastră.

„Anna noastră.”

Cuvintele erau cel mult o glumă, ultimul vestigiu al dorinţei prosteşti a unei fete. Întotdeauna existase în secret în ea dorinţa de a fi dorită, de a fi posedată.

Şi mai mult decât i-ar fi plăcut să accepte, îl dorise.

Împături hârtia o dată, de două ori, într-un pătrat

perfect, apoi o sigilă cu ceară purpurie, marcând-o cu un C elaborat, înainte de a suna să vină un mesager să o preia şi să o trimită.

Aşa era cel mai bine, îşi spuse ea, lăsând intenţionat misiva deoparte şi scoţând o nouă coală de hârtie, una marcată „Langley".

Avea alte planuri pentru viaţa ei. Şi a lui Caroline.

Iar iubirea pentru Duncan West nu făcea parte din ele.

Nici măcar dacă ea şi-o dorea foarte mult.

Se întoarse la activitatea ei. La lumea ei goală fără el.

*

West părăsi clubul furios şi se îndreptă spre birourile lui, disperat din cauza dovezii că avusese un fel de putere în această lume, care acum părea să-i scape de sub control.

Tremley, Chase, Georgiana – toţi voiau să-l controleze. Să-l manevreze ca pe o armă – ziarele lui, reţeaua lui de informaţii, mintea lui.

Inima lui.

Doar unul dintre ei îi ameninţa inima.

Îşi corectă evaluarea iniţială a situaţiei. Ea nu dorea să-i controleze inima. Ci dimpotrivă, părea total neinteresată de acest organ.

Îşi strânse paltonul în jurul lui, lăsându-şi pălăria pe frunte şi mergând cu paşi hotărâţi pe Fleet Street, ca şi cum vântul ar fi fost un inamic de temut. Îşi ţinea capul în jos, făcând tot posibilul să nu vadă lumea.

Să nu o lase să îl vadă. Îndoiala, frustrarea, durerea.

Şi era durere – acea senzaţie din capul pieptului. Crezuse că după-amiaza aceasta a lor o va face să se răzgândească. Crezuse că-i va câştiga inima.

Ce idiot prost era!

Fusese cu Chase de prea mult timp pentru a-i întoarce spatele, şi era ceva extrem de puternic în devotamentul ei

faţă de patronul de la Îngerul Căzut. Ceva ce devenea cu atât mai remarcabil, cu cât nu aveau nicio legătură fizică.

Amintirea îl copleşi, întunecată şi neaşteptată. Georgiana întinsă pe birou, părul blond plutindu-i pe lângă ea, mângâind stejarul dur. Sânii ei înălţaţi pentru el. Coapsele ei depărtate. Privirea ei asupra lui.

I se dăruise, fizic, da – sărutului şi atingerii lui –, dar mai mult de atât, i se dăruise în nenumărate alte feluri. I se abandonase cu plăcerea ei, cu secretele ei.

Cu majoritatea secretelor ei.

Mai puţin cel care nu era al ei, cel pe care i-l ceruse. Identitatea lui Chase nu avea nimic de-a face cu ea. Astfel că rămăsese credincioasă bărbatului, refuzând să renunţe la singurul lucru care îl putea proteja pe Duncan.

Era ceva nobil în atitudinea ei – o loialitate pe care nu se putea stăpâni să nu o respecte, dar şi să o urască. Să o invidieze.

Chiar dacă şi-ar fi dorit-o faţă de el.

Aşa cum o dorea pe ea.

Aşa cum o iubea.

Îşi ridică privirea, la câţiva paşi de birouri, ca să descopere un frumos cal roib legat de stâlpul de lângă intrarea în clădire. Calul îi era familiar, dar fie din cauza acestei zile, fie din cauza frustrării, nu îşi dădu seama al cui era. Urcă scările de piatră şi intră, aproape trecând de camera de primire a clădirii, înainte de a observa că înăuntru se afla o femeie, citind ultimul număr din *Jurnalul de scandal.*

O femeie tânără. O femeie *foarte* tânără.

Îşi dădu jos pălăria şi tuşi scurt.

— Domnişoară Pearson.

Ea puse imediat jos ziarul şi se ridică în picioare.

— Domnule West.

Ridică sprâncenele spre ea.

— Pot să te ajut?

Zâmbi, iar el se minună de felul în care zâmbetul acela o transforma într-o versiune mai tânără a mamei ei.

— Am venit să te văd.

— Aşa mă gândeam şi eu. Se gândi că ar trebui să-i trimită un mesaj Georgianei, pentru a o înştiinţa de locul unde se afla fiica ei, în schimb, spuse: Se întâmplă să fiu liber în următorul sfert de oră. Pot să te invit la un ceai?

— Ai ceai aici?

Strânse din buze.

— Pari surprinsă.

— Sunt. Ceaiul pare atât de… Făcu o pauză. Civilizat.

— Ba chiar îl servim din ceşti.

Păru că se gândeşte la asta.

— Bine, atunci. Da.

O conduse în biroul lui, făcându-i semn lui Backer să aducă ceva de mâncare.

— Şi că tot veni vorba de lucrurile civilizate, poftind-o să ia un loc pe scaun. Unde îţi este guvernanta?

Caroline zâmbi.

— Am pierdut-o.

Lăsă să i se vadă uimirea.

— Ai pierdut-o.

Ea aprobă din cap.

— Am fost să călărim. Nu a ţinut pasul cu mine.

— Este posibil să nu fi ştiut sigur unde te duci?

Zâmbi din nou.

— Orice este posibil.

— Şi pur şi simplu ai venit aici?

Caroline ridică un umăr şi îl lăsă la loc.

— Ţi-am spus că îţi citesc ziarele; adresa este chiar pe pagină. Făcu o pauză, apoi adăugă: Şi nu am venit în vizită. Am venit pentru afaceri.

Încercă să nu zâmbească.

— Înţeleg.

Fruntea ei se încruntă într-o expresie pe care o

văzuse de zeci de ori la mama ei.

— Crezi că glumesc.

— Îmi cer iertare.

Fu salvat de la a spune mai mult de sosirea ceaiului, împreună cu biscuiţi şi frişcă şi o mulţime de prăjituri, care îl surprinseră şi pe Duncan. Dar probabil că cea mai îmbucurătoare parte a servirii ceaiului fu felul în care Caroline se aşeză pe marginea scaunului, studiind dulciurile cu ochi mari, trădându-şi vârsta. Probabil că de cele mai multe ori era mai matură decât fetele de zece ani – o variantă mai tânără şi mai deschisă a mamei ei –, dar în acest moment, cei zece ani ai ei voiau o prăjitură.

Şi asta era ceva cu care Duncan se putea descurca.

— Serveşte-te, spuse el, în timp ce Baker aşeză un teanc de scrisori pe birou şi ieşi.

Caroline se întinse imediat să aleagă o prăjitură ovală cu fondant, o duse spre gură şi se opri, apoi spuse:

— Ar trebui să torn eu.

Duncan îi făcu semn cu mâna că nu era nevoie.

Ea nu luă în seamă răspunsul.

— Nu. Ar trebui să torn.

Cu mare atenţie, puse prăjitura pe o farfurie şi se ridică să ia ceainicul greu, turnând lichidul fierbinte într-una dintre ceşti. Când se umplu, întrebă:

— Lapte? Zahăr?

El clătină din cap.

— Simplu.

Fu destul de neplăcut că fusese forţat să bea o ceaşcă din acea substanţă, dar fata părea atât de mândră de ea când îi înmână ceaşca, zăngănind pe farfurioară, încât făcu ceea ce orice bărbat decent ar fi făcut şi bău nenorocitul de ceai.

— Prăjitură? întrebă ea şi îi simţi pofta în voce.

— Nu, mulţumesc. Stai jos, te rog.

Se aşeză. Nu-i scăpă faptul că nu-şi turnase şi ei ceai.

— Tu nu vrei ceai?

Gura îi era plină de dulciuri, şi doar scuturǎ din cap, înghiţind înainte de a spune:

— Nu-mi place.

— Tu ai cerut.

Ridică din nou din umăr.

— Tu mi-ai oferit. Ar fi fost nepoliticos să refuz. Şi, în plus, speram să vină împreună cu prăjituri.

Era cu siguranţă acelaşi lucru pe care l-ar fi spus şi Georgiana. Mama şi fiica poate că nu petrecuseră mulţi ani împreună, dar nu era nicio îndoială că erau legate una de alta – deştepte, agere şi cu un zâmbet care ar fi cucerit o armată.

Nu se îndoia că avea să devină extrem de periculoasă peste câţiva ani.

— Cu ce te pot ajuta, domnişoară Pearson?

— Am venit să te rog să încetezi să o mai ajuţi pe mama mea să se mărite.

Se părea că era *de pe acum* extrem de periculoasă.

Rezistă dorinţei de a se apleca spre ea.

— Ce te face să crezi că fac asta?

— Articolele, spuse ea apăsat. Cel de azi a fost cel mai bun de până acum. O face să pară foarte respectabilă.

Duncan clipi.

— Ea este respectabilă.

Ignoră faptul că făcuse dragoste cu femeia în discuţie, cu mai puţin de o oră în urmă.

Îi întâlni privirea serioasă.

— Eşti conştient că sunt o bastardă, nu-i aşa?

Doamne, Dumnezeule! Copilul era la fel de insolent ca şi mama ei. Nici măcar n-ar fi trebuit să cunoască acest nenorocit de cuvânt.

Dar îi aminti prea mult de o altă fată, în alt timp.

Acelaşi cuvânt, rostit pe lângă el, mergând cu mama lui. Despre sora lui.

— Nu vreau să te mai aud pronunţând acest cuvânt.

— De ce? întrebă ea. Asta sunt. Alţii îl folosesc.

— Nu-l vor mai folosi, odată ce eu şi mama ta ne vom ocupa de ei.

— Ba da, răspunse ea. Doar că nu mi-l vor mai spune în faţă.

Era prea înţeleaptă această fată. Ştia prea multe despre lume. Iar el – care o cunoştea abia de o săptămână – ura faptul că ea nu avusese de ales, iar acum ştia. Că viaţa ei va fi întotdeauna întina Lă de scandal şi de mizerii.

Tot ce putea fi făcut era să i se dea şansa la respectabilitate. De aceea venise Georgiana la el. Împreună, îi puteau oferi lui Caroline această oportunitate, la fel cum i-o oferise şi el Cynthiei în urmă cu atâţia ani.

Şi abia în acel moment înţelese de ce se ascundea de el.

Nu îşi dădea seama cum de nu înţelesese până atunci – cum de nu recunoscuse felul în care muta piesele pe tabla de şah a societăţii. Nu făcuse şi el la fel? Nu îşi luase şi el sora şi fugise în noapte, temându-se că avea să fie prins, dar temându-se şi mai tare să o lase acolo, în acel loc, printre acei oameni care îi judecau fiecare suflare? Nu-şi construise şi el o nouă viaţă pentru a o pune la adăpost pe Cynthia?

Pentru a-şi proteja secretele?

Iar acum, pe când să uita la fiica Georgianei, înţelese că ea făcea tot posibilul să o salveze pe Caroline. Această fetiţă, cu gura ei isteaţă şi spiritul ei independent şi zâmbetele cuceritoare – Georgiana ar face orice pentru a o salva. Pentru a-i oferi viaţa pe care Georgiana nu o avusese. Pentru a-şi proteja secretele.

Iar asta însemna să protejeze şi secretele lui Chase.

De câte ori nu îl văzuse pe Chase distrugând pe cineva? De câte ori nu îşi colectase datoriile până într-acolo încât să ruineze o istorie, o viaţă, o familie?

De câte ori nu ajutase şi nu sprijinise West acele distrugeri?

Desigur că fuseseră întotdeauna oameni care meritau distrugerea, dar asta făcea doar ca alianţa cu el să devină şi mai tentantă. Era simplu să tu urci în pat cu Chase. Dar practic, imposibil să te mai dai jos.

Resemnare văzuse mai devreme în ochii Georgianei – când plecase de la ea – ca şi când nu avea de ales, decât să joace rolul de protector al lui Chase.

Să-i facă jocul.

Iar acum, privind această fetiţă, înţelese de ce.

Chase avea prea multă putere asupra ei.

Chase avea prea multă putere asupra fiecăruia dintre ei.

Nimeni nu se opusese vreodată autorităţii lui.

Nimeni nu fusese suficient de puternic să o facă.

Până acum.

— Nu sunt proastă, spuse copilul de dincolo de birou.

— Nu am spus niciodată că eşti, răspunse el.

— Ştiu cum se întâmplă lucrurile în lume, insistă ea, şi văd ce face mama. Ce te-a rugat să faci pentru ea. Dar nu este deloc corect.

Putea să-i respingă acuzaţiile, dar această fetiţă, care îşi petrecuse întreaga viaţă în întuneric, merita lumină.

— Dar ea vrea să se mărite.

— Nu vrea să se mărite. Oricine îşi poate da seama.

Duncan îşi schimbă tactica:

— Uneori, faci alegeri pentru a-i proteja pe cei pe care îi iubeşti. Pentru a-i face fericiţi.

Caroline îşi îngustă privirea spre el şi West se simţi dintr-odată încurcat văzând în ochii ei atâta înţelegere.

— Tu ai făcut asta?

Nu o minţi:

— Da.

Îl privi mult timp, de parcă ar fi putut vedea adevărul

în el. Într-un târziu spuse:

— Şi a meritat?

Îl lăsase cumplit de îndatorat faţă de Tremley, un om care era în stare de orice pentru a-şi proteja puterea. Îi crease o viaţă dependentă de calomniatori şi denunţători. Dar, de asemenea, îi construise şi acest imperiu, îi conferise putere. O pusese pe Cynthia la adăpost.

Şi le-ar pune şi pe Georgiana, şi pe Caroline la adăpost.

Chiar dacă el nu le-ar fi meritat.

— Aş face-o încă o dată, fără ezitare.

Ea se gândi la asta.

— Şi pentru a o face fericită pe mama?

Ar fi făcut şi asta, numai de i-ar fi permis.

Zâmbi către fată.

— Mama ta şi-a stabilit foarte clar scopurile.

— Eu, undeva într-o casă, pregătindu-mă pentru evenimentele din societate.

El aprobă din cap.

— În cele din urmă. Până atunci, cred că vrea doar să fii fericită.

Urmă o tăcere lungă, apoi Caroline întrebă:

— Ai copii?

— Nu am, răspunse el. Dar uitându-se la această fetiţă, puternică şi deşteaptă, la fel ca mama ei, se gândi că poate i-ar fi plăcut să aibă unul sau doi.

— Nu doar ea doreşte ca eu să fiu fericită, spuse după o pauză lungă. Şi eu vreau ca ea să fie fericită.

Şi el dorea. Cu disperare.

Se ridică în picioare, cu intenţia de a ocoli biroul pentru – nu ştia pentru ce –, dar spera că cel mai bun lucru era să o liniştească pe această fetiţă, care îşi dorea cu atâta fermitate să deţină controlul asupra propriei vieţi.

Totuşi, se opri, când văzu pe birou micul pătrat de hârtie mătăsoasă şi recunoscu sigiliul.

Era de la Chase.

Îl deschise, neputându-se stăpâni, citind cuvintele aşternute pe hârtie cu un scris negru, apăsat.

Îl cuprinse furia, fierbinte şi bine-venită, nu pentru faptul că îşi pierduse calitatea de membru – erau o mulţime de alte cluburi care l-ar fi primit – şi nici pentru cererea de a se ţine departe de Georgiana.

Furia venea din singurul, posesivul cuvânt care se strecură în el ca otrava. „Noastră.”

„Anna noastră.”

Voia să-şi urle revolta faţă de aceste cuvinte. Ea nu-i aparţinea lui Chase. Nu-i mai aparţinea. Era a lui. Ea şi fetiţa care stătea în faţa lui.

Le va oferi acea viaţă nouă.

Le va pune la adăpost.

Poate că nu ştia ce avea să urmeze, dar ştia un singur lucru: puterea lui Chase urma să se sfârşească. Duncan dorea să-l ştie neputincios, să nu-i mai poată dicta vreodată ce să facă, sau Georgianei sau lui Caroline. Duncan îşi dorea să le ştie protejate împotriva lui Chase şi a controlului său imbatabil. Şi să le vadă înflorind.

Chiar dacă atunci nu aveau să fie cu el.

— Dă-mi voie să te conduc acasă. Guvernanta probabil că este îngrozită că te-a pierdut.

El ocoli biroul, observând că fata îl studia cu atenţie.

— Ce zici de rugămintea mea?

— Mă tem că deja am făcut o înţelegere cu mama ta. Ea doreşte un mariaj, iar eu am promis că o voi ajuta.

— Este o idee proastă.

Ştia. Nu ar fi fost mulţumită de căsătorie. Şi cu siguranţă că nu ar fi fost mulţumită de Langley. Iar el o dorea mulţumită.

O dorea fericită.

Ar fi putut să o facă fericită.

Bineînţeles că nu ar fi putut. Nu cu adevărat. Nu cu un

trecut ca al lui. Nu cu acel viitor care se întrezărea ori de câte ori îl amenința Tremley.

— Ce scrie în mesaj? întrebă Caroline.

El clătină din cap.

— Nimic important.

— Nu te cred, răspunse ea, privirea căzându-i pe mâna lui, unde mototolise hârtia în pumn.

Privi în jos, apoi spuse:

— Este următoarea mişcare dintr-un joc pe care îl joc de mulţi ani.

Privirea ei deveni curioasă.

— Pierzi?

Clătină din cap, căci rezolvase următorul pas, pentru femeia pe care o iubea.

— Nu mai pierd.

Capitolul 18

Este opinia acestei publicaţii că Lady G. s-a întors de tot în societate. La balul S., noaptea trecută, Lady G. n-a avut un moment de respiro. A fost văzută dansând cu Lord L. de trei ori...

Cum sezonul din acest an se află în plină desfăşurare, autorul de faţă a descoperit, fără îndoială, că doamnele din Londra sunt cele care conduc...

Paginile mondene din *Weekly Britannia,* 13 mai 1833

În noaptea aceea, Lady Tremley sosi în Cealaltă Parte, bătută şi învineţită, întrebând de Anna.

Georgiana – deghizată în Anna – o primi pe contesă într-una dintre cămăruţele rezervate membrelor clubului,

unde închise uşa după ea şi începu imediat să o ajute pe femeie să-şi scoată hainele. Era important să constate rapid ce ravagii făcuse contele.

— Am chemat un doctor, spuse ea încet, în timp ce desfăcea corsetul rochiei lui Lady Tremley. Şi dacă îmi permiţi, aş vrea să trimit pe cineva să-ţi aducă lucrurile de la casa Tremley.

— Nu-i nimic acolo de care să am nevoie, spuse cealaltă trăgând aer în piept, eliberarea din corset făcând-o să simtă din nou durerea cauzată de vânătăi.

— Îmi pare rău, Imogen, spuse Georgiana, vinovăţia şi furia făcând cuvintele să-i lase un gust amar pe limbă. O trimisese pe femeie acasă, ştiind că aşa se va întâmpla.

— De ce? Lady Tremley trase adânc aer în piept, în timp ce Georgiana îşi plimba mâna peste coastele ei. Nu tu ai făcut-o.

— Te-am invitat aici. Te-aş fi putut opri să te întorci acolo. Îşi ridică mâna. Ai o coastă ruptă. Poate chiar mai multe.

— Nu aveai cum să mă opreşti, spuse Lady Tremley. Este soţul meu. Proverbialul „cum îţi aşterni…”

— Nu trebuie să te mai întorci la el. Georgiana ar fi fost în stare să stea şi goală pe St. James, numai ca să o poată opri.

— Nu, după toate acestea, nu, spuse doamna, vorbele ieşindu-i nazal şi încordat prin nasul şi buzele umflate. Numai că nu ştiu de ce să mă tem, nu ştiu unde să mă duc.

— Ţi-am spus, aici sunt camere. Îţi putem oferi un adăpost.

Lady zâmbi.

— Nu pot locui într-un cazinou din Mayfair.

Sprâncenele Georgianei se ridicară.

— Nu văd de ce n-ai putea.

Contesa tăcu, apoi zâmbi scurt, înainte ca expresia feţei să-i producă şi mai multă durere.

— Viaţa e nebună uneori, nu-i aşa?

Georgiana aprobă din cap.

— Viaţa e nebună tot timpul. Scopul nostru este să nu îi dăm voie să ne înnebunească şi pe noi pe parcurs.

Rămaseră în tăcere minute bune, în timp ce Georgiana înmuie o cârpă într-un lighean cu apă şi curăţă sângele de pe obrajii şi gâtul lui Imogen. Tremley îşi bătuse zdravăn nevasta. Se simţi din nou copleşită de vinovăţie, spălă cârpa şi o îndreptă spre faţa femeii.

— N-ar fi trebuit să te implicăm.

Imogen clătină din cap, ridicându-se pentru a evita atingerea Georgianei. Când vorbi, o făcu într-un mod mândru, ca o regină:

— O spun o dată şi pentru totdeauna. Am fost recunoscătoare pentru invitaţie. Mi-a oferit o cale de a mă lupta cu el. Şi nu regret.

— Dacă ar fi fost membru, aş fi… Georgiana se întrerupse, amintindu-şi cine este. Încercă din nou. Dacă ar fi fost membru, Chase l-ar fi ruinat.

Imogen aprobă din cap.

— Dar pentru că nu este membru, îţi poţi imagina că va face tot posibilul să distrugă acest loc. M-a urmărit. Ştia că sunt membră.

Georgiana întâlni ochii albaştri ai femeii.

— Ştia că urma să oferi informaţii în schimbul calităţii de membru.

— Câtă vreme nu posed nimic al meu… Contesa îşi întoarse privirea. Şopti: Sunt slabă. Mi-a spus că se opreşte doar dacă mărturisesc.

— Nu. Georgiana se lăsă în genunchi, la picioarele celeilalte femei. Eşti atât de puternică.

— Am pus în pericol acest loc. Soţul meu este un om puternic. Ştie ce ţi-am oferit. Ştie ce are Chase.

„Ce avea Duncan.”

Duncan, care fusese la casa Tremley în acea zi, mai

devreme. Care se întâlnise cu Tremley la două baluri, după cum observase ea. Care deţinea informaţii pentru a-l distruge, dar pe care încă nu le folosise.

— Trebuie să îl avertizezi pe domnul Chase, spuse Imogen. Când soţul meu… Se opri şi reformulă: Când va sosi contele, va face orice pentru a distruge acest loc şi pe toţi cei care l-au construit. Va face orice este nevoie pentru a te reduce la tăcere.

— Tu crezi că eşti prima membră care are un soţ nemernic? Îi va trebui mai mult de atât pentru a ne distruge, spuse Georgiana mai încrezătoare decât se simţea. Luă mâinile lui Imogen şi le înmuie în apa caldă, urând felul în care femeia şuieră de durere. Nu este nici primul şi nici ultimul care ne ameninţă.

— Ce ai făcut cu informaţiile? întrebă contesa. Ce se va întâmpla cu ele? Când vor fi folosite împotriva lui?

— Curând, sper, spuse Georgiana. Dacă săptămâna asta nu apar în *Ştirile Londrei,* am să le fac chiar eu publice.

Imogen îngheţă la auzul acestor vorbe.

— *Ştirile Londrei.* Ziarul lui West.

Georgiana aprobă din cap.

— I-am transmis informaţiile lui Duncan West pentru a fi publicate.

Contesa se ridică în picioare, clătinându-se. Georgiana se ridică şi ea.

— Milady, te rog, trebuie să stai jos până ajunge doctorul.

— Nu West.

Cuvintele, pline de revoltă şi de ceva periculos, straniu de asemănător cu frica, loviră profund. Georgiana scutură din cap.

— Milady?

— De ani întregi West joacă după cum îi cântă el.

Georgiana îngheţă. Ura felul în care o loveau cuvintele. Ura faptul că ştia, fără urmă de îndoială, fără

nicio ezitare, că femeia spunea adevărul.

Raportul lui Bourne, în aceeaşi zi, mai devreme.

West la balul Worthington, la balul Beaufetheringstone, stând deoparte, fără să danseze… Vorbind cu contele.

Ar fi trebuit să ştie. Ar fi trebuit să îşi dea seama… că Tremley şi West erau parteneri într-o piesă cumva stranie şi perversă.

„Nu poate fi adevărat.”

De ce nu? Nu ar fi pentru prima oara când credea că poate cunoaşte un bărbat. Nu ar fi pentru prima oară când credea că iubeşte un bărbat.

Numai că de data asta nu credea.

Ştia.

Iar trădarea o durea infinit mai tare.

Amintirile o fulgerară – noaptea în care el venise la club şi o descoperise ca fiind Anna. „Nu mă face să spun că voi dezvălui întregii lumi secretele tale. Nu mă face să pun în practică această ameninţare.”

Nu îşi dorea să creadă că el ar face aşa ceva, dar dintr-odată, înţelese că nu îl cunoştea cu adevărat.

Cine era el?

Îşi încrucişă mâinile strâns la piept, stăpânindu-se cu greu să nu o apuce pe femeie de umeri. Rezistând durerii care o inunda cu putere.

— Ai vreo dovadă?

Imogen începu să râdă, cu sunete ascuţite şi sălbatice.

— Nu am nevoie. Contele se făleşte cu asta de ani întregi. Încă dinainte de căsătoria noastră. Le spune tuturor celor care îl ascultă că West se gudură pe lângă el ca un căţeluş.

Georgiana se dădu înapoi la auzul cuvântului „căţeluş”.

Nu era stilul lui Duncan. Nu şi-l putea imagina făcând

sluj pentru nimeni, mai ales pentru un monstru ca Tremley. Înţelegerea cu contele însemna că Duncan ştia totul… trădările lui Tremley, obiceiul de a-şi lovi nevasta, sufletul lui întunecat.

Nu era corect.

Dar iat-o pe contesă, stând în faţa ei, plină de sânge şi de vânătăi – Georgiana era convinsă că avea trupul sfâşiat – spunând povestea complicităţii lui Tremley cu Duncan.

Gândul o purtă către noaptea în care îl întâlnise, ca Georgiana, pe balcon, când îi smulsese o pană din păr, cu care îi mângâiase braţul şi pielea cotului, făcând-o să-şi dorească să stea goală sub mângâierea aceea plăcută. Pentru el.

„Nu ar fi mai bine să ştii precis cu cine ai de-a face?”

Întrebarea fusese atât de directă, iar ea trecuse atât de uşor peste ea. Pentru el. Spunându-şi că ştia destule fapte reale şi ireale, adevăruri şi minciuni.

Cunoştea oameni buni şi oameni răi.

Şi apoi venise la clubul ei. O urmărise până acolo.

„Intenţionat?” O cuprinse groaza la acest gând. Era posibil să o fi urmărit? Era posibil ca el să fi ştiut de la început că erau două, în loc de una? Că ea era şi Anna, şi Georgiana?

Era posibil ca el să fi intenţionat de la început să se folosească de ea, pentru a obţine informaţiile pe care Chase le putea avea despre Tremley? Era posibil ca el să se fi folosit de această femeie? Victimă colaterală în bătăliile contelui?

„Dumnezeule!”

O sărutase. O mângâiase. Aproape că îi promisese un viitor.

Dar nu îi promisese niciun fel de viitor.

De fapt, chiar atunci când o dezbrăcase şi făcuseră dragoste, îi spusese că ei nu au niciun viitor împreună. „Aşa

cum sunt eu… relaţia noastră este imposibilă.”

Corpul i se răci la această amintire.

Dumnezeule! Cine era el? Cum o aţâţase şi o tentase, şi o minţise, făcându-şi drum către inima ei? Ea, care deţinea controlul asupra întregii lumi… Cum de se întâmplase ca el să o controleze atât de bine?

„Ce relaţii ai cu Tremley?”

„Ce relaţii ai cu Chase?”

Secretele lor se potriveau.

Ceva se rupse în ea… Ceva ce nu crezuse că se va repara vreodată, încă de pe când era doar o copilă. Ceva ce era absolut, complet diferit faţă de vremea copilăriei.

Pe Jonathan nu îl iubise. Acum ştia.

Pentru că ştia, fără îndoială, că îl iubea pe Duncan West. Şi ştia că această iubire… inexplicabil de puternică… avea să o distrugă.

Întâlni privirea contesei.

— Eu am făcut asta, mărturisi ea. Eu te-am adus aici şi te-am pus în pericol. Clătină din cap. El…

Se auzi o bătaie în uşă şi fu salvată de la a-şi termina cu voce tare gândul. Dar pe când traversă camera şi-l termină de zeci de ori în mintea ei.

„M-a minţit.”

Se întoarse către contesă, dreaptă, cu pumnii încleştaţi, ca pregătită pentru o bătălie.

— Este doar doctorul… atât.

Lady Tremley aprobă o dată din cap, iar Georgiana deschise uşa şi dădu cu ochii de Bruno, serios şi cu un aer de santinelă. Îşi înclină capul întrebătoare, iar privirea lui alunecă peste umărul ei, oprindu-se asupra contesei.

— Tremley este aici, spuse el încet.

Georgiana îl scrută, toată numai Chase.

— Din moment ce nu este membru, nu ne interesează.

— Zice că ştie că soţia lui se află aici şi că

intenţionează să vină însoţit de garda regală data viitoare, dacă nu îi permitem să intre.

— Spune-le celorlalţi.

— Te vrea pe tine.

Privi peste umăr pentru a se asigura că Lady Tremley era suficient de departe pentru a nu auzi discuţia, apoi se aplecă spre bărbatul masiv.

— Ei bine, nu îl poate avea pe Chase.

Bruno clătină din cap.

— Ai înţeles greşit. O vrea pe Anna.

I se făcu teamă la auzul cuvintelor ciudate şi neobişnuite.

— Anna, răspunse ea.

— Spune că eşti singura persoană cu care va sta de vorbă.

— Ei bine, atunci pe mine mă va avea, spuse ea.

— Pe tine şi un element de siguranţă, spuse Bruno, cu aer protector.

Ea nu se împotrivi planului. Se întoarse către contesă.

— Am fost chemată de soţul tău, se pare.

Imogen făcu ochii mari.

— Nu poţi să dai ochii cu el. Te va sili să-i spui totul.

Georgiana zâmbi, sperând să-i dea speranţă contesei.

— Nu sunt genul de femeie care să fie uşor de forţat.

— Iar el nu este genul de bărbat care să se lase uşor înfrânt.

Asta ştia şi ea. Dar era un bărbat care ştia ce înseamnă puterea şi influenţa. Iar ei nu-i era teamă să se folosească de acestea în lupta cu el.

— Totul va fi bine, o asigură ea pe cealaltă femeie, privirea stăruindu-i pe tăieturile şi vânătăile pe care nicio femeie nu le merita şi cuprinzând-o o furie adâncă. Pentru Imogen.

„Pentru West.”

Cuvintele îi dădură încredere… încredere că el nu o

minţise. Speranţă că el era ceea ce părea şi nimic mai puţin.

Este posibil ca omul să fie ceea ce pare?

Pentru că el părea să fie ceva important.

Îşi alungă gândurile din minte, în timp ce sosi doctorul pentru a o trata pe Lady Tremley. Încrezătoare că noua rezidentă de la Îngerul Căzut era pe mâini bune, Georgiana îşi făcu drum prin reţeaua complicată de pasaje şi coridoare, către o cameră mică situată în aripa clubului dedicată bărbaţilor, rezervată pentru cei mai periculoşi criminali.

Între cunoscuţi, camera era denumită Prometeu, pentru uriaşa pictură în ulei care îl înfăţişa pe Zeus, în formă de vultur, pedepsindu-l pe Prometeu, sfâşiindu-l într-o tortură lentă, pentru că furase focul de la zei. Pictura era menită să intimideze şi să înspăimânte, efect de care nu se îndoia că îl avea ea asupra contelui, care îşi simţi inima bătându-i mai tare la vederea Georgianei, care intră în cameră flancată de Bruno şi de Asriel.

Contele stătea în partea îndepărtată a camerei fără de ferestre, o masă mare de stejar aflându-se între ei. Georgiana începu discuţia fără nicio ezitare.

— Pot să te ajut cu ceva?

Contele îi zâmbi, iar ea se gândi că poate în alt timp, dacă ar fi fost altă femeie, poate că l-ar fi găsit atrăgător. Avea o frumuseţe practică, cu păr negru şi ochi albaştri, adânci, cu dinţi albi şi drepţi, care o făcură să se gândească dacă nu cumva se născuse cu mai mulţi dinţi decât era normal.

Dar ochii lui nu zâmbeau, iar ea văzuse suficientă răutate în lume pentru a şti ce mocneşte în el.

— Mă aflu aici pentru soţia mea.

Ea îşi înclină capul într-o parte, într-un gest de inocenţă exersată.

— Milord, nu se află femei în acest club. Sunt doar

bărbaţi. Chiar am rămas surprinsă că ai întrebat de mine.

Privirea lui se îngustă.

— Am auzit că vorbeşti în numele lui Chase.

Ea făcu pe sfioasa.

— Mă flatezi. Nimeni nu vorbeşte în numele lui Chase.

El se aplecă uşor, punând pumnii strânşi pe masa de stejar.

— Atunci, poate îl chemi aici.

Ea îi întâlni privirea.

— Îmi pare rău, milord. Chase nu este disponibil.

Un fulger îi străbătu privirea.

— Începe să mă obosească această conversaţie.

— Îmi pare rău că ţi-am irosit timpul. Îşi netezi rochia şi dădu să plece. Unul dintre aceşti delicaţi gentilomi va fi bucuros să te însoţească până la ieşirea din club.

— Mai degrabă aş... Renunţă să continue, fulgerându-i cu privirea, mai întâi pe Asriel şi apoi pe Bruno. Ei bine, nu aş putea numi gentilomi această pereche de mauri. Se crispă la auzul dezgustului din tonul vocii sale. Şi de ce să nu-i lăsăm pe ei să plece împreună, pentru ca noi doi să putem discuta despre nemulţumirile mele cu privire la acest stabiliment.

— Gentilomii rămân. Cuvintele ei nu lăsară loc de refuz. Iar dacă te mai adresezi nerespectuos, nu vom mai discuta.

— Hai să renunţăm la josnicii, Anna, spuse el, ca şi când s-ar mai fi întâlnit de mii de ori până acum. Nu mă interesează ce se întâmplă cu aceşti bărbaţi. De fapt, nici cu tine. Şi nici cu soţia mea, care nu mă îndoiesc că se află pe undeva prin această clădire imensă. Îi salvezi viaţa, nu i-o salvezi. Pentru mine nu are importanţă. Regret doar că a fugit înainte de-a o ucide.

— Dacă tot renunţăm la josnicii, milord, am să fiu atentă la ameninţările pe care le faci soţiei tale. Este nevoie să-ţi amintesc că Îngerul are informaţii despre tine?

Georgiana se întrebă dacă Londra ar fi dus dorul acestui bărbat dezgustător, dacă ar fi dispărut. Nu trebuie să-ţi spun că suntem mai mult decât dornici să le facem publice.

— Sunt foarte conştient ce informaţii deţineţi despre mine.

— Pentru a fi clar, vorbim despre dovezi ale trădării tale? întrebă ea, dorind să-l vadă tresărind. Să savureze momentul. Când dinţii lui perfecţi se vor încleşta. Zâmbi. Sunt bine cunoscute de către cei de la Înger. Un dosar drăguţ, plin cu o mulţime de dovezi. Tu, domnule, eşti un trădător al Coroanei.

El se lăsă pe spate.

— Mi-aţi descoperit secretul cel întunecat.

— Sunt convinsă că sunt altele şi mai întunecate.

Zâmbetul lui fu strâmb, rece şi grotesc.

— Indubitabil.

Ea lăsă să-i scape un oftat.

— Lord Tremley, acum tu eşti cel care ne iroseşte timpul. Ce anume doreşti?

El ridică din sprâncene.

— Vreau identitatea lui Chase.

Ea râse.

— Consider că este amuzant să crezi că am visat vreodată să ţi-o ofer.

El zâmbi sigur pe el.

— Oh, ba cred că o să-mi oferi exact ceea ce doresc, pentru că sunt pregătit să-ţi iau cel mai scump lucru.

— Nu-mi pot imagina care să fie acest lucru.

El se aplecă din nou.

— Mi s-a spus că tu şi Duncan West aveţi o înţelegere.

Ea nu făcu niciun gest pentru a-i aproba spusele, dar îşi simţi inima bătând mai tare la auzul numelui lui Duncan, pronunţat de Tremley. Oare erau prieteni sau duşmani?

— La început am crezut că aşa stau lucrurile aici la Îngerul Căzut. Este atrăgător, bogat şi puternic… o pradă

formidabilă, dacă preferi bărbaţii comuni.

Se uită către el cu privirea îngustată.

— În perioada asta îi prefer aristocraţilor.

El începu să râdă, rece şi tulburător.

— Fată deşteaptă. Gură înţeleaptă.

Buzele i se strânseră într-un zâmbet.

— Timpul meu, milord. Mi-l consumi.

— Dar ştiu că doreşti să mai asculţi puţin, spuse el simplu, trăgând un scaun şi aşezându-se, lăsându-se pe spate şi savurând plăcerea de a fi ascultat cu interes. În orice caz, am crezut că eşti o simplă jucărie pentru el. Dar când am vorbit cu el, părea destul de… ataşat de tine. Era foarte curtenitor.

Dorea să creadă asta. Dorea să creadă că ar fi fost în stare să ducă lupta pentru ea în sala de joc a clubului. Dar era o legătură între aceşti doi bărbaţi… una pe care ea nu o înţelegea. Una în care nu avea încredere.

Tremley continuă:

— Nefiind membru, de unde să fi ştiut că nu te-ai vândut celui care a oferit mai mult?

Bruno şi Asriel se încordară în spatele ei, dar ea nu se uită în direcţia lor.

— Ce încerci să spui?

Contele flutură dintr-o mână.

— Am auzit că tu şi West aveţi o înţelegere. Aţi fost văzuţi împreună, se pare că aţi fost surprinşi într-un act scandalos de către ducele de Lamont. Aţi fost văzuţi într-o trăsură fără însemne la biroul lui, şi apoi la el acasă. Mi s-a spus că tu păreai mult mai… uzată la ieşire, decât la intrare. Să zicem aşa?

Inima Georgianei începu să-i bată cu putere.

— Iar el a fost chiar deranjat când m-am referit la profesia ta, şi nu la nume. Se opri. Totuşi, ca să fiu sincer, nu am certitudinea că ţi-am auzit vreodată numele complet. Toţi se referă la tine ca la târfa lui Chase. Dar

acum eşti târfa lui West. Aşa că… asta este.

Auzise acest cuvânt de sute de ori de-a lungul anilor, pe când chefuia şi stăpânea sălile clubului. De mii de ori, dar acum, aici, în această seară, o răni mai tare decât şi-ar fi imaginat vreodată.

Pe undeva, din toate acestea, devenise o mască. Devenise Anna, dăruindu-se celui care oferea mai mult. S-ar fi oferit lui Langley pentru cel mai evident dintre motive. Pentru titlu. Şi s-ar fi împotrivit să se ofere lui West, pentru că el nu-i putea plăti preţul.

Dar asta nu o făcea să ţină mai puţin la el.

— Te mai întreb încă o dată. Ce tot încerci să îmi spui?

— Aici urmează partea în care ar fi mai bine să vorbim fără străjerii tăi, spuse el. Pentru că este partea în care te conving să-ţi trădezi patronul.

— Pentru că asta nu se va întâmpla niciodată, nu văd niciun motiv ca ei să plece.

Sprâncenele i se ridicară de uimire la auzul insolenţei din vocea ei.

— Îmi dai numele lui Chase şi voi părăsi acest loc, fără să mă mai întorc vreodată. Consideră asta ca pe o garanţie împotriva oricărui… angajament viitor.

— Noi păstrăm secretele tale, tu le păstrezi pe ale noastre.

El făcu o grimasă.

— Este adevărat ceea ce se spune, nu eşti doar o faţă drăguţă.

Ea nu-i răspunse în aceeaşi manieră.

— Tu, din nefericire, se pare că ai doar o faţă drăguţă, Lord Tremley. Vezi tu, înţelegerea pe care mi-o sugerezi funcţionează doar dacă ambele părţi deţin informaţii pe care cealaltă parte doreşte să le protejeze. Se aplecă spre el şi i se adresă precum unui copil: Noi deţinem secretele tale. Tu nu le deţii pe ale noastre.

— Nu, dar le am pe ale lui West.

Rămase tăcută.

— West nu mai este membru. Nu ne mai interesează secretele lui.

— Nu are sens, spuse el. Eu nu sunt membru şi totuşi deţii informaţii despre mine. Pe deasupra, chiar dacă Chase nu este interesat de aceste secrete, tu vei fi. Sunt o mulţime.

Îi întâlni privirea.

— Nu te cred.

Dacă secretele lui West erau suficient de preţioase pentru a merita târgul cu identitatea lui Chase, le-ar fi cunoscut deja. I le-ar fi spus chiar el, nu-i aşa?

După cum şi ea i-a încredinţat secretele ei.

Întâlni privirea lui Tremley, zări o urmă de veselie, ca şi când i-ar fi citit gândurile.

— Sunt dovezile *mele,* jubilă el. Ţii la el. Ţii la el, iar el nu ţi-a spus, nu-i aşa? Tonul îi deveni fals înduioşat. Biata fată!

Se prefăcu neinteresată, ignorându-i cuvintele.

— Dacă ar fi avut secrete demne de a fi aflate, clubul le-ar fi ştiut.

El îi întâlni privirea.

— Să-ţi spun? Ai vrea să ştii cine e iubirea ta? Într-adevăr?

Ea ignoră întrebările şi felul în care o întărâtau.

O făcură să vrea să strige *da.*

El se aplecă şi îi şopti.

— Am să-ţi ofer un indiciu. Este un criminal.

Privirea îi zbură către a lui.

— Într-un fel sau altul, toţi suntem nişte criminali.

El zâmbi.

— Da, dar pentru mine nu-ţi faci iluzii. Se ridică în picioare. Cred că ar trebui să îl întrebi chiar tu. Întreabă-l despre Suffolk. Întreabă-l despre armăsarul cenuşiu. Întreabă-l despre fata pe care a răpit-o. Făcu o pauză.

Întreabă-l care este numele lui adevărat.

Inima începu să-i bată cu putere la auzul acestor cuvinte şi se chinui să le creadă. La fel cum se chinui şi să nu le creadă. Se lupta cu două emoţii îngemănate – sentimentul că îl trăda pe Duncan numai ascultându-l pe conte şi sentimentul că Duncan o trădase amarnic, nespunându-i tot adevărul despre el, înainte de a o atrage în braţele lui, în acea piscină nenorocită.

Înainte de a face dragoste cu el.

Cine era el?

— Ieşi afară, îi spuse contelui, pe un ton grav, liniştit şi plin de ameninţare.

— Crezi că nu îl voi răni? Crezi că nu îl voi distruge? Pentru mine nu reprezintă nimic… dar pentru tine, se pare că reprezintă ceva. Eşti sigură că vrei să plec? Fără să îmi oferi ceea ce am cerut?

— Sunt sigură că nu vreau să mai respir vreodată acelaşi aer cu tine.

Tremley îi zâmbi compătimitor.

— Nu-ţi mai închei propoziţia cu „milord”? Nu te simţi cu adevărat în largul tău cu cei care-ţi sunt superiori, nu-i aşa?

Georgiana se uită la Asriel.

— Scoate-l afară. Nu mai este bine-venit aici.

— Îţi dau trei zile, spuse contele. Trei zile pentru a confirma că tot ce ţi-am spus este adevărat.

Ea clătină din cap şi se întoarse. Nu avea nevoie de trei zile. Ştia că este adevărat.

Nici măcar nu-i cunoştea numele adevărat.

Ştia ce înseamnă secretele. Îşi construise viaţa din ele.

Cine era el? De ce nu-i spusese?

De ce nu avusese încredere în ea?

„Care este relaţia ta cu Tremley?”

„Care este relaţia ta cu Chase?”

Ironia întrebărilor avu un efect puternic asupra ei. Existau multe secrete între ei.

Mai mult ca sigur că aşa era cel mai bine. Onestitatea te face să visezi.

— Anna. Se răsuci şi-l văzu pe conte în cadrul uşii, repetându-i: Trei zile pentru a te decide cui îi eşti loială… lui Chase sau lui West.

Capitolul 19

Lady G. a-a înfăţişat ca o minunată himeră albă la balul Ralston, ceea ce îi determină pe unii să se întrebe: dacă este atât de frumoasă la un eveniment obişnuit, oare cât de uimitoare este la un eveniment dedicat numai ei? Doar un bărbat norocos va reuşi să o privească de aproape...

Cunoscut probabil ca Extraordinarul libertin al Societăţii Ticăloşilor, lordul B. pare să fie în pericol de a-şi pierde titlul. El a fost zărit pe treptele casei pe care o împarte cu a sa Lady şi cu cei trei copii, cu braţele încărcate cu pachete şi cutii şi ceva care arăta suspect de mult ca o plăcintă de Crăciun în aprilie!...

Revista pentru doamne *Pearls and Pelisses,* sfârşitul lui mai, 1833

Duncan stătea în grădinile întunecate ale casei Ralston, în spatele lui desfăşurându-se minunatul şi gălăgiosul bal anual Ralston, aşteptând să apară Georgiana.

Dorea să o vadă. Chiar cu disperare.

Intenţionase să o caute cu o zi în urmă, după ce

reuşise să o scoată de sub influenţa lui Chase, dar nu era uşor să găseşti o femeie care juca două roluri complet diferite în societate. Lady Georgiana nu fusese la casa Leighton, când West o condusese pe Caroline acasă, iar West nu mai avea acces la Îngerul Căzut pentru a o căuta pe Anna, deoarece calitatea lui de membru fusese revocată.

Astfel că îşi petrecuse seara făcând pregătiri pentru întoarcerea sa furtunoasă la războiul cu Chase, un război care va decide viitorul câtorva persoane – Georgiana, Caroline, sora lui, el însuşi.

Dar nu era prost, şi, dacă totul mergea bine, planurile sale ţesute cu mare grijă aveau să le asigure lui şi Cynthiei siguranţa, iar Georgianei şi lui Caroline viaţa pe care şi-o doreau.

Dacă totul decurgea bine, ea avea să se întoarcă în societate fără nicio grijă, fără umbrele ameninţărilor din trecut, fără ameninţarea unui viitor nesigur. Dacă acest plan funcţiona, în două săptămâni va fi măritată.

„Două săptămâni.”

Cuvintele îi răsunară ca un ecou – mica înţelegere pe care o făcuseră în Hyde Park şi care părea că se petrecuse în urmă cu o viaţă. Erau persoane inteligente. Ar fi trebuit să ştie că vieţile lor erau prea complicate chiar şi pentru două săptămâni de simplitate. Nu că ar fi putut visa vreodată să spună că timpul petrecut împreună fusese simplu.

Era cea mai complexă femeie pe care o cunoscuse vreodată.

Şi o adora pentru asta.

Iar în această noapte îi va demonstra asta, o ultimă oară – furând un ultim moment cu ea, pentru a o ajuta să-şi găsească fericirea, oricare ar fi aceea.

Dar mai întâi, îi va spune adevărurile lui.

O auzi înainte de a o vedea – se apropia cu foşnetul

fustelor ei precum sunetul gloanţelor în întuneric. Se întoarse către ea, iubind felul în care i se contura silueta pe fundalul sălii de bal din spatele ei. Lumina răspândea o strălucire pală, aurie asupra rochiei ei albe, croite periculos, decadent de decoltat, dezvăluindu-i rotunjimile sânilor şi făcându-l să-şi dorească să o răpească şi să o ducă departe de acest loc, pentru totdeauna.

Se opri la câţiva metri de el, iar el urî distanţa dintre ei. Păşi către ea, sperând să se apropie, dar ea se dădu înapoi. Ridică o mână înmănuşată şi flutură un mic plic bej.

— M-ai părăsit ieri, spuse ea, iar supărarea din vocea ei îl făcu să o dorească şi mai mult. Nu poţi să decizi pur şi simplu să mă scoţi dintr-o sală de bal şi să mă aduci într-o grădină întunecată.

O privi cu atenţie.

— Se pare că a mers.

Georgiana se încruntă.

— N-ar fi trebuit. N-ar trebui să mă aflu aici. Înţelegerea noastră presupunea să-mi reabiliteze reputaţia. Gestul acesta ameninţa să producă efectul opus.

— N-aş permite niciodată aşa ceva.

Îi întâlni privirea.

— Mi-aş dori să te pot crede.

Duncan se crispă, neplăcându-i cuvintele ei.

— Ce înseamnă asta?

Ea suspină. Privi într-o parte, apoi în spate.

— M-ai părăsit, spuse ea, cu cuvinte şoptite, pustiitoare. Ai plecat de lângă mine.

El clătină din cap.

— Nu am înţeles de ce nu mi-ai spune adevărul. I se păru că ea râsese de el, dar nu putu să fie sigur – grădina era prea întunecoasă şi nu-i putea zări ochii. Apoi am înţeles că nu poţi avea încredere orbeşte în mine. Că ai mai fost dezamăgită în trecut, îţi păstrezi secretele pentru a o feri pe ea de pericole. Păstrezi secretele lui pentru a o

proteja pe ea. Făcu o pauză. Nu te voi mai întreba despre ele.

Apoi Georgiana se îndreptă spre el, iar el fu copleşit de apropierea ei… de mirosul ei… de vanilie şi frişcă. Ar fi vrut să o tragă spre el, să o facă a lui, chiar aici, în întuneric. Pentru acea ultimă oară.

Dorea asta de două săptămâni.

Dorea asta de o viaţă.

Dar nu putea avea aceste lucruri, astfel că în noaptea aceasta va lua o hotărâre.

— De ce nu ştii să dansezi?

Întrebarea veni de niciunde şi îl sperie ca naiba. Se aşteptase la o întrebare – legată de secretele lui. De trecutul lui. Ceva despre Tremley. Despre Cynthia. Dar nu se aşteptase la o asemenea întrebare simplă. Atât de ocolitoare.

Ar fi trebuit, bineînţeles.

Ar fi trebuit să se aştepte ca ea să pună întrebările importante mai întâi.

Îi răspunse, bineînţeles. Subiectul nu-i era plăcut – cu toate bucăţile şi părţile vieţii lui, care erau cumva legate de asta – făcându-l şi mai ezitant decât de obicei.

— Nu m-a învăţat nimeni niciodată să dansez.

Ea clătină din cap.

— Toată lumea învaţă să danseze. Chiar dacă nu vei învăţa niciodată cadrilul sau valsul sau orice dans pe care îl dansează ei înăuntru, spuse şi gesticulă către casă. Cineva va dansa cu tine.

Duncan se gândi în urmă. Încercă din nou.

— Mama mea dansa cu tata.

Ea nu spuse nimic, lăsându-l să-şi spună povestea. Era o amintire de mult uitată, adusă la suprafaţă din vreun colţ întunecat în care o trimisese să moară.

— Tata a murit când eu aveam patru ani, aşa că este surprinzător că îmi amintesc asta. Făcu o pauză. Poate că

nu-mi amintesc. Poate că este un vis, nu o amintire.

— Povesteşte-mi, îl îndemnă ea.

— Locuiam într-o căsuţă aşezată pe o moşie imensă luată în arendă. Tata era un bărbat masiv şi rumen în obraji. Obişnuia să mă arunce în sus, ca şi cum aş fi fost uşor ca un fulg. Se opri. Presupun că pentru el chiar eram uşor. Clătină din cap. Mi-l amintesc la gura sobei, în căsuţă, învârtind-o pe mama în jurul lui. Se uită către ea. Nu era un dans.

Ea îl privi cu atenţie.

— Erau fericiţi?

Se strădui să-şi amintească feţele lor, dar nu-şi putu aminti decât zâmbetele. Şi râsul.

— Pe atunci, credeam că sunt.

Ea aprobă din cap, îndreptându-se către el, strecurându-şi mâna într-a lui.

— Atunci era dans.

Îi strânse uşor degetele.

— Nu ca dansul tău.

— Nu ca dansul nostru. Dansul nostru este pentru spectacol. De conjunctură. Un mod de a ne umfla în pene şi poate de a câştiga favoruri.

Se apropie şi mai mult de el, atât de aproape, încât, dacă şi-ar fi coborât bărbia, i-ar fi putut atinge fruntea cu sărutul lui. El rezistă dorinţei.

— Dansul tău a fost pentru distracţie.

— Mi-aş dori să fi ştiut să dansez, şopti el, în timp ce ea îşi ridică privirea spre el. Aş dansa cu tine.

— Unde?

— Oriunde doreşti.

— La gura sobei, în casa ta?

Şoapta ei îl înnebuni de dorinţă.

— În alt loc. Alt timp. Dacă am fi alţii.

Ea zâmbi, cu o expresie plină de tristeţe. Îşi ridică mâna stângă pe umărul lui şi îşi puse mâna dreaptă într-a

lui.

— Dar aici? Acum?

Îşi dori să nu fi purtat mănuşi. Îşi dori să-i fi putut simţi atingerea şi căldura. Îşi dori o mulţime de alte lucruri, în timp ce se mişcau uşor, rotindu-se lent pe muzica ce se revărsa în întuneric.

După câteva clipe lungi, îşi apăsă buzele pe buclele ei şi spuse:

— Te-am văzut de zeci de ori dansând… şi am fost gelos pe fiecare partener al tău.

— Îmi pare rău, spuse ea.

— Am stat pe marginea sălii de bal şi te-am privit, Poseidon privind-o pe Amphitrita.

Se trase înapoi ca să se uite la el, înclinând capul întrebătoare.

Duncan zâmbi.

— Ştiu şi eu despre Poseidon.

— Mai mult decât mine, se pare.

Îşi îndreptă atenţia spre mişcările pe care le făceau.

— Amphitrita era o nimfă a mării, una dintre cele cincizeci, diferite de sirene… protectoarele mării. Se răsuciră, faţa ei profilându-se în lumina sălii de bal. Îl privea. Într-o noapte de sfârşit de vară, nimfele ajunse în preajma insulei Naxos dansau printre valuri. Poseidon le privea.

Privirea ei se umplu de amuzament.

— Îmi imaginez.

El zâmbi scurt.

— Poţi să-l condamni?

— Spune mai departe, insistă ea.

— Le ignora pe toate, cu excepţia uneia singure.

— Amphitrita.

— E povestea mea sau a ta? o tachină el.

— Oh, mă scuzaţi, domnule, răspunse ea.

— O dorea cu disperare. A scos-o goală din apele

mării şi a pus stăpânire pe ea. I-a făgăduit să o iubească cu pasiunea valurilor, cu profunzimea oceanului, cu vuietul mării.

Ea nu mai râdea, şi nici el. Dintr-odată, povestea păru incredibil de serioasă.

— Ce s-a întâmplat?

— A fugit de el, spuse Duncan, cuvintele sunând blând şi serios, subliniate de sărutul lui pe fruntea ei. A fugit în cel mai îndepărtat capăt al mării.

— Era îngrozită de puterea lui, spuse Georgiana după un moment lung de tăcere.

— El voia s-o împartă cu Amphitrita. A plecat după ea, disperat, îndurerat, hotărât să nu-şi găsească odihna până ce nu o va găsi. Ea era tot ce-şi dorea. Era disperat să o adore, să o ia de soţie. Să o facă zeiţa mării.

Respira anevoie acum, la fel şi el, pierduţi în poveste.

— Pentru că nu a reuşit s-o găsească, s-a simţit distrus, refuzând să mai conducă marea, fără de ea alături. Îşi uitase îndatoririle. Mările s-au învolburat, furtunile au distrus insulele Mării Egee, iar lui nu a putut să-i pese. Când Amphitrita a înţeles ce-i oferise Poseidon, ce refuzase, cum plecase în căutarea ei, a început să plângă pentru el. Pentru iubirea lui pentru ea. Pentru pasiunea şi dorinţa lui. Pentru tot ce pierduse.

Şi ochii Georgianei lăcrimau acum, povestea căpătând un nou sens. O nouă forţă.

— Lacrimile ei au fost atât de multe, încât s-a plâns toată în ocean. A devenit marea însăşi.

— Pierdută de-a pururi pentru el, spuse ea uşor.

Duncan clătină din cap.

— Nu. Împreună cu el pentru totdeauna. Partenera lui puternică şi furtunoasă. Egala lui în toate privinţele. Fără de ea, nu există el.

Muzica din sala de bal se opri. Se îndepărtă uşor de ea.

— Ai fugit de mine.

— Ba nu, spuse ea, şi amândoi ştiură că era o minciună. Făcu doi paşi înapoi, mărind distanţa dintre ei. Încercă din nou. Da. Am fugit.

— De ce?

Trase aer în piept. Îi dădu încet drumul afară.

— Am fugit de tine, spuse ea cu tristeţe în glas, pentru că dacă nu aş fi făcut-o, aş fi fugit către tine. Iar asta nu se va putea întâmpla niciodată.

Apoi o sărută, pentru că nu ştiu ce altceva să facă, savurându-i gustul, frumuseţea şi viaţa, ruşinea şi tristeţea. Tristeţea îl făcu să se oprească. Îl făcu să se retragă, aşteptând-o pe ea să vorbească.

— Ce înseamnă Tremley pentru tine? îl surprinse cu francheţea ei. Desigur că n-ar fi trebuit să se simtă surprins de ea. Nu era stilul ei să evite conversaţiile dificile. Pentru că a venit la mine noaptea trecută.

El îngheţă la auzul cuvintelor. Deveni rece şi furios.

— De ce?

— Aproape că şi-a ucis soţia. Ea a venit la club, în căutarea unui adăpost.

— Dumnezeule! exclamă el, dându-se câţiva paşi înapoi. Eu am făcut asta.

Georgiana se uită în ochii lui în care se citeau furia şi vinovăţia.

— Noi. Noi am făcut-o.

— Este cumva…

— Se va face bine, spuse Georgiana. Se va face bine şi va triumfa. Îi vom găsi un loc unde să stea, de unde să nu o mai poată controla.

Cuvintele îl făcură să se simtă slab… mai slab decât se simţise vreodată. Mai slab decât atunci când îi făcuse oferta lui Tremley.

— Când spui noi, te referi la tine şi la Chase?

— Printre alţii.

— Aş vrea să-l văd mort, spuse West, cuvintele izbucnind răguşit, pline de frustrare şi de vinovăţie faţă de ceea ce-i făcuse inocentei soţii a lui Tremley. Şi pentru ce? Aş vrea să îl văd doborât pentru totdeauna.

— De ce nu o faci? întrebă ea cu voce ascuţită. Panicată. Ai mijloacele necesare pentru a o face. Pentru a-l distruge. Eu ţi le-am dat. Ce înseamnă el pentru tine? Cu ce te are la mână? Făcu o pauză şi se adună. Spune-mi, te rog. Putem să îndreptăm lucrurile.

Vorbea serios. Dar el nu-şi putu opri râsul la auzul cuvintelor ridicole, ca şi când ea ar putea avea vreun control asupra lui Tremley sau asupra lui Chase.

— Nu există decât o singură cale de a remedia situaţia, spuse el. Un secret rămâne secret doar până atunci când mai este cunoscut şi de o a doua persoană.

— Iar Tremley îl ştie pe al tău.

Dacă ar fi fost atât de simplu!

— Povestea asta nu este la fel de frumoasă precum cea a lui Poseidon şi a Amphitritei.

— Eu voi judeca asta, spuse ea.

Nu putu să stea liniştit în timp ce vorbeau, nu despre asta. Nu când îşi dezvăluia păcatele trecutului pentru singura dată. Astfel că se întoarse şi începu să meargă, iar ea îl urmă, ţinând pasul cu el, dar părând să ştie – aşa cum de fiecare dată părea să ştie – că nu-i putea suporta atingerea. Nu acum.

Nu dorea să-şi aducă aminte de ce ar fi putut avea, dacă nu ar fi existat asta.

Într-un târziu, recunoscu:

— Tremley îmi cunoaşte secretele, de când trăim.

*

Ştiuse că era o legătură, bineînţeles, dar nu ştia ce legătură. Niciodată nu i se păruse că legătura dintre el şi

conte dura de atât de mult timp.

Îl privi cu atenţie, străduindu-se să nu i se citească pe faţă surprinderea. Străduindu-se să se abţină să-i pună nenumăratele întrebări care îi stăteau pe limbă.

— Tatăl meu a murit pe când nu aveam mai mult de patru ani. Se uită spre ea, iubind felul în care privirea ei îl urmărea. Iar mama, cu povara unui copil şi neştiind cum se lucrează pământul, a primit găzduire în casa cea mare. A devenit din nevasta fermierului, spălătoreasă. De la dormitul în propria casă, la dormitul într-o cameră cu alte şase femei şi cu copilul în acelaşi pat. Se uită în sus către copacii ce foşneau în adierea de primăvară. Şi nu se plângea niciodată.

— Bineînţeles că nu. Georgiana nu se putu abţine să nu intervină. O făcea pentru tine. Pentru tine şi pentru sora ta.

El îi ignoră cuvintele. Continuă:

— Proprietatea era înspăimântătoare. Primul conte, dacă îţi poţi imagina, era mai rău decât cel actual. Servitorii erau bătuţi. Femeile erau agresate. Privi în întuneric. Eu şi mama am fost printre cei norocoşi.

Georgiana nici măcar nu auzise povestea şi ştiu că nu era vorba de niciun noroc. Îi veni să îl mângâie, să îl consoleze, dar ştia mai bine. Îl lăsă să vorbească.

— S-a arătat interesat de ea.

Ştiuse ce cuvinte va rosti şi le urî pe toate.

— I-a propus un târg – trupul ei, în schimbul siguranţei mele. Fruntea ei se încruntă la auzul vorbelor, iar el observă. De fapt, nu în schimbul siguranţei, ci al prezenţei mele. Dacă nu i-ar fi oferit ce dorea, m-ar fi trimis departe de ea. La o casă de muncă.

Georgiana se gândi la copilul ei, la trecutul ei. Dintre ameninţările trăite de ea, niciuna nu fusese atât de crudă. Atât de blestemată. Chiar şi cu reputaţia pătată, încă mai avea norocul aristocraţiei. Spre deosebire de această

femeie. De acest băiat.

— De ce? întrebă ea. De ce să o tortureze?

El îi întâlni privirea.

— Puterea. Făcu o pauză pentru a-şi aduna gândurile. Spuse mai departe. Mi s-a permis să rămân, dar am fost pus să muncesc – ţi-am povestit partea asta.

Georgiana se întinse către el, incapabilă să se stăpânească. Nereuşind să se abţină de la a alina băiatul care fusese odată. West se feri de atingerea ei.

— Nu. Nu voi fi în stare să-ţi spun totul dacă tu… El ezită, apoi continuă: singura dată când am refuzat să merg la muncă, a pedepsit-o pe ea.

— Duncan, şopti ea.

— Nu îl puteam opri.

Ea clătină din cap.

— Sigur că nu puteai. Erai un copil.

O biciui cu privirea.

— Acum nu mai sunt un copil. Şi nu îl pot opri să-şi rănească soţia.

— Nu poţi compara situaţiile.

— Ba sigur că pot. Nu se va mai întoarce niciodată, făgădui el. Am să plătesc să se ducă oriunde în lumea mare. Oriunde va dori.

Ea aprobă din cap.

— Da.

— Vorbesc serios, spuse Duncan, iar ea recunoscu furia din privirea lui.

— Ştiu.

Trase adânc aer în piept şi aruncă un blestem cumplit.

— Când aveam zece ani, mama a rămas însărcinată.

Deja făcuse legătura. Ştiuse că Cynthia nu era sora lui bună. Acum lucrurile se legau. Făcu ochii mari. Fu rândul lui să aprobe din cap.

— Înţelegi situaţia.

— Tremley.

Îşi înclină aprobator capul.

— Este sora lui vitregă.

— Dumnezeule, şopti ea. El ştie?

El nu răspunse.

— Contele a presat-o pe mama să scape de copil, mai întâi când a început să i se deformeze talia, apoi după ce s-a născut Cynthia. A ameninţat-o că îi va lua fetiţa. Că o va da unei familii binevoitoare care locuia undeva pe proprietate. Mama nu a acceptat aşa ceva.

— Nu mă surprinde, spuse Georgiana. Nicio femeie care a dat naştere unor copii atât de puternici nu şi-ar dori să-i dea de lângă ea.

Se uită către ea.

— Presupun că şi tu ai fi făcut la fel.

Ea îşi ridică bărbia.

— Până la ultima suflare.

Îi atinse faţa cu mâna, cuprinzându-i obrazul cu căldura sa.

— Caroline este norocoasă că te are.

— Eu sunt norocoasă că o am, spuse ea. La fel cum şi mama ta a fost norocoasă că v-a avut pe amândoi.

— Ar fi trebuit să fim trei, spuse el. Cel de al treilea s-a născut mort. Un frate.

— Duncan, spuse ea, aşezându-şi mâna peste a lui, pe obraz, lăsând ochii să i se umple de lacrimi pentru el. Pentru ceea ce văzuse atunci.

— Aveam cincisprezece ani. Cynthia avea cinci. Făcu o pauză. Iar mama… a murit şi ea.

Ştiuse că asta va urma, dar cuvintele tot o cutremurară.

— Mi-a ucis mama, spuse el.

Ea aprobă din cap, cu lacrimile alunecându-i pe obraji, pentru pierderea acelei femei pe care nu o va cunoaşte niciodată. Pentru pierderea băiatului pe care nu-l va cunoaşte niciodată. Pentru Duncan. Completă ea mai

departe:

— Ai fugit.

— Am furat un cal.

„Un armăsar cenuşiu.”

— Valora de cinci ori mai mult decât mine. Mai mult. Nu valora nimic în comparaţie cu el.

— Şi ai luat-o pe Cynthia.

— Am răpit-o. Dacă ar fi căutat-o contele… dacă ne-ar fi găsit… aş fi fost spânzurat. Privi către sala de bal. Dar ce puteam să fac? Cum puteam să o părăsesc?

— Nu aveai cum, spuse ea, aşezându-şi mâna pe obrazul lui. Ai făcut ceea ce trebuia. Unde v-aţi dus?

— Am avut noroc… am găsit un hangiu cu soţia lui. Ne-au luat, ne-au hrănit. Ne-au ajutat. Nu au întrebat nimic de cal. El avea un frate la Londra, care avea un o cârciumă. Ne-am dus la el. Am vândut calul, plănuind să îl plătesc pe cârciumar să aibă grijă de Cynthia cât timp aveam să fiu înrolat în armată. Se opri. Nu aş mai fi văzut-o niciodată.

Se simţea teamă în cuvintele lui, fiind pierdut în acele amintiri. Ea continuă:

— Dar ai văzut-o. O vezi în fiecare zi.

El se reîntoarse în prezent.

— În noaptea în care m-am întors, cu banii în buzunar, gata să schimb cursul vieţilor noastre, în bar se afla un bărbat. Era proprietarul unui ziar. Mi-a oferit o slujbă, să pun cerneală şi hârtie în tiparniţă.

— Şi astfel ai devenit Duncan West, jurnalistul.

Zâmbi.

— Au mai fost câţiva paşi între timp – o investiţie atentă într-o presă de tipar nouă, pensionarea unui bărbat care a văzut în mine ceva de care eu nu eram conştient –, dar, da. Aşa am creat *Ziarul de scandal…*

— Publicaţia mea preferată.

Avu eleganţa de a părea îndurerat.

— Mi-am cerut iertare pentru acea caricatură.

— Am fost fericită că ai simţit că îmi datorezi penitenţa.

Râsul din ochii lui dispăru la amintirea înţelegerii pe care o făcuseră – promisiunea de a o ajuta să se mărite. Ea se ura pentru asta.

— Odată devenit Duncan West… Privi înapoi către sala de bal… presupun că ar fi trebuit să mă aştept ca Tremley să mă găsească, după ce a devenit moştenitor şi a venit la Londra. Şi de îndată ce a făcut-o, am devenit proprietatea lui.

Ea înţelese imediat.

— Îţi ştie secretele. Şi acestea sunt mult mai valoroase pentru el personal, pentru că se poate folosi de tine şi de ziarele tale, decât dacă le-ar face publice şi ai sfârşi la închisoare.

— Furtul de cai se pedepseşte cu spânzurătoarea, îi aminti el, pe un ton macabru. Ca şi falsul.

Fruntea i se încruntă.

— Falsul?

Se uită în jos, spre picioare, iar ea zări umbra copilului chinuit care fusese odată.

— Numele meu este James Croft.

Închise ochii la auzul numelui. La încrederea pe care o avea în ea pentru a-i destăinui acest fapt.

O încredere pe care ea nu i-o arătase lui.

— Şi Cynthia? întrebă ea.

Un nor îi traversă faţa.

— Cynthia nu-şi aminteşte nimic de dinainte de hangiu şi de soţia lui. Nu şi-o aminteşte pe mama noastră. Crede că avem acelaşi tată. Şi crede că se numeşte West. Clătină din cap. Nu vreau ca ea să ştie adevărul.

— Că tatăl ei a fost monstru? Bineînţeles că nu vrei.

Ochii li se întâlniră.

— Am scos-o din viaţa aceea. Nu avea nicio şansă.

— Ai făcut cum era mai bine.

— Ea este pe jumătate aristocrată.

— Şi toată West. Refuză să-l lase să se ruşineze de asta. Tu singur ai ales numele?

— L-am ales pentru ea, răspunse el, iar ea îl înţelese mai mult decât şi-ar fi imaginat el vreodată. Când am părăsit conacul Tremley era amurg. Am călărit în direcţia în care apunea soarele.

— Aţi călărit spre vest.

Se ridică pe vârfurile picioarelor şi îl sărută lung, lent, profund, ca şi când ar fi avut tot timpul din lume. Ca şi când secretele lor nu s-ar fi năpustit asupra lor ameţitor de repede.

Mâinile îi erau pe obrajii ei, legănând-o cu atâta blândeţe, încât îi veni să plângă – dacă nu l-ar fi dorit atât de mult. Suspină între buzele lui, în timp ce el o săruta iar şi iar, lipind-o strâns de el, mulându-se unul după altul într-un fel care o făcu să-şi dorească să se afle într-un alt loc. Undeva înăuntru. Unde să fie un pat.

Într-un târziu se desprinse de ea şi spuse:

— Aşa că vezi, păstrez secretele lui Tremley pentru Cynthia. Dar acum, dacă sunt cu Chase…

Bineînţeles că acum când Chase cunoştea secretele lui Tremley, Duncan şi Cynthia erau ameninţaţi. Acesta era motivul pentru care el făcuse presiuni să afle identitatea lui Chase. Motivul pentru care o ameninţase.

Iar acum că Georgiana cunoştea secretele lui Duncan, ar fi făcut tot posibilul să i le protejeze. Să îl protejeze.

Tremley îi ceruse să aleagă – Chase sau West. Iar acum nu mai era nicio îndoială.

Poate că nu va reuşi să îl aibă pentru tot restul vieţii, dar se va asigura că tot restul vieţii lui va fi fericit, lung şi lipsit de temeri.

Era atât de nobil. Adora atât de multe la acest bărbat. Era profund şi, fără îndoială, demn de această lume. De viaţă. De dragoste. Se ridică pe vârfuri şi îşi apăsă fruntea

de a lui.

— Ce-ar fi dacă ne-am căsători?

Duncan clătină din cap.

— Nu mă pot căsători cu tine.

Cuvintele lui o surprinseră.

— De ce?

El observă imediat ce făcuse.

— Nu pot – nu te-aş împovăra niciodată cu secretele mele. Dacă trecutul meu va fi scos la iveală, soţia mea va fi distrusă. Familia mea. Aş ajunge la închisoare. Mai rău. Iar tu…

— Dacă obţinem tăcerea lui Tremley?

El clătină din nou din cap.

— Câtă vreme Tremley este în viaţă, şi secretele mele vor rămâne în viaţă. Se opri. Şi pe deasupra, eu nu îţi pot oferi un titlu.

— Lasă titlul.

El zâmbi, iar în expresia lui se citea tristeţea.

— Nu crezi asta.

Nu credea. Întreaga ei viaţă – tot ceea ce făcuse în ultimii zece ani – făcuse pentru Caroline.

— Îmi doresc…

Vocea i se stinse în timp ce braţele lui o cuprinseră.

— Spune-mi.

— Îmi doresc să fi fost alte persoane, spuse ea încet. Îmi doresc să fi fost simpli, să nu ne fi păsat decât de hrana de pe masă şi de acoperişul de deasupra capului.

— Şi de iubire, adăugă el.

Ea nu ezită.

— Şi de iubire, fu de acord.

— Dacă am fi fost altcineva, întrebă el, te-ai fi căsătorit cu mine?

Fu rândul ei să privească spre cer, să îşi imagineze că în loc să se afle aici – în Mayfair, în lumina unei săli strălucitoare de bal, purtând o rochie care valora mai mult

decât câştigul multora pe un an – ar fi fost undeva la ţară, cu copiii trăgând-o de şorţ, iar ea arătându-le constelaţiile de pe cer.

Cât de minunat ar fi.

— M-aş căsători cu tine.

— Dacă am fi altcineva, spuse el cu o undă de plăcere în glas, plimbându-şi degetele pe faţa ei, te-aş cere de soţie.

Ea aprobă din cap.

— Dar nu suntem.

— Ssssst, o opri el. Nu-mi lua clipa asta. Nu încă. O răsuci spre întuneric, cu faţa în lumină. Spune-mi.

Ea clătină din cap, tristeţea cuprinzând-o repede, cu un val de lacrimi.

— Nu, spuse ea. Nu este o idee bună.

— Viaţa mea a fost construită numai pe idei rele, spuse el. Spune-mi. O sărută scurt şi drăgăstos. Spune-mi că mă iubeşti.

Lacrimile îi curgeau pe obraji, dar nu-şi putu lua privirea de la el. Nu îi putea spune că îl iubeşte, pentru că atunci n-ar mai putea să plece de lângă el. Şi dacă nu putea să plece de lângă el, toate acestea – toată această nebunie în care îl târâse – ar fi fost în van.

— Spune-mi, Georgiana, şopti el, sorbindu-i lacrimile de pe obraji. Mă iubeşti?

Dacă îi spunea că îl iubeşte, era convinsă că nu i-ar mai fi permis niciodată să facă ceea ce era de făcut.

Şi astfel, în loc să-i răspundă la întrebare, răspunse întrebării lui Tremley de noaptea trecută. Se ridică, îşi strecură degetele în părul iubitului şi îl trase spre ea, strivindu-şi buzele de ale lui o dată, de două ori, înainte de a spune:

— Te aleg pe tine.

Îl alese pe West. Aici şi acum şi întotdeauna.

El o sărută adânc, prelung şi minunat, răsplătindu-i

cuvintele, deşi nu sunaseră exact cum şi-ar fi dorit el. Când se desprinseră, îi spuse:

— Şi eu te aleg pe tine, iubirea mea. Pentru totdeauna.

Îl adora pe acest bărbat, în toate colţurile întunecate ale fiinţei ei pe care crezuse că le ferecase pentru totdeauna.

„Pentru totdeauna.”

Era mult timp… şi îi aparţinea lui.

I-l va oferi lui.

— Pot să repar situaţia, spuse ea.

El deveni curios.

— Ce să repari?

Duncan începu din nou să meargă, îndreptându-se către poarta grădinii, pe lângă grajdurile din partea laterală a casei masive, unde stăteau înghesuite o mulţime de trăsuri, aşteptând să fie chemate de stăpânii lor.

— Absolut tot, spuse ea, trecându-şi degetele peste roţile mari şi negre ale unei trăsuri, apoi de-a lungul crupei mătăsoase a unuia dintre cai. Îl pot convinge pe Tremley să nu divulge niciodată informaţiile pe care le are despre tine.

— Cum?

— Cu Chase.

Pentru prima oară de când se cunoşteau nu se mai simţi vinovată să se refere la Chase ca fiind altă persoană. Nu acum, nu atâta timp cât intenţiona să-şi sacrifice falsa identitate pentru a-l salva pe el.

Duncan se opri şi se răsuci către ea.

— Nu vreau să te mai ştiu în apropierea lui, Georgiana. Nu este momentul să-l părăseşti? Nu este momentul să începi o viaţă fără el?

Ea clătină din cap.

— Duncan, nu înţelegi…

Îi apucă braţele cu putere.

— Nu, tu nu înţelegi. M-am ocupat de asta.

Ea se crispă pe dinăuntru.

— Ce vrei să spui? Plănuia să mărturisească? Duncan, nu trebuie să…

— M-am ocupat de asta, repetă el. Dar ascultă-mă. Chase este periculos. Are puterea de a ne distruge pe toţi, dacă vrea. Toată această încurcătură există doar pentru că Tremley nu are încredere că Chase nu va face publice informaţiile despre trădarea lui. Nu ştiu ce te face să îi fii atât de îndatorată – am jurat că nu am să te mai întreb vreodată. Dar ştiu că este momentul să tai legăturile, oricare ar fi ele, cu acest misterios şi legendar bărbat. Cuvintele deveneau tot mai pătimaşe, iar el începea să-şi arate furia. Este momentul să-l părăseşti. Să părăseşti acel loc. Să închei această parte a vieţii tale.

— Ştiu.

Mâinile lui îi cuprinseră din nou faţa, ridicându-i-o ca să îl poată vedea.

— Dumnezeule, dacă nu o faci pentru tine sau pentru Caroline… atunci fă-o pentru mine.

Pentru el o făcea.

— Aşa voi face.

— Fă acest singur lucru pentru mine, o imploră el. Sfârşeşte-o cu el… orice ar fi. Ţine-te departe de club.

— Aşa voi face.

Încă două zile şi nu se va mai uita niciodată în urmă.

— Fă asta şi n-o să-ţi mai cer niciodată nimic.

Dorea ca el să-i ceară asta. Dorea să fie partenera lui. Amphitrita a lui.

— Duncan…

Ezită, neştiind ce să spună. Urând soarta şi norocul, dorindu-şi să fi fost cineva, oricine altcineva. Dorindu-şi să fi fost o femeie care să poată cădea în braţele lui Duncan West şi să-şi petreacă acolo tot restul vieţii.

— Promite-mi, şopti el cu buzele peste buzele ei, nepăsându-le că se aflau în raza vizuală a jumătate din

birjarii Londrei. Promite-mi că nu-l vei lăsa să învingă.

Ea îi întoarse sărutul.

— Promit. Niciodată nu fusese mai aproape de a-i spune că îl iubeşte. Promit, repetă ea, şi acesta era adevărul.

Chase nu avea să fie învingătorul.

Ajunseră la cea de-a doua trăsură din rând şi el deschise portiera. Ea aruncă o privire înăuntru. Pe jos erau risipite ziare. Inima începu să-i bată cu putere. Era trăsura lui. O ducea oare la el acasă? Răpind-o din acest loc? Din toate lucrurile care îi ţineau înlănţuiţi în această lume?

Îi dădu mâna să urce în trăsură.

— Şi mai promite-mi ceva…

— Orice.

„Lumea întreagă.”

Mâna îi alunecă pe piciorul ei, strecurându-se sub juponul rochiei şi dezmierdându-i pielea gleznelor.

— Stai departe de club mâine.

Închise uşa şi ciocăni în peretele trăsurii, pentru a-l face atent pe birjar.

— Du-o pe milady la casa Leighton, îl auzi ea, în timp ce trăsura se puse în mişcare. Şi imediat înţelese ce se întâmplase – el nu dorea ca ea să doarmă la club, astfel că o trimitea acasă la fratele ei, cu trăsura lui.

Ar fi trebuit să fie contrariată, dar nu-şi putu aduna energia. Folosea prea multă pentru a-l iubi.

Se lăsă pe spate, pe bancheta moale al trăsurii, gândindu-se la toate lucrurile pe care le avea de făcut până a doua zi, la sosirea termenului limită stabilit de Tremley – cel mai important, să îi anunţe pe ceilalţi parteneri că Chase va fi deconspirat.

De câte ori nu clătinase din cap văzând gesturile bărbaţilor îndrăgostiţi.

Acestea nu reprezentau nimic pe lângă gesturile unei femei îndrăgostite.

Lumina unui felinar de pe stradă străluci puternic pe fereastră, luminând ziarul de pe scaunul de lângă ea.

Rămase înţepenită, sigur nu citise bine.

Ridică ziarul, la început nevenindu-i să creadă, îndreptând pagina spre stradă, aşteptând ca lumina să-i confirme cele citite. Şi data. Ziarul pe care îl ţinea în mână urma să apară a doua zi, ce ironie, exact în ziua în care expira oferta lui Tremley.

De la un capăt la altul al paginii era scris un singur rând:

Recompensă pentru identitatea patronului de la Îngerul Căzut

Iar dedesubt:

5 000 de lire sterline pentru numele misteriosului Chase.

Capitolul 20

Editorii prestigiosului ziar au adunat suficient de multe informaţii despre monopolul de putere care există în cele mai întunecate cotloane ale Londrei. Îi încurajăm pe cititori să facă toate eforturile pentru a se asigura că ţara are un singur monarh, iar domnia lui este publică...

Ştirile Londrei, 17 mai 1833

Îngerul Căzut era sub asediu.

Era abia ora unsprezece şi jumătate dimineaţa, şi sala de jocuri a cazinoului era întunecată, dar nimic nu inspira că ar fi linişte, strigăte răsunătoare pătrunzând înăuntru, de

dincolo de uşile de oţel, bătăi zgomotoase în uşile clădirii şi o zarvă continuă produsă de oamenii din afară, care umpluseră St. James Street, în speranţa de ar avea şansa să câştige cele 5 000 de lire.

Înăuntru, Temple şi Cross stăteau la o masă de ruletă, aşteptând ca un membru al echipei de pază să apară cu noutăţi.

Bourne sosi primul.

— Ce naiba se întâmplă? întrebă el, repezindu-se prin uşa interioară către holul de la intrarea în cazinou, încuiat cu două rânduri de lacăte şi păzit de un portar de două ori mai mare decât un om normal.

Cross se uită la Bourne.

— Arăţi de parcă vii de la război.

— Ai văzut ce mulţime de oameni aşteaptă afară? Sunt disperaţi să intre. Oare chiar cred că vom dezvălui identitatea lui Chase? Doar pentru că West şi-a pierdut minţile? Privi la mâneca de la cămaşă şi înjură pe faţă. Uite ce mi-au făcut nenorociţii! Mi-au rupt manşeta.

— Eşti ca o femeie când vine vorba de haine, remarcă Temple. Dacă aş fi fost în locul tău, m-aş fi îngrijorat mai degrabă de ruperea braţului. De a fi sfâşiat..

Bourne îi aruncă o privire mânioasă lui Temple.

— M-am îngrijorat şi pentru asta. Acum că pericolul imediat a trecut, sunt furios pentru manşetă. Mai întreb o dată: Ce naiba se întâmplă?

Temple şi Cross se uitară unul la altul, apoi la Bourne.

— Chase este îndrăgostit, anunţă simplu Cross.

Bourne clipi o dată.

— Serios?

— Nebuneşte, spuse Temple.

Cuvântul fu însoţit de zgomotul unui geam spart, undeva deasupra, unde o piatră bine ţintită sparse o ferestruică şi împrăştie cioburi în sala de jocuri a cazinoului.

Priviră îndelung ploaia de cioburi, înainte ca Bourne să

se întoarcă spre partenerii săi.

— De West?

Cross aprobă din cap.

— Exact.

Bourne se gândi un moment.

— Mi se pare mie, sau tocmai povestea de dragoste a lui Chase este cea care aproape că distruge cazinoul?

— Va face mai mult decât *aproape* să-l distrugă, dacă West nu-şi cheamă câinii înapoi.

Bourne aprobă din cap.

— Presupun că…

— Bineînţeles, spuse Temple. Primul lucru. În clipa în care am văzut ziarul.

— Iar ea nu ştie.

— Cu siguranţă că nu ştie, spuse Cross. Ne-a făcut ea vreodată favoarea de a ne informa că are de gând să se bage în afacerile noastre?

— Nu, spuse Bourne cu un mormăit. Atunci, aşteptăm?

Temple îi făcu semn către un scaun din apropiere.

— Aşteptăm.

Bourne încuviinţă şi luă un loc la masa de ruletă, alături de ceilalţi doi bărbaţi. Rămase tăcut mult timp, privindu-l pe Cross care învârtea întruna roata ruletei. Într-un târziu spuse:

— Nu are niciun farmec fără bilă.

— Nu are niciun farmec cu bilă.

— Mă întreb de ce lui Chase îi place atât de mult ruleta, spuse Temple.

— Pentru că este singurul joc de noroc care este total la mâna hazardului, răspunse Cross. Nu poţi câştiga cu forţa. Şi astfel, este şi mai simplu.

— Pur noroc, spuse Bourne.

— Niciun risc calculat, aprobă Cross.

Se auziră bătăi puternice în uşă, prelungi şi

zgomotoase, amenințând să nu înceteze. Apoi se opriră și o ușă se deschise, echipa de pază făcând toate eforturile pentru a ține gloata la distanță.

Bourne începu să râdă, iar ceilalți îl priviră contrariați. Clătină din cap.

— Pur și simplu mi-i imaginez pe șmecherii aceia impasibili de la White și Brooks intrând pe St. James Street, fără să se bănuiască ce se întâmplă aici.

Râse și Bourne.

— Oh, vor fi furioși pe noi. De parcă nu ne-ar fi detestat și până acum.

— Să-i ia dracu', spuse Temple, cu buzele curbate într-un rânjet. Să nu se zică vreodată că Îngerul Căzut nu oferă distracție în cartier.

Afirmația îi făcu pe toți să râdă, unul mai tare decât altul. Aproape că nici nu-l observară pe Bruno, care apăru în pragul ușii.

— E aici, anunță imensul gardian.

— Pot să mă prezint și singur, spuse Duncan, trecând de bărbatul masiv și pășind în sala întunecată.

Fondatorii se ridicară în același timp, își neteziră mânecile – mai puțin Bourne, care doar înjură din nou văzându-și manșeta – fiecare cu un aer ce intimida, iar laolaltă, un trio de putere mai intimidant decât și-ar dori cineva să întâlnească.

Duncan se apropie fără nicio ezitare.

Bruno își alese cuvintele.

— Cred că ar trebui să-l dăm pe mâna mulțimii.

— Am putea face asta foarte bine, spuse Temple.

— Lasă-le timp, adăugă Cross.

— Ce naiba înseamnă asta? întrebă Duncan, fluturându-le prin față o bucățică de hârtie. Credeți că dacă mă insultați mă veți convinge să retrag recompensa?

Bourne îi trase scrisoarea din mână și o deschise. O citi cu glas tare:

— „Eşti un idiot, orbecăind prin pădure.” Aprobă din cap, uitându-se la Temple. Este un adevărat poem.

Temple chiar păru mândru de sine.

— Mulţumesc, aşa m-am gândit şi eu.

Duncan, exasperat, îi smulse lui Bourne scrisoarea din mână.

— Insultându-mă şi chemându-mă pe teritoriul vostru nu mă face să mă simt tocmai într-o dispoziţie generoasă. Ce naiba vreţi?

— Tu ştii, spuse Bourne. Cineva te-a descris cândva ca pe un geniu. Se uită spre Cross. Dar spre deosebire de un geniu, tu nu eşti prea inteligent.

— Mă rog, ca să fiu sincer, se află într-o situaţie în care inteligenţa cam zboară pe fereastră, spuse Cross. Eu am o teorie, cum că femeile ne sug toată deşteptăciunea pe când le curtăm şi o păstrează pentru ele. De aceea ele pot vedea întotdeauna sfârşitul jocului înaintea noastră.

Temple aprobă din cap, ca şi când contele ar fi spus ceva extraordinar de înţelept.

— Este o teorie foarte corectă, spuse Bourne.

— Aţi luat-o razna cu toţii, spuse Duncan, fluturând scrisoarea. Nu am venit pentru ideile voastre nebuneşti. Am venit pentru că mi l-aţi promis pe Chase. Şi uitându-mă la voi, îmi dau seama că m-aţi minţit.

— Scuză-mă, spuse Temple, pe un ton ofensat.

— Nu am minţit, replică Cross.

— Atunci? întrebă Duncan.

— Recompensa a fost o mişcare foarte bună, spuse Temple. Cu siguranţă că ne-a atras atenţia.

— I-a atras atenţia şi lui Chase?

— Da, cred că da, zise Bourne.

— Atunci de ce trebuie să stau de vorbă cu voi trei, şi nu cu el?

Cross se sprijini de masa de ruletă, încrucişându-şi la piept braţele lungi. Ridică bărbia în direcţia uşii din capătul

îndepărtat al sălii, aflată dedesubtul unei enorme ferestre cu vitraliu. Duncan se uită către ieşire şi îşi dădu seama că în toţi anii în care fusese membru, nu văzuse niciodată acea uşă nepăzită.

Privi înapoi, către proprietari.

— Dă-i drumul, atunci, spuse Cross. Vorbeşte cu Chase.

Fruntea i se încruntă.

— Este o capcană?

— Nu în felul în care crezi tu, spuse Temple ameninţător.

Duncan se întoarse.

— E pierdere de vreme.

— Nu este o capcană, repetă Cross. Vei supravieţui.

West se uită de la un fondator la altul.

— Cum să-mi dau seama dacă pot avea încredere în voi?

Bourne ridică din umăr.

— Te iubeşte. Nu-ţi vom face rău, chiar dacă am dori. Cuvintele fură punctate de un amalgam de ţipete care veneau dinspre stradă – iar inima lui bătea în ritmul sunetelor.

„Te iubeşte.”

— V-aţi purtat oribil cu ea. Îngrozitor, spuse el. Să o lăsaţi să trăiască o astfel de viaţă.

Temple zâmbi.

— Dacă îţi închipui că am *lăsat-o* vreodată să facă ceva, acesta e dovada că nu înţelegi nimic. Îşi ridică bărbia spre uşă. Biroul lui Chase este dincolo de acea uşă.

Privirea lui Duncan se aţinti asupra uşii. Dacă era o capcană, asta era. El declanşase toate acestea, forţându-le mâna. El oferise recompensa, trimiţând o jumătate de Londră la uşa lor, pentru a-l scoate afară pe misteriosul patron de cazinou.

Va înfrunta asta cu capul sus.

Traversă camera, deschise uşa şi apăru o scară lungă, care urca în întuneric. Privind în spate, îi văzu pe cei trei bărbaţi, imaginea publică a cazinoului, stând umăr lângă umăr şi privindu-l. Închizând uşa după el şi obturându-le vederea, avu senzaţia că le lipsea cel de-al patrulea – femeia care guverna acest loc. Partenerul lor din acest loc impunător.

Gândul trecu prin el ca un ecou. Ea era cea de-a patra.

Ea era cea de-a patra.

Urcă scările, mişcându-se din ce în ce mai repede, în timp ce derula în minte evenimentele din ultimii cinci ani, iar şi iar… toate referirile la Chase, toate mesajele trimise în numele lui de către frumoasa, strălucitoarea Anna, ascunsă de ochii societăţii, dar atât de la vedere. Ştia atât de multe despre acest loc, despre membrii săi.

Ea era cea de-a patra.

Uşa din capătul scărilor dădea într-un coridor familiar, iar pe peretele opus trona o imensă pictură în ulei, pe care o mai văzuse. Themis şi Nemesis. Justiţia şi Răzbunarea.

„Cine eşti tu?” întrebase el atunci când stătuseră aici.

„Nu pot fi amândoi?” răspunsese ea.

Era şi unul, şi celălalt.

Aproape că rupse tabloul de pe perete, când deschise intrarea către pasajul secret. Către biroul lui Chase.

Numără uşile şi se opri la cea de-a patra, apucând clanţa. Ştiind că orice – oricine se afla dincolo de această uşă – îi va schimba viaţa. Pentru totdeauna. Trase aer în piept şi deschise uşa.

Avusese dreptate.

Era aşezată la birou, cu capul aplecat, scriind. Lângă ea, pe suprafaţa de stejar, se afla un teanc de scrisori. Amintirea îl fulgeră – câteva zile în urmă. Ea, pe marginea biroului din această cameră albă. El, cu mâinile şi gura şi trupul peste ea.

Se grăbise, crezând că sunt în biroul lui Chase.

Crezând că puteau fi surprinşi.

Crezând că era a altcuiva.

Şi dorind-o pentru asta.

Era mistuit de furie şi de fascinaţie, de neîncredere şi de respect.

Ea nu se întrerupse din scris şi nu-şi ridică privirea când auzi uşa deschizându-se. În schimb, făcu un semn cu mâna către teancul de scrisori de lângă cotul său.

— Acestea sunt gata de trimis, spuse ea. Bourne a ajuns?

Duncan închise uşa şi o încuie dintr-o singură mişcare.

Ea îşi ridică privirea la auzul cheii, privirea ei întâlnind-o pe a lui. În ochi i se citi groaza, în timp ce sări de pe scaun.

Purta din nou pantaloni.

— Duncan, spuse ea.

— Bourne este aici, o informă el.

Ea se încruntă şi îi trebui un moment să înţeleagă ce voia să spună exact.

— Eu… se opri. Oh.

— Spune-mi, rosti el, şi avu senzaţia că noaptea trecută îi spusese aceleaşi cuvinte, sperând că până la urmă îi va spune că îl iubeşte.

Acum se va aşeza şi va asculta adevărul.

Pentru că nu-i răspunse, el repetă:

— Spune-mi. Cuvintele îi ieşiră aspre, întretăiate. Ea clătină din cap, iar el repetă ca pentru sine, aproape strigând: Spune-mi!

Avea lacrimi în ochi. În ochii aceia minunaţi, de culoarea chihlimbarului, de care se minunase de atâtea ori. Se întrebă pentru ce erau lacrimile – dacă erau pentru că el îi descoperise secretele sau dacă erau pentru că realiza că o trădare de dimensiunea asta era imposibil de iertat.

Un secret de o asemenea gravitate schimba totul.

Ea deschise gura. Apoi o închise.

— Duncan, şopti ea. Nu eram pregătită să afli.

— Ce să aflu? întrebă el. Şi îi ceru pentru ultima oară: Spune-mi. Vorbeşte. O dată pentru totdeauna, spune-mi adevărul.

Ea aprobă din cap, iar el observă cum se chinuie să-şi caute cuvintele. Nu multe cuvinte. Doar trei. Atât de simple, dar cumplit de complicate.

Într-un târziu îl privi în ochi, fermă. Şi vorbi:

— Eu sunt Chase.

*

Tăcerea lui fu atât de lungă, încât Georgiana se gândi că nu va mai spune niciodată nimic.

O mulţime de posibilităţi o asaltau, tot felul de întrebări. Dar când începu să vorbească, nu fu o întrebare, ci o afirmaţie, plină de neîncredere, de admiraţie şi de altceva ce ea ezită să numească.

— Am fost al naibii de gelos pe el.

Ea nu ştiu ce să spună. El îşi trecu o mână prin păr şi continuă:

— Credeam că te-a avut. Nu puteam să înţeleg de ce îi erai atât de devotată. De ce îl protejai atât de tare. Nu puteam să înţeleg cum de îmi cădeai în braţe, deşi îl alegeai tot pe el, de fiecare dată.

— Nu l-am ales pe el, spuse ea.

Duncan îi întâlni privirea.

— Dar ai ales acest loc.

— Nu, spuse ea, dorind ca el să înţeleagă, dorind ca el să vadă.

— Am ales siguranţa. Protecţia.

— Aş fi putut să ţi le ofer eu, spuse el, cuvintele ieşindu-i ca tunetele. Doamne, Georgiana, am vrut să ţi le ofer eu! Nu trebuia decât să ai încredere în mine.

— De ce aş fi avut? întrebă ea, dintr-odată dorind cu disperare ca el să înţeleagă. Ieşi din spatele biroului. Mi-am petrecut viaţa înconjurată doar de bărbaţi periculoşi… iar tu ai fi putut să fii cel mai periculos dintre toţi.

— Eu? întrebă el, nevenindu-i să creadă. Din clipa în care ne-am întâlnit, ţi-am oferit ajutorul.

— Nu, spuse ea. I-ai oferit ajutorul Georgianei, dar imediat ce ai descoperit că are legături cu Îngerul, odată ce ai descoperit că eram şi Anna, mi-ai oferit un târg.

El încremeni.

Ştia că nu trebuia să-l pedepsească pentru asta, ştia că ea procedase şi mai rău, dar nu se putu abţine. Simţindu-se în defensivă, continuă:

— Serviciu contra serviciu, Duncan. Şi ameninţarea că îmi vei divulga secretele. Clătină din cap. Eram părtaşă la înţelegere, desigur. Dar nu te gândi vreo secundă că nu am învăţat în toţi aceşti ani în care am fost Chase că afacerile nu înseamnă prietenie. Şi că încrederea nu face parte din afaceri.

— Dar apoi nu a mai fost vorba de afaceri, spuse el.

Ştia asta, bineînţeles. Şi mai ştia că acum era, probabil, singura dată când putea să spună adevărul.

Şi dorea ca el să fie cel care aude acest adevăr.

Se sprijini de birou, punându-şi palmele pe suprafaţa lui.

— Îmi doream să fiu mai mult decât ceea ce mă făcuseră ei. Făcu o pauză pentru a-şi alege cuvintele cu care să-i explice. Îţi aminteşti casa din Yorkshire?

El aprobă din cap.

— Eram atât de mulţi acolo… atât de mulţi care au fugit. Care au găsit forţa de a-şi înfrunta aşteptările. Clătină din cap. Eram de departe cea mai slabă, şi îmi puteam permite să fiu aşa. Când am plecat – când m-am întors acasă –, am văzut felul în care mă priveau oamenii. Cum se uitau la noi. Şi i-am urât pentru asta. Voiam să fac ceva

teribil... ceva prin care să îi pot controla pe toţi, pe aceşti oameni care în faţă vorbeau cuviincios, dar care în spatele uşilor trăiau în viciu şi în păcat. La început am făcut-o din răzbunare. Doream să-i pedepsesc pe toţi cei care m-au pus la zid. Care au îndrăznit s-o insulte pe Caroline. Doream să ucid bârfa şi să învingă *gloata.*

El zâmbi.

— Şi apoi, ai înţeles că nu eşti Dumnezeu.

Ea ridică din sprâncene.

— Nu, apoi am înţeles că nu vreau să fiu Dumnezeu. Doream să fiu ceva diferit. Doream să îi domin. Doream să mi-i fac datori, cu secrete, cu bani, cu orice erau dispuşi să pună pe masă.

— Şi aşa s-a născut Chase.

— Fratele meu a pus banii pentru club, m-a ajutat să-mi aleg partenerii. Zâmbi. Primii au fost Bourne şi Temple, şi n-am să uit niciodată privirea din ochii lor, când gărzile mele i-au băgat cu forţa în trăsura mea şi când m-am prezentat. Făcu o pauză. Bourne mi-a oferit câteva nume înainte de a se decide şi de a înţelege că ceea ce aveam eu de oferit era de-a dreptul magnific.

— Parteneriatul la un club pentru bărbaţi.

Ea clătină din cap.

— Ridicarea din mocirlă. El pierduse totul. La fel şi Temple. Le puteam oferi şansa de a reconstrui. Eu nu aveam nevoie de bani... ci de titluri nobiliare. De feţe. De posibilităţile pe care le puneau pe masă.

El aprobă din cap.

— De unde vine Chase?

Ea râse forţat.

— Bourne mi-a spus aşa. Conduceam Londra printr-o adevărată hăituială[5], obişnuia el să spună. Se potrivea. Am deschis cazinoul cu ajutorul fratelui meu şi al relaţiilor lui. În câteva luni, oamenii se rugau să devină membri. Şi în acei

5 Chase (în limba engleză)

ani, pentru prima dată, nu-mi mai păsa de ce se spunea despre Georgiana. Nici măcar *eu* nu mă mai gândeam la ea. Eram Chase şi eram Anna, şi eram liberă… Şi era minunat. Privi într-o parte. Până nu a mai fost aşa.

— Până ce Caroline s-a făcut suficient de mare ca să observe blamarea.

— Până ce Caroline s-a făcut suficient de mare ca să devină obiectul blamării.

— Şi atunci, totul a început să aibă legătură cu ea.

Îi întâlni privirea şi găsi acolo înţelegerea lui.

— Eu nu am furat un cal. Eu am furat o lume.

— Iar noi am crezut, spuse el.

— N-a fost atât de dificil pe cât ar putea părea, spuse ea. De cele mai multe ori, oamenii cred ceea ce li se spune. De îndată ce am hotărât că Chase nu avea să fie niciodată văzut, a fost uşor să convingem lumea că el era mai puternic decât oricare dintre ceilalţi. Misterul îi accentua puterea. Puterea mea.

— Greşeşti. Era atât de aproape de ea, suficient de aproape încât o putea atinge, dar rezistă tentaţiei şi continuă: Te-am cunoscut şi ca Georgiana, şi ca Anna şi ţi-am simţit pe deplin intensitatea puterii. M-am învăluit în ea şi m-am încălzit în strălucirea ei. Şi nu are nimic de-a face cu Chase. Ridică mâna şi îi cuprinse ceafa, în timp ce ea îşi ţinu respiraţia. Este numai puterea ta. Ridică privirea spre el, iar el continuă: Iar ea va şti asta.

Lacrimile însoţiră cuvintele, nepoftite şi neaşteptate.

Îşi feri privirea, încercând să se ascundă de el.

— Nu, spuse el, forţând-o să se uite către el. Nu te ascunde de mine. M-ai dat la o parte de fiecare dată. Te-ai folosit de Chase ca de un scut.

— Nu… începu ea, dar o opri. În ochi i se citea furia şi durerea.

— Da. Îţi era teamă de mine. Dar de ce? Ţi-era teamă de ce as fi putut face? De ce aş fi putut spune lumii? Chiar

crezi că aş putea să te trădez?

Georgiana se încruntă.

— Nu ştiam… singurul bărbat căruia m-am mai dăruit…

— Nu de mine îţi era teamă. Şi nici de repercusiunile din partea lui Chase… acum ştim amândoi, rosti cuvintele cu un umor amar. Te temeai de ceea ce te fac să simţi.

„Adevărat.”

Privirile li se întâlniră.

— Bineînţeles că da.

Sinceritatea ei îi luă pe amândoi prin surprindere, dar venise momentul sincerităţii, nu-i aşa?

— Eram pe cont propriu. Trebuia să lupt pentru mine, pentru Caroline. Făcu o pauză. Sunt pe cont propriu. Trebuie să lupt pentru ea. Trebuie să folosesc orice armă din arsenalul meu pentru a o proteja. Asta însemna Chase… şi era mai uşor. Iar tu… Avu o ezitare. Dar aici începe partea mai dificilă.

Ţâşni şi o trase aproape de el, încolăcind-o cu braţele ca într-o armură de oţel, făcând-o să-şi dorească să nu mai existe nimic altceva pe lume. Niciun Chase, nicio Anna, niciun Tremley bătând în uşă după scadenţe şi secrete. Niciun Înger Decăzut.

Pentru că ea nu dorea să se folosească de el. Gata. Nu dorea ca el să se afle în preajma acestui imens fals care era viitorul ei. Nu dorea ca el să mai aibă motive pentru a o judeca.

El înţelese greşit.

— Dumnezeule… Georgiana, spuse el pe deasupra creştetului ei, cu braţele încercuind-o ca oţelul, puternice şi primitoare. Ziarul. Recompensa.

Ea îşi întoarse faţa la pieptul lui, delectându-se cu mirosul lui plăcut.

— Chase este înfrânt.

Fusese înfrânt din clipa în care Tremley făcuse oferta

– secretele ei pentru secretele lui Duncan. Era o ofertă pe care nu ar fi putut-o refuza. Un târg pe care l-ar fi încheiat bucuroasă. Chase şi Anna vor dispărea de pe faţa pământului şi vor fi înlocuiţi cu siguranţa lui Duncan.

„Măcar de-ar fi suficient.”

Înjură încet.

— Eu am făcut asta. L-am distrus. Făcu o pauză. Am distrus tot ce-ai construit.

L-ar fi distrus chiar ea – aşa plănuia –, dar acesta era ultimul secret, pe care nu i-l putea dezvălui. În schimb, zâmbi.

— Până la urmă, aşa a fost să fie. Nu puteam continua aşa, şi să-i ţin lui Caroline lecţii de bună-cuviinţă. Am crezut că pot… dar acum, îmi dau seama cât de ridicol era planul meu.

— Voi găsi o cale să fii în siguranţă. Ca Chase să fie în siguranţă. Voi retrage recompensa.

Îşi puse mâinile pe buzele lui, făcându-l să tacă, plimbându-şi degetele pe pomeţi, în jos, de-a lungul liniei maxilarului.

— În tot acest timp… de la început, mi-ai spus să am încredere în tine.

— Aşa am făcut, spuse el. Iar acum, trebuie să crezi că voi găsi o cale…

Îl opri.

— Este rândul tău, Duncan. Este rândul tău să ai încredere în mine

Privirea i se îngustă.

— Ce înseamnă asta?

Se întinse să îl sărute.

— Exact ce am spus.

— Am încredere în tine. Primi sărutul şi îi oferi altul în schimb. Ce plănuieşti?

— Asta nu arată că ai încredere în mine.

Încercă să-i răspundă. Se opri.

— Nu vreau să mai fac asta. Nu vreau să vorbesc. O ridică în braţe, şi picioarele ei i se încolăciră pe talie. Vreau doar să te iubesc. Să vă iubesc pe toţi trei. O dată, înainte ca totul să ia sfârşit.

„Înainte ca totul să ia sfârşit.”

Cuvintele se sfărâmară în jurul ei. Îi luă faţa în palme şi-i întoarse sărutul pe care i-l lăsase pe buze, adânc şi însetat. Nu-i plăcea acest aer de finalitate dintre ei. Senzaţia că tot ce era important se încheia în această noapte.

Nu senzaţie. Adevăr.

În noaptea aceasta se va încheia cu misteriosul Chase. Se va încheia cu născocită Anna. Iar Georgiana va rămâne din nou singură, pentru a da piept cu societatea şi cu lupii ei.

Pentru a-şi făuri un nou viitor.

Dar ea nu dorea viitorul. Dorea prezentul. Această clipă.

Acest bărbat.

— Aş vrea… spuse el rostind cuvintele pe un ton jos, sumbru, iar ea se uită la el.

— Ce?

Se frecă de el şi se undui, provocându-şi plăcere şi sperând că şi lui.

Aşa era. El zâmbi, închizând ochii.

— Sună nebuneşte, dar aş vrea să facem asta într-un pat. Ca oamenii normali.

— Există un pat.

Îşi înclină capul, părând mulţumit şi bucuros.

— Există?

Ea aprobă din cap.

— Există.

Îşi coborî picioarele pe podea şi-l conduse spre apartamentele ei, trecând prin câteva uşi şi ajungând în camera în care dormea ea în cele mai multe dintre nopţi.

Se opri în pragul uşii, uitându-se la pat, tapiţat şi cu baldachin alb. El clătină din cap.

— În tot acest timp, Londra a pierdut la pariuri, a păcătuit şi s-a scăldat în viciu… iar tu ai condus, din acest pat alb, demn de o prinţesă imaculată.

Zâmbi.

— Nu foarte imaculată.

Îşi întoarse privirea fierbinte către ea.

— Nu de acum încolo.

Apoi se trezi în braţele lui: o ridică şi o duse pe braţe, dezlănţuind o durere adânc în pântecul ei. Ea – care îşi petrecuse ultimii şase ani oferind bărbaţilor şi femeilor Londrei tot ce îşi doreau, care se considera o expertă în dorinţe – nu dorise niciodată ceva mai mult decât îl dorea pe acest bărbat.

Decât această clipă.

O aşeză lângă pat şi se dezbrăcară alene, pantofi şi pantaloni şi cămaşă, scoţându-le pe ale lui, apoi pe ale ei, sărutând pielea dezvelită, prelungind săruturile umede până ce simţi că va muri de plăcere.

Până ce ea simţi că ar putea muri de dorinţă pentru el.

O întinse pe pat, goală, cu spatele pe aşternuturile reci, se aşeză deasupra ei, apăsându-şi faţa pe pielea moale a abdomenului ei, respirând adânc, apăsându-şi gura deschisă pe rotunjimile ei, pe urmele palide ale poveştii pe care numai el o cunoştea.

— Te iubesc, şopti el, moale şi intim, pe pielea ei, atât de uşor, încât probabil că ea nici nu crezu că rostise acele cuvinte.

Oftă când gura lui se plimbă, găsind sfârcul unui sân, apoi pe celălalt, cuprinzând-o cu palmele, ridicând-o, dezmierdând-o, asigurându-se că nu va uita niciodată această clipă, felul în care o atingea. Felul în care o iubea. Se agăţă de el, cu degetele în părul lui moale şi auriu, în

timp ce îi şoptea cu buzele lipite de pielea dintre sâni:

— Te iubesc.

Repeta cuvintele ca pe o binecuvântare, în tâmp ce o lingea şi o sorbea şi o adora, până când respiraţia ei deveni sacadată, în gâfâieli aproape de nesuportat. Se ridică deasupra ei, acoperind-o cu trupul lui, tare şi fierbinte şi perfect în toate privinţele.

O privi în ochi şi îi spuse:

— Te iubesc.

Iar ea îl iubi la rândul ei, cu disperare, ridicându-se, trăgându-l spre ea pentru încă un sărut, în care revărsă tot ce simţea ea pentru acest bărbat strălucitor şi magnific.

Se strecură în ea, lent şi real, ca şi când ar fi făcut-o de mii de ori, ca şi când şi-ar fi aparţinut unul altuia, ca şi când el o poseda pe ea şi ea îl poseda pe el. Şi înţelese că o poseda cu adevărat. Pentru totdeauna.

Mişcările îi erau adânci şi desăvârşite, prelungi, lovituri ameţitoare, ce o făceau să se agaţe de el. Pentru şi mai multă atingere. Pentru şi mai multă iubire. El părea că ştie, lăsându-se peste ea şi repetându-i iar şi iar în ureche jurământul lui. Nu ştia dacă erau cuvintele sau mişcările, dar curând începu să-i implore eliberarea pe care numai el i-o putea oferi. Duncan se opri, ridicându-se deasupra ei, cu ochii închişi de plăcere şi de chin, iar ea ştiu că se oprise pentru a o salva, refuzând să se elibereze în interiorul ei. Refuzând să o supună riscului.

— Duncan.

El deschise ochii, tăindu-i respiraţia la vederea emoţiei din ei.

— Nu mă lăsa, şopti ea. Nu de data asta.

O privi îndelung, ca pentru a se asigura de adevărul vorbelor ei. Ea clătină din cap.

— Nu de data asta, spuse ea, cu lacrimile şiroind, îngrozită la gândul dureros că era pentru ultima oară când făceau asta.

Îi copleşi gura într-un sărut fierbinte, mai adânc şi mai pasionat decât orice împărtăşiseră până atunci, îşi strecură palma între ei, apăsând-o cu degetul, mângâind-o iar şi iar, până ce se eliberă, ţipând de plăcere. Abia atunci începu să se mişte, cu apăsări adânci, explodând în interiorul ei, iar ea se simţi pierdută, ruptă de sine, ruptă de lume.

Se lăsă peste ea, iar Georgiana se încolăci în jurul lui, şi, legănându-l, îi dădură lacrimile şi plânse. Plânse pentru frumuseţea acestei clipe, ei doi împotriva întregii lumi, plânse pentru ea, pentru sacrificiul pe care trebuia să-l facă… pentru ceea ce îşi jurase să facă, de un infinit de ori mai devastată acum, când înţelegea la ce renunţa.

La dragoste.

*

Când se trezi, ea nu mai era.

Trebuia să-şi fi imaginat, dar încă îl rodea faptul că îl lăsase aici, în inima cazinoului ei, în timp ce plecase spre Dumnezeu ştie ce război de-al ei.

„Eram pe cont propriu. Trebuia să lupt pentru mine. Pentru Caroline.”

Destul.

Oare nu înţelegea că era eroul ei? Că el va fi cel care-i va purta bătăliile? Că ar face orice i-ar sta în putinţă pentru a o salva pe ea şi acest loc pe care îl iubea?

Poate că nu o va avea pentru totdeauna, dar îi putea oferi asta.

Dumnezeule! Trebuia să retragă recompensa. Cutia Pandorei pe care o deschisese urma s-o distrugă şi pe ea, şi clubul, dacă nu avea să o închidă. Se ridică în picioare, trăgându-şi repede hainele pe el şi grăbindu-se să se întoarcă în camera principală a birourilor.

Acum era goală, iar el se apropie de birou cu veneraţie şi admiraţie. Se gândi la prima oară când ea

stătuse în această încăpere, o fată de vreo douăzeci şi unu de ani? Doborâtă de societate pentru o clipă de risc. Pentru o unică greşeală.

De aici construise un imperiu. Din spatele acestui birou.

Iar el crezuse că el era cel mai destoinic om din Londra.

Mângâie cu degetele sugativa, peniţa de argint lăsată la întâmplare, ca şi când ar fi scăpat-o în graba de a termina o altă treabă. Zâmbi la acest gând – abila lui iubită.

Se potriveau perfect.

Ignoră unda de tristeţe care-l străbătu la acest gând. La felul în care tânjea să fie adevărat. Ca acesta să fie viitorul lor. Dar secretele lui erau grave, şi n-ar fi încărcat-o niciodată cu povara lor. Cu ameninţarea descoperirii lui. Cu pedepsirea lui.

Cu scandalul, încă o dată.

Privi într-o parte, ochii căzându-i pe un teanc mic de scrisori, aflat pe marginea biroului – să fi fost vreo zece, un ultim teanc uitat, din nenumăratele plicuri răspândite pe birou, când intrase în cameră.

Ridică scrisorile, ştiind că nu ar fi trebuit. Ştiind că nu era treaba lui, dar cumva, incapabil să se abţină. Fiecare avea notat destinatarul cu litere solide, negre, scrisul pe care îl ştia ca fiind al lui Chase.

Nu al lui Chase. Al Georgianei.

Scrisorile erau adresate membrilor – bărbaţi pe care-i văzuse de zeci de ori în cazinou. Nu era nicio legătură între acele nume – unii bătrâni, alţii tineri, unii bogaţi, alţii mai puţin, un duce, doi baroni, trei comercianţi.

Alese una adresată baronului Pottle.

Băgă un deget sub sigiliu şi deschise plicul – spaima pătrunzându-l în oase – pentru a descoperi un singur rând.

„În această noapte Îngerul va cădea.”

Capitolul 21

Nu văzuse niciodată sala de la Înger atât de plină de lume.

Şi bineînţeles că nu văzuse niciodată sala de la Înger într-o zi ca aceasta. Întreaga Londră se întorsese cu susul în jos pentru ceea ce se spunea că ar fi ultima noapte a clubului Îngerul Căzut. Zvonurile şi bârfele izbucniră când sute de membri ajunseră, afişând acelaşi mesaj, scris de mâna Georgianei.

— Ce înseamnă asta? şopti un tânăr către prietenul său, aşezaţi la masa de faraon.

— Nu ştiu, veni răspunsul. Dar ştiu că o astfel de noapte la Înger este mai interesantă decât douăzeci de nopţi prin sălile de bal ale Angliei.

Era atât de adevărat. Sala aproape că se umpluse cu membrii clubului, o masă imensă şi unduitoare de haine negre şi voci joase, garnisită cu câteva zeci de femei îmbrăcate în mătăsuri colorate strălucitor – în această noapte, doamnelor de la Îngerul Căzut li se permisese accesul în sală, nenumărate şi mascate.

„Ce punea la cale?”

Se uitase după Georgiana de când ajunsese, după ce nu îi mai găsise nici pe ea, nici pe ceilalţi patroni ai cazinoului, în aceeaşi zi, mai devreme. Când părăsise apartamentele ei şi urcase în tripou, locul fusese liniştit – dacă era să nu ţină cont de bătăile din uşi, de strigăte şi de zarva din stradă.

Se gândise să-l distrugă pe Chase şi să o elibereze pe Georgiana.

În schimb, distrusese tot ceea ce construise ea.

— Bună treabă cu recompensa, West. Un bărbat pe care Duncan nu-l recunoscu se apropie de la o masă

apropiată, punându-şi o palmă pe umărul lui. A venit momentul să-l scoatem pe nenorocit din această gaură – până la urmă, ne-a înşelat ani la rând! Mă surprinde că încă îţi mai dau voie să intri.

Un altul se apropie.

— Eşti dornic să pui cinci mii de lire pe asta? Vei găsi sute de oameni care să vină la tine cu nume false.

Deja îi găsise – speculaţiile începuseră să ajungă la biroul său, teorii despre toată lumea, de la Alteţa Sa regală până la fiul vânzătorului de peşte de la barul Temple.

— Voi recunoaşte adevărul când am să-l văd, spuse el, desprinzându-se din conversaţie.

Numai că el nu recunoscuse adevărul când îl văzuse. În orele care trecuseră de la marea revelaţie, găsise zeci de moduri în care ar fi putut să-şi dea seama că ea era mai mult decât părea. Că era mai puternică, mai deşteaptă, mai plină de forţă decât bărbaţii care jucau la aceste mese în fiecare noapte.

Dar o judecase greşit, la fel cum o făcuse şi restul Londrei.

În capătul îndepărtat al sălii îl văzu pe vicontele Langley la o masă de joc, aruncând zarurile cu ardoare. Dacă era să te iei după f aclamaţiile ce răsunau în jurul lui, Langley era în formă. Se puse în mişcare înainte de a se gândi mai bine la asta.

În timp ce traversa camera, îndreptându-se către viconte,

Duncan îşi aminti de acea primă noapte, pe balcon, cu Georgiana, când ea îl alesese pe Langley drept peţitor.

Rămânea o alegere bună.

Nepătat. Nobil. Va avea grijă de ea.

Altfel, West va avea grijă să-l facă să sufere cumplit.

Langley aruncă zarurile. Câştigă din nou. Frustrarea apăsa greu în pieptul lui Duncan. De ce câştiga acest bărbat, în timp ce Duncan, cu siguranţă, pierdea?

Îl privi pe viconte minute în şir, până ce acesta pierdu, iar zarurile fură înapoiate crupierului. Duncan îşi reţinu plăcerea pe care o simţi la auzul suspinelor.

— Langley, spuse el, iar vicontele se întoarse spre el, plin de o curiozitate crescândă, pentru că nu-şi vorbiseră niciodată.

Îl trase pe viconte deoparte.

— Milord, sunt Duncan West.

Langley aprobă din cap.

— Te cunosc. Mărturisesc, sunt un susţinător al tău – ai câştigat votul meu pentru câteva legi de care ne vom ocupa anul acesta.

Duncan fu impresionat de compliment.

— Mulţumesc. Va suporta căsătoria, dar va trebui să-i şi placă de acest bărbat?

Trase aer în piept, îi dădu drumul afară, iar vicontele înclină capul, aplecându-se.

— Domnule, te simţi rău?

„Da.”

Se va simţi rău pentru totdeauna, după ce ea avea să devină vicontesa de Langley –, dar îi promisese acest moment. Această izbândă.

„Serviciu contra serviciu.”

— O curtezi pe Lady Georgiana, spuse el.

Surprins, Langley se uită într-o parte, apoi în spate, iar West îi văzu vinovăţia din privire. Nu-i plăcu pauza – semnificaţia ei, ca şi când, de fapt, Langley nu o curta pe Georgiana.

Doar că lui îi plăcea.

Îi plăcea la culme.

— Nu este aşa?

Langley ezită.

— Vrei să publici ceva? Am văzut cât de active au fost ziarele tale în legătură cu reîntoarcerea în societate a lui Lady Georgiana.

— Nu este pentru publicare, dar sper ca ziarele mele să aibă o părere pozitivă.

Vicontele zâmbi.

— Mama mea este, cu siguranţă, interesată de această doamnă.

Cu succes, presupuse el.

— Îmi imaginez că unii pot numi curte interacţiunile mele cu Lady Georgiana, răspunse în cele din urmă Langley, iar Duncan sesiză unda de îndoială din vorbele lui.

Duncan voia să-şi strige revolta. Oare acest bărbat nu înţelegea ce ofertă îi făcea?

— Eşti nebun? Este o ocazie colosală. Nemăsurată. Orice bărbat s-ar mândri ca ea să devină a lui. Ar putea avea un rege, dacă şi-ar dori.

Ceea ce la început fusese surpriză pe faţa lui Langley, acum se transformase într-un soi de curiozitate atentă, făcându-l pe Duncan ca până la final să se simtă exact ca un neghiob.

Vicontele răspunse fără ezitare, pe un ton tăios:

— Mie mi se pare că nu un rege este cel care o doreşte. Ba dimpotrivă.

Privirea lui Duncan se îngustă, la auzul părerii lui. La adevărul din ea.

— Depăşeşti măsura.

— Probabil, dar ştiu cum este să doreşti ceea ce nu poţi avea. Acum înţeleg de ce eşti atât de interesat de această lady. Langley făcu o pauză, apoi continuă: Dacă aş putea să-mi dau titlul pentru libertatea ta, aş face-o.

Dintr-odată Duncan se simţi profund stânjenit de această conversaţie.

— Aici greşeşti. Nu există libertate, când eşti lipsit de titlu. Bineînţeles, dacă e să fie ceva, este chiar mai puţin de atât.

Titlul aducea securitate. Siguranţă.

El, în schimb, trăia cu teama constantă că avea să fie

descoperit.

Iar această teamă urma să-i umbrească întotdeauna viitorul.

Întâlni privirea vicontelui.

— Tu eşti alesul ei.

Langley zâmbi.

— Dacă este adevărat – şi nu sunt sigur că este aşa –, aş fi onorat să o iau de soţie.

— Şi vei avea grijă de ea.

Vicontele ridică o sprânceană.

— Dacă nu, o vei face tu, desigur.

Insolenţa acestui nobil căţeluş îl făcu pe Duncan să-şi dorească să răstoarne masa de joc de la care se ridicase. El nu putea avea grijă de ea. Nu o va împovăra cu viaţa lui. Cu secretele lui.

Iar ea nu le dorea.

„Dacă ne-am căsători?”

Îşi va aminti această întrebare cât timp va trăi, rostită uşor, în braţele lui – o posibilitate infimă provenită dintr-un vis prostesc. Când urma să-şi dea ultima suflare, în închisoare sau în ştreang, această întrebare avea să fie ultimul lui gând.

Nu conta că ea nu o spusese. Nu aşa cum dorea el.

Ea dorea titlul. Dorea siguranţă şi confort, şi o viaţă decentă pentru fiica ei. Iar el ştia mai bine decât oricine cât de importante erau toate acestea. La câte ar renunţa pentru ele.

Iar el i le va oferi.

Vicontele îi confirmă gândurile:

— Tu trebuie să fii cel care are grijă de ea.

— Voi fi, spuse el. Pe această cale.

Langley reflectă un timp înainte de a aproba din cap.

— Atunci, dacă ea mă va avea, o voi vrea şi eu.

Duncan urî felul în care îl durură acele cuvinte şi furia viscerală pe care o simţea. Felul în care voia să se revolte

împotriva lui

Dumnezeu şi a lumii, pentru că aceasta era soarta lui – să iubească o femeie pe care nu o putea avea.

În schimb, spuse:

— Dacă vreodată voi putea face ceva pentru tine, milord, ziarele mele îţi vor sta la dispoziţie.

Langley se răsuci pe călcâie.

— S-ar putea să vin să te văd mai curând decât crezi.

Vicontele se îndepărtă, iar Duncan rămase singur, în capătul sălii cazinoului, privind mulţimea şi aşteptând-o.

— Văd că ţi-ai reluat calitatea de membru, spuse marchizul de Bourne, atingându-i cotul. Acum poţi vedea roadele lucrării tale atât de idioate?

Duncan tresări la auzul cuvintelor, dar nu ripostă. Pusese un preţ pe capul lui Chase, iar prin extensie, pe acest loc şi pe toţi patronii lui. În schimb, întrebă:

— Ce plănuieşte?

— Tot ce ştiu este că e gata să facă o mare greşeală. Dar nimeni nu-i poate spune lui Chase cum să trăiască.

— Ce greşeală? întrebă Duncan, neluându-şi privirea de la grupul de oameni. Disperat să o găsească. Să o oprească de la a face ceea ce avea de gând să facă. El făcuse mizeria de a pune o recompensă pentru identitatea lui Chase – el trebuia să cureţe.

— Are de gând să spună lumii că ea este Chase.

Duncan îşi îndreptă întreaga atenţie către Bourne.

— De ce naiba ar face asta?

— Nu ne-a spus altceva. Decât că este decizia ei – că s-a gândit îndelung – şi alte câteva idioţenii despre noi, care acum avem familii, şi foarte mulţi bani, şi că Îngerul trebuie să funcţioneze mai departe.

— Nu poate face asta. Scandalul…

— În stilul lui Chase, a gândit toate amănuntele, spuse Bourne pe un ton exasperat, ca şi când acesta reprezenta capriciul unei fetiţe prostuţe, şi nu distrugerea

anilor ei de muncă şi de visuri.

— Planul este de a dezvălui că Anna este Chase şi, imediat ce ne vom pierde membrii – ceea ce se va întâmpla cu siguranţă, când se va afla că cel mai puternic partener al nostru este, de fapt, o femeie – să dispară în societate ca Georgiana. Făcu o pauză. Căreia i-ai uşurat intrarea. Bine lucrată partea aceea.

Duncan înjură pe faţă.

— Nu mai pot accepta.

Nu putea permite aşa ceva. O putea salva altfel. Se uită din nou după ea.

— Unde este?

— Cunoscându-l pe Chase, intenţionează să-şi facă o intrare specială. Făcu o pauză. Nu trebuie să spun că este rănită în vreun fel… dacă fiica ei este marcată cumva de noaptea asta…

Duncan întâlni ochii marchizului.

— Mă aştept la repercusiuni.

— Repercusiuni, îl sfidă Bourne. Te vom face dispărut şi nu vei fi găsit niciodată.

— Presupun că ai fost trimis să-mi transmiţi acest mesaj?

— Acesta şi încă unul, spuse Bourne. Nu trebuie să o laşi să plece.

La auzul acestor cuvinte, Duncan îngheţă, apoi i se făcu cald.

— Nu înţeleg.

Bourne zâmbi atotcunoscător, dar nu-şi luă privirea de la mulţime.

— Eşti cel mai deştept bărbat pe care-l ştiu, West. Înţelegi foarte bine.

„Nu trebuie să o laşi să plece.”

De parcă ar avea de ales.

Mulţimea devenea tot mai agitată – băutura curgea gratis în cazinou, iar fiecare masă din sală era ocupată cu

jucători, scăldându-se în strălucirea norocului. Locul era animat de sunete, chemările crupierilor, uralele privitorilor când se câştiga, suspinele celor de la ruletă. I se păru că aude foşnetul cărţilor de joc la douăzeci şi unu alunecând pe masă, fiecare sunet mai amplu şi mai măreţ ca niciodată – pentru că acum ştia că era… creaţia ei.

— Îţi spun asta pentru ea, spuse Bourne, privind în sală şi evaluând numărul de jucători din faţa lor. Dacă în noaptea asta închidem porţile, o vom face cu cel mai mare câştig de până acum.

— Trebuie s-o opresc.

Bourne ridică o sprânceană.

— Mărturisesc că am sperat că te vei gândi să faci asta. Am o familie de hrănit.

Marchizul de Bourne avea suficienţi bani şi proprietăţi pentru a hrăni toate familiile din Anglia, dar Duncan avea altceva de făcut decât să se certe cu el.

— Unde poate fi?

Bourne privi în sus, către fereastra vitrată, unde Lucifer părea gata să sară în sala cazinoului.

— Dacă ar fi să ghicesc…

Duncan îşi făcu drum prin mulţime, împingând lumea şi strecurându-se printre mese, îndreptându-se către uşa bine păzită de la capătul încăperii. Aproape că ajunse, când îşi auzi numele strigat, undeva în spate, cu o voce care, la Îngerul Căzut, îi era şi familiară, şi străină.

La urma urmelor, contele de Tremley nu era membru.

Duncan îi spuse asta, şi Tremley zâmbi, venind mai aproape de el.

— În seara asta am fost invitat. De Anna a ta. Mi s-a spus că e drăguţă, dar odată ce o întâlneşti… este… splendidă.

Cuvintele lui îl umplură de furie pe Duncan, care nu putu suporta gândul ca Anna şi Tremley să respire acelaşi aer, să fie lăsaţi singuri în aceeaşi cameră.

— Ce ai făcut?

— Nimic pe care să nu-l fi făcut şi tu, rânji lordul Tremley. Într-adevăr, tu ai pictat cu o pensulă mai latră – cinci mii de lire pentru identitatea lui Chase? Crezi că se va aşeza pur şi simplu pe spate şi va lăsa gloata să vină şi să-l găsească? Am rezolvat eu.

Îngheţă.

— Ce-ai rezolvat?

— Cu fata ta. Am făcut o înţelegere. A fost chiar dulce.

„Nu.”

Duncan ştiu ce avea să urmeze, înainte ca Tremley să-i dezvăluie.

— A făcut-o pentru tine, biata creatură. Crezând că dacă dezvăluie secretele lui Chase, te va salva. Se uită la West. Ştim amândoi că nu este adevărat.

O *făcuse pentru a-l salva.*

Asta îi spusese, nu-i aşa? Tremley i-a dat de ales: clubul sau el.

„Te aleg pe tine.”

Făcuse alegerea fără ezitare.

„Este momentul ca tu să ai încredere în mine.”

Nu o putea lăsa să-şi ruineze viaţa. Nu o putea lăsa să renunţe la această lume pentru care muncise din răsputeri să o construiască. Un gând evaziv îi apăru în străfundul minţii – ceva care nu-i dădea pace. Planul ei – dacă era să facă o dezvăluire publică – nu i-ar fi fost de ajutor lui Tremley. Dacă întreaga lume ar afla identitatea lui Chase, Tremley ar rămâne în continuare îndatorat Îngerului, care îi deţinea secretele.

Dar acum, ştia cum să o facă pe Georgiana să joace.

Iar Tremley era în stare de asta. Pentru totdeauna. Ar pune stăpânire pe Georgiana şi pe acest loc, cu aceleaşi simple ameninţări cu care îl stăpânise pe Duncan toată viaţa.

Dar lui Duncan îi ajunsese.

Trăise ani întregi aşteptând ca Tremley să-i raporteze nelegiuirile, să îl trimită la închisoare, să îl trimită la spânzurătoare. Trăise ani de zile agonisind averi şi favoruri, pentru a se asigura că, dacă se întâmpla asta vreodată, cineva, undeva avea să se îngrijească de Cynthia. Se târâse, se chinuise şi împlinise poruncile lui Tremley.

Dar acum îi era de ajuns.

Deschise gura pentru a-i spune contelui toate acestea, când un amalgam de ţipete izbucni de partea cealaltă a sălii, unde o văzu pe Georgiana, urcată pe o masă de joc, îmbrăcată în roşu din cap până în picioare. În spatele ei, Lucifer cădea.

Chiar avea de gând să o facă.

— Domnilor! Domnilor! strigă ea, făcându-le semn cu mâna pentru a se aşeza. Şi doamnelor, privi către un grup mic de femei mascate aflate în capătul sălii.

Un bărbat din capătul mesei se întinse să îi atingă pantoful, iar West se năpusti spre el, dorind să-l distrugă pe nemernic, dar Georgiana îl călcă pe încheietura mâinii, făcându-l să scoată un sunet ascuţit.

— Oh, spuse ea, toată un zâmbet. Te rog să mă scuzi, Lord Densmore. Nu mi-am dat seama că mâna ta este atât de aproape de piciorul meu.

El se opri, un cor de râsete bărbăteşti explodând în jurul lui, în timp ce ea continuă:

— Suntem cu toţii foarte fericiţi că vă aflaţi alături de noi în această seară, care se doreşte a fi suprem de clarificatoare.

„Rahat.” Chiar avea de gând să o facă.

Încercă să se îndrepte către ea, dar mulţimea era de nepătruns. Până la urmă era vorba de straniul eveniment pe care îl aşteptau cu toţii.

— După cum ştiţi, scumpul nostru prieten Duncan West a promis o recompensă pentru identitatea lui Chase…

West îngheţă când cuvintele ei fură întâmpinate de un

cor de ocări, fluierături şi strigăte. Câţiva bărbaţi din apropiere îl bătură pe spate. Unul dintre ei şopti:

— Vine după tine, West.

— Şi suntem convinşi că în cel mai scurt timp, unul dintre destoinicii noştri gentilomi va descoperi adevărul despre fondatorul Îngerului. Făcu o pauză. Până la urmă, cinci mii de lire reprezintă o sumă frumoasă pentru un grup atât de divers de persoane, care pierd cu atâta uşurinţă.

Se auziră şi mai multe râsete, dar Duncan nu le luă în seamă, disperat să ajungă la ea. Să o oprească, prin orice mijloc.

— Dar noi aici credem în cinste! Sau, cel puţin, considerăm că banii trebuie să ne intre în buzunare şi nu să ne iasă! Astfel că a venit momentul să vă fac o mărturisire… Se opri pentru a spori efectul dramatic, iar el îşi dădu seama că nu poate ajunge la timp lângă ea.

Îşi ridică larg braţele.

— Eu sunt Chase!

Nu-şi imaginase că nu va fi crezută, dar la auzul hohotelor de râs care îi însoţiră declaraţia, înţelese cum o putea salva, pe ea, clubul, cum puteau deveni liberi cu toţii.

Se duse la cea mai apropiată masă de faraon şi se urcă pe ea, stând drept în picioare pentru a o vedea.

— Nu am să plătesc până ce nu ne aduci o dovadă, Anna, spuse el, impunând tonului un aer de tachinare relaxată. Se uită către toţi cei prezenţi în sală. Mai doreşte şi altcineva să facă o declaraţie? Mai spun încă o dată, aici, în acest minunat loc creat de Chase. Cinci mii de lire pentru identitatea lui. Plătibili în această noapte.

Se opri, sperând ca unul dintre partenerii ei de afaceri să fie suficient de deştept pentru a-i înţelege jocul.

Cross se ridică primul, căţărându-se pe masa ruletei.

— Doar nu-ţi imaginezi că eu sunt Chase, nu-i aşa, West?

Duncan clătină din cap.

— Nu.

— Nici eu? Temple se urcase pe masa de douăzeci şi unu din capătul opus al încăperii. Se aplecă şi o trase pe soţia lui lângă el. Poate că este ducesa?

— Eu sunt Chase! strigă ducesa.

Iar sala începu să râdă.

Datorită Georgianei, unul câte unul, bărbaţi şi femei, din toate colţurile sălii pretindeau în gura mare că ei sunt Chase. Grupul de pază al clubului, şeful crupierilor, Bourne, crupierii, femeia care întâmpina oaspeţii. Doi lachei. Bucătăreasa franţuzoaică, auzind agitaţia veni din bucătărie, se sui pe masa de ruletă şi se autoproclamă:

— *Le Chasse.*

Şi apoi se băgară şi alţii, pentru distracţie – bărbaţi care nu o întâlniseră niciodată, care nu se apropiaseră niciodată de ea. Ei nu doreau decât să audă râsul care izbucnea atunci când careva striga: „Eu sunt Chase”.

De câte ori se auzea în sală – strigătul puternic şi accentuat „eu sunt Chase” –, jucătorii începeau să râdă, iar Chase deveni un mit. Legendă.

Cu siguranţă că nu exista un singur Chase, atâta vreme cât tot i aceşti oameni afirmară că ei sunt bărbatul de dincolo de fereastra vitrată, care-i privea pe toţi de acolo, din lumea lui, care se afla mai presus de lumea celorlalţi.

Duncan se uita la Georgiana, în picioare pe masa ei, nevenindu-i să creadă cum lumea ei o susţinea. Fără ezitare.

Privirile li se întâlniră şi văzu lacrimile sclipind în ochii ei. Ar fi vrut să se caţăre pe mese să ajungă la ea, să-i spună cât de iubită era. Să-i spună cât de remarcabilă era.

— Nu! Lordul de Tremley urlă din locul în care se afla în sală, iar Duncan se răsuci să-l vadă pe bărbatul care se chinuia să ajungă la el. Nu este adevărat! ţipă Tremley cu voce ascuţită şi nazală, în timp ce se căţăra pe o altă masă

pentru a-l înfrunta. Joci o piesă de teatru, împreună cu târfa ta, pentru a-ţi păstra secretă propria istorie!

Se lăsă tăcerea la auzul furiei din vocea contelui.

Inima lui Duncan începu să bată cu putere, în timp ce Tremley se întoarse către sală.

— Întrebaţi-vă şi voi cine este acest bărbat, care vă conduce ziarele? De unde vine? Cum a crescut?

Duncan se uită la Georgiana, înţelegându-i privirea deschisă şi înspăimântată, ştiind că acesta era sfârşitul – că Tremley avea să dezvăluie totul, şi prin asta, el avea să piardă totul.

În mod straniu, pe când aştepta ca toporul să cadă asupra lui, singurul lucru de care îi păsa fu acela că Georgiana era în siguranţă.

Tremley puse o ultimă întrebare:

— Care este numele lui?

Se lăsă liniştea, iar cuvintele lui Tremley răsunară ca un ecou în toată sala.

Duncan susţinea privirea Georgianei, pregătit pentru ce avea să urmeze şi o văzu, cu buzele ei roşii curbate într-un zâmbet care nu-i cuprindea şi ochii, când răspunse. Avea ochii la fel de plini de teamă.

— Milord, să nu spui că numele lui e Chase!

Şi cu acea unică intervenţie, bine plasată, îi făcu pe toţi cei din cazinou să izbucnească în râs. Iubirea lui, frumoasa şi sclipitoarea lui iubire. Îl salvase. După cum şi el o salvase, în faţa întregii lumi, dar cum numai ei doi puteau înţelege.

Auzind râsetele, Tremley înnebuni, căutând în haină pentru a scoate un pistol, pe care îl îndreptă către West.

— Am terminat cu tine.

*

Râsul din cazinou se stinse şi fu înlocuit de groază, în

momentul în care Tremley scoase pistolul.

Georgiana nu se putea gândi decât la Duncan.

Doar nu îl salvase într-un fel, pentru a-l pierde în alt fel. Se uită pe deasupra sălii, la Bourne şi la Temple, care porniseră către locul în care stătea Tremley, dar erau prea departe în clubul prea aglomerat. Nu aveau cum să ajungă la timp până la el.

Duncan ridică braţele în sus.

— Milord, spuse el. Nu vrei să faci asta.

Tremley începu să râdă.

— Sunt puţine lucruri pe lume pe care vreau să le fac mai mult decât să fac asta. Cum îndrăzneşti să crezi că te poţi folosi de păcatele mele, împotriva mea? Chiar nu ştii cine sunt eu?

— Eu ştiu cine eşti, spuse Duncan. Mulţi ştiu. La fel, toţi cei de aici. Iar dacă mă omori, vor şti şi mai bine.

— Dar nu le va păsa.

— Ba eu cred că da, declară Georgiana, impresionată că putuse să-şi alunge teama din voce. Îngrozită că el ar putea trage.

Îngrozită că l-ar putea pierde pe Duncan înainte de a avea şansa să-i spună cât de mult îl iubea.

Îngrozită de viaţa fără el.

Tremley se răsuci spre ea.

— Nu le va păsa nici dacă te omor pe *tine.*

— Nu!

Strigătul lui Duncan se auzi puternic şi clar şi plin de furie, iar cu coada ochiului, Georgiana îl văzu alergând spre conte, sărind de pe o masă pe alta.

Georgiana era atentă la pistol, întrebându-se dacă Tremley va avea curajul să apese pe trăgaci. Întrebându-se cine va avea grijă de Caroline dacă ea va fi ucisă.

Întrebându-se cine îl va mai iubi pe Duncan dacă ea va fi ucisă.

Dorindu-şi să fi avut curajul de a-i spune că îl iubea.

Măcar o dată.

— Spune-mi, milord – o voce clară şi puternică răsună lângă Georgiana, iar ea se întoarse pentru a zări o femeie mascată, care stătea în picioare pe masa din spatele lui Duncan. Cui îi va păsa dacă te-aş omorî pe *tine,* trădător nenorocit ce eşti?

Era Lady Tremley.

Georgiana o observă cu o fracţiune de secundă înainte ca Duncan să se arunce asupra lui Tremley şi să-l trântească la pământ, apoi un sunet de armă răsună în încăperea imensă.

Tremley şi Duncan căzură de pe mese, iar Georgiana, cu sufletul la gură, porni imediat în direcţia lor, înainte ca ei să ajungă pe podea.

Întreaga adunare deveni agitată, ţipând şi fugind, aproape călcându-se în picioare, în graba lor de a se îndepărta de armă şi de locul crimei. Georgiana nu îl găsea pe Duncan – prin fumul lăsat de focul de armă şi prin îmbulzeala care se crease, nu îl putea vedea.

Plutea peste mese, rămânând la înălţime, sărind de la masa de ruletei la cea de faraon, apoi la cea de douăzeci şi unu, traversând sala cazinoului, până la locul în care se aflase el, cu câteva clipe în urmă.

Rugându-se să fie teafăr.

Când îl găsi, zăcea întins pe podea, cu faţa în sus şi cu ochii închişi. Alunecă pe jos, alături de el, strigându-i numele.

— Nu… şopti ea, punându-şi mâinile pe pieptul lui, descheindu-i cămaşa. Nu, nu, nu, nu. Cuvântul devenise un fel de psalm, în timp ce-şi strecură mâna în haina lui, îi dădu la o parte reverele, căutând pe pieptul lui sânge sau răni. Orice.

El o prinse de mână.

— Opreşte-te.

I se tăie răsuflarea.

— Trăieşti.

El deschise ochii.

— Da.

Izbucni în plâns.

— Oh, iubirea mea, spuse el, ridicându-se şi trăgând-o în braţele lui. Nu. Nu plânge. Îi depuse un sărut pe tâmplă. Dumnezeule, şopti cu buzele în părul ei. Ai fost magnifică. M-ai salvat, minunată, perfectă fetiţă!

— Credeam că ai murit, spuse ea.

El clătină din cap.

— Nu am murit. Privi dincolo de ea, văzând trupul nemişcat al lui Tremley întins pe podea. Doamna este o trăgătoare excelentă.

Tremley era mort.

Duncan îşi îndreptă haina, căutându-se în buzunare timp de câteva momente, înainte de a se întoarce să se uite pe podea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Se aplecă şi culese ceva de pe covorul de lângă ei.

— În disperarea ta de a mă atinge, erai gata să-mi pierzi comoara cea mai de preţ.

Se îndreptă şi îi arătă o pană.

Pana ei.

Smulsă din coafura ei, în prima noapte când se întâlniseră ca Georgiana şi West, la balul familiei Worthington.

O podidiră lacrimile din nou, văzându-l cum strecoară pana în buzunarul de la piept al hainei. Se întinse spre ea, ştergându-i lacrimile de pe obraji.

— Nu plânge, draga mea. Sunt bine. Nevătămat. Aici.

„Dar pentru cât timp?”

— Am crezut că te va ucide, spuse ea.

— Nu m-a ucis, o încredinţa el, arătând spre Lady Tremley. Dar l-a ucis ea pe el. Poate că se cuvine să facem ceva pentru a o salva de la spânzurătoare.

Anna se ridică în picioare şi în întreaga încăpere se aşternu tăcerea. Erau cu toţii înmărmuriţi de evenimentele care tocmai se petrecuseră – nu mai puţin Lady Tremley, care părea profund şocată de faptul că-şi ucisese soţul.

Şi era crimă; lordul Tremley se răcea, în timp ce proprietarii clubului Îngerul Căzut se uitau unii la alţii. Trebuia făcut ceva, pentru că acesta era singurul om de pe pământ care chiar merita să moară.

Georgiana cercetă cu privirea sala cufundată în tăcere, într-un târziu hotărând să preia controlul. Se urcă din nou pe masă, ocupând un loc lângă ruletă.

— Nu cred că mai este cazul să vă reamintesc că fiecare dintre voi are un secret pe care noi îl păstrăm în mare confidenţialitate.

Temple înţelese imediat ce voia să spună şi se trase înapoi, pentru a se urca şi el pe o masă.

— Dacă răsuflă ceva despre ce s-a întâmplat aici în această noapte…

Bourne se ridică şi el.

— Nu că s-ar fi întâmplat ceva aici în această noapte…

— Nimic altceva decât evidentă autoapărare, spuse Georgiana.

— Şi, bineînţeles, salvarea de la moarte a două persoane total nevinovate, punctă Duncan, alăturându-i-se.

Cross vorbi de pe locul lui:

— Dar dacă se întâmplă cumva, şi informaţia părăseşte această încăpere, fiecare dintre secretele voastre…

— Fără excepţie, spuse Georgiana.

Duncan se urcă pe masă, alături de ea.

— … vor fi publicate în ziarele mele.

Cuvintele se scurgeau asupra încăperii într-un ritm special. Se aşternu tăcerea, membrii clubului Îngerul Căzut amintindu-şi de ce veniseră în acest loc, în care îşi plăteau

taxele în secrete.

La mese.

Jocul începu aproape instantaneu.

Georgiana şi Duncan coborâră, îndreptându-se către o latură a sălii, unde el se opri şi îşi zâmbiră unul altuia.

Tremley era mort. Iar Duncan era în viaţă.

În viaţă şi liber. Fără să-i mai fie teamă pentru viitorul său.

Ameninţările dispăruseră, odată cu omul care le adusese.

Se aplecă pentru a-i şopti la ureche:

— Facem o echipă fantastică, iubirea mea!

Era adevărat.

Se potriveau perfect.

Respiră adânc, spaima cutremurându-i încă aerul din plămâni.

— Am crezut că te va ucide, repetă ea. Şi nu aş fi avut şansa să-ţi spun că…

Ceva licări în privirea lui. Ceva asemănător plăcerii, dar imediat înlocuit de regret. De pierdere.

— Nu-mi spune, şopti el, apăsându-şi buzele pe tâmpla ei. Nu-mi spune că mă iubeşti. Nu sunt sigur că aş putea îndura, atunci când va fi să pleci.

Când va pleca.

Va veni şi asta, iar tot ce se întâmplase astăzi cu Anna şi cu Chase… nu o va afecta pe Georgiana. Mâine, va fi tot în căutarea demnităţii.

Titlul. Respectabilitatea. Chase, Anna şi West fuseseră salvaţi… dar Georgiana era încă subiect de scandal.

Ea ignoră durerea din piept care veni odată cu gândul că el avea dreptate. Că nimic nu conta.

În această noapte, se schimbase totul. Dar într-un fel, nu se schimbase nimic.

Capitolul 22

Două dimineţi mai târziu, Georgiana se trezi în patul ei din casa fratelui, în miros de flori şi cu fiica sa alături.

O tristeţe adâncă, stăruitoare nu o mai părăsise din momentul în care Duncan West plecase de la Îngerul Căzut, cu două seri în urmă.

Şi nu dădea semne să o părăsească.

— S-a întâmplat ceva, spuse Caroline, dintr-o parte a patului. Şi cred că se cuvine să ştii despre ce e vorba.

O mie de lucruri se întâmplaseră. Clubul ei fusese salvat. Identitatea îi fusese protejată, la fel şi secretele. Un trădător fusese ucis şi soţia lui, salvată – era deja în drum spre Yorkshire, să înceapă o viaţă nouă.

Iar Georgiana învăţase ce este iubirea, înainte de a nu mai avea altă şansă decât de a-i întoarce spatele.

Dar nu credea că fiica ei se referea la vreunul dintre aceste lucruri.

Georgiana se mută ca să-i facă loc lui Caroline lângă ea în pat, dar aceasta refuză, ceea ce se întâmpla rar.

— Ce s-a întâmplat? Se întinse să atingă trandafirul roz, prins neglijent în părul fiicei ei. De unde îl ai?

Ochii verzi ai lui Caroline erau măriţi de emoţie, în timp ce atinse şi ea bobocul de trandafir.

— Ai primit flori. O mulţime. Luă mâna Georgianei. Hai, vino. Trebuie să vezi.

Georgiana se îmbrăcă la repezeală, fără a dori să facă impresie, punându-şi cei mai confortabili pantaloni, un corset şi o cămaşă din pânză fină, înainte ca fiica ei să o conducă pe scări spre sufragerie, unde o aşteptau zeci de buchete de flori.

Douăzeci. Mai multe.

Trandafiri şi bujori, şi lalele, şi zambile – aranjate într-o uimitoare varietate de mărimi, forme şi culori. I se tăie

respiraţia şi pentru o clipă se gândi că ar putea fi de la Duncan.

Dar privirea i se opri asupra trandafirilor albi, aranjaţi în forma unui cal. Ridică o sprânceană.

— S-a mai întâmplat şi altceva?

Caroline zâmbi, asemenea unei pisicuţe care tocmai furase din smântână.

— Mai e o caricatură. Ridică bucata de hârtie de lângă farfuria cu micul dejun al Georgianei. De data asta este una bună.

Pe Georgiana o trecură fiorii. Se îndoia profund că o caricatură putea să fie *bună.*

Se înşela.

Pe prima pagină a ziarului *Ştirile Londrei* se afla o caricatură şi familiară, şi nefamiliară în acelaşi timp. O femeie stătea dreaptă pe un cal, îmbrăcată extrem de elegant, într-o rochie demnă de o regină, cu părul lung revărsându-se pe spate. La o jumătate de lungime în spate, o fetiţă zâmbitoare, îmbrăcată frumos călărea propriul ei cal.

Dar în timp ce ultima caricatură o înfăţişa pe Georgiana şi pe Caroline disprețuite de familie şi de prieteni, aceasta era diferită. În acest desen erau înconjurate de bărbaţi şi de femei îngenuncheaţi, jurându-le credinţă, de parcă ar fi fost regine. Titlul suna astfel: „Frumoasele doamne pe caii lor albi: cucerind inimile Londrei”.

Majoritatea persoanelor prezentate erau bărbaţi, unii în uniforme, alţii în haine de gală. Atenţia Georgianei fu atrasă de unul dintre bărbaţii din fundal. Dacă nu l-ar fi recunoscut după nasul lui drept şi părul blond, l-ar fi recunoscut după pana ce se întrezărea în buzunarul de la piept al hainei.

Pana pe care i-o smulsese din păr.

Pana pe care o recuperase după ce aproape că fusese

ucis, la Îngerul Căzut.

Era o caricatură foarte bună.

— Cred că suntem noi, spuse Caroline, cu vocea ei tânără plină de mândrie şi plăcere.

— Cred că ai dreptate.

— Şi cred că de aceea a sosit şi calul cu trandafiri albi. Deşi pare să fie puţin cam prea mult.

Georgiana chicoti, lacrimile curgându-i pe obraji.

— Cred că s-ar putea să ai dreptate.

Nu putea să oprească afurisitele lacrimi care o năpădeau.

— Este o caricatură frumoasă, nu crezi? Caroline se uită la ea şi băgă de seamă. Mamă?

Georgiana îşi şterse lacrimile de pe obraji, încercând să le alunge printr-un zâmbet.

— E o prostie, spuse ea, respirând adânc. Dar este foarte amabil din partea domnului West.

Caroline îşi îngustă privirea, gânditoare.

— Crezi că sunt din partea domnului West?

Ştia că este aşa, dar spuse în schimb:

— Este ziarul lui. Georgiana îşi coborî privirea spre fiica ei, al cărei trandafir stătea să-i cadă din păr. Se aplecă şi o sărută pe creştet, amintindu-şi că pentru ea trăia. Această fetiţă. Viitorul ei. Putem să vedem de la cine sunt?

Caroline adună toate mesajele care veniseră cu florile, în timp ce Georgiana îşi trecu încă o dată degetele peste caricatură, urmărind conturul umărului lui Duncan, linia manşetei. Se pusese şi pe el în caricatură!

Deşi renunţase la ea şi îi oferise tot ce crezuse că dorea de la început, o onora cu iubirea lui.

Numai că acum, ea nu dorea toate aceste lucruri.

Caroline se întoarse cu mesajele şi începură să le studieze, expeditorii – care mai de care mai eligibil. Eroi de război. Aristocraţi. Gentilomi.

Niciun ziarist.

Deveni tot mai agitată pe măsură ce se apropia de ultimele bilete, sperând că unul dintre buchete era de la el. Sperând că nu renunţase la ea. Şi ştiind că o făcuse.

„Nu-mi spune că mă iubeşti. Nu cred că am să pot îndura când vei pleca.”

Ar fi trebuit să-i spună. De la început. Să-i fi spus din prima clipă că îl iubea. Că dacă ar fi putut să-şi aleagă viaţa, viitorul, lumea… ar fi fost şi el acolo.

Se auzi o bătaie în uşă şi intră majordomul fratelui ei.

— Milady? Cuvintele aveau un ton de uşoară blamare, cum avuseseră întotdeauna. Impasibilului majordom al fratelui ei nu-i plăcea că ea purta pantaloni şi nu fustă când era acasă. Dar adevărul era că nu venea nimeni să o viziteze.

Se întoarse către el, cu speranţă în priviri. Poate că mai era un mesaj de la el.

— Da?

— Aveţi un vizitator.

Până astăzi, nu venise nimeni să o viziteze.

„Era el.”

Se ridică iute şi ieşi din cameră, disperată după el, pluti până în anticameră, unde îl văzu pe bărbatul care stătea acolo, cu pălăria în mână, aşteptând. Se opri.

Nu era Duncan.

Vicontele Langley se întoarse să o vadă, şi surpriza i se citea în ochi.

— Oh, spuse ea.

— Într-adevăr, spuse el plin de cordialitate.

Majordomul tuşi scurt.

— Se obişnuieşte ca oaspeţii să fie invitaţi în camera de primire.

Georgiana se uită către servitor.

— Îl voi primi pe viconte aici.

Majordomul păru iritat, dar nu spuse nimic. Georgiana îşi întoarse atenţia către Langley.

— Milord, spuse ea, făcând o mică reverenţă.

O privea fascinat.

— Ştii, spuse el, n-am mai văzut niciodată o femeie în pantaloni, care să facă reverenţe. Mi se pare oarecum ridicol.

Ea îşi trecu palmele peste coapse şi îi oferi un zâmbet scurt.

— Sunt mult mai comozi. Şi nu mă aşteptam…

— Dacă îmi permiţi să te informez, zise el ridicând ziarul pe care îl avea în mână. Ar trebui să te aştepţi. Eşti cel mai la modă subiect. Presupun că sunt primul dintre numeroşii pretendenţi.

Privirile li se întâlniră.

— Nu sunt sigură că vreau să fiu ceva *la modă.*

— E prea târziu. Bineînţeles că te-am vizitat după două săptămâni de imensă adoraţie, conform ştirilor noastre.

Făcu o pauză.

— Uraaa? Presupun?

— Chiar aşa, uraaa! El începu să râdă. Nu am respectat niciodată prea tare ceremonialul.

Ea clătină din cap.

— Nu, milord.

El zâmbi şi se înclină.

— Atunci, dacă este adevărat şi pentru că porţi pantaloni, cred că ne putem lipsi de formalisme.

Ea zâmbi.

— Mi-ar face plăcere.

— Am venit să te cer de soţie.

Georgiana se schimbă la faţă. Nu asta intenţionase, dar nu se putu abţine. Bineînţeles că era exact ce dorise de la început. Fusese ales cu grijă, fiind combinaţia perfectă între nevoie şi bună-cuviinţă.

Dar dintr-odată Georgiana dorea mult, mult mai multe lucruri de la un mariaj. Dorea cooperare, încredere,

credinţă. Şi iubire.

Şi dorinţă.

Îl dorea pe Duncan.

— Observ că nu eşti în culmea fericirii, spuse vicontele.

— Nu este vorba de asta, zise ea, neputându-şi opri lacrimile.

Îşi şterse ochii. Ce naiba se întâmplase cu ea în ultimele patruzeci şi opt de ore?

El zâmbi.

— Ah, da, mi s-a spus că unele femei plâng atunci când sunt cerute în căsătorie. De obicei de fericire, nu-i aşa? De vreme ce nu sunt nici femeie şi nici expert în cereri în căsătorie… Se întrerupse.

Ea începu să râdă, ştergându-şi lacrimile.

— Milord, te asigur că nici eu nu sunt expertă în cereri în căsătorie. De aceea ne aflăm în această încurcătură de la început, ţine minte.

Rămaseră tăcuţi câtăva vreme, după care el arătă cu mâna în jos, spre pardoseala de marmură.

— Atunci, să îngenunchez?

Ea clătină din cap.

— Oh, aş prefera să nu. Făcu o pauză. Îmi cer iertare. Cred ca am stricat totul.

— Ştii ceva, nu cred că ai stricat nimic, spuse el uşor, venind către ea. Cred că nu la cererea mea în căsătorie te aşteptai azi.

— Nu este adevărat, minţi ea, imaginându-şi-l ca fiind celălalt bărbat, mai înalt, mai blond, perfect.

— Eu cred că este. De fapt, cred că îţi doreşti să fiu celălalt bărbat. Cu totul diferit. Fără titlu nobiliar. Sclipitor.

Privirea ei îl săgetă. „Cum de ştia?” El se legănă pe călcâie.

— Ceea ce nu pot eu să înţeleg este de ce te-ai mulţumi de mine, când l-ai putea avea pe el.

Ştia ce avea să răspundă. Chiar *stricase* totul, într-adevăr.

— Milord, căsătorindu-mă cu tine nu înseamnă că m-aş „mulţumi” de tine.

El zâmbi.

— Ba exact asta ar fi. Eu nu sunt Duncan West.

Să mintă sau să simuleze ignoranţa?

— De unde ştii?

— Suntem membrii aceluiaşi club. A venit la mine. Mi-a spus să te iau de nevastă.

Ea îşi feri privirea, dar nu se putu împiedica să nu asculte, oricât ar fi încercat.

— Ţi-a lăudat calităţile. Mi-a garantat că voi fi extrem de norocos să te am. Şi m-a convins. Până la urmă, ştim amândoi că mariajul nostru va fi de convenienţă. Atâtea căsătorii bune au fost construite chiar şi cu mai puţin.

Fu din nou atentă la el.

— Şi apoi, s-a întâmplat cel mai straniu lucru.

— Care anume? spuse ea, agăţându-se de cuvintele lui, dorind cu disperare să le audă.

— Am văzut cât de mult îl iubeai.

Se alarmă dintr-odată.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

El zâmbi.

— Nu-ţi face griji. Cu toţii avem secrete. Şi ţinând seama de cine eşti, atunci când nu te afli aici, îmbrăcată în pantaloni, le ştii şi tu foarte bine pe ale mele.

Era o vreme în care s-ar fi folosit de ele. În care l-ar fi amenințat, l-ar fi manipulat până ar fi obţinut ceea ce dorea. Dar Chase nu mai era la fel de nemilos. Într-adevăr, acum, Georgiana simţi compasiune când el continuă:

— Şi înţeleg tristeţea aceasta cauzată de faptul că ştii, în adâncul inimii tale, că nu vei avea niciodată ceea ce doreşti cu atâta disperare.

Din nou o podidiră lacrimile.

— Ce doreşti, milady? întrebă el.

— Nu are importanţă, răspunse ea, cuvintele abia şoptite.

— Aceasta este partea pe care nu o înţeleg, spuse el. De ce îţi refuzi fericirea?

— Nu este uşor de explicat, spuse ea, încercând să se justifice. Nu pentru mine o refuz. Pur şi simplu fac ceea ce trebuie făcut pentru a mă asigura că fiicei mele nu i se va refuza niciodată. Pentru a-i oferi oportunitatea de a avea tot ce îşi doreşte.

Pe faţa perfectă a lui Langley se vedea că înţelesese, dar înainte ca el să poată răspunde, o făcu altcineva.

— Atunci de ce nu mă întrebi pe mine ce anume îmi doresc?

Georgiana se răsuci şi o văzu pe Caroline, stând în cadrul uşii, extrem de serioasă.

— Hai, spuse fiica ei, întreabă-mă.

— Caroline… începu Georgiana.

Fata veni către ea.

— În toată viaţa mea, tu ai luat decizii în locul meu. M-ai trimis să locuiesc în Yorkshire, m-ai adus să locuiesc aici, la Londra. Ai angajat cele mai bune guvernante, mi-ai adus persoane care să mă însoţească. Făcu o pauză. Mi-ai cumpărat haine frumoase şi cărţi şi mai frumoase. Dar nu m-ai întrebat nici măcar o dată ce mi-aş dori.

Georgiana aprobă din cap, amintindu-şi de propria tinereţe, întotdeauna răsfăţată, oferindu-i-se orice îşi dorea, dar niciodată posibilitatea de a alege. Şi astfel, când în sfârşit făcuse singură o alegere, se aruncase în gol fără să se gândească.

— Ce ţi-ar plăcea?

— Ei bine, spuse fata apropiindu-se. Pentru că aş vrea să mă căsătoresc din dragoste, atunci când va veni timpul, aş vrea să faci şi tu la fel. Se întoarse către Langley. Fără supărare, milord. Sunt convinsă că eşti de-a dreptul

adorabil.

El înclină din cap cu un zâmbet.

— Niciuna.

Caroline îşi îndreptă din nou atenţia către Georgiana.

— Întreaga mea viaţă, mi-ai arătat că nu putem permite societăţii să ne dicteze cum să ne trăim vieţile. Că nu le putem permite celorlalţi să ne impună o anumită cale. Ai ales pentru noi o cale diferită. Am venit aici, deşi ştiam că va fi o grea încercare. Că vor râde de noi. Că ne vor respinge. Scutură din cap. Ce o să cred eu dacă te vei mărita cu cineva pe care nu-l iubeşti? Pentru un titlu nobiliar şi pentru decenţa pe care poate că eu nu le doresc? Sunt înconjurată de femei care şi-au croit singure calea, iar tu crezi că este o idee bună ca eu să apuc pe calea asta?

Georgiana îi spuse:

— Cred că este calea cea simplă, iubirea mea. Vreau ca ţie să-ţi fie mai uşor.

Caroline îşi dădu ochii peste cap.

— Iartă-mă, mamă, dar nu ţi se pare că sună cumplit de plictisitor?

Langley începu să râdă, cerându-şi scuze când ele se uitară la el.

— Îmi cer iertare, spuse el, dar are dreptate. Sună cumplit de plictisitor.

„Dumnezeu e martor că aşa este.”

Şi apoi:

— Dar dacă te îndrăgosteşti – dacă doreşti un aristocrat –, vei dori şi respectabilitatea care vine odată cu titlul.

— Şi dacă mă îndrăgostesc de un aristocrat, nu îmi va oferi el titlul de care am nevoie? Era o logică excelentă, rostită cu perfecta simplitate a unei fete de zece ani.

Georgiana întâlni privirea verde şi serioasă a fiicei ei.

— De unde vii tu?

Caroline zâmbi.

— Din tine. Ridică teancul de plicuri, care sosiseră cu florile de dimineaţă. Doreşti să te măriţi cu vreunul dintre aceşti bărbaţi?

Georgiana clătină din cap.

— Nu.

Caroline aprobă, uitându-se în direcţia lui Langley.

— Vrei să te căsătoreşti cu el? Îmi cer iertare, milord.

El dădu din mână amuzat.

— Mă distrez de minune. Se întoarse către Georgiana. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Georgiana începu să râdă.

— Nu vreau. Îmi pare rău, milord.

El ridică din umeri.

— Nu o iau personal. Nici eu nu doream cu adevărat să mă căsătoresc cu tine.

— Mamă, întrebă Caroline încet. Există cineva cu care doreşti să te măriţi?

Exista, bineînţeles. Era un bărbat, într-o casă din centrul Londrei, cu care voia cu disperare să se mărite. Pe care îl iubea peste măsură.

Se gândi la caricatură, la Duncan aşezat în genunchi, cu pana în buzunar. Respiraţia i se opri în gât.

— Da, aprobă ea moale. Mi-aş dori atât de mult să mă mărit cu el!

— Şi te va face fericită?

Georgiana aprobă din cap.

— Am credinţa că da. Chiar cu disperare.

Caroline zâmbi.

— Atunci, nu crezi că ar trebui să-i dai un exemplu fiicei tale? Şi să-ţi capeţi fericirea?

Georgiana se gândi că era o idee foarte bună.

*

Înotase de nenumărate ori de când o părăsise.

Se dusese să înoate de fiecare dată când se gândise să se ducă după ea, să o smulgă din patul ei şi să o poarte pe braţe în noapte, să o ţină ferecată până când avea să înţeleagă că planul ei era o mare prostie, să facă dragoste cu ea până când urma să înţeleagă că el era bărbatul cu care trebuia să se mărite şi până ce avea să nu-i mai pese de decenţă, de scandal, de nenorocita de aristocraţie.

Dar în acel loc, în care găsise profundă consolare şi imensă plăcere până o întâlnise pe Georgiana, acum nu mai era niciuna. Acum, fiecare centimetru de piscină îi amintea de ea, stând în această cameră, înaltă, mândră şi frumoasă. Când se plimba prin încăpere, o vedea stând lângă foc. Când atingea marginile bazinului, pentru a-şi marca turele de înot, îi vedea picioarele legănându-se în apă. Când se învelea în prosop şi se ducea în dormitor, îi simţea pielea frumoasă şi fină, caldă şi dornică. Când se uita spre cer, prin sutele de bucăţi de sticlă, îi vedea zâmbetul.

Şi peste tot, simţea pierderea ei.

Atinse marginea bazinului, se întoarse. Înotă încă o lungime.

Înota de două zile, sperând să se epuizeze, să şi-o scoată din minte, oprindu-se doar pentru a mânca şi a dormi. Şi abia dacă dormea, pentru că atunci când închidea ochii, o vedea pe ea. Numai pe ea.

Întotdeauna ea.

„Dumnezeule.”

Se stăpânise de zeci de ori să meargă după ea, neştiind ce să-i spună. Îşi făurise micul discurs de sute de ori, presărat de cuvinte frumoase, pentru a o convinge că greşea. Că el era alegerea corectă şi că nu trebuia să-i mai pese de restul lumii.

Şi regretase de o mie de ori hotărârea lui de a n-o lăsa să-i spună că îl iubea. Trebuia să o fi lăsat să rostească acele cuvinte.

Poate că şi-ar fi găsit liniştea în ele.

Poate.

Dar era mai probabil să şi le fi repetat iar şi iar, până ce le-ar fi urât.

Ceea ce poate că era cel mai bine.

Tăie rapid apa şi umerii îl dureră din cauza mişcării. Cu ochii închişi, atinse peretele bazinului, la sfârşitul turei, apucându-l din memorie, şi se lăsă să plutească, oprindu-se din înotat. Era suficient, pentru moment, spera el, lăsându-şi capul pe spate, cu apa curgându-i pe faţă şi pe păr, o ultimă dată înainte de a ieşi din piscină.

Deschise ochii, privirea oprindu-i-se pe o pereche de botine maro, aflate la câţiva paşi de el. Ridică privirea, cu inima bătându-i puternic în piept.

Georgiana.

Se uita în jos către el, extrem de serioasă.

— Acum pot să-ţi spun?

— Cum ai ajuns aici?

— M-a condus Langley, spuse ea înainte de a-i repeta. Pot să-ţi spun acum?

— Ce să-mi spui?

Se lăsă în genunchi, apoi în mâini, venind mai aproape de el.

— Pot să-ţi spun că te iubesc?

Se întinse după ea şi îi cuprinse ceafa cu mâna, trăgând-o aproape de el.

— Nu poţi, spuse el, inima ameninţându-i să iasă din piept. Nu, dacă nu ai de gând să mi-o spui în fiecare zi. Pentru totdeauna.

Ea zâmbi.

— Depinde de tine.

Se uită în ochii ei, încercând să înţeleagă sensul. Încercând să nu spere că spusese ceea ce credea el că spusese.

— Georgiana… şopti el, iubind felul în care numele ei îi mângâia buzele şi limba.

— Vezi tu, nu pot să-ţi spun în fiecare zi, dacă stăm despărţiţi. Vocea ei se frânse, iar el fu disperat să o ia în braţe. Aşa că dacă mă vei…

— Nu.

Se ridică afară din piscină, oprindu-i cuvintele, pur şi simplu. Ea icni uşor când valul de apă inundă mozaicul de pe marginea bazinului, udându-i pantalonii şi cu siguranţă distrugându-i botinele.

Era în genunchi lângă ea, întorcându-i faţa către el.

— Îmi furi rolul. Îi luă mâinile într-ale lui. Mai spune-mi o dată.

Îi întâlni privirea, iar lui i se tăie răsuflarea la vederea adevărului din frumoşii ei ochi de chihlimbar.

— Te iubesc.

— Aşa ticălos lipsit de titluri nobiliare cum sunt?

— Libertin. Escroc. Cum vrei.

— Îmi place de tine.

Ea zâmbi.

— Sper că asta nu e tot.

— Ştii că nu este, şopti el, trăgând-o aproape. Ştii că te iubesc. Din prima clipă în care am pus ochii pe tine, stăteai în întuneric şi te apărai pe tine şi pe cei pe care îi iubeşti, şi te-am adorat încă de atunci. Voiam să te considere de-a lor.

Îşi puse mâinile pe obrajii lui, cuprinzându-i faţa.

— Te iubesc.

— Spune-mi încă o dată, spuse el, sărutând-o adânc – prelung şi încet, până ce li se tăie răsuflarea.

— Nu pot să spun dacă mă săruţi, protestă ea.

— Atunci păstrează cuvintele pentru mai târziu, spuse el, cu buzele din nou peste ale ei. Şi spune-le când termin.

O sărută iar şi iar, cu dezmierdări adânci şi ameţitoare, de câte ori îşi dezlipea buzele de ale ei, ea îi şoptea:

— Te iubesc.

Din nou şi din nou, cuvintele deveniseră un ecou în jurul lui, încălzindu-l, până ce în sfârşit, în sfârşit, se trase de-o parte şi spuse:

— Întotdeauna ai fost tu. Îşi lipi fruntea de a ei. Mărită-te cu mine. Alege-mă pe mine.

— Da, promise ea. O voi face.

— Când?

— Acum. Mâine. Săptămâna viitoare. Întotdeauna.

Apoi se ridică şi o luă în braţe.

— Întotdeauna, spuse el. Aleg întotdeauna.

Şi pentru totdeauna a fost.

Epilog

Îngerul Căzut
Un an mai târziu

Georgiana stătea în apartamentul patronilor de la Îngerul Căzut şi privea departe, în jos, la sala de joc. Cazinoul era ticsit, şi privirea îi căzu pe roata ruletei din mijlocul sălii, care se învârtea cu un zbârnâit de roşu şi negru. Câţiva bărbaţi se aplecară spre ea, când roata încetini.

— Roşu, şopti ea.

Era roşu, şi cu atât mai bine, unul dintre bărbaţii de la masă îşi aruncă mâinile în sus de bucurie. Câştigase. Şi era un triumf să câştigi la ruletă.

Norocul era un lucru remarcabil.

Construise acest imperiu pe seama lui – pe seama norocului şi a destinului, a şansei şi a sorţii. Învăţase lecţii importante despre minciuni şi adevăruri, despre răzbunări. Despre scandal. Dar încă rămânea fără suflare când roata ruletei se învârtea.

Uşa de la apartament se deschise, şi ştiu cine era fără să se uite, după felul în care se mişcă aerul, după felul în care i se acceleră respiraţia. Braţele lui Duncan erau deja în jurul ei, calde şi puternice, urmărindu-i privirea către sala de joc.

— Dintre zeci de jocuri din sala ta de jocuri, îi şopti el în ureche, întotdeauna alegi ruleta. De ce?

— Pentru că este singurul joc care depinde cu adevărat numai de şansă, spuse ea. Se răsuci în braţele lui, întinzându-se să îi cuprindă ceafa. Este exact ca în viaţă – învârtim roata şi…

O sărută, lung şi profund, palmele coborându-i pe talie, lipind-o de el.

Când îi dădu drumul, ea suspină.

— Şi uneori suntem bine răsplătiţi.

Mâinile lui alunecară spre abdomenul bombat, unde creştea copilul lui.

— Uneori chiar suntem, aprobă el. Deşi trebuie să-ţi spun că adesea mă îngrijorez că norocul a fost prea bun cu mine – şi că se va termina.

— Ai trăit destule neşanse pentru o viaţă de om. Nu am de gând să te las să rămâi vreodată fără noroc.

El ridică o sprânceană.

— Şi ai tu puterea de a da o lege pe care destinul să o respecte?

Zâmbi scurt.

— În momentele în care nu ai noroc trebuie să ai încredere în altceva.

O sărută din nou şi o întoarse iar spre fereastră. Priviră mult timp cum se întorceau cărţile de joc, cum zburau zarurile, cum lumea îşi făcea jocurile, când ea îşi îndreptă spatele, încercând să-şi uşureze junghiul din spate.

— Mi-ai promis că ai să dormi mai mult, spuse el, masându-i uşor şalele şi alinând durerea ce părea să zacă

acolo, acum când i se apropia sorocul. Nu ar trebui să fii aici.

Îşi ridică surprinsă privirea spre el.

— Doar nu-ţi imaginai că aş fi putut rata jocul, spuse ea. S-ar putea să fie ultimul. Copilul va veni cât de curând.

— Nu suficient de curând, spuse el. Nu am îndrăznit niciodată să visez că voi avea copii; erau atâtea moduri în care le puteam ruina vieţile.

— Odată ce va fi aici, vei dori imediat să plece, îl tachină ea, uitându-se din nou la sala cazinoului. Va ţipa şi va orăcăi.

— Odată ce va fi aici, voi dori să stea lângă mine tot timpul, promise el. Alături de mama şi de sora ei.

Ea zâmbi.

— Grupul tău de admiratoare înfocate.

— Eu mă gândesc la lucruri mai obraznice, spuse el cuprinzând-o cu braţele şi lipind-o de el. Mâna îi alunecă pe sub abdomen, către coapse, cu degetele căutându-i juponul, ridicându-i-l, şi dezgolind-o până la genunchi. Am adorat întotdeauna să te văd în pantaloni, iubirea mea, dar cea mai bună parte a sarcinii este că porţi din nou rochie. Degetele îi mângâiau pielea coapselor, iar ea se desfăcu pentru el, lăsându-i atingerea să alunece mai sus, până ce atinse locul care o făcu dintr-odată să fie pregătită pentru el.

— Nu putem să facem asta, oftă ea, lipindu-se de el şi lăsându-l să o ţină strâns. Ei trebuie să apară.

El îşi oftă dezamăgirea.

— Dar ştii că şi la tine ar putea să apară ceva.

Începu să râdă în timp ce uşa apartamentului se deschise din nou, iar el îi dădu drumul la rochie, depunându-i pe gât un sărut fierbinte. Apucându-i lobul urechii cu dinţii, îi promise:

— La noapte.

Se răsuci să-şi întâmpine partenerii, cu obrajii

îmbujoraţi.

Bourne îşi aşează soţia la masa de cărţi, înainte de a ridica o sprânceană, cu un aer cunoscător, în direcţia Georgianei. Pe când se îndrepta către bufet să îşi toarne un scotch, spuse:

— Bună seara, doamnă West.

Se încălzi la auzul numelui, aşa cum se întâmpla de fiecare dată – ar fi putut să-şi păstreze titlul de lady, pe care îl avea prin naştere. Era dreptul ei de fiică a unui duce, dar nu dorise. De câte ori cineva i se adresa cu „doamna West", îşi amintea de bărbatul cu care era măritată. De viaţa pe care şi-o făcuseră împreună – ei trei, în curând patru.

Georgiana şi Duncan West stăpâneau balurile Londrei prin combinaţia lor de putere – magnatul ziarelor şi strălucitoarea, inteligenta lui mireasă. Încă scandaloşi, dar imposibil de renunţat la ei ca oaspeţi la cină – iar aristocraţia savura această situaţie.

Când nu luau masa în casele din întreaga Angliei, ea conducea în continuare clubul, drept Chase. Pe de altă parte, Anna îi părăsise curând după ce Duncan şi Georgiana se căsătoriseră, în urma unei nopţi deosebit de periculoase, care sfârşise cu chemarea doctorului, după ce Duncan atacase un membru care se purta mult prea prietenos cu Anna.

Fusese mai bine aşa, pentru că cei doi se chinuiau să nu se atingă, fiind doar o chestiune de timp până când cineva putea să observe legătura dintre cele două iubiri ale lui West.

Pippa şi Cross îşi ocupară locurile la masă, Cross scoţând pachetul lui de cărţi de joc şi aşezându-l pe masă, în timp ce Pippa se întinse să o vadă pe Georgiana. Clipi.

— Te măreşti de la un minut la altul, spuse ea.

— Pippa! exclamă Lady Bourne. Georgiana, eşti minunată.

— Nu am spus că nu este minunată, îi spuse Pippa surorii ei, înainte de a-şi întoarce atenţia către Georgiana. Am zis doar că creşti. S-ar putea să fie gemeni.

— Ce ştii tu despre gemeni? Ducesa de Lamont intră condusă de Temple, care discuta cu Asriel despre un dosar.

— Am ajutat la naşterea câtorva perechi de gemeni, susţinu Pippa.

— Chiar aşa? întrebă Duncan, trăgând un scaun şi ajutând-o pe Georgiana să se aşeze. Este bine că ştim, în cazul în care vom avea nevoie de asistenţă.

— Dar nu ai întrebat-o dacă erau gemeni umani, spuse Cross.

— Am făcut-o de multe ori la câini, se apără Pippa. Şi am născut doi copii, bărbate, dacă îţi aminteşti.

— Da, dar nu gemeni. Şi mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta.

— Sunt de acord, spuse Bourne, acum tată de trei copii. Gemenii înseamnă ghinion.

Duncan deveni palid.

— Putem să nu mai vorbim despre gemeni?

— Nu vor fi gemeni, spuse Temple, ocolind masa şi înmânându-i Georgianei dosarul pe care se uitase.

— Dar ar putea fi, îl tachină ea. Pippa a spus că sunt enormă.

— Cu siguranţă că nu am spus enormă!

Georgiana deschise dosarul şi îi studie conţinutul. Îşi ridică privirea spre Temple.

— Biata fată, spuse ea. Hai să-i dăm drumul din cuşcă.

— Cine? întrebă Duncan.

— Lady Mary Ashehollow.

În jurul mesei se auzi un murmur colectiv de înţelegere, iar Duncan fu singurul care comentă.

— Te-ai hotărât să-ţi închei jocul răzbunător?

— M-a înfuriat.

El ridică o sprânceană.

— Este un copil.

— Este gata să-şi înceapă cel de-al treilea sezon monden, deci nu mai este chiar un copil. Dar, da, spuse Georgiana. Şi pentru consolare, va intra în cartea ofertelor ca una dintre primele doamne ale sezonului monden. Nu-i aşa, bărbate?

Se aplecă să o sărute.

— E foarte bine.

— Şi pentru că tot vorbim despre persoane cărora le datorăm reparaţii, vicontele Langley ne-a cerut să ne asociem cu el într-o investiţie.

Toată masa oftă.

— Bărbatul ăsta! Trebuie să încetezi să-i mai dai banii noştri, spuse Bourne.

— Are un istoric groaznic în privinţa investiţiilor, iar noi continuăm să-l ajutăm, continuă Cross.

— Îmi pare rău – nu ştiam că voi doi sunteţi atât de săraci, replică Georgiana.

— Este un om de treabă, exclamă Duncan. Practic, el mi-a adus-o pe frumoasa mea soţie.

— Numai pentru că nu o voia pentru el, îl întărâtă Temple, şi toţi ticăloşii începură să râdă.

— Refuz să fiu insultată, spuse ea. Şi lui Duncan îi place ultima lui idee.

El aprobă din cap.

— Ceva numit negativ fotografic.

— Sună a ceva din romane, spuse Bourne. Ca maşinile zburătoare şi caleştile fără cai.

— Nu cred că toate aceste lucruri sună chiar neplauzibil, spuse Pippa.

Bourne se uită la ea.

— Pentru că tu consideri că lipsa de plauzibilitate e o provocare.

Se uită la Cross şi-i zâmbi.

— Presupun că da.

Contele se aplecă şi-şi sărută soţia zgomotos.

— Este o parte importantă a farmecului tău.

— Jucăm? întrebă Georgiana, întinzându-se să ia cărţile de joc.

Ceea ce fusese odată un joc rezervat doar patronilor, acum se transformase într-un obicei constant de a juca săptămânal faraon, toţi opt.

Temple spuse cu un oftat.

— Nici nu ştiu de ce joc. Nu mai câştig deloc. Totul s-a dus naibii de când am început să jucăm cu nevestele. Se uită la Duncan. Îţi cer iertare, amice.

Duncan zâmbi.

— Sunt fericit să fiu soţie, dacă nu te deranjează că te jecmănesc în fiecare săptămână.

Mara îşi puse mâna pe obrazul soţului.

— Bietul Temple, spuse ea, vrei să jucăm altceva?

El îi întâlni privirea serioasă.

— Da, dar sigur nu vei dori să jucăm de faţă cu alţii.

O nouă rundă de hohote izbucni, pe când ducesa se întinse să-şi sărute ducele.

Georgiana se trase înapoi.

— Cred că nu vom mai juca.

Bourne îşi ridică privirea de la sticla din care îşi turna scotch.

— Pentru că Temple vrea să-şi ducă soţia în pat?

Ea zâmbi.

— Nu… Se uită la soţul ei. Deoarece cred că suntem gata să aflăm dacă, până la urmă, sunt gemeni.

Dedesubt departe, dincolo de celebra fereastră vitrată, roata ruletei se învârtea şi zarurile se răsuceau şi cărţile de joc fluturau şi noaptea deveni legendară – norocul nopţii zâmbi membrilor de la Îngerul Căzut.

La fel cum zâmbea fondatoarei sale, şi iubitului ei.

Sfârşit